

A woman with blonde hair, wearing a brown sweater and a wide-brimmed hat, is seen from behind. She has a black backpack on and is looking out over a scenic landscape featuring a blue lake, green mountains, and some autumn-colored trees. The sky is blue with some clouds. There are white dashed lines and a paper airplane icon in the sky.

NEŠPOUTANÁ
ALJAŠKA

ROMÁN

K. A. TUCKER

NESPOUTANÁ
ALJAŠKA

Tato e-kniha byla zakoupena u Vašeho dobrého knihkupce
knihydobrovsky.cz

Kupující: Nikola Kajsrlíková

Adresa:

ID 20110-26380367679652422112-389568-242

Upozorňujeme, že kniha je určena pouze pro potřeby kupujícího. Kniha jako celek ani žádná její část nesmí být volně šířena na internetu, ani jinak dále zveřejňována. V případě dalšího šíření neoprávněně zasáhnete do autorského práva s důsledky dle platného autorského zákona a trestního zákoníku.

Neoprávněným šířením knihy poškodíte rozvoj elektronických knih v České republice. Tak nám, prosím, pomozte v rozvoji e-knih a chovejte se ke knize, k vydavatelům, k autorům a také k nám fér.

Automatizovaná analýza a trénování textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Copyright © 2018 by Kathleen Tucker

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Irena Mičáková, 2023

Cover © Martin Kopecký, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3796-3 (pdf)

K. A. TUCKER

NESPOUTANÁ v
ALJASKA

přeložila Irena Mičáková

OBSAH

Úvod

Kapitola 1

Kapitola 2

Kapitola 3

Kapitola 4

Kapitola 5

Kapitola 6

Kapitola 7

Kapitola 8

Kapitola 9

Kapitola 10

Kapitola 11

Kapitola 12

Kapitola 13

Kapitola 14

Kapitola 15

Kapitola 16

Kapitola 17

Kapitola 18

Kapitola 19

Kapitola 20

Kapitola 21

Kapitola 22

Kapitola 23

Kapitola 24

Kapitola 25

Kapitola 26

Kapitola 27

Poděkování

*Lie a Sadie,
toho nejlepšího v životě člověk
nikdy nedosáhne lehce.
Vždy to za to ale bude stát.
Doufám jen, že to ve vašem
případě nebude mít nic
společného s malými letadly.*

Úvod

15. listopadu 1993

ANCHORAGE, ALJAŠKA

Wren postaví oba tmavě modré kufry vedle sportovního kočárku, uchopí cigaretu, kterou doposud držel pouze rty, takže hrozilo, že mu vypadne z pusy, a dlouze a pomalu z ní potáhne. Vyfoukne kouř do mrazivého vzduchu.

„To je všechno?“

„Ještě přebalovací taška.“ Vdechnu jeho pižmovou vůni. Odjakživa nesnáším pach tabáku. Nevadí mi jedině, když ho cítím z Wrena.

„Jo vlastně. Přinesu ji,“ řekne, cigaretu odhodí na zasněženou zem a zašlápně ji. Sepne ruce plné mozolů, foukne si do nich teplý vzduch a se shrbenými zády spěchá k zaparkované cessně, kterou jsme přiletěli a již on teď další hodinu poletí domů.

Jsem zachumlaná do luxusního péřového kabátu, který mě chrání před ledovým větrem, tiše ho pozoruju a sama sobě vehementně připomínám, jak moc jsem už několik měsíců naštvaná. Kdybych to nedělala, okamžitě bych podlehla bolesti ze zklamání a ztráty, jež už brzy utrpím, a nedokázala bych svůj plán uskutečnit.

Wren se vrátí a zrovna v momentě, kdy mi jakýsi člen pozemního leteckého personálu přijde pro věci, na zem postaví velikou červenou tašku. Prohodí spolu pár zdvořilostních frází, jako by Wren přivezl jakéhokoli jiného cestujícího, načež muž moje zavazadla odveze.

My tam v tichosti zůstaneme stát a napětí mezi námi by se dalo krájet.

„V kolik dorazíte?“ zeptá se nakonec Wren a poškrábe se na bradě pokryté pro něj typickým strništěm.

„Zítří v poledne. Torontského času.“ Modlím se, aby Calla těch deset hodin na cestě zvládla bez vztekání.

Na druhou stranu by mi to třeba případně pomohlo zvládnout vlastní vztek. Alespoň že poletíme normálním velkým letadlem, a ne nějakým prťousem, jakým neustále musí létat Wren. Bože, jak

mě *vůbec* mohlo napadnout vdát se za bush pilota tělem i duší, tedy pilota, který létá ve ztížených podmínkách?

Wren přikývne a zvedne naši dceru z kočárku. „A co ty? Jsi připravená na svůj první dlouhý let?“ Tak široce se na ni usměje, až mě to úplně zviklá.

Už asi postě přemýšlím, jestli snad nejsem *já* sobec. Jestli bych neměla zatnout zuby a dál snášet svoje trápení, tohle osamění na Aljašce. Koneckonců můžu si za to sama. To byla i otcova první reakce, když jsem před nimi s matkou připustila, že život s Wrenem není tak růžový, jak jsem si ho představovala. Když jsem připustila, že jsem za poslední rok minimálně jednou denně plakala, především během té nekonečně dlouhé, chladné, tmavé zimy, kdy téměř nesvítí slunce. Že se mi tu na Aljašce, té poslední velké americké hranici, nelíbí a strašně se mi stýská po rodině a přátelích a ruchu velkoměsta, který znám z dětství. Po mojí rodné zemi.

Wren dá naší sedmnáctiměsíční dcerce, jež situaci zatím nevnímá, pusku na nos a postaví ji na zem a mezi obočím se mu objeví hluboká vráska. Buclaté dítě nabalené v tlusté, pastelově růžové zimní kombinéze, která ho chrání před ledovým větrem, kolem nás začne nemotorně řapat. „Víš, že *nemusíš* odjíždět, Susan.“

Stejně rychle, jako jsem předtím začala jihnout, se mi vrátí mé původní odhodlání. „A co bych tu dělala? Zůstala tady a trápila se? Seděla s Callou doma u lampy s denním světlem, zatímco ty bys někde riskoval vlastní život pro cizí lidi? Já už to nesnesu, Wrene. Každým dnem je to pro mě těžší.“ Ze začátku jsem se domnívala, že se jedná o poporodní depresi, ale poté co jsem několik měsíců létala do Anchorage na terapie a pro recept na antidepresiva, která mě pouze utlumila, ale nijak mi nepomohla, jsem se smířila s tím, že můj problém není hormonálního rázu. A já naivka jsem si myslela, že vzhledem k tomu, že jsem z Toronta, tak aljašské zimy v pohodě zvládnu. Že manželství s mojí životní láskou mi vykompenzuje těžkosti zdejšího života a i znepokojivě vysokou pravděpodobnost, že manžel v práci může kdykoli zemřít. Že díky lásce k tomuto muži – a naší vzájemné přitažlivosti – zvládnu *cokoli*, co mě na Aljašce potká.

Wren si strčí ruce do kapes tmavě modré, kostkované péřové vesty a zadívá se na obří zelenou bambuli na Callině pletené čepici.

„*Podíval* ses aspoň na lety během Vánoc?“ učiním poslední zoufalý pokus a zeptám se ho.

„Nemůžu si vzít volno na tak dlouho, to přece víš.“

„Vždyť je to tvoje společnost, Wrene!“ Ukážu na logo NESPOU-TANÁ ALJAŠKA na trupu letadla, kterým jsme do Anchorage přiletěli. Letadel s tímto znakem je spousta a všechny patří rodinnému podniku Fletcherových, charterové společnosti, která Wrenovi před pěti lety, když mu zemřel otec, připadla. „Můžeš si dělat, co chceš!“

„Hodně lidé spoléhá na to, že tu budu.“

„Já jsem tvoje žena! *Já* na tebe spoléhám! *My* na tebe spoléháme!“ Zlomí se mi hlas.

Povzdechne si a promne si čelo. „Nemůžeme to řešit pořád dokola. Když sis mě brala, věděla jsi, že já jsem doma na Aljašce. Nemůžeš si to najednou jen tak rozmyslet a očekávat, že se seberu a opustím celý svůj život.“

Po tváři mi stékají horké slzy. Zběsile si je utírám. „A co *můj* život? To se v tomhle vztahu mám pořád obětovat jen já?“ Neměla jsem v úmyslu se během oné rozlučky se svobodou ve Vancouveru bezhlavě zamilovat do amerického pilota charterových letů, jenže se to stalo a od té doby dělám veškeré ústupky nutné k tomu, abychom spolu mohli být, pouze já. A jako bláznivě zamilovaná žena jsem se do toho vrhla po hlavě. Přestěhovala jsem se na druhou stranu země, do Britské Kolumbie, kde jsem začala studovat zahradnictví, abych se k Aljašce přiblížila. Když jsem pak zjistila, že jsem těhotná, školy jsem nechala a odstěhovala se do Wrenova rodného města, abychom se mohli vzít a vychovávat společně naše dítě. Jenže si většinu času připadám jako osamělý rodič, protože Wren je neustále na tom zatraceném letišti nebo létá nebo plánuje, kdy létat bude.

A já? Já na něj doma čekám s vystydou večerí, starám se o batole, které se ustavičně dožaduje „taty“ a jsem obklopená nehostinnou subpolární půdou, kde se daří možná tak pleveli. Postupem času jsem se tomuto muži celá rozdávala, aniž bych si uvědomovala, že mezitím ztrácím samu sebe.

Wren se dívá, jak za mnou z nedalekého mezinárodního letiště vzlétá jakési dopravní letadlo. Zdá se, že už se nemůže dočkat, až sám od tohohle nekonečného sporu odletí. „Chci, abys byla šťastná. Jestli k tomu potřebuješ odjet do Toronta, tak ti v tom nebudu bránit.“

Má pravdu. Takhle už to dál nejde. Obzvlášť pokud pro to, abych tu zůstala, není ochotný obětovat *absolutně nic*. Jak se nás však může tak lehce vzdát? Když jsem mu oznámila, že mám jednosměrnou letenku, tak si akorát povzdechl. Na druhou stranu mě to zas tak nepřekvapuje. Schopnost projevit city nepatří zrovna mezi jeho silné stránky. Ale aby nás sem prostě dopravil a hodil nám zavazadla na studený asfalt...

Možná že nás *zas tak* nemiluje.

Doufám, že má matka pravdu a on poté, co bude pár měsíců bez ženy, která by mu vařila a zahřívala postel, změní pohled na věc. UVědomí si, že létat se dá *kdekoli*, včetně Toronta.

UVědomí si, že nechce být bez nás.

Zhluboka se nadechne. „Už bych měla jít.“

Pohlédne na mě těma svýma pronikavýma šedýma očima, kterýma si mě před čtyřmi lety podmanil. Kdybych byla bývala tušila, co se kvůli tomu pohlednému drsňákovi, jenž si ke mně tenkrát v baru přisedl a objednal si pivo, natrápím... „Tak se asi uvidíme, až se budeš cítit na to vrátit se domů.“ Pronese to lehce zastřeným hlasem, což pro něj není typické, a já málem ztratím odhodlání.

Upne se však k onomu slovu, které mi dodá sílu: „domů“.

Přesně v tom tkví ten problém: já se na Aljašce nikdy nebudu cítit jako doma a on to buď doopravdy nechápe, nebo to prostě chápat nechce.

Ztěžka polknu. „Callo, rozluč se s tatínkem.“

„Papa, tata.“ Sevře ručičku v palčáku a zazubí se na něj.

Calla z toho, co se právě děje, nemá rozum, takže jí nic nebrání ve štěstí, zatímco její matka právě zažívá obrovské zklamání.

Kapitola 1

26. července 2018

Ta kalkulačka není moje.

Procházím si obsah kartonové krabice a všimnu si, že je mezi kartáčkem na zuby, zubní pastou, oblečením na cvičení, krabičkou na papírové kapesníčky, obřím balením léku proti bolesti, kosmetickou taštičkou, čtyřmi rtěnkami, lakem na vlasy, kartáčem a šesti páry bot, které jsem si nechávala pod stolem, drahá stolní kalkulačka. Hořce se usklíbnu. Zrovna minulý měsíc jsem přesvědčila svého šéfa, že ji potřebuju. Člen ochranky, který dostal za úkol mi vyklidit osobní věci z pracovního místa, během toho, co mě vyhazovali, se očividně mylně domníval, že patří mně. Nejspíš proto, že je na ní v horní části černým permanentním popisovačem naškrábáno „Calla Fletcherová“, čímž jsem se svým prohnáním kolegům marně pokoušela bránit v tom, aby mi ji kradli.

Zaplatila ji sice banka, ta má ale smůlu. Nechám si ji.

Zatímco metro projíždí tunelem na lince Yonge, upínám se k náznaku spokojenosti, kterou mi ono rozhodnutí dopřálo, a zírám do tmy za svým odrazem v okně. Zoufale se snažím ignorovat skutečnost, že mám úplně sevřené hrdlo.

V tuto denní dobu torontskou městskou hromadnou dopravu využívá tak málo lidí, že jsem si mohla vybrat, kam se posadím. Už ani nevím, kdy jsem takovou možnost měla naposledy. Téměř čtyři roky jsem dojížděla do práce v dopravní špičce, což je opravdu peklo, takže jsem se musela cpát do přeplněných vagonů a snažila jsem se nevdechovat mísící se tělesné pachy a vyhýbat se nepřetržitě tlačenci.

Dnešní cesta domů je však jiná.

Když jsem dneska s chutí vysrkla poslední kapku *caffè latte* velikosti *venti* ze Starbucks a uložila si ranní soubory v excelu, přišla mi totiž od šéfa pozvánka na schůzku do místnosti s názvem *Algonquin*. Neočekávala jsem, že se bude jednat o něco důležitého. Popadla

jsem banán a poznámkový blok a pomalu jsem vyrazila do malé konferenční místnosti dole ve druhém patře.

Tam na mě čekal nejen můj šéf, ale také jeho šéf a Sonja Fuentesová z lidských zdrojů, která v oteklých rukách držela tlustou manilovou obálku nadepsanou mým jménem.

Seděla jsem naproti nim a tiše poslouchala, jak jeden po druhém přednášeli připravenou řeč. Mluvili o tom, že v bance nedávno zavedli nový systém, díky němuž se zautomatizovalo mnoho úkolů, které dělám já jako analytička rizik, a má pozice se tím pádem ruší. O tom, že jsem ukázková zaměstnankyně a v žádném případě mě nevyhazují kvůli tomu, že bych svou práci neodváděla dobře. O tom, jak mi firma během této „změny“ poskytne plnou podporu.

Jsem snad jediný člověk v historii lidstva, který snědl celý banán, zatímco ho vyhazovali z práce.

„Změna“ prý začne okamžitě, což znamenalo, že už jsem se nesměla vrátit ke svému stolu, sbalit si věci ani se rozloučit s kolegy. Odvedli mě k ostraze jako nějakého zločince, předali mi krabici s osobními věcmi a vykopli mě ven. Tak to zřejmě chodí, když se propouštějí zaměstnanci banky.

Čtyři roky jsem se pitvala v tabulkách, až mě bolely oči, a lezla do zadku samolibým obchodníkům v naději, že až se bude řešit, koho povýšit, přimluví se za mě. Pracovala jsem přesčas a zaskakovala za ostatní analyticky rizik, organizovala jsem teambuildingové aktivity, které nezahrnovaly smradlavou bowlingovou obuv či švédské stoly plné glutamanu sodného s neomezenou konzumací, a *jako lusknutím prstu* je mi to celé k ničemu. Jedna neplánovaná patnáctiminutová schůzka, a jsem oficiálně nezaměstnaná.

O té automatizaci jsem věděla. Také jsem věděla, že se budou snižovat počty analytiků rizik a bude se přerozdělovat práce. Já hloupá jsem ale sama sobě namluvila, že pro ně mám příliš vysokou cenu, takže mezi propuštěnými jistě nebudu.

Kolik dalších lidí dneska vlastně dostalo padáka?

Jen já?

Bože. Co když vyhodili *jenom* mě?

Zamrkám, abych se nerozplakala, přesto mi pár slz ukápně. Hbitě vytáhnu z krabice kapesníčky a zrcátko a začnu si opatrně otírat oči, abych si nerozmazala make-up.

Metro se celé zatřese a zastaví. Nastoupí několik cestujících, kteří se roztrouší po vagoně jako toulavé kočky, aby zabrali místo co nejdál od ostatních. Kromě jakéhosi korpulentního muže v safirově modrém stejnokroji. Ten si vybere vínové sedadlo napříč mému a svalí se do něj.

Pootočím se, abych se mu koleny neotírala o stehno. Zvedne zmu-chlaný výtisk časopisu *NOW*, který někdo nechal ležet na vedlejším sedadle, a začne se jím ovívat, přičemž si ztěžka povzdechne a já z jeho úst ucítím pach pastrami. „Možná že bych měl zůstat tady dole v tom chládku. Venku budu pěkně smrdět, když je takovéhle vlhko,“ tiše pronese, aniž by mluvil k někomu konkrétnímu, a dlaní si otře krůpěje potu, které mu stékají po čele. To, jak mrzutě vypadám, evidentně vůbec nevnímá.

Předstírám, že ho neslyším, protože nikdo normální se v metru nepouští do nezávazného hovoru, vyndám si telefon a jdu si znovu přečíst zprávy, které jsme si vyměnili s Coreym, když jsem jako omrá-čená stála na Front Street a snažila se zpracovat, co se právě událo.

Před chvílí jsem dostala padáka.

A sakra. To mě mrzí.

Nezajdeme na kafe?

Nemůžu. Mám práce nad hlavu. Celý den mám klienty.

Tak večer?

Uvidíme. Zavolám ti pak?

Vzhledem k otazníku na konci věty to vyznívá, že v tuto chvíli ani není stoprocentně jisté, že své přítelkyni na chvilku zavolá, aby ji utěšil. Je pravda, že je poslední dobou pod extrémním tlakem. Reklamka, ve které pracuje, ho nutí dřít téměř nonstop. Dala mu totiž za úkol splnit požadavky svého největšího – a nejnáročnějšího – zákazníka, a on se v téhle kampani musí pořádně předvést, má-li mít v budoucnu šanci na povýšení, o které usiluje už téměř dva roky. Za poslední tři týdny jsme se viděli jen dvakrát. Nedívím se, že nemůže najednou všeho nechat a vyrazit za mnou.

Přesto jsem z toho zklamaná.

„V takovýchto dnech bych si přál být ženou, víte? Vy dámy toho na sobě můžete mít mnohem méně a bez problémů vám to prochází.“

Tentokrát ten zpocený chlap mluví na *mě*. Navíc se na mě dívá. Hledí mi na nohy, které mi koukají z černé pouzdrové sukně.

Suše na něj pohlédnu, přitisknu stehna k sobě a trochu se posunu. Skořicově hnědými vlasy si částečně zakryju obličej.

Konečně mu zřejmě dojde, v jakém jsem rozpoložení. „Aha, tak vy máte takový ten den *blbec*.“ Ukáže na krabici s mými osobními věcmi, kterou mám na klíně. „Netrapte se, nejste první ani poslední. Co lidí, které vyprovázeli z kancelářských budov, jsem já už za ta léta viděl.“

Tipla bych ho na něco málo přes padesát. Nepoddajné vlasy má už spíš šedivé než tmavé a nahoře mu jich moc nezbyvá. Letmo mu pohlédnu na košili a všimnu si loga ÚKLID WILLIAMSON. Nejspíš pracuje v nějaké takové té úklidové firmě, které si najímají společnosti jako ta moje. Když jsem pracovala přesčas, vidávala jsem, jak tito lidé uličkami mezi kójemi beze spěchu tlačí vozík a opatrně, aby nevyrušovali zaměstnance, vysypávají odpadkové koše.

„Dala jsem výpověď,“ zalžu a zavřu krabici, aby mi do ní zvědavě nekoukal. Zatím je to stále čerstvé a moje raněná pýcha mi nedovolí se o tom jen tak bavit s naprosto cizími lidmi.

Jeho úsměv prozrazuje, že mi nevěří. „Co jste vlastně dělala?“

„Analytičku rizik v bance.“ Proč se s ním vůbec bavím?

Přikývne, jako by přesně věděl, co to znamená. Kdyby se na to před čtyřmi lety, když jsem získala titul z Torontské univerzity, zeptal *mě*, netušila bych. I tak jsem ale byla nadšená, když jsem tu nabídku dostala. Byl to první krok na mé profesní dráze, nejnižší příčka na kariérním žebříčku v centru Toronta. Poměrně slušný plat, benefity a příspěvek na penzijní připojištění, významná banka. Jednalo se o nabídku, která splňovala spoustu požadavků „dobré práce“, obzvláště pro dvaadvacitiletou čerstvou absolventku, jíž jde matematika.

Záhy jsem zjistila, že práce analytika rizik obnáší akorát vpisování čísel do tabulek a kontrolování toho, že výsledky, které vzorečky vypočítají, jsou takové, jaké člověk potřebuje. Prostě jde o takovou nezáživnou práci, již by zvládl i prvňák. Upřímně řečeno jsem z ní většinu času znuděná až na půdu.

„A proč jste dala výpověď?“

„Nedala jsem výpověď,“ nakonec přiznám a rozechvělým hlasem si povzdechnu. „Restrukturalizace, znáte to.“

„No jo. To znám moc dobře.“ Odmlčí se a upřeně se na mě podívá. „Ale bavilo vás to?“

„Ona práce *někoho* skutečně baví?“

„Na takový cynismus jste ještě moc mladá.“ Tiše se zasměje. „Měla jste aspoň ráda své kolegy?“

Vybavím si náš tým. Marc, můj šéf, mikromanažer s chronickým kávovým dechem, který plánuje schůzky, jen aby ukázal, kdo tu velí, a na minutu přesně si poznamenává, kdy člověk odešel na oběd a kdy se vrátil. Tara, alfa samice s mnoha obsesemi, která nemá žádný soukromý život a víkendy tráví rozesíláním sáhodlouhých e-mailů s návrhy na zlepšení procesů s předměty typu „Naléhavé! Výzva k akci“, aby jí hned v pondělí ráno všichni museli věnovat pozornost. Raj a Adnan jsou milí, i když s námi po práci nikdy nechodí do hospody a nedokážou mi na nevinné „Dobré ráno, jak se máš?“ odpovět, aniž by nezrudli jako rak. Nakonec tam máme May, která sedí v kubíku přes uličku, *zásadně* posílá denní reporty pozdě a jí u svého stolu kvašené zelí, ačkoli nám oddělení lidských zdrojů zakazuje vnášet do kanceláře silně aromatické jídlo. Já kvůli ní vždycky buď odcházím, nebo je mi z toho smradu deset minut na zvracení.

Úplně
každý
zatracený
den.

„Moc ne,“ připustím. Upřímně řečeno si ani nevzpomínám, kdy jsem se naposledy nemusela nutit vstát ráno z postele nebo v práci nesledovala, jak ubíhá čas. Nejlepší byl ten pocit, když jsem vždycky večer vypnula počítač a oblékla si kabát.

„Pak je možná dobře, že vás odtamtud vystrnadili.“ Široce se na mě usměje.

„Jo. Možná že jo.“ Blížíme se do stanice Davisville. Oddechnu si, protože naši konverzaci mohu ukončit, aniž bych byla neslušná, a vstanu. Snažím se vyvažovat krabici, se kterou se strašně špatně manipuluje, pevně se držím tyče a čekám, až metro zastaví.

„Být vámi, tak bych se tím moc netrápil. Jste mladá.“ Vlak se zatřesením dorazí do stanice a chlap se namáhavě zvedne. „Takových míst jsou mraky. Za pár týdnů už třeba budete projíždět přístupovou kartu čtecím zařízením v nějaké jiné bance.“

Snaží se mě akorát povzbudit. Nuceně, avšak zdvořile se na něj usměju.

Dveře se otevřou a já vystoupím.

Muž se vleče těsně za mnou. „Víte, před patnácti lety jsem byl na vašem místě. Také jsem si takhle z jedné kanceláře v centru Toronta odnášel krabici se svými věcmi. Značně mi to pochroumalo ego, zároveň mě to ale pořádně nakoplo. Rozhodl jsem se, že odstupné vložím do podnikání v oblasti úklidu se svými bratry. Nikdy by mě nenapadlo, že mě bude živit zrovna tohle, ale jak se ukazuje, je to to nejlepší, co mě v životě potkalo. A nechtěl bych dělat nic jiného, ani když je to zrovna těžké.“ Mrkne na mě a mávne srolovanými novinami. „To je osud. Máte před sebou něco významnějšího a lepšího, milá dámo. Cítím to v kostech.“

Stojím na nástupišti, v náručí držím kartonovou krabici a sleduju, jak se ten nadšený uklízeč šourá k výstupu. Cestou strčí noviny do koše na tříděný odpad a pohvizduje si u toho, jako by ho čištění záchodů a vytírání podlah *skutečně* činilo šťastným.

Třeba má ale pravdu. Třeba se ukáže, že dnešní ztráta zaměstnání byla to nejlepší, co se mi v životě mohlo stát.

Zakroučím hlavou a vydám se k východu. Jen co ujdou tři kroky, u krabice se mi propadne dno a všude po špinavé betonové zemi se mi rozspou věci.

Během těch deseti minut, než se ze zastávky doveču po kamenném chodníku k našemu domu, se celá zpotím. S mamkou tam bydlíme už patnáct let s mým nevlastním otcem Simonem, který ho před lety koupil pod cenou od svých stárnoucích rodičů. Vzhledem k tomu, že ceny domů v Torontu neustále prudce stoupají, se z jeho strany jednalo o chytrou investici. Nevyžádané hovory od realitních makléřů zajímajících se o prodej našeho veliánského dvoupatrového viktoriánského domu s hnědým cihlovým obkladem, skvěle situovaným na rozlehlém rohovém pozemku, u nás nejsou ničím výjimečným. Dům během let prošel kompletní rekonstrukcí. Poslední cenový odhad domu byl dva miliony dolarů.

Je téměř poledne. Chci si akorát dát dlouhou teplou sprchu, u toho si pobřečet, a pak si zalézt do postele a až do zítřka se vyhnout úplně všem, ať už to se mnou myslí dobře, nebo ne.

Když jsem skoro na schodech k hlavním dveřím, otevře se postranní vchod, který vede do Simonovy psychiatrické ordinace, a vyběhne

z něj jakási vzlykající šedá myš středního věku ve špatně padnoucím černém kalhotovém kostýmku. Na setinu vteřiny se střetneme pohledem, načež ona sklopí hlavu a proběhne kolem mě směrem k zelenému chrysleru neon.

Určitě je to nějaká pacientka a návštěva u Simona se jí úplně nevydařila. Anebo možná vydařila. Simon vždycky říká, že skutečný průlom člověka vždy stojí nemalé úsilí. Tak či tak, uklidňuje mě, že nejsem jediná, kdo má špatný den.

Jen co vejdu dovnitř, sundám si boty na podpatku a celá šťastná, že se konečně mohu zbavit té protržené krabice, ji pustím na zem. Dvě rtěnky za čtyřicet dolarů se mi roztrhly na betonovém nástupišti a levá běžecká bota – ze zbrusu nového drahého páru, světe div se – doteď leží v metru vedle kolejí. Chvilíčku jsem zvažovala, že bych tam pro ni vlezla, pak jsem si ale představila, jak by se o tom psalo v novinách: „Zkroušená analytička rizik skočila vstříc smrti“, a usoudila jsem, že tímto způsobem se proslavit nechci.

„Kdo je to?“ zavolá mamka z kuchyně.

Zakloním hlavu a potlačím záúpění. *Sakra*. No jasně, je čtvrtek. Ten den chodí do květinářství až ve dvě. „To jsem já.“

Podlaha z tvrdého dřeva se rozvrže. Přichází mamka, oblečená do ležérně splývavé růžové zavinovací sukně ke kotníkům.

Těsně za ní jde Simon ve své typické kombinaci kostkované pletené vesty, košile s knoflíky na límečku a khaki kalhot s puky. Simon v domě i za extrémně horkých dní udržuje mrazivou teplotu.

Už podruhé potlačím záúpění. Předpokládala jsem, že bude doma – je doma téměř *neustále* –, doufala jsem ale, že se bude věnovat nějakému dalšímu pacientovi a neuslyší, jak vcházím dovnitř.

„Co tady děláš?“ Mamka se podívá nejprve na mě a pak na krabici na zemi, a ještě víc sraští čelo. „Co je tohle?“

I Simon, který stojí za ní, vypadá ustaraně.

Z donucení jim převyprávím to příšerné ráno a pak jim ukážu obálku s informacemi o mém odstupu. Celou dobu mám na krajíčku. Až doteď jsem se držela, nyní mám však co dělat, abych se nerozplakala.

„Zlatíčko! To je mi moc líto!“ Mamka se pohledem zabodne do Simona. Vím přesně proč. Simonův nejlepší přítel Mike v mojí bývalé práci dělá bankéře. To díky němu jsem to zaměstnání získala.

Zajímalo by mě, jestli Mike tušil, že se mě chystají propustit. Upozornil na to Simona? Věděl Simon, co mě dnes čeká, když jsem po sobě ráno dávala nádobí do myčky a mávala mu na rozloučenou?

Simon si mezitím nasadil brýle na čtení a prohlíží si dokument o odstupu.

Mamka mě objímá a hladí po vlasech, jako když jsem byla malá a potřebovala jsem utěšit. Vzhledem k tomu, že jsem o nějakých osm centimetrů vyšší než ona, působí to docela komicky. „Netrap se tím. To se může stát každému.“

„Každému ne! Ani jednomu z vás se to nestalo!“ Simon si neustále stěžuje, že má víc pacientů, než kolik jich stíhá, a mamka má už jedenáct let úspěšné květinářství na Yonge Street.

„To sice ne, ale... stalo se to tvému dědečkovi a Simonovu bratru Normanovi. A oběma sousedům, jen si vzpomeň!“ V rychlosti v paměti loví konkrétní případy.

„No jo, jenže to byli všichni tak *čtyřicátníci*! Mně je teprve dvacet šest!“

Mamka se na mě popuzeně podívá, ale pak sraští čelo. „Koho dalšího vyhodili?“

„Nevím. Nikoho jiného jsem u ostraHy neviděla.“ Sedí v tuhle chvíli ostatní z našeho týmu u svých stolů a šeptají si o mně? *Oni* to čekali?

Mamka mě drobnýma rukama láskyplně hladí po ramenou. „No, *očividně* to tam vede banda pitomců, když propustili nejlepší a nejchytřejší zaměstnankyni.“ Znovu se zlostným pohledem, který je ve skutečnosti určený pro Mika, zabodne do Simona.

Samozřejmě že mi bude říkat takové věci. Je to moje mamka. Ale i tak... díky tomu se cítím trošičku lépe.

Zatímco v tichosti pozorujeme Simona, jak studuje dokument, a čekáme na jeho verdikt, opřu si hlavu o její rameno. Uklidňuje mě jemná vůně jejího květinového parfému a dotyk jejích hebkých, zlatavě hnědých vlasů střižených na mikádo.

„Čtyřměsíční plat a benefity... rekvalifikace u pracovní agentury... to vypadá celkem standardně,“ konstatuje Simon tím svým roztomilým britským přízvukem à la Hugh Grant, který má i po více než třiceti letech v Kanadě. „Jsi v dobré situaci. Nemusíš platit žádný nájem ani hypotéku. Máš minimální výdaje.“ Vysune si brýle na

hlavu, kde mu už ustupují šedivé vlasy, a podívá se na mě bystrýma modrýma očima. „Jaké to v tobě ale vzbuzuje pocity?“

Simon se mě nesmírně rád ptá, jaké ve mně různé věci vzbuzují pocity. Obzvlášť takové, o kterých ví, že nechci mluvit. Je psychiatr a všechny a všechno prostě musí analyzovat. Podle mamky se mě tím snaží naučit, abych se nestyděla vyjadřovat emoce. Dělá to od prvního dne, kdy jsem ho poznala. Bylo mi osm a on se mě zeptal, jaké pocity ve mně vzbuzuje představa, že má moje mamka přítele. „Mám pocit, že potřebuju být sama.“

Chápavě přikývne. „Naprosto v pořádku.“

Vežmu si dokument s informacemi o odstupném a zamířím ke schodům.

Uslyším, jak zašeptá: „Susan? Neměla by ses ještě zmínit o jedné věci?“

„Teď ne!“ Odsekne mu.

Letmo se ohlédnou a spatřím, jak na sebe vrhají zlostné pohledy, pozvedávají obočí a významně se na sebe dívají. Tohle chování je pro ně typické. Je to legrační... když se to netýká mě. „O co jde?“

Mamka se křečovitě usměje a slabým hláskem odpoví: „Ale o nic. Můžeme si o tom promluvit jindy, až si to všechno nějak sedne.“

Povzdechnu si. „Jen mi to řekni.“

Nakonec ustoupí. „Dneska k nám kdosi volal.“ Zaváhá. „Z Aljašky.“

Zneklidním. Na Aljašce znám jen jediného člověka a s tím jsem nemluvila dvanáct let. „Co chce?“

„Nevím. Nestihla jsem to vzít a on nenechal žádnou zprávu.“

„Takže opravdu o nic nejde.“

Ze zamračené tváře jí vyčtu, že si nemyslí, že by o nic nešlo. I když jsme spolu ještě mluvili, táta nikdy nebyl ten, který by si dal tu práci a spočítal si časový rozdíl, zvedl telefon a zavolal mi. „Možná že bys mu měla zavolat.“

„Zítřka.“ Stoupám po schodech. „Dneska už bych další zklamání nezvládla.“

A otec už mě zklamal tolik, že mi to vydrží na celý život.

Kapitola 2

„Ty jdeš ven?“ Simon se podívá na hodinky. Nechápe, že někdo odchází z domu za přáteli v jedenáct večer, jenže jemu je padesát šest let a sám moc ven prostě nechodí, leda když ho k tomu přinutí moje matka. Zábava v jeho podání vypadá tak, že si nalije skleničku šery a dívá se na nejnovější dokument BBC.

„Proč ne?“

Simon se na mě zpoza brýlí podívá, zběžně si otcovsky prohlédne, co mám na sobě, a pak se vrátí ke své knížce. Dnes jsem zvolila ty nejkratší a nejpnutější černé šaty a nejvyšší podpatky, které mám. Za jakékoli jiné situace by taková kombinace byla považována za vhodnou pro profesionální společníci, ale za parné čtvrtěční červencové noci na Richmond Street se jedná v podstatě o běžný úbor.

Simon se však k mému oblečení vyjadřuje jen výjimečně a já jsem mu za to vděčná. Bůhví, co by za mojí volbou dnešního outfitu viděl. Zvyšování si pošlapaného ega? Nebo snad volání o lásku a pozornost? Hluboce zakořeněný otcovský komplex?

„S obvyklými podezřelými?“

„Ne. Všichni jsou pryč. Dneska tam bude jen Diana.“ A jsem si jistá, že i Aaron. Ani jeden z nich v klubu bez toho druhého dlouho nevydrží. Moje nejlepší kamarádka vždycky chce, abychom si udělaly dámskou jízdu, a pak je naoko strašně překvapená, že se tam úplnou náhodou zjevil její přítel, ačkoli jsem viděla, jak mu před půl hodinou psala, kde jsme.

„Corey tam nebude?“

„Musí být v práci přesčas,“ zamumlám, viditelně otrávená. Chce se se mnou ale vidět v sobotu. Abychom se „odreagovali“, jak mi napsal v poslední zprávě. Tím myslí „vrzli si“. Za normálních okolností by mi taková zpráva nijak nevadila. Jenže dneska je to jinak. Dneska mi vadí. Tím, že si nenajde ani deset minut na to, aby mi zavolal a ujistil se, že jsem v pořádku, když jsem dostala padáka, mě pěkně

našval. Kdy se z něj stal takový kariérista ženoucí se za povýšením, že mě tak okatě odsunul na druhé místo?

A jak to, že jsem si toho nevšimla dřív?

Simonovi se zkroutí ústa do podkovy. „Viděl jsem v odpadcích tu vaši společnou fotografii. Tu z minulého léta.“

„Zmačkala se, když se mi rozbila ta krabice.“

„Je to hezká fotka.“

„Jo.“ Byla pořízená loni v červnu u mé kamarádky Talie na chalupě u jezera Joe. Na té samé chalupě, kde jsme se s Coreym měsíc předtím potkali, když o tři domy dál trávil u jednoho kamaráda prodloužený květnový víkend. V sobotu brzy ráno jsme na sebe v klidné části jinak rušného jezera narazili v kajacích. Oba jsme zpomalili a pluli vedle sebe a navzájem jsme si popřáli krásný den. Mou pozornost upoutal jemnými blond kudrnami a udržel si ji okouzlujícím úsměvem a pohodovým smíchem. Když jsem zjistila, že bydlí v High Parku a pracuje pouhých osm minut od mé kanceláře, byla jsem ještě nadšenější.

Než jsme bok po boku dopádlovali každý na svůj břeh, domluvili jsme se, že si spolu někdy zajdeme na oběd, a když večer v Taliině ohništi hořel táborák, už jsme si navzájem laškovně roztírali rozteklé marshmallow po rtech.

Na zmiňované fotce sedíme na haldě ostrých šedých balvanů zasahujících do jezera. V pozadí se tyčí stoleté borovice. Corey mě objímá dlouhými štíhlými pažemi, oba se široce usmíváme a vypadáme, že jsme tím druhým naprosto okouzleni. To bylo v době, kdy jsme se vídali alespoň čtyřikrát týdně, plánovali jsme si program na základě časových možností toho druhého, on mi odpovídal na zprávy lacinými vtípky do třiceti vteřin a každý týden mi z mamčina květinářství objednával pugety, které mi měla nechávat u nočního stolku, díky čemuž si ho téměř okamžitě zamilovala ještě víc. V době, když jsem ho od sebe celá rozesmátá musela odstrkovat, protože jeho letmé a nečekané polibky nebraly konce, přičemž mu bylo jedno, kdo nás sledoval.

Jenže v průběhu našeho vztahu se to změnilo. Květiny už nedostávám každý týden a na odpověď na zprávu čekám někdy i celé hodiny. A polibky už jsou jen součástí přede hry.

Možná že jsme si na sebe už prostě zvykli.

Možná že jsme si na sebe zvykli *až příliš*.

Možná že bychom si s Coreym měli sednout a promluvit si.

Odsunu tu myšlenku na jindy. „Můžu si ji vytisknout znovu.“

Simon na mě znovu pohlédne a v úzkém obličejí se mu zračí mírné znepokojení. I on Coreyho zbožňuje, možná ještě víc než moje matka. Na druhou stranu, oni moje kluky vždycky přijali a za ta léta jsem si jich domů už pár přivedla.

Coreyho je však úplně nejsnazší si oblíbit. Je chytrý, zdvořilý a pohodový. Když se směje, krčí koutky svých světle oříškově hnědých očí. Když s někým mluví, věnuje mu svou plnou pozornost. V tom je opravdu dobrý. Záleží mu na tom, co si o něm myslí druzí, ale v dobrém, protože díky tomu drží jazyk za zuby, i když je našťvaný, aby neřekl něco, čeho by později litoval. Chová se ke mně hezky. Ani slůvkem si nestěžuje, když mu dám svou kabelku, abych ji nemusela nést já, drží mi dveře, nabízí se, že vystojí frontu u baru a přinese mi pití. Je to opravdový džentlmen. *A ještě k tomu je sexy.*

Kteří rodiče by nechtěli, aby byla jejich dcera s klukem, jako je Corey?

A proč si připadám, jak tu tak stojím a v hlavě si procházím Coreyho nejlepší vlastnosti, jako bych o nich samu sebe přesvědčovala?

„No... Tak si hlídejte pití a nerozdělujte se,“ tiše pronese Simon.

„Provedu. Dej za mě mamce pusu na dobrou noc.“ Vzhledem k tomu, že je svatební sezona v plném proudu, mamka už tvrdě spí. Potřebuje si totiž odpočinout, protože musí brzy vstávat, aby dokončila svatební kytice na tento víkend.

Když dojdu až ke vchodovým dveřím, Simon na mě zavolá: „Nezapomeň vyvézt popelnice k obrubníku.“

Zakloním hlavu a zaúpím. „Udělám to, až přijdu.“

„Ve tři hodiny ráno?“ Zeptá se ironicky. Moc dobře ví, že až se ve tři ráno doklopýtám nahoru, rozhodně se nebudu vláčet s popelnicemi včetně těch s tříděným a kompostovatelným odpadem k obrubníku.

Otevřu pusu a chystám se nevlastního tátu uprosit, aby to jen pro tentokrát udělal za mě...

„Mně se vynášení smetí jednou týdně jako tvé *jediné* přispění k chodu této domácnosti jeví jako dobrá náhrada za placení nájmu a služeb, co myslíš?“

„Ano,“ zamumlám. Má totiž pravdu. Dvakrát týdně k nám chodí hospodyně, která nám uklízí a pere. Každý týden nám až ke dveřím doručují nákup a každý den máme hotové večere připravované z organických, bezlepkových a nemléčných surovin a z masa ze zvířat krmených obilovinami a nedostávajících hormony, takže téměř nemusím nakupovat ani vařit. A když si Simon nese pletené vesty a kalhoty s puky do čistírny, vždycky mu k nim přibalím svoje halenky a šaty.

Je mi dvacet šest, nemám žádné dluhy, a ač jsem poslední čtyři roky měla slušný plat, žíví mě rodiče, aniž by si některý z nich stěžoval, protože jsou moc rádi, že s nimi bydlím, a já jsem zase moc ráda za životní styl, který si tím, že bydlím doma, mohu dovolit. Takže ano, to nejmenší, co můžu udělat, je jednou týdně vynést „smetí“.

Neodpustím si však jednu poznámku: „Stejně mě to nutíš dělat jen proto, že to *sám* nesnášíš.“

„Proč jinak myslíš, že bychom tě tu nechávali tak dlouho?“ zavolá na mě, zatímco za sebou zavírám vchodové dveře.

„Uvidíme se tam.“ Po chodníku rachotí kolečka popelnice na kompostovatelný odpad. Vleču ji jednou rukou kolem mamčina audi a Simonova mercedesu k obrubníku a druhou si u ucha držím mobil. Náš dům má jako jeden z mála v ulici vlastní příjezdovou cestu a ještě k tomu tak širokou, že se na ni vejdou tři auta. Skoro všichni musejí bojovat o parkovací místa na ulici, což je obzvlášť ošemetné v zimě, kdy člověk nesoutěží pouze s jinými auty, ale také s více než metr vysokými haldami sněhu.

„Jestli si nepospíšíš, tak se nikam nedostaneme!“ překřikuje Diana nervózně dav hlučných lidí a v jejím hlase slyším paniku.

„Jen klid. Někam se dostaneme, jako *vždycky*.“ Někam, kde můžeme flirtovat s vyhazovači a přinejhorším jim podstrčit pár bankovek, aby nás nechali předběhnout frontu, kterou sami uměle vytvořili, aby to vypadalo, že mají narváno. Přitom to uvnitř vypadá jako ve městě duchů.

Jenže to, že jsme dvě přitažlivé mladé ženy, s sebou nese své výhody a já jich dnes večer hodlám plně využít. Svoje mizerné vnitřní rozpoložení jsem si totiž vynahradila tím, že jsem si dala mimořádně záležet na svém zevnějšku.

„Už čekám na Uber. Vyber prostě, kam půjdeme, a pak mi to napiš. Za patnáct minut jsem tam.“ Spíš za dvacet pět, ale Diana by se na mě vykašlala, kdybych jí řekla pravdu. Položím si mobil na kapotu Simonova auta vedle své kabelky a opatrně, abych si nezlomila nehet, táhnu popelnici na tříděný odpad k obrubníku. Potom se vydám zpět pro šedý kontejner na odpadky.

Koutkem oka zahlédnu jakýsi pohyb a za kratičky okamžik se mi něco měkkého otře o nohu. Polekaně vyjeknu a uskočím, ztratím však rovnováhu, zakopnu o obrubník a dopadnu přímo na zadek vedle obzvlášť trnitého růžového keře. Kolem mě se prožene obrovský mýval. Hned za ním běží další a rozzlobeně na mě zacvrliká.

„Sakra!“ Ač to bylo tvrdě přistání a nejspíš teď budu samá modřina, v tuhle chvíli mě nejvíc bolí, že se mi od podrážky odlomil deseticentimetrový podpatek, který mi dopadl k noze. Vyzuju si zničenou louboutinku a vší silou ji hodím po mývalech. Ti už jsou však uvelebení v bezpečí pod autem a sledují mě odtamtud. V očích jako korálky se jim odráží světlo z verandy.

Ve vchodových dveřích se objeví Simon. „Callo, ty tu ještě jsi?“ Spatří, jak ležím natažená na zahradě, a svráští čelo.

„Tím a Sidem se vrátili,“ zamumlám. Poté, co jsme je tu měli velkou část roku každý čtvrtční večer, k nám minulý měsíc přestali chodit. Domnívala jsem se, že si buď našli jinou rodinu, kterou by mohli terorizovat, nebo je srazilo auto.

„Něco mi říkalo, že to tak dopadne.“ Podává mi sluchátko. „Volá ti někdo z Aljašky.“

Zavrtím hlavou a nehlasně vyslovím „Nejsem doma“, i když teď už to nemá smysl.

Simon čeká s napřaženou rukou a pozvedne husté obočí. On by mě stejně nekryl. Jeho psychiatrické já věří, že problémům se má postavit čelem, a ne se jim vyhýbat.

A mým největším problémem je podle Simona můj vztah s Wrenem Fletcherem. Nebo spíše to, že prakticky žádný vztah nemáme. Téměř ho totiž neznám. *Myslela* jsem si, že ho znám, když jsem mu volávala, poslouchávala, jak telefon vyzvání, a přitom si představovala, jak vypadá jeho pokoj, dům a on sám. Samozřejmě jsem věděla, jak můj biologický otec vypadá. Mamka mi ho ukazovala na fotce. Měl rozčuchané vlasy hnědé barvy připomínající arašídové máslo,

světle šedé oči, hrdě stál vedle řady letadel, a ač byl snímek pořízený v polovině srpna, tak na sobě měl tmavomodro-černou kostkovanou bundu a džíny. Mamka o něm říkala, že je to pohledný drsňák, a přestože jsem tomu tehdy jako malá holka moc nerozuměla, věděla jsem, co tím myslí.

Někdy mi to nevzal, z čehož jsem pak vždycky celý den byla smutná. Jindy, když jsem měla štěstí, jsem ho zastihla při příchodu nebo na odchodu. To jsme si pak třeba čtvrt hodiny povídali o škole, mých přátelích nebo o tom, co mě v té době bavilo. Mluvila jsem převážně já, ale ani jsem si toho nevěšila, protože jsem měla strašnou radost z toho, že mu to všechno můžu vykládat. Podle mamky toho táta nikdy moc nenamluvil.

Také říkala, že nikdy nebudeme žít společně jako rodina. Že tátův život je na Aljašce a náš v Torontu a přes to nejede vlak. Brzy jsem se s tím naučila žít. Nic jiného jsem ani neznala. Přesto jsem ho neustále žádala, aby za mnou přijel na návštěvu. Říkala jsem si, že když má tolik letadel, tak za mnou přece nějakým může přiletět.

Vždycky se na něco vymluvil a mamka ho nikdy nepřemlouvala. Věděla svoje.

Ale já? Já jsem ho prostě viděla nadšenýma očima malé holky, která se s tím tichým mužem, kterého znala jen po telefonu, zoufale chtěla setkat.

Vstanu a opráším si špínu ze zadku. Potom v jedné botě dopajdám ke schodům vedoucím k hlavním dveřím a zlostně u toho hledím na svého vždy tolerantního a trpělivého nevlastního tátu.

Nakonec si od něj vezmu telefon.

„Prosím?“

„Dobry den, mluvím s Callou?“

Svraštím čelo a pohlédnu na Simona. „Jo. Kdo volá?“

„Tady je Agnes. Jsem kamarádka vašeho otce. Našla jsem vaše číslo ve Wrenových věcech.“

„Mhm...“ Přepadne mě strach. Proč mu procházela věci? „Stalo se mu něco?“

„Dalo by se to tak říct.“ Odmlčí se a já zatajím dech. Děším se odpovědi. „Váš otec má rakovinu plic.“

„Aha.“ Podlomí se mi kolena. Sednu si na horní schod. Simon se pomalu posadí vedle mě.

„Já vím, že je to mezi vámi už dlouho složité, ale říkala jsem si, že to budete chtít vědět.“

Složité? Spíš nijaké.

Dlouze se odmlčí. „Vím to jen proto, že jsem mu v kapse našla kopii výsledků vyšetření, když jsem mu přišla vyprat. On neví, že vám volám.“

Dochází mi, že neměl v úmyslu mi říct, že má rakovinu. „No... a jak moc špatné to s ním je?“

„Nevím jistě, ale lékaři mu navrhuji nějakou léčbu.“ Má pištivý hlas a slabý přízvuk, podobný, co si tak pamatuju, tomu otcovu.

Nevím, co na to mám říct, kromě: „Aha. No... Lékaři určitě vědí, co dělají. Děkuju, že jste mi zavolala a řekla mi –“

„Nechtěla byste sem přiletět na návštěvu?“

Spadne mi brada. „Sem? To jako myslíte... na *Aljašku*?“

„Ano. Brzy. Než zahájí léčbu. Letenku vám zaplatíme my, když bude potřeba. Teď je zrovna sezona, ale našla jsem jedno volné místo v letadle do Anchorage na tuhle neděli.“

„*Tuble* neděli?“ To jako za tři dny?

„Z Anchorage by vás sem dopravil Jonah.“

„Pardon, ale kdo je *Jonah*?“ Motá se mi hlava.

„Jo vlastně.“ Tiše a melodicky se zasměje. „Omlouvám se. Jonah je náš nejlepší pilot. S ním budete v bezpečí.“

Všimnu si, že řekne *naš* nejlepší pilot. *My* vám zaplatíme letenku. Představila se jako kamarádka, mně to ale zní, že Agnes je mnohem víc.

„A Wren by vás strašně rád viděl.“

Zaváhám. „To vám říkal?“

„To ani nemusel.“ Povzdechne si. „Váš otec... je to s ním složité, ale opravdu vás má moc rád. Spousty věcí lituje.“

Agnes možná nevdává, co všechno Wren Fletcher *neříká* a *nedělá*, jenže mně to vadí. „Mrzí mě to, ale nemůžu se jen tak sebrat a přiletět na Aljašku...“ Odmlčím se. V tuto chvíli vlastně nemám práci ani žádné jiné velké závazky. A co se Coreyho týká, pravděpodobně bych mohla odjet na Aljašku a zase se vrátit, aniž by si toho vůbec všiml.

Mohla bych odletět, ale o to tu nejde.

„Chápu, že to celé potřebujete vstřebat. Promyslete to, prosím. Měla byste příležitost Wrena poznat. Myslím si, že byste si ho velmi oblíbila.“ Najednou ochrptí. Odkáže si. „Máte u sebe tužku?“

„Mh... jo. Hbitě Simonovi z náprsní kapsy na košili s knoflíky na límečku vytáhnu pero – u něj je vždycky jistota, že ho bude mít po ruce – a rychle si na hřbet jeho ruky zapíšu její číslo, i když se pravděpodobně zobrazuje i na displeji. Nadiktuje mi i svou e-mailovou adresu.

Když zavěším, jsem jako omámená. „Má rakovinu.“

„Pochopil jsem z toho, že se bude jednat o něco takového.“ Simon mě obejmě kolem ramen a přitáhne si mě k sobě. „A ta žena, která volala, chce, abys za ním přiletěla.“

„Agnes. Jo. *Ona* chce, abych za ním přiletěla. *On* mě tam nechce. Ani by mi to neřekl. Prostě by umřel, aniž by mě *jakkoli* varoval.“ Zlomí se mi hlas. Ten muž, kterého ani pořádně neznám, mě stále dokáže tak hluboce ranit.

„A jaké to v tobě vzbuzuje pocity?“

„Jaké bys *řekl*, že to ve mně vzbuzuje pocity?“ vybuchnu. Mám na krajíčku.

Simon zachová klid. Je zvyklý, že na něj mamka, já či jeho pacienti kvůli těm jeho otázkám, jimiž nás chce přimět k zamyšlení, křičí. „Chceš letět na Aljašku a setkat se se svým otcem?“

„Ne.“

Pozvedne obočí.

Podrážděně si povzdechnu. „Nevím!“

Jak s touhle informací *mám* naložit? Jak se *mám* cítit ohledně toho, že možná přijdu o člověka, který mi vždy jen ubližoval?

V tichosti sedíme a pozorujeme, jak se Tim a Sid odváží vylézt zpod auta, zamíří k popelnicím na konci příjezdové cesty, přičemž jim s každým krokem poskakují hrby na zádech, a jak pak stojí na zadních a ve snaze převrhnout modrý kontejner do něj plácají tlapkami. Cvrlikají na sebe a na nás jen občas letmo pohlédnou.

Povzdechnu si. „Nikdy se mě nesnažil poznat. Proč bych se teď já měla snažit poznat jeho?“

„Napadá tě k tomu lepší doba?“

To je celý Simon. Na otázku vždycky odpovídá jinou otázkou.

„Zeptám se tě takhle: Myslíš si, že by ti cesta na Aljašku mohla něco přinést?“

„Kromě fotky s mamčíným dárcem spermií?“

Simon se na můj chabý pokus o vtip nelibě zatváří.

„Pardon,“ zamumlám. „Jen asi prostě od chlapa, který ani jednou za dvacet čtyři let neprojevil zájem vidět se se svou dcerou, moc nečekám.“ Měl přiletět do Toronta. Čtyři měsíce před slavnostním ukončením docházky na základní škole mi zavolal a oznámil, že se přijede podívat. Jen co jsem zavěsila, rozplakala jsem se. Okamžitě jsem zapoměla na hněv a rozhořčení, které se ve mně za ta léta nahromadily, kvůli tomu, že se neúčastnil oslav mých narozenin a nebyl se mnou během různých svátků. Skutečně jsem věřila, že dorazí a já ho uvidím sedět v publiku s hrdým úsměvem na rtech. Věřila jsem tomu až do chvíle, kdy mi dva dny před ceremoniálem zavolal a oznámil mi, že mu do toho „něco“ vlezlo. Cosi naléhavého v práci. Dál to nerozváděl.

Matka mu na to konto volala. Přes stěny jsem slyšela, jak zuří a jak mu v slzách dává ultimátum, že si buď ujasní priority a konečně přijede za svou dcerou, nebo nadobro zmizí z našeho života, i se svým výživným na dítě.

Nepřijel.

Když jsem si pak na pódiu přebírala cenu, měla jsem opuchlé oči, nuceně jsem se usmívala a sama sobě jsem v duchu slibovala, že mu už nikdy nebudu věřit.

Simon zaváhá a svým moudrým pohledem se zadívá do tmy. „Víš, že tvoje matka Wrena milovala, ještě když jsme se vzali?“

„Cože? Nemilovala.“

„Ale ano. *Velice.*“

Svraštím čelo. „Vždyť za tebe byla *vdaná.*“

„To neznamená, že už ho nemilovala.“ Zatváří se zamyšleně. „Vzpomínáš si, jak měla takové to období, kdy si změnila účes a začala téměř každý den cvičit? Rozčilovala ji na mě *každá maličkost.*“

„Mlhavě, ale jo.“ Odbarvila si vlasy na platinovou blond a ve snaze si znovu zpevnit tělo, které od středního věku ochabuje, se zběsile začala věnovat józe. Při ranní kávě se navázela do Simona, během oběda mu v jednom kuse předhazovala jeho nedostatky a u večere vyvolávala obří hádky kvůli všemu, čím *nebyl.*

Vzpomínám si, že mi to připadalo zvláštní. Nikdy jsem totiž nezažila, že by se hádali, natož tak často.

„Celé to začalo, když zavolal Wren a oznámil, že přiletí.“

„To určitě ne,“ začnu mu odporovat, ale pak se zarazím. Simon má o tom, jak se to časově odehrálo, mnohem větší přehled než já.

„Když tvá matka Wrena opustila, doufala, že změní názor a z Aljašky se odstěhuje. To sice neudělal, ale ona ho přesto nepřestala milovat. Nakonec si uvědomila, že to musí nechat plavat a jít si vlastní cestou. Poznala mě a vzali jsme se. A pak měl zničehonic přijet a znovu jí vstoupit do života. Nevěděla, jak se má vypořádat s tím, že ho po tolika letech zase uvidí. Nevyznala se... ve vlastních citech. K nám oběma.“ Má-li příznání této skutečnosti pro Simona hořkou pachuč, vůbec to na sobě nedává znát.

„To pro tebe muselo být těžké.“ Je mi Simona, muže, kterého vnímám jako milovanou a víc než vhodnou náhradu svého biologického otce, nesmírně líto.

Simon se smutně usměje. „Bylo. Po tom tvém slavnostním ceremoniálu jsem si však všiml, že se změnila. Zklidnila se. A přestala plakat.“

„Ona plakala?“

„V noci, když si myslela, že spím. Ne nějak často, ale plakala. Zřejmě měla pocit viny kvůli tomu, že k němu stále něco cítila. A bála se, co by se mohlo stát, až ho znovu uvidí, obzvlášť tak brzy potom, co si vzala mě.“

Co tím chce Simon přesně říct?

Sevře úzké rty a vyčistí si brýle na čtení do manžety. „Podle mě se nakonec smířila s tím, že ani jedna z vás s ním nikdy nebude mít vztah, po jakém toužila. Že tím, že po člověku bude chtít, aby se stal něčím, čím není, ničeho nedocílí.“ Simon zaváhá. „Sobecky přiznávám, nebyl jsem úplně nešťastný, že nepřiletěl. Bylo mi jasné, že kdyby byl Wren ochotný vzdát se svého domova, naše manželství by vzalo zaslavé.“ Pohrává si se zlatým snubním prstýnkem na prsteníčku. „Vždycky budu hrát druhé housle. Věděl jsem to, už když jsem ji žádal o ruku.“

„Proč sis ji tedy bral?“ Ač jsem za to kvůli ní i kvůli sobě moc ráda, zní mi to, co říká, poněkud zvláštěně.

„Protože Susan sice byla bezhlavě zamilovaná do Wrena, ale *já* jsem byl bezhlavě zamilovaný do *ní*. A dodnes jsem.“

To vím. Poznám to z jeho dlouhých pohledů a letmých polibků. Simon mou matku hluboce miluje. Na jejich svatbě pronesl můj

dědeček poněkud nevhodnou řeč, během které poznamenal, že se k sobě nehodí, protože zatímco moje matka je spontánní žena plná života, Simon je rozvážný, praktický a vyzrálější než jeho vrstevníci. „Nečekal bych, že se dají dohromady, ale on ji rozhodně učiní mnohem šťastnější než ten *předtím*,“ doslova řekl dědeček do mikrofonu stovce hostů.

Nejspíš měl ale pravdu, protože Simon matku zbožňuje a splní jí každé vrtošivé přání a rozmar. Dovolené trávívají v drahých all inclusive resortech, ačkoli on by raději navštěvoval zaprášené kostely a starodávné knihovny. Když se ona rozhodne, že potřebuje obnovit šatník, on jí dělá nosiče a tahá se s nespočtem tašek po Yorkville. Přizpůsobuje se její vášni pro nedělní vyjížděčky na farmářské trhy a pak se vrací s kýčáním, protože tam bývá spousta alergenů. Přestal jíst lepek a červené maso, protože se mamka rozhodla, že ona je jíst nechce. Když jsme malovali, matka vybrala paletu světle šedých a bledě fialových odstínů. Simon se mi po čase svěřil s tím, že opovrhuje jen pár věcmi, a jednou z nich je překvapivě světle fialová barva.

Dřív jsem se tomu anglickému čahounovi v duchu vysmívala kvůli tomu, že si nikdy nic neprosadí. Když se mu teď ale dívám do úzké, laskavé tváře, kterou už dávno nemá orámovanou těmi svými jemnými vlasy, protože ty mu vpředu už před dlouhou dobou vypadaly, pociťuju k němu obdiv za to, co všechno už pro svou lásku dokázal snést.

„Přiznala se ti někdy k tomu, co cítila?“ odvážím se zeptat.

„*Ne*,“ pousměje se nad tím Simon a výrazně pokrčí čelo. „*Nikdy* se mi k ničemu takovému nepřizná a ani se jí na to nezkoušej ptát. Akorát by to v ní vyvolalo pocit viny a to by nikomu z nás neprospělo.“

„Máš pravdu.“ Povzdechne si. „Mám tedy letět na Aljašku?“

„Nevím. Máš?“

Obrátím oči v sloup. „Proč se pro jednu nemůžeš chovat jako normální rodič a říct mi, co mám dělat?“

Simonův široký úsměv prozrazuje, že je potěšen, že jsem ho nazvala rodičem. I když odjakživa tvrdí, že mě bere jako svou dceru, myslím si, že kdyby matka bývala chtěla, moc rád by měl vlastní děti. „Zeptám se tě takhle: co tě napadlo jako první, když ti Agnes řekla, že má tvůj otec rakovinu?“

„Že zemře.“

„A jaké v tobě ta myšlenka vzbudila pocity?“

„Začala jsem se bát.“ Víím, kam tím Simon míří. „Toho, že už nebudu mít možnost se s ním setkat.“ Protože bez ohledu na to, kolikrát jsem ležela v posteli a přemýšlela nad tím, proč mě můj otec nemá rád, ta malá holka ve mně si pořád zoufale přeje, aby ji rád měl.

„V tom případě si tedy myslím, že bys na Aljašku letět měla. Zeptej se, na co potřebuješ, a poznej Wrena. Ne kvůli němu, ale kvůli sobě. Abys toho v budoucnu hluboce nelitovala. Navíc...“ Štouchne mě ramenem do mého. „Neřekl bych, že máš teď něco jiného důležitého na práci.“

„Je zajímavé, jak se to sešlo, co?“ tiše řeknu a vzpomenu si na toho hovorného uklízeče, se kterým jsem se dneska bavila v metru. „To je snad osud.“

Simon na mě suše pohlédne a já se zasměju. On na osud nevěří. Ani na astrologii. Podle něj mají lidé, kteří čtou horoskopy, velký problém s potlačováním emocí.

Povzdechnu si. „Nebydlí zrovna v té *pěkné* části Aljašky.“ Ne že bych si ze svého krátkého pobytu *nějakou* část Aljašky pamatovala, ať už pěknou, nebo jakoukoli jinou. Mamka ji však velice často popisovala jako „neúrodnou pustinu“, což mě od ní odradilo. Je pravda, že mamka často přehání. Navíc miluje život ve městě. V oblasti Muskoka nevydrží déle než jeden večer, a to na sebe ještě co čtvrt hodinu patlá repelent proti komárům, přičemž každého v jednom kuse upozorňuje na riziko nákazy západonilskou horečkou.

„Promyslí si to.“ Začnu v duchu měnit svůj program. Zaúpím. Jestli poletím v neděli, nestihnu příští týden kadeřníka, ke kterému jsem objednaná. Třeba by se mi Fausta povedlo uprosit, aby mě vzal v sobotu dopoledne. Je to ale vysoce nepravděpodobné. Obvykle má plno na čtyři týdny dopředu. Na manikúru naštěstí chodívám v sobotu odpoledne a na řasách jsem byla minulý víkend. „*Před chvílí* jsem si zrovna předplatila dalších deset lekcí hot jógy. A co se squashem? Mamka by si za mě musela najít náhradu.“

„Když jsi loni letěla do Cancúnu, tak jsi tohle všechno taky nějak vyřešila.“

„Jo... to je fakt,“ nerada mu musím dát za pravdu. „Jenže cesta na Aljašku trvá milion hodin.“

„Jen půl milionu,“ zavtipkuje Simon.

„Předepíšeš mi aspoň něco –“

„Ne.“

Teatrálně si povzdechne. „K čemu mi tedy potom je, že můj nevlastní táta může předepisovat léky?“ Z kapoty Simonova auta, kde mám položený telefon, se začne ozývat zvonění. „Sakra, to je Diana. Čeká někde ve frontě a určitě by mě teď nejrady uškrtila.“ Před domem jako na zavolanou zastaví černý nissan maxima, jako bych ho tím přivolala. „To bude můj Uber.“ Podívám se na svoji bosou nohu a ušpiněné šaty. „A já se potřebuju převléct.“

Simon pomalu vstane a zamíří k popelnici, která tam stále stojí. „Já tedy za tebe tu poslední odvezu. Jen pro tentokrát. Koneckonců, ty máš dneska ale den.“

Simon tak srandovně nemotorně hbitě vykročí, až Tim se Sidem odpeláší do živého plotu, a s námahou začne tlačit popelnici. Ačkoli je Simon opravdu okouzující, koordinované pohyby ani sílu zrovna nemá. Mamka se ho marně snažila dokopat k návštěvám posilovny, aby nabral trochu svalové hmoty a neměl ruce jako hůlky.

V tom mě něco napadne. „Kdo odvezu odpadky, když budu na Aljašce?“

„No, matka samozřejmě.“ Po chvíli se na mě otočí, spatří, jak se nejistě šklebím, a tím svým suchým britským stylem zamumlá: „Až naprší a uschne, co?“

Kapitola 3

„Rozhodně tam leť!“ překřikuje Diana pravidelné dunění bas, pak se odmlčí, podívá se na barmana, který nám na bar pokládá objednané pití, a ve tváři se jí mihne perleťově bílý zářivý úsměv. „Je to tam nádherné.“

„Vždyť jsi na Aljašce nikdy nebyla!“

„To sice *ne*, ale viděla jsem *Útěk do divočiny*. Ta divoká příroda a ty hory... Hlavně tam nejez žádné bobule.“ Tak, aby se to nedalo přehlédnout a barman si toho všiml, na bar významně položí desetidolarové dýško. Chce dosáhnout toho, aby nás příště obsloužil přednostně.

Barman mi mezitím zírá do hlubokého výstřihu na kobaltově modrých šatech, které jsem ve skříni popadla jako první, když jsem se na odchodu ve spěchu převlékala. Je pěkný, ale malý a namakaný, má oholenou hlavu a potetovanou celou paži. Můj typ, to znamená vysoký a štíhlý, úhledný a nepotetovaný, to tedy není. Navíc dneska nemám náladu flirtovat jen kvůli tomu, abychom dostaly panáky zdarma.

Vlídně, avšak poněkud křečovitě se na něj usměju, a zase obrátím pozornost k Dianě. „Na západě Aljašky to tak ale nevypadá.“

„Na zdraví.“ Obě najednou do sebe kopneme panáka. „A jak to tam tedy vypadá?“

Zašklebím se, protože máme namíchané jakési přeslazené pití. „Je to placka.“

„Jak to myslíš? Placka jako třeba Kanadské prerie?“

„Ne. Nebo takhle, je to asi podobná placka, ale je tam *fakt* zima. Tím myslím *arktická* zima.“ Zatímco v našich středozápadních provinciích se nachází velká většina kanadské zemědělské půdy, tam, odkud pochází táta, se nedaří ničemu, protože je tam příliš krátká vegetační doba. Nebo to aspoň říká mamka a ta má bakalářský titul z botaniky z Guelphské univerzity. Jestli to má někdo vědět, tak ona.

„Arktická?“ Dianě se nadšeně rozsvítí pomněnkově modré oči. „Ne vážně, jen si představ, jak by to bylo skvělé pro náš projekt Calla & Dee? To ty jsi říkala, že bychom měly přijít s něčím originálním. A že bychom měly vyrazit na venkov.“

„To jsem měla na mysli spíš něco jako výlet na poloostrov Sandbanks nebo do Lake of Bays.“ Na nějaké nové hezké a malebné místo, kam to trvá pár hodin autem.

„Je snad něco originálnějšího a venkovštějšího než lifestylová blogerka v *arktické* krajině?“ Diana se ve své matné lila rtěnce plna naděje usměje a hlavou už se jí nepochybně honí spousta nápadů.

Minulý rok jsme si pro zábavu vytvořily webové stránky, které jsme výstižně nazvaly Calla & Dee. Jedná se o platformu, kde jen tak pro pobavení sdílíme svou vášeň pro nejnovější odstíny rtěnek a trendy v oblasti bot. Už když Diana chtěla, abychom si rozdělily náklady na webdesignéra, mělo mě napadnout, že má vysoké cíle a tenhle koníček nebude jen tak.

V současné době si o naší stránce *celé dny* píšeme. O nápadech na budoucí příspěvky a o tom, kdo bude dělat co. Nemáme žádný jednoduchý blog, ale různé rubriky – móda, jídlo, krása, zábava – a přísný týdenní plán, jímž se musíme řídit. Cesty do práce a z práce a pauzy na oběd trávím projížděním všemožných newsletterů a příspěvků na jiných blozích, ve snaze dozvědět se o novinkách: kteří maloobchodníci oznamují výprodej, jaké nejnovější trendy představují významné osoby módního průmyslu, co se děje u ostatních lifestylových blogerek, s nimiž se ve jménu networkingu na internetu přátelíme. Po večerech aktualizuju odkazy, nahrávám obsah, ladím estetickou stránku. Zkrátka se věnuju věcem, které Diana nesnáší, ale mně nevadí, a navíc mi jdou.

Každý čtvrtek večer se s Dianou scházíme v nějaké restauraci, pokaždé v jiné, a probíráme své nápady a ochutnáváme předkrmová menu do rubriky „Pochoutky ve městě“. Jednu sobotu v měsíci vždy prošmejdíme stojany se zlevněným oblečením a nakupujeme trendy kousky, ze kterých vymýšlíme různé modely. Každou neděli odpoledne pak v centru Toronta hledáme dokonalé lokace: průchody s pestrobarevnými graffiti, rozkvetlé třešně na jaře v High Parku, malebné vánoční trhy ve čtvrti Distillery District. S sebou si bereme Simonův drahý canon, na zadním sedadle Dianina chevroletu

tahoe si převlékáme ty úžasné outfity a na střídačku předstíráme, že tam nepózuje a nefotíme se. O linii pohledu, expozičním čase a pravidle třetin jsem se toho naučila mnohem víc, než by mě kdy napadlo, a to jen kvůli tomu, abych dokázala vyfotit dokonalé lifestylové momentky: hezké outfity na lavičkách v parku a v ulicích města, s rozmazaným pozadím, doplněné o optimistické popisky o lásce, štěstí a spiritualitě.

Neustále vedeme hovory na téma „co kdyby“. Co kdybychom dosáhly sta tisíc sledujících? Co kdyby nám firmy výměnou za propagaci začaly posílat oblečení a kosmetické vzorečky a my tak za ně už nemusely utrácet polovinu výplaty? Co kdybychom se na Instagramu proslavily?

Pro mě jsou to jen takové příjemné myšlenky na odreagování.

Pro Dianu je to cíl.

Než se však ocitneme na nějakém seznamu „nejlepších“, máme před sebou ještě dlouhou cestu. Navíc mám poslední dobou čím dál tím větší obavy z toho, že se celou dobu snažíme zbytečně. Je poněkud frustrující, že po roce pilné práce webovou stránku pravidelně navštěvují pouze čtyři stovky lidí. Naše samostatné instagramové profily mají více sledujících. Dianin má třikrát tolik co můj, což mě vůbec nepřekvapuje, vzhledem k tomu, že je *posedlá* zjišťováním si nejnovějších odborných tipů a fíglů, jak si vybudovat publikum, vybírat fotografie a příhodně označovat; jak formulovat popisky, aby vyzněly povzbudivě a inspirativně. Odpovídá na *úplně každý* komentář ke svým příspěvkům a tráví pauzy na oběd tím, že interaguje s cizími lidmi v naději, že je zaujme a začnou ji sledovat.

Jenže navzdory Dianině zapálení pro věc a odhodlání se nám stále jaksi nedaří se prosadit. V současné době se jedná o pouhopouhý koníček na plný úvazek, snahu přijít s nápadem na nějaká „to do“ a „top ten“, která ještě nikdo nevymyslel a lidé by si je měli zájem přečíst.

Já mám takové tušení, že nám chybí jedna zásadní věc – originalita. Jsme prostě jen další dvě hezké holky z města, které baví pózovat na fotkách a řešit líčení a oblečení. Takových jsou kvanta.

„Není to *přímo* arktická krajina. Nebo aspoň ne to, kde bydlí. Je to... něco *mezi* arktickou krajinou a běžnou civilizací. Je to něco jako... poslední hranice?“ Zopakuju cosi, co jsem kdysi o Aljašce

četla, a v duchu si přiznám, že toho o místě, kde jsem se narodila, zrovna moc nevím.

„Tím líp! Navíc budeš mít k dispozici několik letadel!“

„Pochybuju, že je budu mít ‚k dispozici‘. Navíc tam budu sama. Jak asi pořídím nějaké dobré fotky?“ Představa selfie tyče je pro nás obě nepřijatelná.

Diana se však nenechá odradit. „Určitě se tam najde někdo, kdo bude ochotný vyfotit krásnou Kanadanku. Třeba nějaký sexy americký pilot.“

Povzdechnu si. „Zapomněla jsi, kvůli čemu bych tam vůbec letěla?“

„Ne. Já se to jen“ – zvážní a sraští dokonale tvarované blond obočí – „snažím trochu odlehčit.“

Vzmemme si martini a pomalu se vzdálíme od baru. Naše místa v tu ránu obsadí někdo jiný z davu. Diana nepřeháněla. Tady se dneska snad testují porušení předpisů o požární ochraně. Není tu jediné místo, kde by člověk mohl stát, aniž by do něj z alespoň dvou stran někdo nestrkal.

Zatímco kličkujeme pulzujícím davem, obrátím do sebe drink a ignoruju, jak se mi muži v nestoudné snaze zaujmout mou pozornost otírají o paži a sahají mi na zadek, a doufám, že v té tlačence, ve které do mě neustále někdo strká, nic nerozliju.

Nakonec se vecpeme do volného prostůrku u sloupu.

„Kde máš Coreyho?“ zeptá se Diana.

„Pracuje.“

„Hmmm...“ Nepatrně pokrčí nos, jako by kolem nás něco slabě, avšak nepříjemně smrdělo, a ona se ze všech sil snažila předstírat, že to necítí.

Diana, moje nejlepší kamarádka, je snad jediný člověk na světě, který Coreyho nemá rád. Přiznala mi to až po pěti měsících a šesti margaritách pro každou z nás v zadní části jedné mexické restaurace. Corey se prý příliš snaží, aby se lidem zalíbil. A je moc kontaktní. A když Diana něco říká, on na ni prý koketně civí a jí je to nepříjemné. Prostě se domnívá, že mi jednou zlomí srdce.

Kdybych řekla, že se mi to neposlouchalo hezky, tak bych se vyjádřila hodně mírně. Obvinila jsem ji, že žárlí, protože já někoho mám, zatímco ona ne. Ten večer jsme se rozešly ve zlém a druhý den ráno jsem se vzbudila s pulzující bolestí hlavy a nepříjemnou obavou z toho, že je naše přátelství nenávratně pryč.

Simon mi to však, tak jak to umí jen on, rychle rozmluvil tím, že poukázal na ty spousty momentů, kdy jsem se o Dianu mohla opřít, za všechna ta léta, během všech mých vztahů, i když ona zrovna s nikým nechodila, a že *i kdyby* žárčila, tak velmi pravděpodobně ze strachu, že je její významné postavení v mém životě ohroženo, čímž se nejlepší přítelkyně našeho věku úplně běžně trápí.

Ještě to odpoledne jsme se s Dianou celé uplakané a omlouvající se udobřily a ona mi slíbila, že dá Coreymu druhou šanci. Pár měsíců nato se na scéně našťestí objevil Aaron a já jsem byla zcela jednoznačně odsunuta na vedlejší kolej. Já si ovšem nestěžuju. Ještě nikdy jsem neviděla, že by s někým byla tak šťastná, ani si nepamatuju, že by to s nějakým klukem myslela tak vážně. Zrovna před dvěma týdny se mi zmínila, že si příští rok s Aaronem plánují koupit byt, což znamená, že mě konečně přestane otravovat s tím, abych se k ní nastěhovala. Mám svou nejlepší kamarádku ráda, jenže ona se sprchuje tak dlouho, až vyplývá všechnu teplou vodu, *všechno* čistí tak velkou dávkou bělidla, že by to člověku rozežralo kůži, a s oblibou si strhává nehty na nohou u televize. A když nemůže spát? Tak nespí nikdo.

Užij si to, Aarone.

„A kdy bys letěla?“ zeptá se Diana, zatímco těká očima ze strany na stranu a prohlíží si lidi v davu.

Čím dřív tím líp, jestli tátovi začne chemoterapie nebo ozařování nebo prostě to, co mu doporučili lékaři. Jediný člověk, kterého znám, jenž měl rakovinu plic, byla paní Haglerová, stará dáma, která bydlela v domě za tím naším. Byla to dlouholetá přítelkyně Simonových rodičů a už neměla žádné vlastní příbuzné, tak ji Simon občas vozil do nemocnice na chemoterapii. Trvalo to *roky*. Potom nemoci podlehla. Na sklonku života často sedávala na dvorku za domem, nosila pletenou čepici, která jí zakrývala prořídle chmýří na hlavě, a potahovala z cigarety, přičemž necelý metr od sebe měla kyslíkovou lahev. Tou dobou už byla smířená s tím, co ji čekalo.

„Ta tátova kamarádka říkala, že je ještě místo v nedělním letu, takže... Takže asi v neděli? Jestli ho do zítřka někdo neobsadí. Prý mi letenku koupí, ale já nechci, aby mi ji platila. Co když se totiž ukáže, že to byl příšerný nápad, a budu odtamtud chtít pryč, jen co tam přiletím?“

„Měla bys pocit, že jí dlužíš, abys tam zůstala,“ přitaká Diana. Ustrkne si pití a zašklebí se. Barman nám tentokrát namíchal obzvláště silný drink. „Tak ať ti ji koupí tvůj prachatý nevlastní taťka za peníze ze své tajné skrýše. Je přece jasné, že by to ten cvokař udělal.“ Diana je přesvědčená, že má Simon pod naším sto let starým domem tajnou trezorovou místnost a po nocích si přepočítává svou hromadu zlatých mincí.

Ačkoli na křehkých duších vydělává spoustu peněz, vzhledem k matčině zálibě v drahých věcech je vysoce nepravděpodobné, že by si takové bohatství nashromáždil. Mamka je v tomhle ohledu ještě horší než já.

„Teď vážně, Callo, Simon má pravdu. Jestli tam nepoletíš a tvůj táta se z toho nedostane, budeš toho litovat. *Znám tě.*“

Ona mě skutečně zná. Lépe než kdokoli jiný. Jsme s Dianou nejlepší kamarádky od té doby, kdy jsem nastoupila do soukromé školy pár ulic od našeho domu. Bylo mi jedenáct a nikoho jsem tam neznala. O přestávce mi nalakovala nehty na rukou natyrkysovo. Dodnes je to moje nejoblíbenější barva. Ví všechno o mém otci a o tom, jak jsem se kvůli němu za ta léta natrápila. Ví také o všech těch nevznesených otázkách, na něž pořád toužím najít odpovědi.

Především o té, proč je pro Wrena Fletchera důležitější Nespoutaná Aljaška než jeho vlastní krev?

Stejně mi to ale připadá jako moc velké riziko a já si nejsem jistá, jestli mám dost odvahy na to, abych ho podstoupila. „Co když se ukáže, že je to prostě pouhý otec neplatič a nic víc?“

„Tak budeš prostě s jistotou vědět, že je to pouhý otec neplatič.“ Odmlčí se. „Nebo třeba zjistíš, že je to slušný chlap, poznáš ho z úplně jiné stránky a oblíbíš si ho.“

„No, možné to je,“ pochybovačně řeknu. Napadne mě další, tentokrát chmurnější důvod k obavám. „A co když to tak skutečně dopadne a on se neuzdraví?“ To bych o něj pak přišla znovu, akorát že tentokrát bych nepřišla jen o nějakou svou představu.

„Tak budeš mít nějakou skutečnou vzpomínku. Hele, buď se pořád dokola můžeš ptát co by kdyby, nebo se můžeš dočkat odpovědi. Jé, čau!“ Diana komusi za mnou zamává. Za okamžik dovnitř, překvapivě, vtrhne Aaron.

Odvrátím od nich zrak, protože se začnou dlouze líbat jako v nějakém filmu, což mě nesmírně otráví. Za běžných okolností by mi to nevadilo, ale dnes večer, po tom strašném dni, jsem alespoň protentokrát potřebovala, aby mi moje kamarádka věnovala svou plnou pozornost.

„Slyšel jsem o té práci, Callie. To je blbě.“

Aaron je se svými sto devadesáti třemi centimetry mnohem vyšší než já, ačkoli mám boty na podpatku. Musím zaklonit hlavu, abych mu viděla do šedomodrých očí. „To jo. Je to ale jenom práce, ne?“ Je zajímavé, jak se mi to teď, když se soustředím na situaci ohledně svého otce, říká jaksi snadněji.

„Kéž by mě vyrazili s odstupným ve výši čtyř platů,“ posteskne si Diana. Pracuje jako koncipientka v jedné středně velké právnické firmě a naprosto to tam nesnáší, což je podle mě zčásti důvod, proč vkládá tolik energie do našeho vedlejšího projektu.

„Jeden můj kámoš pracuje jako headhunter pro banky. Okamžitě ti může dohodit nějakou novou práci,“ nabídne mi Aaron.

„Díky.“ Povzdechnu si a hodím ty nepříjemné myšlenky za hlavu. „Mimochodem, máš pěkné vousy.“

Dlaní si uhladí zastříhnuté vousy barvy lékořice. „Pořád to vypadá dost dobře, co?“

„To tedy jo,“ přitakám a kochám se ostrými liniemi jeho vousů. „Kde se ti proboha *vůbec* podařilo najít tak talentovaného barbera?“

„Ona to vlastně byla barberka.“ Zazubí se. „Fakt sexy barberka –“

„Přestaň vyjíždět po mojí nejlepší kamarádce. *A ještě k tomu si vymyšlet slova.*“ Diana na něj přísně pohlédne. Vzápětí na něj však mrkne.

Před dvěma měsíci přišla Diana s tím, že musíme vytvořit příspěvek, který se jmenuje „Proměňte svého přítele křováka v městského elegána“. Trvala na tom, že je to pro dobro všech žen. Nebo alespoň pro přítelkyni onoho přitažlivého, ale zarostlého a zanedbaného číšníka, který nás v řecké restauraci v ulici Danforth naléval hojným množstvím vína a cpal do nás spanakopitu.

Přemluvila tedy Aarona, aby nám dělal pokusného králíka a účinkoval v naší ukázce naživo. A protože Aaron Dianu ochotně podporuje, přestal si holit svou dětskou tvář. Postěžoval si asi jen stokrát. Ale překvapivě pro nás – i pro něj – mu narostly obstojně husté vousy.

Ani jedna z nás předtím žádného muže neholila, já mám ale více zkušeností se stříhacím strojkem, protože jsem na střední škole za kredity dobrovolničila v útulku a celé jedno pololetí jsem zkrášlovala zanedbané psy, abych zvýšila šanci, že se jich někdo ujme. Dohodly jsme se tedy, že se toho chopím já. Během přípravy jsem hltala desítky instruktážních videí na YouTube. Minulý víkend jsem pak před foťákem iPhone, za nímž mě bedlivě sledovala Diana, Aaronovi ty neudržované vousy proměnila ve vousy hodné modela z časopisu.

Teď konečně vypadá jako osmadvacetiletý muž, a ne jako osmnáctiletý kluk.

Diana k němu natáhne roztomilé prstíky a přeje mu po tváři. „To byl zatím náš nejpobulárnější příspěvek. Všechny ty žádostivé ženské...“

Žádostivé ženské a to, že firma, od níž Diana koupila veškeré propriety a kterou jsme ve svém příspěvku označily, na svých sociálních sítích naše video zveřejnila. Ještě dobrou půlhodinu poté, co mi Diana zavolala a radostně ječela, mi zvonilo v uších.

Aaron se zazubí, načež Diana opět obrátí oči v sloup. Přčetl si k onomu příspěvku každický komentář a dmul se pýchou. „Říkal jsem si, že by mi to Calla mohla trochu oživit, třeba tuhle...“

„Ne.“ Diana se na něj ostře podívá.

„Vždyt už mě jednou holila –“

„To bylo pro náš projekt Calla & Dee. Tím to skončilo. Je to příliš *intimní*. Že jo, Callo?“

„Asi jo?“ Podíváme se s Aaronem na sebe a svaštíme čelo. „Mně to tak tedy nepřipadalo, ale –“

„Ona navíc v neděli odlétá na Aljašku.“

„Ještě nejsem rozhodnutá,“ ani nestihnu domluvit a Diana už je nakloněná k Aaronovi a tlumočí mu do ucha náš hovor s Agnes.

Aaron posmutní. „To mě mrzí, Callo. *Páni*, ty máš teda fakt den blbec.“

„Tak na to!“ Pozvednu martini.

„No... jeden kámoš byl na Aljašce před pár lety a dodnes o tom básní. Určitě to bude velký zážitek, i když důvod té cesty stojí za prd.“

„Víš, že se Calla na Aljašce narodila? Jo, její táta vlastní jedny *aerolinky*, věřil bys tomu?“

„Je to spíš charterová společnost.“ *Nebo ne?*

„S asi tak sto letadly!“

„S pár desítkami malých letadel.“ To je pouze můj odhad, protože vůbec netuším, a když jsem si tátu naposledy zkusila vyhledat na internetu, našla jsem pouze jmenný rejstřík a vstupní stránku Nespoutané Aljašky, kde se psalo „zkuste to později“.

„Domluví se s piloty zaměstnanými u jejího táty, aby to tam s ní *celé* oblétni a ona si mohla nafotit nějaké husté fotky pro náš web.“

„Paráda.“ Aaron ukáže na moje z poloviny vypité martini. „Dojdu vám pro další rundu, dámy.“ Jsem přesvědčená, že ačkoli se o tom nikdy ani slovem nezmínil, potěšilo by ho, kdyby Diana alespoň jeden večer *nemluvila* o Calle & Dee.

Letmo ji políbí – on ji totiž líbá *vždycky*, když se od ní vzdaluje, stejně jako to dělával Corey – a začne davem kličkovat k baru.

„Do prdele, tady je to *skvělé!*“ křičí Diana a pohupuje se do rytmu hudby. Použití výrazu „do prdele“ je přímo úměrné počtu drinků, které vypila. Určitě už alkohol začíná cítit. Já ho tedy cítím.

„*Vážně?*“ Já jsem si zrovna říkala, že tu začíná být trochu nuda.“ Usrknou si pití, znovu se zahledím na dav a přemýšlím, kolik je tu celkem lidí. Pět set? Tisíc? Těžko říct. Dříve, když jsem sem vstoupila, zrychlil se mi tep. Jen co mi hudba prostoupila celým tělem, dostala jsem se z té spousty nadšeného a bezstarostného tančení, pití, smíchu a polibků kolem sebe do euforie.

Teď tep zrychlený nemám. Pravděpodobně je to tím, že mám tak špatný den, každopádně ale dýdžej je takový nemastný neslaný. Soubor skladeb se podobá tomu z minulého týdne. Dokonce bych se vsadila, že to *je* soubor skladeb z minulého týdne. I z předminulého. A z týdne předtím. Pochybuju, že se mi vůbec bude chtít tancovat.

„Hele.“ Diana do mě šťouchne loktem a několikrát významně rychle pozvedne obočí. „Arabský ctitel na třech hodinách.“

Otočím se doprava a spatřím, jak ani ne dva metry ode mě stojí s partou přátel vysoký týpek s ebenově černými vlasy, upřeně na mě hledí téměř černýma očima a svůdně se usmívá.

Ucítím šimrání v břiše a vyklouzne mi „páni!“ Je přitažlivý a pěkně stavěný. Není to můj obvyklý typ, ale je to takový ten přitažlivý kluk, který musí být typ *každé* holky. Bůhví, jak dlouho si mě prohlížel a čekal, až si ho všimnu, v naději, že se na něj také usměju,

koketně na něj zamrám, mrknu na něj jedním okem... cokoli, čím bych mu dala najevo, že mě může přijít oslovit. Vsadím se, že má hluboký hlas. A že používá kolínskou s citrusovou a kořeněnou vůni a musí se holit dvakrát denně, aby si tu svou ostře řezanou tvář udržel hladkou. Když se baví s nějakou dívkou, tak určitě vstupuje do jejího osobního prostoru – ne tolik, aby jí to bylo nepříjemné, ale tak akorát, aby s ní navázal jakési důvěrné spojení a dotyčná začala toužit po jeho doteku. Také se vsadím, že z klubu nikdy neodchází sám, ale vždycky se, k vlastní spokojenosti, sám probouzí.

A že by ho vůbec neodradilo, kdybych mu řekla, že mám přítele.

Já ale *mám* přítele, sama sobě připomenu. *Bože, Callo!* Tohle je už potřetí během pár týdnů, co se rozplývám nad nějakým přitažlivým klukem. Dvakrát v klubu a jednou, když jsem jedla oběd na lavičce v parku a prošel kolem mě jakýsi blondák v dobře padnoucím obleku s jemným proužkem, a já na něj jen zírala s otevřenou pusou.

Dám si záležet, abych se zatvářila náležitě nepřátelsky, a otočím se k němu zády, přičemž doufám, že si to neinterpretuje jako nesmělost, ale půjde prostě o dům dál. Pro tyhle týpky je balení holek po klubech jako sport, ve kterém ale mají neomezený počet šancí na úspěch.

„Hele!“ Diana sraští čelo, přimhouří oči a upřeně se zadívá směrem k baru. „Není tamto Corey?“

Zahlédnu povědomou hustou blondátou kudrnatou kšticí. „Možná?“ Stojí tam nějaký vysoký štíhlý týpek a rozhodně jako Corey vypadá. A stejně jako Corey se trochu hrbí. A dokonce je jako Corey oblečený – má na sobě vypasovanou elegantní černou košili a dokonale padnoucí oblekové kalhoty.

Otočí se k nám z profilu a my spaříme jeho mladickou dohledka oholenou tvář, čímž se nám potvrdí, že jsme tipovaly správně.

Lovím z kabelky mobil a říkám si, že mi možná přece jen volal, aby mi o sobě dal vědět, a snažím se přitom nedbat toho, že jsem jako na trní.

Nic. Ani mi nenapsal.

Diana se zamračí. „S kým to tam je?“

Zadívám se na lidi kolem něj. Tři z nich znám. „S kolegy. Tohle měl zřejmě na mysli tou prací přesčas,“ zamumlám.

„No, tak bychom tam asi měly jít a...“ Odmlčí se, protože lidi kolem něj se najednou rozestoupí a my spatříme, jak se k němu

choulí nějaká drobná žena. Corey se jí jaksi láskyplně dotýká na zádech. Je z toho zřejmé, že k sobě nepatří, ale že on by zoufale chtěl, aby tomu tak bylo.

Skloní se k ní, cosi jí poví do ucha a odtáhne se. Bezpochyby jí řekl něco vtípného. Má skvělý smysl pro humor.

Ona zakloní hlavu a zasměje se, až se jí rozvlní dlouhé kaštanové hnědé vlasy, načež on se zazubí. Skoro mu v očích vidím jiskru. Tu jiskru, která tehdy, když jsme *my* s přáteli chodívali do klubu, stávali u baru a on se takhle dotýkal *mých* zad, učarovala i mně.

Když si to všechno poskládám dohromady, poklesnu na mysl. Stephanie Dupontová do jeho reklamní agentury nastoupila zhruba před třemi měsíci. Jednou jsem se s ní setkala na party. V té době měla přítele. Má ho však stále? Zdá se totiž, že by Corey měl zájem.

„Doufám, že tam půjdeš a chrstneš mu do obličejce pití,“ řekne Diana zlostí bez sebe. „Ne, počkej. Svým pitím neplýtvěj. Vezmi si tohle.“ Popadne z římsy poloprázdnou skleničku s tajícím ledem a rozdrčenými plátky citronu, kterou tam někdo nechal stát.

Chvilíčku to zvažuju. „Proč bych to dělala?“

Diana pozvedne obočí až někam do půli čela. „Protože ti lhal, když říkal, že dnes večer musí pracovat? Protože si *tamble* stojí a od nevěry ho dělí pouhá sklenička? A mimochodem, výrazně by si pohoršil. Jako vážně, podívej se na *sebe* a na *ni*.“

Nevidím jí do obličejce, ale pamatuju si, že byla hezká, měla pěknou postavu, výrazné dolíčky ve tvářích a přátelský úsměv.

Neodpovím a Diana na mě zaječí: „Jak můžeš být tak v klidu?“

„Nevím.“ Jasně že mě to štve, ale mám-li být upřímná, je to spíš rána pro moje ego, než že by mi to vyloženě vadilo.

Srdce by mě *mělo* bolet ze ztráty.

Žaludek by se mi *měl* svírat zradou.

Oči by mi *měly* jiskřit emocemi.

V tuto chvíli ale cítím tak maximálně zklamání spojené s... úlevou?

Diana na mě vyštěkne: „No a co budeš dělat?“

Kroutím hlavou a všechno se to nějak snažím pobrat. Před očima se mi rozpadá roční vztah se zdánlivě dokonalým klukem, a já necítím potřebu za ním naběhnout a o bojovat o něj?

„Počkej, už vím!“ Diana se prudce otočí. „Kde je?“

„Kdo?“

„Ten týpek. Ten krasavec, který nad tebou tak slintal –“

„*Ne!*“ Volnou rukou ji zadržím, protože když si Diana něco usmyslí... „*Nebudu* si nic začínat s nějakým cizím klukem jen kvůli tomu, abych se Coreymu pomstila.“

„No... ale...“ zajíká se, „*něco* přece udělat musíš!“

„Máš pravdu, to musím.“ Přituknu si s ní a na ex dopiju drink. Šíleně odtud chci zmizet, než si mě Corey všimne. „Jdu domů.“

A pak zřejmě poletím na Aljašku.

Kapitola 4

„Ty jsou pěkné.“ Matka zvedne nové červené holínky značky Hunter.

„Vid?“ Akorát že zaberou spoustu místa. Nevím, jestli bych si je s sebou měla brát.“

„Budou se ti hodit. Věř mi.“ Dá mi je do kufru, který mám vyhrazený na boty a toaletní potřeby a je už teď přeplněný, a posadí se ke mně na postel a prstem se začne přehrabovat hromádkou cenovek u polštáře. Ty jsou důkazem toho, že jsem včera podnikla rychlonákupy oblečení „na Aljašku“. „Fakt tam letíš jen na týden?“

„To tys mě naučila, že sbalit si víc, než je třeba, je základ.“

„Ano, jistě, to máš pravdu. *Obzvlášť* když jde o takové místo, kam se teď chystáš. Tam si nebudeš moct jen tak skočit koupit něco, co si zapomenáš. Dokonce tam nebude ani žádné obchodní centrum.“ Při pouhém pomyšlení na nákupy v obchodním centru se celá ošije. „Není tam doslova nic. Je to –“

„Neúrodná pustina. Jo, já vím.“ Do rohu druhého kufru nacpu vlněné ponožky, které jsem vyhrabala z jednoho z košů, ve kterých mám uložené zimní oblečení. „Ale nebyla jsi tam dvacet čtyři let. Třeba už to tam vypadá jinak. Teď tam mají kino.“ Víím to, protože jsem si vygooglila „Co dělat v Bangoru na Aljašce“ a tohle mi vyběhlo. Jednalo se o *jedinou* činnost, která se dá dělat uvnitř, kromě kurzů pletení konajících se každý týden a místního knižního klubu, což jsou aktivity, které mě nezajímají. „Třeba je teď Bangor dvojnásobně velký. Nebo dokonce trojnásobně.“

Usměje se, ale poněkud povýšeně. „Na Aljašce se města takovou rychlostí nerozrůstají. Nebo se ve většině případů nerozrůstají vůbec.“ Vezme jeden z mých oblíbených podzimních svetru – světle růžový zavínovací z kašmíru za dvě stě dolarů, který mi se Simonem dali k Vánocům – a úhledně ho složí. „Jak znám tvého tátu, tak ten dům pořád vypadá úplně stejně, jako když jsme odtamtud odjely.“

„Třeba se mi vybaví nějaká vzpomínka z raného dětství, až ten dům uvidím.“

„Nebo z něj budeš mít noční můry.“ Tiše se zasměje a zakroučí hlavou. „Ta příšerná nevkusná tapeta, kterou to tam Roseanne polepila, to bylo něco strašného.“

Roseanne. Otcova matka. Moje babička, na setkání s níž si nepamatuju, protože jsem byla moc malá. Občas jsme si telefonovaly, a dokud v mých osmi letech nezemřela, každoročně mi posílala přání k narozeninám a Vánocům.

„Agnes tu nevkusnou tapetu pravděpodobně už strhla.“

„Možná,“ pohrdavě řekne mamka a odvrátí zrak.

Miluješ stále tátu, po tom všem? Musím se hodně přemáhat, abych se jí nezeptala na to, co mi říkal Simon. Má pravdu. Ona by to nikdy nepřiznala a já nechci Simonovi, na celou dobu, co budu pryč, ze života udělat peklo. Už tak máme doma napjatou atmosféru. Ve čtvrtek si šla mamka lehnout s myšlenkami na výzdobu stolů z různých růží a svatební kytice z orchidejí, a vzbudila se do novinek o jakési Agnes, o skutečnosti, že tátovi diagnostikovali rakovinu a o mé nadcházející cestě na Aljašku.

Nevím, kvůli čemu je nejvíc rozrušená. Jestli kvůli tomu, že v otcově životě figuruje nějaká jiná žena, nebo kvůli tomu, že je vážně nemocný. Celé ji to velmi rozladilo.

Několikrát jsem ji přistihla, jak stojí v kuchyni před arkýřovým oknem, v rukou svírá hrnek a zírá do prázdna. Vzhledem k tomu, že je za normálních okolností neustále v poklusu, to byl vskutku nezvyklý pohled.

Přesto se té otázce ale nedokážu zcela vyhnout. „Že bys kvůli tátovi nikdy neopustila Simona, že ne, mami?“

„Cože? Ne.“ Výrazně svráští čelo, jako by teprve teď nad svou odpovědí pořádně začala přemýšlet. „Proč se na to ptáš?“

„Jen tak.“ Zaváhám. „Mluvila jsi s ním vůbec někdy?“

„Ne.“ Zakroučí hlavou a potom se odmlčí. „Ale před pár lety jsem mu napsala e-mail a přiložila tvou fotku z promoce na Torontské univerzitě. Aby věděl, jak jeho dcera vypadá.“ Pronese to tak slabým hlasem, že ji téměř neslyším, a upřeně si hledí na nehet, na kterém se jí odloupl korálově červený lak.

„A? Odpověď?“ Obtěžoval se vůbec?

„Ano. Odepsal, že není možné, jak jsi vyrostla. Jak jsi mi podobná.“
Smutně se usměje. „Dál už jsem v naší konverzaci ale nepokračovala.
Usoudila jsem, že to tak bude lepší. Tohle potřebovat nebudeš,“
řekne odkazujíc na proužkované tílko, které jsem položila na ostatní
oblečení. Snaží se rychle změnit téma.

„Neříkala jsi mi snad *před chvílí*, že si mám zabalit věci na všechny
situace?“

„Na celý týden hlásí nejvyšší teploty čtrnáct stupňů Celsia. V noci
čtyři.“

„Tak si přes něj ještě obléknu svetr.“

Uhladí mi přehoz na posteli. „Takže Wren tě v Anchorage vy-
zvedne?“

S plnou pusou vody zakrouším hlavou. Kvůli vlně silných veder,
která dorazila do jižního Ontaria a nehodlá ho opustit, je ve druhém
patře našeho domu navzdory klimatizaci strašné dusno. „Vyzvedne
mě nějaký Jonah.“

„Proč ne táta?“

„Nevím. Možná se na létání necítí.“ V jaké bude formě, až tam
dorazím? V e-mailech, které jsme si s Agnes vyměňovaly, jsme se
soustředily na přípravy na mou cestu, a ne na jeho aktuální zdra-
votní stav.

„Víš ale, že přiletíš, že jo?“

„Samozřejmě.“ Když Agnes říkala, že mi připraví pokoj a jsou
moc rádi, že přiletím, mluvila v množném čísle.

Zatváří se ustaraně. „Jakým typem letadla?“

„Doufám, že takovým tím, které se dokáže udržet ve vzduchu.“

Ostre na mě pohlédne. „Callo, tohle není k smíchu. Některá letadla
tvého otce jsou *maličká*. A vy poletíte mezi horami a –“

„Bude to v pohodě. To *ty* máš strach z létání, ne?“

„Měla sis počkat na nějaký komerční let. Do Bangoru teď denně
létají letadla dash 8,“ zamumlá.

„V *tomhle tvém* letadle nebylo až do úterka ani jedno volné místo.“
Chystám se na Aljašku a z mamky se najednou stala znalkyně modelů
letadel. „V klidu, děláš z toho zbytečnou vědu.“

„Uvidíš sama...“ Ve tváři se jí objeví samolibý výraz, který se však
rychle vytratí. „Kdy zahajuje léčbu?“

„Nevím. To zjistím až tam.“

Mamka si mrzutě povzdechne.

„A kdeže přestupuješ?“

„V Minnesotě, Seattlu a Anchorage.“ Čeká mě únavný den na cestě, a to ani nepoletím na žádné exotické místo, jako například na Havaj nebo Fidži, kam bych s radostí letěla celý den. Ale zase se za dvacet čtyři hodin po dvaceti čtyřech *letech* ocitnu tváří v tvář Wrenu Fletcherovi.

Sevře se mi žaludek.

Mamka si poklepává po koleni. „Opravdu nechceš, abych tě odvezla na letiště? S přípravami místo mě může začít někdo jiný.“

Mám co dělat, abych neztratila trpělivost. „Musím tam být ve čtyři ráno. Pojedu taxíkem. Bude to dobré, mami. Nedělej si s tím starosti.“

„Já prostě...“ Odhrne si z obličejě pramínek vlasů a dá si ho za ucho. Dřív jsme měly stejnou barvu vlasů, ale když si je mamka začala barvit, aby zakryla první šediny, zvolila tmavší odstín hnědé s měděnými odlesky.

Vím, oč tu běží. Neznepokojuje ji ta dálka ani žádné maličké letadlo, ani to, že budu celý týden pryč.

„Víc, než mi ublížil, mi už neublíží,“ tiše řeknu.

V pokoji nastane hrobové ticho.

„Není to zlý člověk, Callo.“

„Třeba ne, ale otec je příšerný.“ Škubu za zip a usilovně se snažím zavřít kufr.

„Ano, to je. Přesto jsem ráda, že tam letíš. Je důležité, aby ses s ním alespoň jednou setkala.“ Zkoumá si ranku na palci, kterou si pravděpodobně způsobila píchnutím o trn růže. „Těch let, co kouřil. Prosila jsem ho, aby přestal. Člověk by si myslel, že potom co viděl, jak tvůj dědeček kvůli těm zatraceným cigaretám sešel, přestane.“ Mamka zakroučí hlavou a téměř nepatrně svráští čelo, které má díky opakovaným laserovým procedurám a výplním hladší, než by ve svém věku normálně měla.

„Třeba přestal, ale už bylo pozdě. Jestli toho ale nenechal, určitě ho lékař přiměje, aby přestal teď.“ Postavím jeden kufr na kolečka a jen tak na efekt si opráším ruce. „První bychom měly.“

Mamka na mě pohlédne těma svýma hnědozelenýma očima. „Máš pěkný melír.“

„Díky. Musela jsem Fausta uprosit, aby mě vmáčkli mezi klienty, které měl na včerejší večer objednané.“ Odhrnu si z obličejě pramínek blondatých vlasů a letmo pohlédnu do zrcadla kousek od sebe. „Udělal mi to světlejší, než jsem chtěla, ale už si to před odletem nestihnou nechat předělat.“ Nelze přehlédnout tmavé kruhy pod očima, které se mi nepodařilo zakrýt ani silnou vrstvou korektoru. Poslední dva dny byly neuvěřitelně hektické. Nakupovala jsem, čančala se, balila a plánovala.

Také jsem se rozešla s přítelem.

„Takže vztah s Coreyem je *oficiálně* passé?“ zeptá se mamka, jako by mi četla myšlenky.

„Jo, odpískali jsme to.“

„A jsi v pořádku?“

Povzdechnu si. „Já nevím, jak se vlastně cítím. Připadá mi, že se mi život obrátil vzhůru nohama. Pořád čekám, až si to všechno nějak sedne.“ Poté, co jsem ve čtvrtek odešla z klubu, se Diana postarala o to, aby na Coreyho „náhodou“ narazila – jinak by se totiž samým pobouřením zbláznila – a oznámila mu, že jeho *přítečkyně zrovna* odešla. Vsadím se, že cestou zpátky měla ve tváři ten svůj dokonalý, lehce jedovatý úsměv, jak byla spokojená, že Coreyho ztrapnila.

Druhý den ráno mě vzbudilo pípnutí hlasové zprávy od Coreyho. Přišel s nějakou chabou výmluvou, jak se ocitl v klubu. Zněl přitom vesele. O Stephanii Dupontové ani o tom, proč ji na baru v podstatě objímal, se slovem nezmínil.

Neodpověděla jsem mu hned, abych mu dala ochutnat jeho vlastní medicínu poslední doby.

Dětinské?

Možná.

Jenže já jsem potřebovala čas, abych si utřídila vlastní myšlenky a city, ve kterých jsem ani nad ránem, po noci strávené zíráním do zkoseného stropu nad postelí, stále neměla úplně jasno.

Potřebovala jsem čas, abych dokázala čelit pravdě.

Corey mě kdysi miloval. Nebo si alespoň myslel, že mě miluje. A já jsem si v dobách největší slávy našeho vztahu, poté co pomínulo to nové, ale předtím než se z něj začala vytrácet pohoda, byla naprosto jistá, že ho také miluju. Bylo nám spolu dobře. Nikdy jsme se nehádali. Nikdy jsme na sebe nežárlili ani se k sobě nechovali

neuctivě. Kdybych náš vztah měla popsat jedním slovem, zvolila bych „bezproblémový“. V tom smyslu, že všechno šlapalo bez zádrhele.

Není důvod, aby nám to nefungovalo.

Jsmo učebnicový příklad dokonalého vztahu.

A začali jsme se spolu nudit.

To kouzlo, které v našem vztahu na začátku bylo, se začalo vytrácet, jako když z pneumatiky, jež má díru po hřebíku, pozvolna uniká vzduch. Člověk si měsíce dál vesele jezdí, aniž by si všiml, že se něco stalo, až jednoho dne najednou zůstane trčet u krajnice s prázdným kolem.

Nebo tak to alespoň s pozvolným unikáním vzduchu v pneumatikách prý je. Na vlastní kůži jsem to nezažila. Dokonce ani nemám řidičák. Musím se ale podívat pravdě do očí. Zamilovaní „Calla a Corey“, kteří minulý rok při focení pózovali na haldě balvanů, někde na svojí společné cestě píchli o dlouhý, ostrý hřebík, pravděpodobně ještě předtím, než se na scéně vůbec objevila Stephanie Dupontová.

To mě napadá jako jediný důvod, proč mě nenaštvalo, když jsem viděla, jak Corey flirtuje s nějakou jinou holkou, a proč jsem kvůli tomu, že si na mě po tom mém špatném dni nemohl udělat čas, byla pouze trochu podrážděná. A proč jsem mu poté, co jsem se dozvěděla, že je můj otec nemocný, ani nezkoušela volat, doufajíc, že to zvedne a já v jeho hlase najdu útěchu.

Myslím si, že ve skrytu duše už jsem cítila, že to mezi námi vyprchává. Akorát jsem si to nepřipouštěla. Možná proto, že jsem doufala, že to tak není. Nebo spíš proto, že kdybych si přiznala, jak se věci ve skutečnosti mají, myslela bych si, že s tím něco musím udělat. A co kdyby z našeho vztahu měl Corey jiný pocit než já? Co kdyby se domníval, že je mezi námi všechno v naprostém pořádku a prosil mě, abych se s ním nerozcházel?

Co kdybych mu ublížila?

Podvědomé obavy, jež vřely pod povrchem. Důvody, proč to s ním neřešit. Nebo alespoň důvody pro mě, holku, která je silně alergická na řešení konfliktů. Jak říká mamka, je to moje jediná typická „wrenovská vlastnost“. Můj táta je mistr ve vyhýbání se sporům a, no... zřejmě jablko skutečně nepadá daleko od stromu, přestože já jsem ve skutečnosti nakonec skončila pět a půl tisíce kilometrů daleko.

Jasně, když mě někdo vyprovokuje, umím být neuvěřitelně kousavá, mám-li ale doopravdy řešit nějakou situaci, která mě trápí, raději beru nohy na ramena a utíkám. V tomhle případě mě však už ta očividná pravda dohnala. Nedokázala jsem si představit, že bych odletěla na Aljašku za svým otcem a celou dobu bych přemýšlela nad tímhle. Napsala jsem tedy v pátek večer Coreymu.

Řekla jsem mu o té cestě a zmínila jsem, že vzhledem k tomu, kolik toho teď má v práci „*a tak*“, by pro nás *možná* bylo lepší, kdybychom si dali pauzu.

Jeho odpověď? *Jo, říkal jsem si to samé. Dávej na sebe pozor. Šťastnou cestu.* Jako by jenom čekal na příležitost, jak náš vztah ukončit. Mě to ale zas tak moc nepřekvapuje. Ve vyhýbání se nepříjemným situacím je to opravdový přeborník. A já mu silně konkuruju.

A tímto oficiálně skončil můj čtrnáctiměsíční vztah.

Přes SMS zprávu a bez dramát.

Mamka se pomalu zvedne z postele. „Už je pozdě, Callo. Musíš se trochu vyspat.“

„Já vím. Jenom ještě skočím do sprchy.“

Natáhne se ke mně a pevně a přehnaně dlouze mě obejmje.

„Pane bože, vždyť se vracím příští neděli.“ Zasměju se a také její štihlou postavu pořádně sevřu. „Co budeš dělat, až se odstěhuju?“

Odtáhne se, odhrne mi pramínky dlouhých vlasů z obličeje a několikrát zamrká, aby se nerozplakala. „Probírali jsme to se Simonem a došli jsme k závěru, že se nikdy neodstěhuješ. Už ti dole budujeme kobku.“

„Doufám, že vedle té jeho tajné trezorové místnosti na peníze.“

„Naproti. Když poběží nějaký náš pořad, tak ti vždycky sundám obojek.“

„Nebo byste mi prostě mohli dát televizi *do* té kobky.“

Schválně zalapá po dechu. „Jak to, že mě to nenapadlo! Nemusely bychom k tomu poslouchat, jak si Simon stěžuje.“ On totiž naše zalíbení v pokleslých reality show a násilných seriálech o Vikinzích nemůže vystát, a vždycky když se díváme, tak musí projít obývákem a občas vtípně, většinou však protivně to okomentovat.

Mamka mě konečně pustí a začne se ploužit ke dveřím. Zůstane tam však stát a sleduje, jak přiklekávám druhý nacpaný kufr a škubu za zip. „Měla by sis s sebou asi vzít něco ke čtení.“

„To myslíš jako MacBook, ne?“ Dobře ví, že nepřečtu celou kapitolu v knížce, aniž bych u toho neusnula.

„To jsem myslela.“ Odmlčí se. „Snad tam budou mít internet.“

„Panebože, to si děláš srandu, ne?“ Při představě, že tam internet nebude, mě zachvátí panika. Jednou jsem byla na prodlouženém víkendu na chalupě nedaleko parku Algonquin a musela jsem jet čtvrt hodiny, než jsem chytla signál a doručily se mi zprávy. Bylo to děsné. Ale žádný... „Agnes mi na e-maily odpovídala okamžitě. Internet tam určitě mají,“ řeknu s jistotou.

Mamka pokrčí rameny. „Musíš počítat se vším. Vedou tam jiný život. Těžší. Ale zároveň jaksi jednodušší.“ Nostalgicky se pousměje. „Tvůj táta pořád chtěl, abych s ním hrála dámu. *Úplně každý večer* se mě ptal, jestli si zahrajeme, přestože věděl, že deskové hry nesnáším. Lezlo mi to na nervy.“ Svráští čelo. „Zajímalo by mě, jestli ji pořád hraje.“

„Doufám, že ne.“

„Už po prvním dni se tam zblázníš nudou a budeš vymýšlet, jak by ses zabavila,“ varuje mě.

„Určitě sem tam budu trávit čas na tom letišti.“ Postavím druhý kufr na kolečka. „Vždyť víš... budu pozorovat, jak havarují letadla.“

„Callo!“

„Dělám si *srandu*.“

Zhluboka si povzdechne. „Hlavně neudělej stejnou chybu jako já a nezamiluj se tam do nějakého pilota.“

Tiše se zasměju. „Vynasnažím se.“

„Myslím to vážně.“

„Nejedu přece na nějakou hasičskou stanici, *mami*.“

Zvedne ruce, jakože se vzdává. „Dobře. Já vím. Na těch jejich chlapech ale *něco* je. Nedokážu to vysvětlit. Jsou to prostě *štlenci*, jak přistávají na ledovcích a horských hřebetech a prolétávají bílou tmou. Jsou to takoví...“ Kmitá očima po pokoji a hledá slova. „Nebeští kovbojové.“

„Bože!“ Vybuchnu smíchy. „Vypadám snad jako typ holky, která se zamiluje do nějakého *nebeského kovboje* z Aljašky?“ Téměř mi ten výraz nejde přes pusu.

Suše na mě pohlédne. „A *já* snad jo?“

Má pravdu. Mamka je odjakživa oslnivě půvabná. Nevyjde z domu bez diamantů v uších a i legíny a obnošené koncertní triko na ní

vypadají elegantně. Raději by skočila z okna, než aby si oblékla džíny stříhu „mom“.

Opatrně tlačím svoje dva obrovské kufry kolem nábytku ven z pokoje ke schodišti.

„Ty kufry vypadají, že jsou zatraceně těžké,“ tiše konstatuje mamka.

„*Jsou* zatraceně těžké.“

Podíváme se na strmé dubové schodiště nedávno namořené do odstínu tmavého ořechu, které se vine až do přízemí a jehož podstupnice a příčky na zábradlí jsou natřené na krémovo.

Potom jednohlasně zavoláme: „Simone!“

Kapitola 5

„Jo... tady u nás dobře funguje jen pár operátorů.“ Taxikář středního věku se na mě ohlédne a zakření, přičemž odhalí křivé zuby, zatímco já se zamračeně koukám, jak mi na telefonu nenaskakuje signál.

„Ten můj to zřejmě nebude,“ zamumlám a schovám telefon. Americký mezinárodním tarif, který jsem si dneska ráno koupila, když jsem čekala na první let, mi je tedy k ničemu. Modlím se, aby měl táta doma wi-fi, jinak pro mě bude tento týden doposud největší zkouška nervů.

Řidič mě plynule veze dodávkou po silnici směřující k malému regionálnímu letišti, kde na mě čeká dnes už mé čtvrté – a poslední – letadlo. Stál u jezdícího pásu na zavazadla a držel ceduli, na které byl naškrábaný nápis „CALLA FLETCHEROVÁ“. Po cestě, jež kvůli zpoždění v Seattlu trvala patnáct hodin, jsem za předem domluvený odvoz vděčná.

Zaujme mě malé letadlo s lyžemi, které nad námi stoupá na oblohu a jehož červená barva vyniká na jasně modrém pozadí. Jaké je v porovnání s ním letadlo, jímž poletím já?

„Poprvé v Anchorage?“

„Jo.“

„Co vás sem přivádí?“

„Jedu někoho navštívit.“ Ptá se, jen aby řeč nestála, mně se však udělá špatně od žaludku. Zhluboka dýchám, abych se uklidnila, a soustředím se na výhled. Na klidnou kobaltově modrou vodu před námi, bujné rostoucí neopadavé stromy všude, kam se podívám, hory se zasněženými vrcholky v dálce. Takovou krajinu si Diana představovala, když jsem se zmínila o Aljašce. Během svého posledního letu jsem při přistávání seděla u okénka a byla jsem tak uchvácená rozlehlou mozaikou tvořenou korunami stromů a jezery, že jsem byla celou dobu nalepená na skle.

Jak se od tohoto bude lišit moje cílová destinace?

„Je to do Bangoru letadlem daleko?“ Je podvečer, slunce je stále vysoko a zatím to nevypadá, že by mělo brzy zapadnout. Stihneme tam dorazit, než se setmí?

„Je to odsud nějakých čtyři sta mil. Asi tak hodina cesty.“

Rozechvěle vydechnu. Mísí se ve mně všechny možné pocity od nedočkavosti a hrůzy až po strach. Za hodinu a kousek se setkám se svým otcem.

„Takže tam máte namířeno? Do Bangoru?“

„Jo. Byl jste tam?“

„Už léta ne. Několikrát denně tam ale létají letadla dash 8. S kým tam letíte vy?“

„S Nespoutanou Aljaškou.“

Přikývne. „Fletcherova letadla. Ti jsou dobří. Fungují už dlouho.“

Pronese mé příjmení jaksi familiárně, až zbystřím. „Vy ho znáte? Wrena Fletchera?“

„Ano, madam.“ Řidič přikývne, aby to ještě zdůraznil. „Já tohle dělám už dvacet let. Po nějaké době si člověk zapamatuje obličej a Wren do Anchorage jezdí poměrně často, takže už ho znám. Vlastně tomu není tak dávno, co jsem ho vezl do nemocnice. Měl takový škaredý kašel, se kterým jel za doktorem. Nějakou virózu.“

Sevře se mi žaludek. Jo, virózu. Takovou, která ho pomalu zabije.

„Počkat.“ Zvedne podložku na psaní s cedulí, se kterou mě vy-zvedával. „Vy jste jeho příbuzná?“

Zaváhám. „Je to můj táta.“ Proč to vypadá, jako bych si vymýšlela? Vypadá to totiž, jako bych ho *znala*, jako bych se s ním od té doby, co jsem před čtyřiadvaceti lety právě z tohoto města odjela, někdy viděla. Ve skutečnosti ho však tenhle řidič zná lépe než já.

„Vy jste dcera Wrena Fletchera?“ Podívá se do zpětného zrcátka a setkáme se pohledem. V jeho tmavě zelených očích spatřím nevěřičný výraz. Potom se znovu zahledí před sebe. Pod vousy si zamumlá: „Nevěděl jsem, že má dceru,“ ale já to i tak slyším.

Potlačím povzdechnutí. *Nejsem si jistá, jestli si to sám pamatuje.*

„My budeme vzlétat nad vodou?“ Zastavím se a zatřesu nohou. Z mezi prstů vytřepeu kamínek.

„Ale ne. Máme i šterkovou ranvej. Billy, malý dvacátník pracující jako člen pozemního leteckého personálu, se kterým jsem se setkala

u hlavního vchodu letiště Lake Hood Seaplane, šoupe pracovními botami po zemi a neohrabaně za sebou veze moje kufry. „Jonah přiletěl cubem.“

„To je nějaké menší letadlo?“ opatrně se zeptám. A je normální, že tu *všichni* používají názvy modelů, když mluví o letadlech?

Ohlédne se na mě, od hlavy k patě si mě přeměří – už posedmé – a široce se usměje. „Proč? Bojíte se snad?“

„Ne. Ptám se jen ze zvědavosti.“ Prohlédnu si řadu letadel po naší levici a lidi, kteří se kolem nich motají.

„Bez obav, bude to v pohodě. Jonah patří k místním nejlepším pilotům. Už by měl mít doplněné palivo. Brzy poletíte.“

„Super.“ Zhluboka se nadechnu. Po několika hodinách vdechování bůhví kolika bakterií, které kolovaly v kabinách letadel, je ten svěží čerstvý vzduch nesmírně příjemný. A oproti smogu u nás je to ještě vítanější změna.

Pod prstem na noze se mi zachytí další ostrý kamínek. Tentokrát se mi ho nedaří tak snadno vyklepat. Musím se sehnout a vyndat ho rukou. Tou druhou si přidržuju klobouk značky Brixton. Vzít si na cestu s tolika přestupy na hlavu klobouk se širokou krempou asi nebyl úplně nejlepší nápad, ale s sebou jsem si ho zabalit nemohla. Možná bych se měla přezout do conversek. Jenže ty osmicentimetrové páskové sandály na klínku, které mám na nohou, jsou překvapivě pohodlné, a co je důležitější, skvěle se mi hodí k roztrhaným džínům.

„Tudy!“ křikne Billy.

Když vzhlédnu, zrovna zpomaluje u letadla s modrou přídí a několika kulatými okénky. Tiše spočítám řady. Určitě pojme *minimálně* šest lidí. Matka si vůbec nemusela dělat žádné starosti. Zastavím se a vyfotím si na mobil nejdříve letadlo a potom se otočím a zachytím letiště s lesknoucím se jezerem a horami v pozadí.

Teprve když zahnu za roh, tak si uvědomím, že se Billy u toho letadla s modrou přídí nezastavil. Jen kolem něj prošel a zamířil k jinému, zaparkovanému o kus dál.

„Bože můj. To jako vážně?“ vyhrknu a zírám na cosi malinkého a žlutooranžového. Letadélko připomínající spíš hračku, jejíž křídla jsou větší než trup.

Billy se na mě ohlédne a usměje se. „Jak to myslíte?“

„Vždyť si tam ani nebudu mít kam sednout!“

„Ale budete. Za pilota. Čau, Jonahu!“ křikne smějící se Billy na muže, který k nám stojí otočený širokými zády a šťourá se v něčem na vrtuli. „Vypadá to, že tu máš jednu nervózní pasažérku.“

„Výborně,“ zabručí ten muž hlubokým barytonovým hlasem, odhodí do brašny ležící na zemi u svých nohou nějaké náradí a potom se na nás zjevně nerad otočí.

Když se dívám na jeho husté rozčuchané popelavě blond vousy, které mu zakrývají celou spodní polovinu obličeje a trčí do všech směrů, pomyslím si, že by se na něm Diana vyřádila. Kvůli těm vousům, pilotkám s reflexními skly a černé kšiltovce se zkratkou Letectva Spojených států amerických, kterou má staženou nízko do čela, mu nevidím do obličeje. Nedokážu ani odhadnout, kolik mu je.

Je *obrovský*. Přestože mám na nohou osmicentimetrové podpatky, tak je mnohem vyšší než já. Protože je oblečený do kostkované smaragdově zeleno-černé bundy, nepoznám, jak mohutný doopravdy je, ale díky širokým ramenům působí jako Hulk.

„Jonahu... *tohle* je Calla Fletcherová.“ Ze svého pohledu Billymu nevidím do obličeje, ale neunikne mi, že v tom, jak to pronese, je nějaký skrytý význam. Jako by navazoval na něco, o čem se bavili předtím. Kdybych to zaslechla, nejspíš bych se červenala.

Já jsem však myšlenkami úplně jinde, takže si nějakými vulgárními chlapeckými fórkami nelámu hlavu. Soustředím se spíš na letadlo, v němž se mám dostat přes pohoří, a na toho yettiho, se kterým mám letět.

Jak se do toho letadla sakra vůbec vešel?

Zatímco se k němu blížím, zhluboka se nadechnu a snažím se uklidnit. Myslím na to, že se nic neděje, ten obr sem s tím letadlem přiletěl a taky mě jím dopraví na místo.

„Ahoj. Děkuju, že jsi pro mě přiletěl,“ zvolím neformální tykání.

„Aggie mi nedala moc na výběr.“

„Já... mh...“ zajímám se a snažím se vymyslet, jak na jeho odpověď vhodně zareagovat. *A Aggie?*

Jonah se na mě zpoza těch neproniknutelných sklíček dlouze dívá a já mám takový dojem, že si mě prohlíží od hlavy k patě. „Kolik máš? Čtyřicet osm? Padesát?“

Pozvednu obočí. „Prosím?“

„Kolik vážíš?“ pomalu se zeptá, tentokrát pečlivě artikuluje a tváří se u toho podrážděně.

„Kdo se ptá na takové věci, jen co se s někým seznámí?“

„Člověk, který chce vzlétnout s letadlem. Když budeme příliš těžcí, tak to nepůjde, proto si to musím spočítat.“

„Aha.“ Trapností bych se propadla. Připadám si najednou strašně hloupě. Samozřejmě že se ptá kvůli tomu.

„Takže?“

„Šedesát jedna,“ zamumlám. Sice jsem štíhlá, ale mám hodně svalů.

Jonah vytáhne z letadla prázdnou černou nylonovou sportovní tašku. Hodí mi ji a já se po ní instinktivně natáhnu, přičemž upustím kabelku. „Tam si můžeš dát věci.“

„Jak to myslíš?“ Svráštím čelo a podívám se na tašku a pak na něj. „Já mám věci v těchhle kufrech.“

„Tyhle kufry se sem nevejdou. Billy, copak tys jí to neřekl?“

Billy pouze pokrčí rameny, načež Jonah otráveně zakroučí hlavou.

„Ale... já tady svoje věci nemůžu nechat. Mají cenu tisíců dolarů!“ Oblečení, boty... Abych si je s sebou mohla přivést, musela jsem zaplatit poplatek za nadváhu dvě stě doláčů!

„Jestli se mnou chceš letět, tak budeš muset,“ odvětlí Jonah a založí si ruce na širokou hrud', jako by mi tím dával najevo, že neustoupí.

Upřeně hledím na svá zavazadla a začínám panikařit.

„Zítřka do Bangoru určitě letí nějaké naše nákladní letadlo. Naložím vaše kufry do prvního, které bude mít volnou kapacitu,“ nabídne mi Billy chlácholivým tónem.

Nevěřičně hledím z jednoho na druhého. Mám na vybranou? Jestli teď neodletím s Jonahem, budu si muset najít hotel a zůstat v Anchorage do té doby, než bude místo v nějakém pravidelném letu. Agnes říkala, že je hlavní sezona. Kdoví, kdy by se nějaké místo objevilo? „Proč tě sem Agnes neposlala v nějakém větším letadle?“ zabručím spíš takovou rétorickou otázkou.

„Protože větší letadla nám právě teď vydělávají. Navíc jsme nevěděli, že se sem hodláš *stěhovat*.“ Sarkasticky pronese.

Rychle začínám mít dojem, že Jonah mě nikam dopravit nechce.

A taky že je to pěkný debil.

Tak, aby bylo jasné, že je to schválně, se k němu otočím zády a podívám se na Billyho. „Budou tu moje věci v bezpečí?“

„Sám na ně dohlédnu,“ slíbí a položí si ruku na srdce, aby to ještě zdůraznil.

„Dobře,“ zabručím a hodím sportovní tašku na zem a přeju si, abych letěla s Billym. A ani mě v tuhle chvíli nezajímá, jestli vůbec umí pilotovat letadlo.

„A pospěš si,“ dodá Jonah. „Žene se na nás hustá mlha a já nehodlám někde uváznout.“ Jen to dořekne, zmizí za ocasem letadla.

„Klidně můžeš letět beze mě,“ tiše zamumlám, protože mi nápad, že se do Bangoru dostanu po vlastní ose, zní čím dál tím líp.

Billy sleduje toho neurvalého pilota a udiveně se poškrábe vzadu na oholené hlavě. „Takhle nevrlý obvykle nebývá,“ potichu konstatuje.

„Tak to mám asi zrovna štěstí.“ Nebo má možná Jonah tak špatnou náladu kvůli *mně*. Čím jsem si ale ten nepřátelský přístup zasloužila? Tedy kromě toho, že jsem si s sebou sbalila moc věcí. Sednu si na bobek a začnu se prohrabovat svými věcmi. Intenzivně vnímám, jak mě Billy, který stojí na mnou, pozoruje, zatímco si promýšlím, bez čeho se neobejdu. Ta nylonová taška je takové víkendové zavazadlo. Tak akorát velká, aby se do ní vešlo oblečení na dva tři dny. Nebo ještě na kratší dobu, když si přibalím kosmetické a toaletní taštičky a všechny šperky. Nic z toho tu rozhodně nenechám.

Zrovna když vzhlednu, spatřím, jak si Billy pozorně prohlíží moje krajkové kalhotky.

Rychle odvrátí zrak. „Kvůli Jonahovi se netrapte. Zřejmě má prostě zrovna nějaký problém.“ Odmlčí se. „Nějaký velký.“

„Snad se ujistil, že ten problém není moc těžký a půjde s ním vzlétnout,“ zamumlám a sáhnu po svých běžeckých botách.

Chladným vánkem se nese Billyho chrochtavý smích.

Kapitola 6

„Teď se to bude trást,“ oznámí mi Jonah, který sedí přede mnou. Kvůli burácení motoru letadla ve sluchátkách jeho hluboký hlas téměř neslyším.

„Víc než doted?“ Dosud totiž cítím otřesy způsobené turbulencemi za poslední hodinu.

„Tobě bylo už to nepříjemné?“ Zlomyslně se uchechtne a proletí oblakem nízkého patra. Vzlétli jsme sice možná na modrou oblohu, na této straně státu je však obzor skrytý za hustou šedí.

Pro pohodlí, a abych se zahřála, se zachumlám do svého svetru s copánkovým vzorem. S každým cuknutím se ozve těžkopádný a nebezpečný zvuk, jako by každou chvíli přímo z trupu letadla měly odpaďnout kovové panely.

Kdyby Jonah věděl, že jsem z kabelky vylovila igelitový sáček a už patnáct minut si ho před sebou držím rozevřený, asi by se tolik nebavil. Je mi záhadou, jak jsem v sobě až doted dokázala udržet kuřecí tacos, které jsem zhltila v Seattlu, ale teď ve mně každopádně pěkně vřou.

Příd letadla se znenadání nakloní směrem dolů. Začnu se psychicky připravovat na to, že může nastat nějaká nepříjemná situace, a šklubnu bezpečnostním pásem, abych se ujistila, že ho mám pevně utažený. Potom se začnu soustředit na to, abych zhluboka dýchala, a doufám, že mi to pomůže zklidnit nervy i žaludek. Přemýšlela Agnes vůbec, když ji napadlo, že pro mě pošle Jonaha v tomhle letadle, ve kterém člověku jde o život? Už se těším, až zavolám matce a dám jí za pravdu s tím, že mi *rozhodně* nevyhovuje kličkovat mezi horami namáčknutá v nějaké konzervě jako sardinka. *Že to za žádných okolností* nikomu při smyslech nemůže vyhovovat.

Tihle aljašští piloti jsou *blázní*, že tuhle práci dělají *dobrovolně*.

„Jak dlouho ještě poletíme?“ zeptám se, přičemž se snažím, aby se mi netřásl hlas, zatímco se letadlo naklání ze strany na stranu.

„O deset minut méně, než když ses ptala naposledy,“ zamumlá Jonah. Spojí se s dispečerem a začne odříkávat kódy a mluvit o viditelnosti a uzlech.

A já na toho obra vmáčkklého do sedadla pilota zezadu zlostně hledím. Jestli se mu v tomto malinkém letadle sedí nepohodlně, ani slovem si nepostěžoval. Vlastně na mě za celou cestu téměř nepromluvil. Říkal převážně „jop“, což je zřejmě jeho výraz pro souhlas, a „ne-e“ a na otázky mi odpovídal způsobem, jímž zazdil veškeré mé pokusy o společenskou konverzaci. Nakonec jsem to vzdala a začala jsem se místo toho soustředit na jeho vlnité popelavě blond vlasy s roztřepenými konečky, které mu vykukují zpoza kšiltu a splývají přes límec bundy, a *ne* na to, že hned za těmi tenkými kovovými stěnami a skleněnými panely je obrovská propast, jíž bychom se mohli propadnout vstříc smrti.

S každým nenadálým a prudkým cuknutím mi to připadá čím dál tím nevyhnutelnější.

Letadlo se začne řídit doprava a já zděšeně zalapám po dechu. Křečovitě zavřu oči a dál klidně a plynule dýchám s nadějí, že se mi díky tomu přestane chtít zvracet. *To zvládnou... To zvládnou... Je to stejné jako v jakémkoli jiném letadle. Nezemřeme. Jonah ví, co dělá.*

„Tamhle před námi je Bangor.“ V naději, že bych se mohla uklidnit, když teď vím, že budeme brzy na zemi, se odvážím vykuknout z okénka dolů. Všude, kam až v tom zamračeném počasí dohlédnu, se rozprostírá bujná, zelená rovina, převážně nedotčená rozsáhlá plocha. Je posetá potoky a jezery všemožných tvarů a velikostí a vine se jí široká řeka.

„*Tohle* je Bangor?“ Když se tak dívám na nízké, obdélníkové budovy natěsnané na sebe na břehu řeky, nedokážu v hlase skrýt údiv.

„Jop.“ Chvilí nic neříká. „Co jsi čekala?“

„Nic. Jen... jsem myslela, že bude větší.“

„Je to největší obec na západní Aljašce.“

„Ano, *to já vím*. Právě proto jsem si myslela, že tu budou trochu *větší* budovy. Vyšší.“ Ve shonu posledních dvou dní jsem neměla moc času na to, abych si nastudovala informace o místě, kam jsem se chystala. Víم akorát to, co jsem si našla na mobilu, když jsem ráno čekala na let – že je tato část Aljašky pro svůj rovinatý povrch považovaná za „tundru“, že tu během letních měsíců téměř nezapadá

slunce a během dlouhých, arktických zim téměř nevychází a většina místních měst a vesnic má názvy v domorodém jazyce, které nedokážu vyslovit.

Jonah si odfrkne a já okamžitě zalituju, že jsem to řekla nahlas. „To zní, jako že toho o Aljašce moc nevíš. Nenarodila ses tu náhodou?“

„Jo, ale nic si odtud nepamatuju. Když jsme odjely, nebyly mi ještě ani dva roky.“

„No, možná že kdyby ses uráčila sem přijet už dřív, věděla bys, co čekat.“ Pronese to vyčítavým tónem.

Co má sakra za problém?

Vletíme do turbulence a letadlo se začne silně otřásat. Opřu se dlaní do namrzlého okénka, protože se mi zase udělá nevolno a začne se mi zvedat žaludek. Cítím, že jeho obsah brzy vyklopím. „Pane bože... to je *špatné*,“ zaúpím.

„Klid. Nic se neděje.“

„Uf...“ Celá se opotím. „Asi budu zvracet.“

Tiše zakleje. „Udrž to v sobě. Za pět minut budeme dole.“

„Snažím se, ale –“

„Tady zvracet *nemůžeš*.“

„Myslíš si, že *chci*?“ vybuchnu, přičemž zápolím s igelitovým sáčkem. To, že se pozvracím, patřilo k mým největším strachům.

A teď to nastane, když sedím za tímhle blbcem.

„Krucí. Šest dalších pilotů mělo čas, ale na starost jsem tě dostal *já*,“ zabručí si pod vousy Jonah.

Zavřu oči a opřu se obličejem o okénko. Navzdory těm otřesům mi studené sklo trošku pomáhá. „Neboj se, Callo.‘ ,O nic nejde, Callo.‘ Slušný člověk by řekl něco takového,“ slabě zamumlám.

„Já tu jsem od toho, abych ten tvůj ctěnej zadek dopravil do Bangoru, ne abych ti hladil ego.“

Ctěnej? Ego? Naštvaně se na něj zezadu podívám. Končím s tou předstíranou zdvořilostí. „Víš můj táta, že jsi takovej debil?“

Jonah mi neodpoví, za což jsem ráda, protože když mluvím, tak je mi ještě hůř.

Sundám si sluchátka a ve snaze potlačit nutkavou potřebu vyklopit obsah žaludku se začnu opět dlouze nade chovat nosem a pomalu vydechovat pusou, zatímco s otřesy a kodrcáním klesáme k ranveji.

Než se naše maličké dvoumístné letadlo dotkne koly země, kymácí se ze strany na stranu jako na houpačce, potom několikrát nadskočí a konečně přistane.

Tacos se mi v sobě jako zázrakem celou dobu podařilo udržet.

Dojždíme po ranveji a já si oddechnu. Po pravé straně spatřím několik velkých obdélníkových budov různých barev – tmavě zelené, ohnivě červené, tmavomodré – a dvě dopravní letadla podobná těm, kterými jsem dnes letěla. My však zamíříme doleva k seskupení menších ocelově šedých budov. Na nejvyšší z nich je bílo-tyrkysová cedule s nápisem NESPOUTANÁ ALJAŠKA.

Zrychlí se mi tep.

Tady jsem byla před čtyřiadvaceti lety. Nepamatuju si to, protože jsem byla moc malá, ale byla jsem tu a od té doby jsem si tuhle chvíli nesčetněkrát představovala.

Nějaký malý podsaditý muž v reflexní vestě ležérně mávne oranžovými hůlkami a nasměruje Jonaha na místo na konci řady šesti letadel. Před námi jsou seřazená další čtyři letadla. A za těmi další dvě.

Všimnu si, že jsou *všechny* větší než to naše.

Ráda bych se zeptala na tolik věcí. Patří všechna tahle letadla tátovi? V jaké části letiště se nacházíme? Jsou ty barevné stavby připomínající nějaký sklad *skutečně* městské letiště? Kolik tu pracuje lidí? Teď je však už zřejmé, že Jonah nemá nejmenší zájem mě do *čehokoli* zasvěcovat, tak mlčím. Můžu se zeptat Agnes. Předpokládám, že ta bude příjemnější.

Nebo se můžu zeptat táty, se kterým se brzy setkám.

Vtom se mi začne chtít na malou.

Jakmile Jonah vypne motor, strhne si z uší sluchátka, chvatně otevře dveře a překvapivě ladně vyskočí ven.

Já však ještě chvilku zůstanu sedět a vychutnávám si, jak mi chladný větřík vane do obličeje a působí jako balzám na můj rozbouřený žaludek.

„Tak jdeme!“ křikne na mě Jonah.

Vyklouznu ze sedadla a uklidňuju se tím, že *už za chvilku* s ním nebudu muset mít nic společného.

Zastavím se u dvířek a odhaduju, jak vysoko nad zemí jsem, a usilovně se snažím vymyslet, jak v těch klínových podpatcích seskočím dolů – s kabelkou přes rameno a kloboukem na hlavě –, aniž bych

spadla přímo na obličej nebo si podvrtla kotník. Měla jsem se přezout, když jsem šmejdila kufrem a vyndávala si z něj nejnnutnější věci.

Jonah mě bez jakéhokoli varování obrovskými rukama popadne kolem pasu a sundá mě dolů, jako bych nic nevážila, načež překvapeně zapištím. Postaví mě na zem a potom sáhne do letadla a vynadá zpoza mého sedadla nylonovou sportovní tašku. Neurvale mi ji mrskne k nohám, jako by to byly nějaké odpadky a on je odhazoval k obrubníku. Taška dopadne do kaluže.

„Na. Teď si můžeš zvracet, jak se ti zlíbí.“ Do prázdných rukou mi vrazí igelitový sáček.

Pohlédnu mu do tváře, stále maskované těmi neudržovanými vousy, slunečními brýlemi a kšiltovkou, kterou ač nesvítí slunce, má staženou nízko do obličej. Jak dlouho vůbec trvalo, než mu ten plnovous narostl? *Léta?* Dlouhé, nepoddajné vousy mu trčí do všech směrů. Jsem si naprosto jistá, že si je v životě nestříhal ani nečesal. *Nikdy.*

V jeho brýlích vidím svůj znechucený výraz a náhle si vzpomenu na matčina slova o vzplanutí láskou pro nějakého pilota.

Vyprsknu smíchy. Je Jonah ten typ, kterého by nazvala „nebeským kovbojem“?

Jako bych se do tohoto chlapa mohla někdy zamilovat.

V místě mezi spodní částí pilotek a vrškem neudržovaných vousů se Jonah začervená. „Čemu se směješ?“ nejistě se zeptá.

„Ničemu.“ Zvedne se silný studený vítr a mně kolem brady začnou poletovat pramínky dlouhých vlasů a hrozí mi, že se mi nadzvedne klobouk. Odhrnu si vlasy z obličej a odkašlu si. „Děkuju, že jsi mě sem dopravil,“ zdvořile a bez emocí řeknu.

Zaváhá. Upřeně na mě hledí a já jsem z toho celá nesvá. „Mně neděkuj. Můj nápad to nebyl,“ řekne a rychle se nuceně a neupřímně usměje, přičemž si všimnu, že má rovné a krásné bílé zuby.

No vida a já jsem měla za to, že nemá *žádné* základní hygienické návyky a o svůj vzhled *vůbec* nepečuje.

„Ahoj!“ zvolá jakýsi ženský hlas a odvede mě od myšlenek na to, že bych Jonahovi nejradši jednu vrazila přímo do těch jeho dokonalých zubů.

S radostí se od něj odvrátím a spatřím, jak k nám kráčí drobná žena.

To je určitě Agnes.

Už třetí den si představuju, jak asi ta žena s klidným a příjemným hlasem na druhém konci sluchátka vypadá. Ta „kamarádka“, která je bezpochyby něčím víc. Já hloupá jsem asi tak nějak předpokládala, že bude podobná mojí matce.

Agnes a moje matka jsou tak odlišné, jak si jen člověk dokáže představit.

Zprv je Agnes tak malá, že působí až dětsky, obzvláště v té oranžové reflexní vestě, která je jí minimálně o tři čísla větší, plan-
dávých pánských džínách a těžkých pracovních botách. V outfitu, který by si na sebe moje matka neoblékla ani za nic. A na rozdíl od matky, jež nosí uhlazené a bezchybně obarvené mikádo, Agnes má na svých havraních, lehce prošedivělých vlasech ledabylý sestřih pixie bez špetky fantazie, který skoro působí, jako by jí jednoho dne začaly lézt na nervy, tak si je sama poslepu ostříhala.

Za další je Agnes domorodá Aljašanka.

„Tak jsi tady,“ pronese Agnes, přijde ke mně a já si tak můžu prohlédnout její rysy. Má hezký kulatý obličej, už s jemnými linkami na čele a nápadnými vějířkovitými mimickými vráskami u zevních koutků hluboko posazených očí s povislými víčky. Kdybych si měla tipnout, odhadla bych ji na něco kolem pětáctýřiceti.

„Ano.“

Široce se usměje, čímž jí vyniknou výrazné tváře a trochu křivé slonovinově bílé přední zuby.

Konečně. Zdá se, že je tu někdo upřímně rád, že mě vidí.

„Tak je...“ Nedořeknu to a místo toho zabloudím pohledem ke dveřím, z nichž před chvílí vyšla Agnes, a pak k ostatním budovám, které nás obklopují a před nimiž několik zaměstnanců v reflexních vestách nakládá věci do letadel. Se zatajeným dechem si je prohlížím a nevím, jestli jsem víc nervózní, nebo je mi špatně.

„Wren musel letět se zásobami k městu Russian Mission,“ vysvětlí mi, jako bych věděla, kde to je. „Brzy se vrátí.“

„Aha,“ překvapeně řeknu. On nepočkal, až přijedu? „Věděl ale, že mám přiletět, že jo?“

„Samozřejmě že ano. Moc se na tebe těší.“ Postřehnu v tom jejím širokém úsměvu drobné zaváhání, které ve mně vyvolá nedůvěru.

Věděl, že mu dneska večer přiletí dcera, již neviděl dvacet čtyři let a dvanáct let s ní nemluvil. To tam s těmi zásobami nemohl doletět

někdo jiný, aby mě otec mohl osobně přivítat? To tam místo sebe nemohl poslat Jonaha? Nebo některého z těch šesti dalších pilotů, kteří měli čas, jak vyplynulo z Jonahova reptání?

A vůbec, když mu není tak špatně, aby nemohl létat, proč pro mě do Anchorage nepřiletěl sám?

Vyhýbá se mi?

Bude táta jen další Jonah, který vůbec není rád, že tu jsem?

Mám co dělat, abych navenek působila klidně, protože ve mně to vře. Poté, co jsem celý den odpočítávala hodiny a minuty, než se naživo setkám s tím mužem, jehož znám z fotek, a než zase uslyším ten jeho tichý a klidný hlas, mě to nesmírně zklame. Se zklamáním se však dostaví i vztek, který bolest otupuje. Vztek, jež je mi už léta tak dobře známý a jímž jsem se vyrovnávala s krutým uvědoměním si toho, že pro něj nikdy nebudu na prvním místě.

A kdesi za těmito nekontrolovatelnými emocemi se skrývá i úleva z toho, že mám tady na aljašské půdě ještě trochu více času nabrat síly, než se setkáme.

„Jaká byla cesta?“ zeptá se Agnes, jako by vycítila, že jsem posmutněla, a chtěla situaci trochu odlehčit.

„Dobrá. Tedy většina.“ Letmo se významně ohlédnu na Jonaha. Štourá se v něčem na letadle a zdá se, že si nás nevšímá.

Agnes se koukne, kam se dívám já, a když spatří urostlého pilota, lehce svráští čelo. Rychle však pohlédne zase na mě a pozorně si mě prohlíží v obličejí. „Strašně jsi vyrostla.“ Evidentně si všimne, že se tvářím zmateně, protože rychle dodá: „Tvoje matka Wrenovi každý rok posílávala tvoji školní fotografii. Dával si je do rámečku na pracovním stole a vždycky, když přišla nová, tak si ji vyměnil.“

Poslední školní fotka, kromě té z promoce, kterou mu matka poslala, byla z osmé třídy, což znamená, že se Agnes s mým otcem znají už hodně dlouho.

Je mi trapné se ptát, když tu ženu znám teprve pár minut, ale už to nevydržím. „No a vy jste s tátou manželé?“ Nemá na ruce prsten, zároveň ale nevypadá jako typ ženy, která nosí šperky.

„Já s Wrenem? Ne. Mezi námi je to tak, jak to je. Je to složité.“ Pohlédne mi na klínové podpatky a potom na obnošenou tašku. „To je tvoje zavazadlo?“ zeptá se s pochybami v hlase.

Nevypadá to, že bych z ní v tuto chvíli dostala více informací o jejich vztahu. „Ne. Moje kufry jsou v Anchorage. Nevešly by se do letadla. Abych řekla pravdu, tak se divím, že jsem se tam vůbec vešla já.“ Povím jí, jak mi Billy řekl, že mi zítra zavazadla pošlou.

Zakroucí hlavou. „To mě mrzí. Říkala jsem mu, aby letěl s cessnou.“

Tak počkat... „Podle Jonaha bylo *tamto* jediné letadlo, které bylo k dispozici.“

„Nevím, o čem to mluví!“ zavolá Jonah, ačkoli nespouští oči z psací podložky, v obrovské ruce drží pero a ležérně cosi odškrťává.

S otevřenou pusou na toho mizerného lháře zírám.

Agnes si tiše povzdechne. „Pojď, Callo.“ Sehne se a zvedne za popruh nylonovou tašku a pak si ji, přestože je snad z poloviny velká jako ona sama, hodí přes rameno jako nic. „Pojď se ubytovat, než dorazí tvůj táta. Tvoje matka už by určitě byla ráda, aby ses jí ozvala.“

„Táta má doma wi-fi, že jo?“ Zamávám telefonem. „Naposledy jsem totiž měla signál v Seattlu.“

„To musí být strašné,“ zamumlá si Jonah pod vousy, avšak tak, abych to slyšela.

Obrátím oči v sloup.

„Ne, tady signál nechytíš. Funguje tu jen operátor GCI. Ale ano, z domova se budeš moct přihlásit,“ řekne Agnes. „Jonahu, vezmi to tu za mě, jo?“

Jonah něco zabručí, zřejmě souhlas.

Agnes vypadá, že to tak chápe. Kývnutím hlavy mě vyzve, abych ji následovala k několika vozidlům zaparkovaným na druhé straně kancelářské budovy.

„Počkej! Nevyfotila bys mě?“

„No... jasně,“ odpoví Agnes a překvapeně vyvalí oči.

Podám jí telefon a opatrně projdu kalužemi k letadlu a opřu se o něj. Udělám pózu, o které vím, že mi obzvláště lichotí, a levou rukou si seshora lehce přidržuji klobouk.

„Úsměv!“ křikne Agnes.

„Ne, ne, to je dobrý!“ zavolám na ni a podívám se, jak v dálce klesá další letadlo. Jsem si moc dobře vědoma, že mě Jonah pozoruje, a napínám uši, abych zaslechla jeho případné jízlivé poznámky.

On si však tentokrát svoje poznatky naštěstí nechává pro sebe.

„Vyfotila jsem tě třikrát. Stačí to?“

„To je skvělé. Díky.“ Vezmu si od ní telefon, na Jonaha se ani nepodívám, a vydám se za ní. „Ty tu tedy pracuješ?“

Vřele se na mě usměje. „Už šestnáctým rokem.“

„Páni.“ Táta se s Agnes zná od mých deseti let. Znal ji tedy celé čtyři roky, co jsme spolu ještě mluvili, ale nezmínil se mi o ní. Je ten jejich vztah „složitý“ od začátku, nebo až od nějaké pozdější doby? „A co děláš?“

„Spíš co tu *nedělám*. Pilotování letadel... To nedělám. Věnuju se ale spouště jiných věcí. Dispečinku a mzdám, rezervacím a přepravním smlouvám. Takovým těm nudným věcem. A starám se o kluky. Teď máme... třicet pět pilotů.“

Vyvalím oči. „*Vážně?*“

„Všichni tedy nepracují na plný úvazek a bydlí všude možně po Aljašce. Jednoho kluka máme v Unalakleetu, dva v Kotzebue... samozřejmě v Barrow, na letní sezonu. Pár ve Fairbanks... prostě po celém státě. Připadám si, jako bych měla spoustu synů. Občas je to s nimi těžké a s některými se nevidím několik měsíců v kuse, obzvláště s těmi na severu, mám je ale ráda, jako by byli moji vlastní.“

„To věřím.“ Ačkoli nechápu, jak by Jonaha mohl mít rád někdo, kdo s ním není příbuzný.

Myslím na tolik různých věcí, že vůbec nedávám pozor, kam jdu. Šlápnu levou nohou do hluboké kaluže. Trhnu sebou, jak se leknu, když na prstech u nohy ucítím studené bahno a zároveň když si představím, jakou škodu to napáchá na semišové stélce. „Před chvílí asi přšelo, co?“

„Tady vždycky ‚před chvílí přšelo‘.“ Agnes hodí sportovní tašku na zadní sedadla starého černého pick-upu značky GMC, který má to nejlepší dávno za sebou. Na boku je promáčkнутý a poškrábaný a podběh má zrezivělý. „Doufám, že sis přivezla pořádné holínky.“

„Přivezla. Krásné, drahé červené holínky značky Hunter.“ Významně se odmlčím. „Jsou v Anchorage se zbytkem mého oblečení.“

„Postarám se o to, abychom sem tvoje věci brzy dopravili.“ Agnes se letmo ohlédně k letadlům. Otevře pusku, jako by chtěla něco dodat, ale pak si to rozmyslí. „Pojď, odvezu tě domů.“

I já se nesměle ohlédnou. Jonah ležérně a sebejistě kráčí k hangáru. Jednou se otočí, ani na mě však nemávne a dělá, jako bych neexistovala.

Díkybohu. Budu jediné ráda, když s ním po zbytek týdne nebudu mít co dočínění.

K tátovi to není daleko, ani ne pět minut. Cesta vede opuštěnými silnicemi. Některé jsou asfaltové, ty jsou plné obrovských prasklin, a jiné prašné, v těch je zase nespočet výmolů. Míjíme jen pár domů. Jsou jednoduché a praktické, většina jsou modulární stavby s barevným venkovním obložení a všechny stojí na dřevěných sloupcích. Je to kvůli permafrostu, jak mi vysvětluje Agnes.

V duchu jsem si poznamenala, abych si, až se zase budu moct přihlásit na internet, ve slovníku vyhledala „permafrost“.

Agnes má sedadlo maximálně vysunutě dopředu a sedí s napřímenými zády, aby viděla přes palubní desku. Pro tak maličkou postavu musí být řízení pick-upu opravdu náročné. Kdybych byla víc v pohodě, nejspíš by mi to přišlo vtipné.

Agnesina přítomnost mi ale pomáhá. Naživo je stejně klidná jako v telefonu a její hlas na mě působí konejšivě, když ji poslouchám, jak poukazuje na významná místa v okolí: Bangor, „velkoměsto“ vzdálené pět mil na východ, a řeku Kuskokwim, která teče vedle něj. To je ta široká a klikatící se řeka, již jsem viděla z letadla. Od Agnes se dozvím, že je to hlavní tepna tekoucí do Beringova moře, že vede daleko na sever a v teplejších měsících po ní mohou mezi vesnicemi plout nákladní říční čluny a lodě a v zimě, když zamrzne, se po ní dá jezdit různými vozidly. Je to patrně *jediný* způsob, jak se může člověk do vesnic dostat autem, protože z Bangoru nevedou žádné silnice.

Agnes tvrdí, že až bude jasno, dohlédnu na horu Three Step. Nyní však vidím jen míle rovinaté krajiny poseté nízkými keři a zamlženou oblohu.

A nenápadný mechově zelený modulární dům na konci dlouhé úzké příjezdové cesty, vedle nějž stojí garáž a dvě malé kůlny.

„Tak... a jsme tady,“ tiše řekne Agnes a vypne motor.

Otcův domov. Tam, kde jsem strávila první dva roky života.

Ačkoli si z nich nic nepamatuju, tak mi tenhle okamžik připadá naprosto neskutečný.

Zhluboka se nadechnu, vystoupím z auta a ploužím se za Agnes po rozvrzaných dřevěných schodech a jednokřídlými dveřmi dovnitř,

přičemž si všimnu, aniž bych tomu věnovala příliš pozornosti, že nepoužila klíč. Bylo odemčeno.

Vtom se na místě zastavím a nevěřicně vyvalím oči, protože spatřím obrovské množství divokých kachen. Každický centimetr čtvereční stěny v kuchyni je totiž polepený otrěsnou tapetou.

Rozhodně se nejedná o žádnou velkou kuchyni, takže se zde člověk cítí o to stísněněji.

I když je ta tapeta naprosto příšerná, ovládnou se a nerozesměju se. Matka měla onehdy *jistě* na mysli tohle. Už se nemůžu dočkat, až jí řeknu, že měla pravdu, že tátu *skutečně* stále zná.

Agnes odhodí klíčky od auta na kuchyňskou pracovní desku. „Wren vždycky zapomene vytáhnout žaluzie, když ráno odchází.“ Stoupne si na špičky a chytne šňůrku od žaluzií v okně nad dřezem. Zatáhne za ní a vpustí dovnitř zšeřelé denní světlo, které osvítlí dubovou kuchyňskou linku, laminátovou pracovní desku krémové barvy a vinylovou podlahu ve stejném odstínu se vzorem čtverečku, v jejichž rozích jsou malé vínové trojúhelníčky. Připomíná mi to podlahu, kterou měli moji prarodiče v suterénu.

Protože je zde jen to malé okno nad dřezem, okénko ve dveřích a stropní svítidlo s jednou žárovkou, je tu šero. Neumím si představit, jak to tady musí působit depresivně během dlouhých zimních dní.

„Kdy se vůbec stmívá?“ zeptám se a pevně si založím ruce na prsa, ani ne tak kvůli tomu, že by mi byla zima, jako spíš kvůli pocitu pohodlí.

„V tomhle období? Slunce zapadá těsně před půlnocí a vychází kolem čtvrt na pět, ale v noci teď nebývá *úplná* tma. Taková, jaká bývá v zimě.“

Vyvalím na ni oči. Věděla jsem, že jsou tu dlouhé dny, ale že slunce zapadá až o půlnoci?

„Vyměnila jsem ti v pokoji zatemňovací rolety. Ty staré už byly trochu poničené. Rozhodně je oceníš. Ledaže bys byla jako tvůj táta, kterému nevádí spát při denním světle.“ Agnes dojde k ledničce. „Určitě máš hlad. Vezmi si cokoli z...“ Svráští čelo a podrží otevřené dveře od ledničky a já spatřím, že na policičkách není žádné jídlo, jen nějaká ochucovadla a pár nápojů. „Slíbil, že zajede nakoupit,“ zamumlá si pod vousy tak tiše, až pochybuju, že chtěla, abych to

slyšela. Vezme krabici od mléka, otevře ji a přičichne si k ní. Pokrčí nos. „Být sebou, tak to nepiju.“

„To nevádí. Mléko stejně nemůžu. Mám alergii na mléčné výrobky.“ Diagnostikovali mi ji, když mi bylo pět. To si táta jistě nepamatuje.

Zavře ledničku. „Určitě čekal na to, až mu řekneš, co máš ráda.“ Křečovitě se na mě usměje. „U Meyera otevírají v půl deváté. Hned ráno tě tam zaveze.“

Tak to mám štěstí, že nemám hlad.

Znovu mě napadne, jestli mě tu táta vůbec chce. Mohl přece koupit pár základních potravin, aby měl něco k jídlu pro svou dceru, až přijede. *Kdyby* mu na tom záleželo.

„Kdy jsi mi přesně řekla, že přijedu?“

Agnes zaváhá a vezme štos obálek, které leží na lince, pomalu je prolisťuje a upřeně se dívá na nadepsané adresy. „Včera večer.“

Vzpomenu si na naši páteční e-mailovou konverzaci, ve které jsem jí psala, že jsem si objednala letenku – děkuju, Simone, že jsi mi ji zaplatil. Odepsala mi, že má táta obrovskou radost, že přijedu.

Evidentně mi lhala.

Proč mu to neřekla v pátek, hned poté co jí ten e-mail přišel? Proč s tím čekala celý další den? Očekávala snad jinou reakci, než že bude „mít obrovskou radost“? Co říkal, když se to dozvěděl? Co týkající se mého příjezdu za těmito dveřmi padlo a jakým tónem?

Agnes nechá zavřené dopisy být a začne otrhávat suché lístky z bazalky umístěné v horním patře etažéru u dveří a ve tváři se jí objeví soustředěný výraz. „Chovej se tu jako doma, Callo. Tvůj táta by se měl brzy vrátit.“

„Dobře.“ Těkám pohledem z místa na místo. V tuto chvíli se cítím všelijak, *jen ne* jako doma. Ano, v kuchyni jsou všechny nezbytnosti. Základní bílý sporák a lednička, jednoduchá dřevěná jídelní sestava s kulatým stolem, která je za léta používání plná rýh a škrábanců, opotřebovaný nerezový dřez, za nímž je okno s výhledem na rozlehlou rovinatou krajinu. Přesto to tu na mě však vůbec nepůsobí nějak vlídně. Oproti naší prostorné a světlé kuchyni v Torontu s kouzelným arkýřovým oknem, podél něž máme polstrované sezení, což vytváří takový koutek přímo vybízející k tomu, aby se v něm člověk za dlouhých zimních večerů schoulil s knížkou a horkou čokoládou.

Možná však moje rozpaky z tohoto domu vůbec nesouvisejí se zařízením interiéru, ale s tím, že moje nadšení z toho, že uvidím tátu, rychle vzalo za své, protože se čím dál tím víc bojím, že tu nejsem vítaná.

Nadechnu se. Ve vzduchu je lehounce cítit štiplavý pach spáleného dřeva a popela jako z kamen na dřevo. Všimnu si, že tu nejsou cítit cigarety. „Přestal kouřit, že jo?“

„Snaží se. Pojd'. Ukážu ti tvůj pokoj.“ Agnes mě vede ven z kuchyně do dlouhého úzkého obývacího pokoje. Alespoň v této části domu nejsou žádné divoké kachny, také tu tomu ale chybí jakýkoli osobitý ráz. Přestože je rozsvíceno, je tu také šero. Stěny jsou bílé a na nich visí několik tuctových uměleckých děl zachycujících zasněženou krajinu. Koberec je omšelý, má nezáživnou nahnědlou barvu a od prahu k jednoduchým černým kamnům, které stojí na béžové dlažbě v protějším rohu, je v něm vyšlapaná cestička.

„Když tvůj táta není v práci, najdeš ho tady. Nebo tamhle venku.“ Mávne rukou směrem ke kryté verandě za oknem, které je větší než to v kuchyni, ale v poměru k velikosti pokoje je i tak malé.

Na dřevěném konferenčním stolku je několikero složených novin, jinak to ale nevypadá, že by se pokoj příliš využíval. Nespoutaná Aljaška má zjevně jako vždycky přednost.

Ovšem na odkládacím stolku na druhé straně zlato-černo-zelené pohovky, potažené tkanou látkou, je ona nechvalně známá šachovnice. Zajímalo by mě, jestli je to ta samá jako ta z dávné minulosti.

Vím, že se na mě Agnes dívá. „Je to tu... útulné,“ konstatuju.

„Jsi stejně špatná lhářka jako Wren.“ Usměje se. „Pořád mu říkám, že by to tu potřebovalo trochu oživit. Dokonce jsem mu v televizi párkrát pustila takové ty pořady, ve kterých se rekonstruují domy,“ ukáže na malou plochou obrazovku v rohu naproti kamnům a napříč světle hnědému polohovatelnému křeslu, „on ale tvrdí, že tu netráví tolik času, takže mu to nevadí.“ Odmlčí se, upřeně se zadívá na křeslo a ten zdánlivě nemizející úsměv se jí začne vytrácet z tváře.

Proč to tedy neudělá sama? Nedovolí jí to?

„V nadcházejících týdnech doma ale bude častěji, ne?“

„Asi ano.“

Nemá smysl už dál chodit kolem horké kaše a vyhýbat se tématu tátovy diagnózy rakoviny. „Jak moc špatné to je, Agnes?“

Zakroucí hlavou. „V té zprávě byly samé pro mě nesrozumitelné lékařské pojmy.“

„Sdělit ti ale, co mu řekli doktoři, ne?“

„Kdo, Wren?“ Tíše si odfrkne. „Týdny marodil s hrozným zánětem průdušek, než jsem ho konečně přesvědčila, aby si s tím někam zašel. Lékař usoudil, že ho pošle na rentgen, a tam mu ten nádor objevili. Wren to ale nikomu neřekl. Prostě bral antibiotika a já jsem se domnívala, že se uzdravuje. Pak ten syčák odletěl do Anchorage, kde potají podstoupil biopsii a nějaká další vyšetření.“ Slyším jí na hlase, jaký má vztek. „Dostala jsem z něj akorát to, že má rakovinu plic a že mu lékaři navrhnou chemoterapii a ozařování.“

„Tak to zní, jakože mají naplánovaný postup.“ Když jsem dneska čekala na přestupy, našla jsem si webovou stránku Kanadského sdružení zabývajícího se rakovinou a chvíli jsem si studovala něco o typech, stádiích a možnostech léčby rakoviny plic. Bylo tam mnoho informací a pro mě to bylo poměrně nesrozumitelné. Jediné, co jsem si z toho odnesla, bylo, že zásadní je léčba a že ve srovnání s jinými druhy rakovin tuto přežije nejmenší procento nemocných.

„Kdybys mi ukázala tu zprávu, mohla bych zkusit vygooglit –“

„Nevím, kde je. Když jsem s tím na něj vyrukovala, tak si ji někam schoval. Musela jsem mu slíbit, že to nikomu neřeknu.“

Tím, že mi zavolala, ten slib očividně porušila.

I já už začínám pocítovat vztek. „Kdy s tím vším chtějí doktoři začít?“

„Příští týden. Bude muset létat na onkologické oddělení v Anchorage. To máme nejbliž. Jonah říkal, že tam s ním vždycky na otočku doletí, aby Wren mohl být v klidu doma, když zrovna nebude muset být v nemocnici.“

Alespoň je Jonah našťastí ochotnější létat do Anchorage kvůli mému otci než kvůli mně.

Rozhlédnu se po neútulném obývacím. „Tak proč to tady nepředěláš, až bude pryč?“ Mohla by vymalovat, rozvěsit tu nějaké nové obrazy, umístit po domě pár lamp. Oproti tomu, jak je to teď, by jakákoli změna představovala zlepšení.

Zatváří se pobaveně. „Že bych prostě přišla k Wrenovi a strhla tu děsnou tapetu v kuchyni?“

Její odpověď mě zaskočí. „Takže ty tu nebydlíš?“

„Já? Ne. Já bydlím v tom malém bílém domku naproti přes ulici. Cestou jsme kolem něj projížděly.“

„Aha...“ Postupně jsem začala odkrývat jednotlivé aspekty otcova života, jenže najednou mi to jaksi nesedí. „Vy jste tedy *sousedé*?“

„Už třináct let. Tvůj táta ten dům vlastní. Já si ho od něj pronajímám.“

Sousedé. Kolegové. Přátelé.

A „je to složité“.

Jdu za ní pomalu úzkou chodbou a zpracovávám tuto novou informaci. „I tak si myslím, že bys to měla udělat. Mamka takhle Simonovi jednou o víkend, když byl mimo město na nějakém kongresu, natřela knihovnu.“ Než se Simon seznámil s mojí matkou, zaplatil za ten dubový kus nábytku vyrobený na zakázku majlant. Ona dub *nesnáší*.

Vzpomínám si, jak celý zbledl, když vešel do dveří a uviděl svou vytuněnou knihovnu natřenou na krémovo.

Přenesl se přes to... nakonec.

„No jo... já nejsem Susan.“ Agnes si zhluboka povzdechne a já vycítím, že se za tím skrývá něco hlubšího. Zavede mě do malé krajní ložnice s oloupanými zdmi a růžovým křišťálovým lustrem, který se pohupuje uprostřed místnosti. „Kdybys viděla, kolik tu měl nacpaných krabic. Celý včerejšek jsem je vystěhovávala.“

Ona je vystěhovávala. Ne ona s mým tátou.

Teď je pokoj až na rozšířené jednolůžko s kovovým rámem umístěné v rohu u malého okna, dřevěnou kuchyňskou židli stojící vedle něj a jednoduchou bílou komodu se třemi šuplíky na protější straně úplně prázdný. Přímo vedle mě se nachází úzká šatna zabudovaná ve stěně, která má lamelové dveře. Takové ty nemoderní shrnovací, jež jsme před rekonstrukcí v našem torontském domě také mívali.

Teprve když vejdu dál do pokoje, tak si uvědomím, že stěny nejsou čistě bílé, ale zdobené sotva patrnými a různě velikými růžovými liliemi kala.

Konečně mi to dojde. „Tohle byl můj pokoj.“ Matka mi jednou vyprávěla, že ty dlouhé tmavé měsíce, kdy čekala, až se narodím, trávila malováním květiny, po které mě pojmenovali, na stěny mého dětského pokoje. Tomuto novému koníčku se začala věnovat z nudy a kvůli tomu, že skutečnou květinu pěstovat nemohla. Jako ostatně nic. Díky tomu se nakonec nezbláznila, než mohla odjet

do Anchorage k rodinným známým, kde očekávala můj příchod na svět, což bylo v té době nezbytné, pokud žena chtěla mít jistotu, že u jejího porodu bude přítomen lékař.

Během let se v malování výrazně zlepšila. I dnes se mu občas věnuje, hlavně v zimě, když naše zahrada spí a ona hledá nějaké poklidné odreagování od té každodenní rutiny v květinářství. Přímou naproti mému pokoji má „ateliér“, který zabírá celou přední polovinu druhého patra. Je to světlá a prostorná místnost, na stěnách tam má pověšená vlastnoručně malovaná plátna s rubínově červenými tulipány a sytě barevnými pivoňkami v rozkvětu plné okvětních lístků s růžovými okraji. V současnosti některá její díla zdobí zdi tamních restaurací a obchodů a pod sebou mají cedulku uvádějící prodejní cenu. Teď však v ateliéru už tolik času netráví a prohlašuje, že nepotřebuje malovat květiny, když je celé dny zavalená opravdovými.

Před šestadvaceti lety, v zemi, která je v tolika ohledech tak neúprosná, byla však tohle její zahrada.

A táta si ji po celou dobu uchoval.

Agnes na mě zamyšleně pohlédne. „Říkala jsem si, že by se ti tu mohlo líbit.“

„To ano. Je to tu skvělé. Děkuju.“ Hodím si na zem kabelku.

„V noci tu bývá chladno, tak jsem ti sem dala spoustu příkrývek, aby ti bylo teplo.“ Agnes poukáže na kupu prošívaných dek různých barev i druhů, které jsou složeny v nohách postele, a rozhlédne se po pokoji, jako by něco hledala. „To bude snad všechno. Leda že bys ještě něco potřebovala?“

Pozvednu telefon. „Heslo k wi-fi?“

„Jo. Najdu ti ho. Koupelna je vlevo za dveřmi, kdyby ses chtěla trochu osvěžit. Tvůj táta má v pokoji vlastní, takže tuhle budeš používat jen ty.“

Unaveně si povzdechnu – kdybych z toho očekávaného setkání s otcem neměla v krvi tolik adrenalinu, zřejmě bych se okamžitě svalila do postele –, otevřu nylonovou tašku a začnu z ní vyndávat věci. Během toho jsem hrozně otrávená, protože vidím, že se mi do ní vešlo strašně málo oblečení.

A že je většina navlhlá.

„Krucí!“ Černé džíný mám studené a mokré, stejně tak i svetr, oblečení na běhání i dvě košile, které jsem ve spěchu nacpala do

pravé části tašky. Té, kterou Jonah v klidu hodil do bahnitě kaluže. Musím zatnout zuby, abych se ovládla, a vytáhnu z šatny malý pletený košík, do kterého si všechno naházím.

„Mám ho.“ Agnes v ruce s krátkými silnými prsty drží lísteček a podává mi ho. Nenalakované nehty má okousané až do masa.

„Skvělé. Díky. Můžu si někde vyprat? Kvůli Jonahovi mám mokré oblečení.“ Řeknu našťavaně.

Tiše zafuní a vezme ode mě košík. „Jonahovi před pár lety zemřel otec na rakovinu a on se s tou novou informací o Wrenovi těžko vyrovnává. Řekla bych, že jsi dneska schytala to nejhorší.“

„Takže on to *ví*.“

Agnes přikývne. „Wren mu to zatím říkat nechtěl, jenže Jonah je velice vnímavý. Dneska to ze mě vymámil. Každopádně mě mrzí, jestli ti dával zabrat.“

Že by tedy *tohle* byl důvod Jonahovy rozmrzelosti a špatné nálady? Pokud ano, ani tak by to sice nebylo akceptovatelné, snáze bych však pro něj našla pochopení.

Neměl by pak ale také on alespoň trochu chápat mě?

„Do prádelny se jde z kuchyně. Pojď, já tě tam zavedu.“ Zpomalí a vyvalí tmavé oči, když spatří, jak mám po celé komodě rozložené obrovské množství vlasové kosmetiky, kartáčů na vlasy a hezkých kosmetických kufříků, které mi zabraly půlku tašky. „To denně *všechno* tohle používáš?“

„V podstatě... jo.“ Doma ve svém pokoji toho mám ještě dvakrát tolik, s sebou jsem si přivezla jen to hlavní.

Zakroucí hlavou a tiše pronese: „Já bych ani nevěděla, k čemu se to používá.“

Venku bouchnou dveře od auta. Agnes se otočí po zvuku a zaposlouchá se. Za chvíli se na dřevěných schodech, které vedou ke vchodovým dveřím, ozvou těžké kroky.

Prudce se zhluboka nadechne a já jí poprvé od té doby, co jsem s ní mluvila telefonem, slyším na hlase, že je nervózní. Přesto se usměje. „Tvůj táta je doma.“

Kapitola 7

Stojím na místě a sleduju, jak drobná Agnes klidně a nenuceně kráčí chodbou a o pravý bok má opřený koš na prádlo.

Tahle situace není ani zdaleka klidná a nenucená.

Jsem jako na trní a těším a děším se zároveň. Bude Wren Fletcher takový, jakého jsem si ho představovala, když jsem byla malá a pevně jsem v ruku držovala jeho fotku? Tichý, avšak laskavý muž, který by mě po celém dni pilotování zvedl a vyhodil nad hlavu?

Nebo se setkám s mužem, kterým se stal poté, co mě tak zklamal? Kterým ve skutečnosti je. Který se mě nikdy nesnažil poznat.

„Tak jak to šlo?“ Agnes se zády ke mně opře o stěnu, podél níž se jde do kuchyně. Jako by byl den jako každý jiný.

„Zásoby doručeny,“ odpoví jí hluboký, lehce chraplavý mužský hlas.

Náhle mám pocit dějà vu. Už jsem jednou slyšela, jak ten hlas tahle slova pronesl. Před mnoha lety ve sluchátku. Slova, která se nesla tisíce kilometrů po drátě a jež byla místy poznamenána atmosférickými poruchami a lehkou ozvěnou. Nejspíš mi odpovídal na otázku, co ten den dělal.

„A co ti jeleni wapiti?“

Táta se tiše zasměje a mě úplně zamrazí, protože i to mi zní povědomě. „Nakonec je z té písčiny vyhnali směrem na východ. Že jim to ale trvalo. Už to vypadalo, že to budu muset otočit.“

Na chvíli se odmlčí.

Potom se zeptá: „No?“

Pouhé slovo a má tak obrovský význam.

„Je u sebe v pokoji a zabydluje se. Jonah se k ní choval děsně.“

Znovu se tiše zasměje. „Chová se snad někdy jinak?“

Jestli se táta na Agnes za to, že mě na Aljašku pozvala, zlobí, tak to na sobě nedává znát.

„No... tak se s ní běž v klidu přivítat.“ Agnes zmizí v kuchyni.

Srdce mi bije jako o závod. Se zatajeným dechem poslouchám, jak pod blížícími se kroky vrže podlaha.

A najednou přede mnou stojí můj otec.

Vypadá mnohem starší než na té potrhané fotografii, kterou mám doma stále zasunutou pod svetry, a přesto mám pocit, jako by z ní prostě vystoupil do skutečného života. Stále má poněkud příliš dlouhé vlnité vlasy à la sedmdesátá léta, už však nejsou hnědé, ale téměř šedivé. Na dřívě vypnuté a hladké pleti se mu s věkem vytvořily hluboké vrásky. Na sobě má to samé. Džíny, pohorky a kostkovanou flanelovou bundu.

Vypadá... zdravě. Až teď si uvědomím, že jsem se připravovala na mužskou verzi paní Haglerové. Čekala jsem, že bude křehký a shrbený, bledý jako stěna a bude chrčivě kašlat. Z pouhého pohledu na něj bych však vůbec nepoznala, že má rakovinu plic.

Dělí nás od sebe tři metry a podle všeho není ani jeden z nás připravený je pokorit.

„Ahoj...“ nesměle ho pozdravím. Ač jsem o něm mluvila jako o tátovi, tak jsem ho tak od svých čtrnácti let neoslovila. Případá mi to najednou divně. Překonám své rozpaky. „Ahoj.“

„Ahoj Callo.“ Zhluboka se nadechne, až je vidět, jak mu stoupne a klesne hrud. „Páni, ty jsi pořádně vyrostla, co?“

Od té doby, kdy jsi mě před čtyřicetiletými lety viděl naposledy? Jo, to teda jo.

Momentálně se ale jako šestadvacetiletá žena necítím. Momentálně se cítím jako naštvaná a ublížená čtrnáctiletá holka, plná nejistoty a pochybností, vědoma si toho, že *tenhle* muž, který neudělá nejmenší pohyb, aby došel až ke mně, se vědomě rozhodl, že *nebude* součástí mého života.

Nevím, co s rukama, ale mám nutkání s nimi *něco* dělat. Strčím si je do kapes od džínů, potom je napůl vytáhnou a nakonec je úplně vyndám a sevřu v pěst. Pak zkrčím paže a založím si je na prsou.

Odkašle si. „Jaká byla cesta?“

„V pohodě.“

„To je dobře.“

Uslyším bouchnutí kovových dveří a otočení ovládacím knoflíkem a uvědomím si, že tu Agnes pořád je.

„Máš hlad? Nedostal jsem se na nákup –“

„Ne. Nemám. Jedla jsem v Seattlu.“

Pomalu přikývne a zadívá se na ochozený koberec. „Jak se má matka?“

„Skvěle.“ Bezpochyby teď pije třetí sklenku vína a dohání Simona k šílenství tím, že kolem něj, usazeného v křesle, chodí dokola, zatímco čeká, až se jí ozvu. Zaváhám. „Otrásl to s ní.“ Asi to nemusím rozvádět.

„No jo... tak to prostě je.“ Sáhne si do kapsy od bundy pro balíček cigaret. „Tak se zabydli. Uvidíme se ráno.“ Otočí se a rázem je pryč. Dveře z kuchyně hlasitě zavržou, z čehož je patrné, že odešel ven.

Zírám na prázdné místo, kde předtím stál.

Uvidíme se ráno?

Čtyři letadla, pět a půl tisíce kilometrů a celých *čtyřiařicet let*, a já se od svého otce dočkám pouhého dvouminutového rozhovoru a „uvidíme se ráno“?

Jsem strašně zklamaná, až mi připadá, že mě to srazí na kolena.

Vycítím, že se na mě někdo dívá. Vzpamatuju se a spatřím, jak na mě Agnes ustaraně hledí těma svýma tmavýma očima. „Jsi v pořádku?“

Snažím se nedat na sobě znát své momentální citové rozpoložení a odpovím jí: „Jo, v pohodě.“ Rozechvělý hlas mě však prozradí.

„Wren zrovna neumí projevat emoce. Je toho na něj moc.“

Sípavě se zasměju, ale mám sto chutí se rozbrečet. „Na *něj*?“
A co na *mě*?

Alespoň že se Agnes soucitně usměje. „Já ti to oblečení do sušičky přendám. Ty se běž vyspat. Zítra to bude lepší.“

Jsem ráda, že mě nechala o samotě. Rychle zalezu do pokoje a zavřu za sebou dveře. Zmocňuje se mě neblahý pocit, že jsem sem neměla jezdit, a já se ho ze všech sil snažím potlačit.

Několikrát mi rychle za sebou zapípá telefon, ohlašující zprávy od matky, a já tak poznám, že jsem připojená k wi-fi.

Už jsi v Anchorage?

Ozvi se, až dorazíš k tátovi.

Už tam jsi?

Aha, koukala jsem na tvoje lety a viděla jsem, že ten ze Seattlu do Anchorage měl zpoždění. Hned jak to půjde, tak mi zavolej.

Volala jsem do Nespoutané Aljašky a tam mi řekly, že jste přistáli před patnácti minutami. Už jsi u otce?

S palci nad displejem se rozhoduju, co jí odepíšu. Když jí pravdivě podrobně popíšu, jak se to událo, bude si chtít zavolat, a já zatím nemám sílu na to, abych s ní a Simonem rozebírala, jak naše katastrofální setkání s tátou proběhlo.

Jsem tu. S těmi malými letadly jsi měla pravdu. Mám dost. Zavolám ti zátra. Hned ráno, dobře? Máme tě rádi!

A nezapomeň hodně fotit!

Rychle se převléknu do pyžama, které se mi naštěstí jako jedno z mála oblečení nenamočilo, a vyběhnu se umýt do koupelny. Po otci a Agnes není ani vidu ani slechu, z čehož usuzuju, že jsou venku a povídají si.

Když se opět zavřu ve svém pokoji, zatáhnu si, zalezu si s telefonem pod peřinu a doufám, že tak zaženu chmurné myšlenky.

Otevřu si fotku, kterou dnes vyfotila Agnes. S tím letadlem nám to sluší, přestože se v něm letělo děsivě. Jeho veselé barvy se obzvlášť vyjímají na ponurém pozadí.

Snímek kazí pouze to, že je v záběru ten blbec.

Jonah stojí k foťáku zády, drží psací podložku, ale hlavu má otočenou tak, že mu jsou vidět ty jeho husté vousy a není pochyb, že se na mě dívá. Kdyby tam stál jakýkoli jiný chlap, mohla by ta fotka být interpretována úplně jinak, jako milostný příběh o tom, jak toho muže přitahuje jakási žena.

V tomto případě je situace *diametrálně* odlišná.

Chvilí obrázek různými nástroji upravuju, ořezávám, vylepšuju a používám na něj různé filtry, až mám úžasnou fotku na Instagram bez toho rozhněvaného bush pilota.

Pak se ale zaseknu nad klávesnicí, protože nemůžu vymyslet žádný vhodný popis. V duchu slyším Dianiny pokyny. *Must to být povzbudivé a inspirativní. Když to ještě k tomu bude zábavné, tím líp!*

Já se v tuto chvíli cítím přesně naopak.

Psaní popisků mi vždycky dělá problém. Dianě ne. Na druhou stranu většina jejích příspěvků nezní, jako by byly její, nebo alespoň mojí nejlepší kamarádky Diany, holky, která si do pusy nacpe pět batátových hranolků najednou a do toho si stěžuje na právníky u nich ve firmě.

Jak to mám udělat, aby cokoliv z dnešního dne znělo povzbudivě a inspirativně?

Jak mám zalhat?

Prostě tak, že napíšu něco povrchního. Něco jednoduchého, nenáročného a šťastného.

Rychle natukám to první, co mě napadne: „Holka z města v aljašské divočině. Miluju svůj život!“ Přidám nějaké hashtagy – další zlaté pravidlo à la Diana – a kliknu na „zveřejnit“.

Po celou dobu se snažím potlačit své obavy z toho, co se mi jeví čím dál tím pravdivější. Že by *všichni* byli spokojenější, kdyby mi Agnes byla nezavolala.

Probudí mě jemné rytmické šplouchání vln oceánu o břeh, poklidný zvuk z aplikace s bílým šumem, kterou každou noc používám.

Na krátký okamžik zapomenu, že jsem nezaměstnaná a nezadaná.

A na Aljašce na návštěvě u otce, který je sice možná těžce nemocný, ale *ani tak* mě tu nechce.

Stáhnou si z obličeje masku na spaní a zadívám se na slabounké paprsky slunce, jež dovnitř pronikají zpoza rolet, a nechám tak oči chvílku přivyknout světlu. Po včerejší celodenní vyčerpávající cestě mě z únavy bolí svaly. Nebo je to možná z té postele. Doma mám velkou manželskou postel, na které se můžu rozvalit, aniž by mi nějaká končetina visela přes okraj. Na ní mám matraci z paměťové pěny, která se vytvaruje podle mého těla. Místní postel je oproti tomu jako polní lůžko Armády spásy.

Polštář není o moc lepší. Je tvrdý a plný žmolků. V noci jsem do něj neustále bouchala, aby trochu změkkl, ale pak jsem to vzdala.

Šmátrám po malé dřevěné židli, která stojí vedle mě, dokud ne-nahmatám mobil.

Zaúpím. Ještě není ani šest, a já už jsem vzhůru. Na druhou stranu mě to nepřekvapuje. Moje vnitřní hodiny si totiž myslí, že je deset.

Nepřekvapuje mě *ani* to, že mi matka poslala další tři zprávy.

Už jsi vzhůru?

Jak se daří tvému otci? Je v rámci možností v pohodě?

Ozvi se, až budeš vzhůru!

Zkoušela mi i volat.

Ještě nejsem připravená se podrobit výslechu Susan Barlowové. Co bych jí vůbec řekla? Vypadá zdravě, naše setkání bylo krátké a, mírně řečeno, rozpačité a nevím, proč jsem sem vůbec jezdila.

Přišly mi i dvě zprávy od Simona.

Měj s matkou trpělivost.

Uvědom si, že tak, jako je on cizí pro tebe, jsi i ty cizí pro něj.

„Nepovídej, Simone,“ zamumlám. Jeho slova mají určité nějaký hlubší význam. Vždycky tomu tak je. To se Simonem teď potřebuju mluvit. Zoufale potřebuju to jeho cvokařské povzbuzení. Jenže nepochybuju, že bude celé dopoledne zaneprázdněn předepisováním léků svým skutečným pacientům, takže moje problémy budou muset počkat.

Jestli je ale na takhle časném probuzení něco dobrého, tak to, že jsem získala pár hodin, než budu *muset* zavolat domů.

Otevřu si Instagram, a když objevím u svého příspěvku s bush-flyingovým letadlem víc „liků“ než obvykle a spoustu nových sledujících, spokojeně vydechnu. Vždycky se můžu spolehnout na to, že objevím komentář od Diany plný emotikonů a vykřičníků, stejně jako několik obvyklých komentářů od přátel a pár pravidelných sledujících, jako „Skvělý outfit!“, „Krásná fotka!“, „Ty jsi tak hezká!“, „Mám stejný klobouk!“ Je tam ale i pár dalších. Lidé mi v nich píšou, jak se mám, že jsem na Aljašce, jaká jsem dobrodružka a že by sem taky strašně rádi jeli.

Tihle lidé, cizí lidé, vidí hezkou, pěkně oblečenou dívku, která žije naplno. Nikdo z nich nezná můj *skutečný* příběh. Proč tu jsem, proč už teď zvažuju, že bych odjela. Netuší, že jsem osamělá a mám obavy. V tom asi tkví kouzlo sociálních médií. Člověka však zároveň jaksi zvláště uklidňuje, že se může schovat za iluzi. Když se sama na sebe vedle toho oranžovožlutého letadélka budu dlouho dívat a pořád dokola si budu číst ten nadšený popisek, třeba těm svým pohádkám také uvěřím.

Pár minut odpovídám na komentáře, ale pak mě přemůžou základní lidské potřeby.

Odhrnu těžkou vrstvu přikrývek, vstanu z postele a hodím na sebe včerejší oblečení, přičemž mi ze studeného chladivého vzduchu naskočí husí kůže. Oproti tomu dusnému letnímu vedru a zatuchlému vzduchu, který nám doma koluje v útrobách klimatizace, je to příjemně osvěžující.

Jen co pootevřu dveře na chodbu, ucítím čerstvou překapávanou kávu. Na zemi mám koš s vypraným a složeným oblečením, což mi udělá velkou radost. Prozatím ho tam nechám ležet a vydám se

potichu chodbou, přičemž se ve mně stejně jako včera večer tluče úzkost a vzrušení.

V obývacím pokoji nikdo není.

Ani v kuchyni.

„Haló?“ zavolám a čekám.

Nic. Žádné zašustění, zavržení podlahy ani puštěná voda v jeho koupelně. Je tu strašidelné ticho. Jediné, co je slyšet, je tikání nástěnných kuchyňských hodin.

Podle konvice, která už není plná, a použitého hrnku se lžičkou, jenž stojí vedle, však poznám, že tu táta byl. Vykouknu ze dveří a podívám se, jestli si nešel zakouřit. Venku je zaparkovaný starý černý ford pick-up, který je jen v o trochu lepším stavu než ten Agnesin, táta ale nikde a necítím ani pach z cigaret.

Až když se vrátím dovnitř, všimnu si, že je na lince vedle ledničky položený linkovaný papír. Nahoře je úhledným velkým tiskacím písmem nadepsaný mým jménem. Vedle je štos amerických dvacetidolarových bankovek.

Nevěděl jsem, co by sis dala k jídlu. Klíčky jsou v autě. Pět mil odtud je obchod U Meyera. Jeď na východ, na konci cesty odboč doprava a potom ve městě na druhé křižovatce doleva. Dopoledne by ještě nemělo pršet, tak se můžeš jít projít.

Dole je naškrábané „W“, jako by se nejprve začal podepisovat jménem, ale pak si to rozmyslel. Nenapsal místo toho ale „táta“.

Zřejmě je v práci. To vždycky odjíždí *tak* brzy?

Nebo se mi chtěl vyhnout?

Spontánně se letmo dotknu keramického hrnku, ze kterého pil. Ještě je teplý. To je důkaz toho, že tu *byl*, a to ještě před chvílí. Znepokojeně si uvědomím, že odtud nejspíš vystřelil v momentě, kdy z mého pokoje zaslechl pohyb.

Jak se do práce dostal bez auta, netuším. Že by ho byla svezla Agnes?

Nicméně ho evidentně vůbec nenapadlo, že bych neměla řidičský průkaz.

„Ne, ne, jen běž *klidně* do práce, *tati*. Cože? Že jsme se neviděli čtyřicet let? To neva. *Rozhodně* nečekám, že by sis vzal na

hodinu dvě volno. Vážně, já to tu zvládnou,“ mumlám a snažím se potlačit vztek.

Chvilku se dívám do prázdné ledničky a neuspořádané skříňky, díky čemuž zjistím, že je otec živ z kávy, levného arašídového másla s velkým obsahem cukru a mražených makaronů se sýrem.

Ještěže nemám hlad. Zoufale bych si ale dala Simonovo caffè latte s napěněným sójovým mlékem. Nemám moc neřestí, ale tou největší je pravidelná ranní dávka kofeinu. Když ji někdy výjimečně vynechám – takové dny bych dokázala spočítat na prstech jedné ruky –, už v poledne mám pulzující bolest hlavy.

Před pěti lety nás Simon o Vánocích překvapil nóbl profesionálním kávovarem, který by mohl konkurovat takovým, jaké mají ve Starbucks. Ráno co ráno sedí s čajem earl grey a novinami *The Globe and Mail* u kuchyňského baru a poslouchá, až uslyší, jak v druhém patře začne vrzat podlaha, aby mohl zmáčknout tlačítko, které zahajuje proces přípravy kávy. Když se ještě v polospánku dopotácím do kuchyně, podává mi teplý hrnek. Prý kvůli tomu, aby udržel Krakena v bezpečné vzdálenosti, já jsem si ale jistá, že je to spíš proto, že je tajně fascinován napěňovačem.

Zasteskne se mi po domově. Snažím se si to však nepřipouštět a místo toho se soustředím na svůj aktuální problém. V tom obchodě U Meyera otvírají až za dvě a půl hodiny. To znamená, že mám spoustu času na to, abych vymyslela, jak se tam dostanu, protože jinak dnešek nepřežiju.

Zastavím se, abych se napila a popadla dech, a zadívám se na otcův mechově zelený dům v dáli. Po tváři mi stékají krůpěje potu. V tom strašidelně tichém, neútulném domě, kde mě dokázaly zabavit pouze vlastní znepokojivé myšlenky a notebook, jsem vydržela dvacet minut. Potom jsem se tam začala cítit tak neklidně, že jsem musela zmizet. Přišlo mi, že hodit na sebe běžecký úbor a vydat se prozkoumat okolí, je celkem obstojná záminka pro úprk.

V dáli je vidět i Agnesin dům. Vypadá jako zrcadlový odraz toho otcova. Je stejně velký, stejně vzdálený od silnice, u vstupu má tu samou dřevěnou verandu. Rozdíl je v tom, že je bílý a na příjezdové cestě nestojí pick-up. Když jsem se odvážíla vyjít ven, tak už tam žádné auto nebylo. Předpokládám, že je Agnes také v práci.

Podle aplikace sledování vzdálenosti v mobilu jsem uběhla deset kilometrů a celou tu dobu jsem ani jeden z domů neztratila z dohledu. Ve výhledu mi toho po cestě moc nebránilo. Jen pole s nízkými keři a pár nahodile rozmístěných domů. A nevyrušila mě živá duše.

Nikdo kolem neprojel v autě ani traktoru, nepotkala jsem nikoho na procházce se psem. Dokonce se tichem ani neozývalo žádné štěkání. Znepokojuje mě to. Já jsem zvyklá na neustálé davy lidí, troubení klaksonů, hučení motorů a rachot ze stavby. Je to pro mě jako bílý šum, který teď už potřebuju stejně jako ten pravidelný zvuk vln z aplikace, abych usnula. Když k tomu navíc připočtu, že nemám pracovní telefon, připadám si tady *úplně* odstrížená od světa.

Jak to tu na někoho může působit poklidně?

„Au!“ Plácnu se do stehna, až mi tam zůstane nalepená malá rozmáčkklá mrtvolka. Celé ráno mi na zpcené holé tělo neúnavně nalétávají komáři.

Když mě poněkolkáté štípnou do paže a lýtka, opět se rozeběhnu. Jedině tak mi očividně alespoň na chvíli dají pokoj.

Pokračuju stálým, pěkným tempem podél silnice a slyším pouze vlastní pravidelné kroky dopadající v běžeckých botách na bahnitou zem. Vtom se ozve tlumené, povědomé hučení. Nad hlavu mi vystoupá žluté charterové letadlo a ustálí se přímo pod silnou vrstvou kupovitých mraků barvy ovčí vlny, takových těch, které vypadají, že z nich každou chvíli zaprší. Nerozeznám logo na boku letadla, ale klidně by mohlo patřit Nespoutané Aljašce.

Klidně by to mohl být táta.

Ve snaze vzdálit se od své dcery co nejdál.

Vidí mě tady na zemi v tom zářivě růžovém běžeckém úboru a stejně barevných běžeckých botách?

Nebo alespoň růžové *byly*. Teď jsou kvůli té špinavé cestě celé zablácené. Po týdnu tady je budu moct hodit do kolejí ve stanici metra Davisville k těm druhým.

Letadlo zmizí v dáli a já zase osamím. Ocitnu se sama s milionem krvežíznivých komárů.

Přede mnou je několik budov připomínajících kůlny a kolem nich nízký, prořídly živý plot. Liší se tvary a velikostmi, ale všechny mají rubínově červenou střechu. Pár jich vypadá jako domy, ostatní však spíš jako stodoly. K čemu ale slouží? Mamka mi tvrdila, že v tomhle

podnebí se nedá nic pěstovat. Když se k nim přiblížím, vidím, že za budovami stojí jakési jednoduché stavby. Určitě se jedná o skleníky. Kolem jsou pick-upy a traktory a všude možně záhonky s řadami různých rostlin. Některé z těch skleníků jsou zakryté bílým igelitem, jiné řadou bílých půlkruhových obručí.

A za tím vším jsou pole se zeleninou. Řady hlávkového salátu, vysoká jarní cibulka, limetkově zelené listy mrkve a další rostliny, které odsud nerozpoznám. Nějací dva lidé s hadicí v ruce se lopotí u sytě žlutého sudu.

Přece jen tu tedy *je* život.

A něco, co se dá pěstovat. Buď se za posledních čtyřicet let zásadně změnila místní půda, nebo se matka mylila, když si myslela, že je to zde neúrodná pustina. Nebo možná zavrhla, že by na Aljašce něco pěstovala, aniž to vůbec zkusila.

Cosí mě bolestivě štípne a já se rukou plácnu do krku tak rychle, jako bych držela plácačku. Tři rozmáčkli komáři se mi nalepí na ruku, až se celá ošiju. Potom se rychlým tempem rozeběhnu, protože zoufale potřebuju nějaký úkryt před hmyzem a dlouhou, teplou sprchu.

A pak zřejmě budu muset počkat, až *někoho* začne zajímat, že jsem tady, a ozve se mi.

Jaká je vůbec pravděpodobnost, že by mě tu zastavila policie?

Přemýšlím nad tím, zatímco se z kuchyňského okna dívám na tátův pick-up. Tupá bolest za očima způsobená nedostatkem kofeinu se rychle mění v úmorné pulzování. Začínala jsem to pocítovat už před půl hodinou, tak jsem se ze zoufalství pokusila pozít hrnek černé kávy. Po třech doušcích jsem to vzdala, protože už to prostě nešlo, a deset minut jsem si potom kartáčkem drhla pusy a snažila se zbavit té hořké chutě.

Aby toho nebylo málo, začalo mi kručet v žaludku a dává mi pořádně zabrat krutá realita toho, že mě od civilizace podle toho vzkazu dělí jedna odbočka doprava, jedna doleva, nebo jinými slovy pět mil, a otec mě v podstatě opustil.

Agnes se zmýlila. Dneska to není lepší.

Otevřu si aplikaci Uber. V mém okolí nejsou k dispozici žádná auta.

Naštvaně si vygooglím telefonní číslo do Nespoutané Aljašky. Tátu totiž samozřejmě nenapadlo mi tu na sebe nechat kontakt.

Po třetím zazvonění zvedne telefon Agnes.

„Tady je Calla.“

„Jé, dobré ráno. Jak ses vyspala?“

„V pohodě. Je tam táta?“

„Mh... není. Před chvílí odletěl do Barrow, potřeboval to tam zkontrolovat. Vrátí se až odpoledne.“ Odmlčí se. „Prý ti doma ale nechal auto, abys sis mohla zajet do města.“

„Já nemám řidičák.“

„Aha.“ Úplně vidím, jak sraští čelo, až se jí objeví hluboké mimické vrásky. „Takže se odtamtud nemůžeš hnout.“

„Tak nějak. A nemám co jíst.“ Nesnažím se skrývat, že jsem podrážděná.

„Dobrá. Tak počkat...“ Slyším, jak si prochází nějaké papíry. „Sharon za mě může zaskočít, zatímco tě tam odvezu.“

„Skvělé.“

„Dorazí v poledne.“

„V poledne?“ Nevím, kdo je Sharon, ale umím počítat a poledne znamená čtyři hodiny torontského času.

Do té doby nepřezhiju.

„Nebo počkej, víš ty co? Jonah dneska začíná později. Zaveze tě tam on.“

„Jonah?“ Zatvářím se znechuceně. To si snad dělá legraci.

„Má ještě auto na příjezdové cestě?“

Moje znechucení se změní v podezření. „Jak jako ,na příjezdové cestě‘?“

„U vedlejšího domu.“

Vrhnou se k oknu a zahledím se na sousední dům, který je od toho tátova nějakých patnáct metrů. Je to také jednoduchá a nenápadná modulární stavba s máslově žlutým venkovním obložním, jež by zasloužilo pořádně umýt vapkou. Pozvednu obočí. „Jonah bydlí ve vedleším domě?“

„Ještě je tam?“

„Před barákem stojí smaragdově zelené SUV.“

Kromě toho ale nic dalšího nenapovídá tomu, že by uvnitř byla živá duše.

„Tak jo, to je dobře. Tak za ním skoč a popros ho, aby tě odvezl k Meyerovi.“

Je to čím dál tím lepší. „On mě nikam odvézt nechce,“ zareptám. A žádat ho o laskavost chci asi ze všeho nejméně.

„Odveze tě.“ Zní to, že je o tom přesvědčená. To, že se mu nebude chtít, mi však nevyvrací.

„A co potom? Nechá mě tam? Ty víš, že si to maličké letadélko včera vzal schválně, že jo?“

Nastane dlouhé ticho. „Jonah občas vymýšlí takovýchle lumpárny, aby se nenudil.“ Tiše se zasměje. „Ale je to brouček. A neboj, už jsem mluvila s Billym. Naloží tvoje kufry do cessny caravanu, která přiletí dneska odpoledne.“

S úlevou si povzdechnu. Konečně nějaké dobré zprávy.

„Popros Jonaha, aby tě do toho města zavezl. Bylo by fajn, kdybyste spolu vycházeli. Jsou si s tvým tátou blízcí. A neboj se ho trochu usadit. Klidně mu to můžeš oplatit.“

Znovu se podezíravě podívám přes trávník.

„Nebo počkej do poledne na mě. Je to na tobě.“

Požádat toho rozhněvaného yettiho o pomoc, nebo umřít hlady. To druhé by možná bolelo méně.

„Jo a dneska ke mně s Wrenem jdete na večeri. Snad ti to nevadí.“

„Dobře.“ Jestli do té doby přežiju.

Než nad tím stačím příliš bloumat, strčím si do kabelky peníze od táty, vklouznu do bot na klínovém podpatku, popadnu sluneční brýle a vypočoduju ven. Jsem elegantně oblečená, mám na sobě džíny a vypasovaný lehký tmavomodrý svetřík, přesto na mě komáři nalétávají, takže uháním jak splašená kolem pick-upu a pak mokrou trávou. S každým krokem se zabořuju do bahna, a když se dostanu na malou dřevěnou verandu u hlavního vchodu, mám nepříjemně promáčené prsty u nohou a úplně rozměklé a zcela jistě zničené podrážky bot. To mi znovu připomene, že kvůli tomu blbci, kterého se chystám požádat o pomoc, tady nemám holínky.

Zaklepu na bílé dveře z masivu a snažím se netvářit se tak kysele.

Za dobrých deset vteřin zabuším silněji.

„Počkejte chvílku!“ zavolá tím svým chraplákem. Jsou slyšet těžké kroky. Za okamžik se prudce otevřou dveře a v nich se objeví Jonah v napůl oblečeném tričku.

Chvíli na něj rozpačitě koukám.

Když ho teď vidím bez té kšiltovky a slunečních brýlí, uvědomím si, že není o moc starší než já. Bude mu tak lehce přes třicet. Na čele má téměř nepatrné vrásky. Dlouhé, vlhké a neupravené vlasy mu sahají až k bradě. Konečky má roztřepené, jako by je léta nestříhal.

Navíc není tak obrovský, jak vypadal včera v té bundě. Lépe řečeno je velký, ale soudě dle vyvýšovaného trupu, který jsem zahlédla, než si přes něj k mému zklamání stáhl černé tričko, mohu říct, že má překvapivě vysportovanou postavu.

Nejvíc mě na něm však fascinují oči. Má pronikavý a upřený pohled, ale tak světle a hezky ledově modré duhovky, že jsem to ještě u žádného muže neviděla.

Za těmi neudržovanými vlasy se vlastně skrývá přitažlivý chlap.

„Callo!“

Stojím jako opařená.

„Potřebuješ něco?“ zeptá se pomalu a podrážděně. Tak, že je mi jasné, že jak jsem na něj civěla, tak jsem ho poprvé přeslechla.

Škoda že někdo s tak pěknýma očima má tak necitlivé vyjadřování. Odkašlu si. „Potřebuju, abys mě zavezl do města.“

Koukne se směrem k tátovu domu. „Na Wrenově autě se ti něco nezdá?“

„Ne. Ale nemám řidičák.“

Zvedne to svoje zarostlé obočí. „To si děláš srandu. *Kolik* že ti je?“

„Nikdy jsem ho nepotřebovala,“ řeknu na svou obranu.

Pomalou se ušklíbne, jako by naznačoval, že ví, jak se věci mají. „Všichni tě vozí, vid?“

„Ne! Žiju ve *městě*, kde je *městská hromadná doprava*. Víš, co to je?“ ztratím nervy a vyšteknu na něj. To se mi běžně s cizími lidmi nestává. Jasně, když jedu někam mimo Toronto, tak se svěřím do rukou někomu jinému, mamce nebo Simonovi, Dianě či spoustě jiných přátel, kteří vlastní auto. Na tom ale není nic špatného. A o to navíc vůbec nejde.

Věděla jsem, že k Jonahovi nemám chodit. „Víš co? To je jedno. Dojedu si tam sama. Díky *moc*.“ Otočím se na podpatku, sejdu po schodech, přejdou trávník a zamířím přímo k tátovu pick-upu. Vlezu dovnitř, prásknu dveřmi a chvíli kolem sebe vztekle mlátím jako

smyslů zbavená, plácám do skla, palubní desky i do sebe a snažím se pobít malé hejno komárů, které za mnou vlétlo do auta.

Teprve když jsem si jistá, že jsou úplně všichni napadrtí, spokojeně, ač poněkud neradostně zafuním a uvelebím se na místě řidiče a chytnu spodní část volantu.

Je tu cítit tabák. Nevidím žádné důkazy, jako nedopalky v kelímku, pohozený prázdný karton, dokonce ani takový ten úzký plastový proužek, kterým bývá zalepená každá nová krabička. Přesto však cítím cigarety, protože kouř už pronikl do opotřebované látky na sedačkách.

Klíčky jsou přesně tam, kde mi táta popsal, že budou. V zapalování. Čekají jen na to, až já – nebo někdo jiný – nasednu a vyrazím. To, že by to byl „někdo jiný“, evidentně moc nehrozí.

Do města dojet zvládnou. Podle jeho vzkazu jsou to jen dvě odbočky. Prázdna prašná cesta, která pravděpodobně vede na asfaltovku. Pár stopek. Nějaké semaforey. Na zelenou se jede, na červenou se stojí. Není to žádná velká věda a v autě jsem se vezla už mnohokrát, takže na to nějak přijdu.

„Sakra.“ Zděšeně pohlédnu na řadicí páku, která trčí z podlahy. Tohle auto má manuální převodovku. Na to nepřijdu, přestože jsem vedle řidiče seděla nesčetněkrát.

Zakloním hlavu a hlasitě zaúpím. Všude kolem mě je otevřené prostranství, a přesto jsem tu uvězněná.

Otevřou se dveře u spolujezdce. Jonah přes ně přehodí ruku. „Proč *potřebuješ*, abych tě zavezl do města?“ Stále zní nevrle, ale už ne tak útočně.

„Protože táta doma nemá *nic* k jídlu.“

„*Vůbec* nic?“ Ušklíbne se.

„Ne,“ odseknu, hlavně proto, že jsem z toho otrávená. „Zkažené mléko a kečup. Táta mi doma nechal peníze a vzkaz a zmizel, ještě než jsem vstala. A Agnes může přijet až v poledne. Třeští mi hlava, protože jsem dneska ještě neměla kafe a *umírám hladu*.“ A mám čím dál tím horší náladu.

„To není žádná tragédie,“ zamumlá Jonah, podívá se na hodinky a potom na východ, kde zrovna klesá nějaké letadlo. Povzdechne si. „Příště můžeš poprosit.“

„Já jsem tě *poprosila*.“

„Ne, tys mi to spíš nařizovala, a to na mě moc neplatí.“

Zlostně na něj pohlédnou a v duchu si přehraju, co přesně jsem řekla. Poprosila jsem, ne? Možná že ne.

„Takže?“ Vyvalí na mě ty svoje ledově modré oči. „Nemám moc času. A koukej si pospíšit, protože jestli počasí dovolí, budu celý den létat.“ Bouchne dveřmi a pomalu zamíří přes cestu k sobě domů.

S úlevou, ale zároveň s obavami vyskočím z auta a jdu za ním až k jeho SUV, hranatému staršímu modelu smaragdově zeleného fordů escape, jemuž vzadu na korbě chybí rezervní kolo, ale jinak je ve slušném stavu.

Sáhne si na zadní sedadlo pro tu svou černou kšiltovku, která má vpředu bílým písmem napsanou zkratku Letectva Spojených států amerických, a udělá to tak mrštnými a ladnými pohyby, které mě u něj překvapily už včera. Jednou rukou si dozadu sčeše dlouhé neupravené vlasy a čepici si nasadí na hlavu. Potom se usadí za volant.

Já si vlezu na místo spolujezdce. V autě slabě voní jeho mátová žvýkačka. Jonah si mezitím nastaví větrací otvory a otočí ovládacím kolečkem regulujícím teplotu na středovém panelu, díky čemuž do studeného nemoderního interiéru zavane trocha tepla. Jak je to auto vůbec staré? Ani si nevzpomínám, kdy jsem naposledy seděla v autě, kde se okénka stahovala pomocí klíčky na dveřích.

Před obličejem mi poletuje komár. „To jsou *vždycky* takhle otravní?“ Ve snaze rozmáchnout ho v dlaních tlesknu.

„Mně nevadí.“

„Ráno mě málem sežrali zaživa.“

„Tak si příště, až si půjdeš zaběhat, zkus vzít něco na sebe.“

Spadne mi brada. „Byla jsem oblečená *dost*.“ Je pravda, že *mám* krátké a upnuté šortky, aby se v nich běhalo pohodlně. A tílko taky. A ten úbor je vhodnější do města, které není zamořené hmyzem, takže asi chápu, co tím myslí. Ne že bych mu to hodlala přiznat. A počkat... „Tys mě *špehoval*?“

Odfrkne si. „Náhodou jsem se zrovna podíval z okna a viděl jsem, jak běžíš po příjezdové cestě v takovém oblečení, které nenechává *žádný* prostor pro představitost, a máváš rukama jako blázen.“ Zařadí a rozjede se po hrbolaté příjezdové cestě. V autě panuje ticho plné nevyřčených slov a já jsem rudá až za ušima.

„Děkuju, že mě tam odvezeš,“ nakonec pronesu. Sice z toho asi není nadšený, ale aspoň že mi *pomáhá*.

Jonah jen něco zabručí. Potom se zeptá: „Jak to, že jsi ještě neměla kafe? Wren vždycky uvaří celou konvici a nechá ji tam. Proč jsi si prostě nedala?“

Jak to, že všechno, co vypustí z úst, zní jako přímý útok? „Dávám si do něj sójové mléko.“

„Samozřejmě,“ zamumlá.

Nevím, co tím myslí, ale zřejmě to nebude nic pěkného.

Zbytek cesty do města mlčíme.

V Bangoru, měšťě se šesti a půl tisíci obyvatel, v největší obci na západní Aljašce, to vypadá příšerně.

Nebo tak to na mě alespoň na první pohled působí.

Jedeme po klikatící se hlavní silnici a projíždíme křižovatky s cedulemi, které označují cesty v méně obydlených oblastech, z nichž některé jsou šterkové a jiné asfaltové, avšak s takovými prasklinami, že by bylo lepší, kdyby žádnou povrchovou úpravu neměly, a já se celou dobu snažím ovládnout a tenhle svůj dojem nevyšlovit nahlas.

Po obou stranách jsou nepravidelně rozmístěné přízemní nebo patrové budovy. Připomínají mi ty, které jsem viděla na letišti. Jsou obdélníkového tvaru a mají venkovní obložení a plechové střechy. Některé jsou nevýrazně krémové a hnědé, jiné vybledle tyrkysové a smaragdově zelené. Když mají budovy okna, tak nepoměrně malá. Jinde nejsou žádná. *Všechny* budovy jsou pak spojené stříbrnými trubkami, které vedou po trávě od jedné nemovitosti k druhé.

„Tohle je nějaká průmyslová oblast?“

„Ne-e.“

Potlačím nutkání obrátit oči v sloup. Jonahovo druhé nejoblíbenější slovo, hned za „jop“.

Míjíme jeden dům, který má na dvorku dětské hřiště. Na prolézačkách se houpou dvě malé děti. U nich sedí pes husky a sleduje je, avšak rodiče v dohledu nejsou. Všimnu si kol položených na trávnících, baseballových pálek opřených o stěny a také jedné křivé trampolíny a uvědomím si, že mnoho těch budov jsou rodinné domy. Takové, o něž by člověk ani okem nezavadil. K jejich dveřím

nevedou žádné chodníčky, nemají žádné pěkné zahrady ani přívětivé hlavní vchody. Jsou u nich jen neupravené keře, zaprášené čtyřkolky a nevzhledné válcové nádrže.

Namlouvám si, že je to tím, že jsme v okrajové části. Až mě Jonah zaveze blíž k centru tohoto města daleko od civilizace, města, které se zbytkem Aljašky nespojují žádné silnice, bude to určitě podobnější tomu, na co jsem zvyklá. Budou tam skutečné obytné čtvrti s cihlovými domy a příjezdovými cestami lemovanými denívkami a růžovými keři. Hlavní silnice alespoň trochu zohledňující standardy městského života, s pořádnými průčelími obchodů a ozdobnými pouličními lampami a lidé, kteří na sobě mají něco jiného než laciné džíny a obyčejnou bavlněnou košili.

Části, v nichž nejsou na každém rohu posprejované kontejnery, pomalované duhami a sluníčky a popsané nápisy „Bangor je nejlepší“ jako ten, který jsme právě minuli, zatímco ulice jsou plné odpadků, co do nich přes zaplevelený trávník dovedla zvířata.

Jenže čím víc se blížíme centru města, tím méně tomu věřím.

Děkuju, mami, že jsi nás odsud tenkrát dostala.

Podél silnic ani nejsou chodníčky. Všude, kam se podívám, si lidé pozvolna vykračují podél příkopu. Někteří nesou hnědé papírové tašky s nákupem. Většina má na nohou holínky nebo pohorky a nevypadá to, že by jim nějak vadilo, když šlápnou do blátivé kaluže ani když si bahnem pocákají kalhoty.

Jsou zde zastoupeny všechny věkové kategorie. Některým je pouhých deset jedenáct let, další je postarší domorodý pán, který tak moc kulhá, že by měl radši chodit o holi. „Upadne a zraní se,“ tiše si řeknu spíš pro sebe, aniž bych očekávala, že Jonah jakkoli zareaguje, nanejvýš že možná zabručí.

„Jupikové vydrží hodně. Vsadil bych se, že tamten muž ujde klidně pět kilometrů denně.“

Svraštím čelo. „Kdože?“

„Jupikové. Někteří jsou Athabaskové, jiní Aleuti.“ Jonah odbočí vlevo. „Ve většině vesnic, do kterých létáme, žijí komunity Jupiků.“

„Z takové komunity je i Agnes?“

„Jop. Vyrostla nahoře v jedné vesnici. Její mamka s bratrem tam stále žijí a věnují se samozásobitelskému zemědělství.“ Zřejmě když vidí, jak svraštím čelo, rychle dodá: „Živí se produkty vlastní výroby.“

„Aha! Takže to je něco jako koncept ‚z farmy na talíř?‘“ Na rozdíl od ostatních rozhovorů s Jonahem mám tentokrát pocit, že se dozvídám něco užitečného o západní Aljašce.

„Jasně. Jestli chceš srovnávat způsob života celé jedné kultury s nejnovějším trendem v gastronomii...“ potichu suše odpoví.

Pozoruju tváře lidí, které mívám. Zhruba polovina z nich jsou domorodci a druhá polovina běloši, tedy kromě jednoho Inda, jenž stojí vedle omláčené tahomy s podepřenou kapotou, jíž z motoru stoupá dým.

„Co to *tambleti* lidé dělají?“ Ukážu na tři dvacátníky, kteří se plahočí po silnici, přičemž dva nesou matraci a třetí jakousi neformnou krabici. Asi tři metry před nimi kráčí nějaká žena, jež drží lampu a zároveň nese batole.

„Típnul bych si, že stěhují.“

„*Pěšky?*“

„Nejspíš to mají jen jednu nebo dvě ulice. Na takovou vzdálenost tady lidé nechtějí plýtvat benzinem, když galon stojí skoro sedm doláčů.“

„Chápu to správně tak, že to je hodně?“ nejistě se zeptám a rychle dodám: „U nás se cena benzínu udává za litr.“ Ne že bych tu hodnotu v nějaké jiné jednotce dokázala posoudit, ale už mě nebaví si před Jonahem připadat jako blbec.

Kolem nás projíždí nějaký muž na čtyřkolce a Jonah nenuceně zvedne ruku na pozdrav. „V Anchorage benzin stojí polovinu. V dolních osmačtyřiceti skoro třikrát méně.“

Dolních osmačtyřiceti? Mám se ptát? Nebo se dočkám jen toho, že mi opět suše a nepřímou dá najevo, že vůbec nic netuším?

Sáhnu po mobilu, abych si ten výraz vygooglila, ale pak se zarazím, protože si vzpomenu, že mi tady nefunguje.

„Tak říkáme zbytku Ameriky,“ tiše řekne Jonah, jako by mi četl myšlenky. „K nám sem nahoru je veškeré palivo dopravováno nákladními říčními čluny a následně ukládáno do skladu, nebo menšími loděmi rozváženo po řece do vesnic. Tím vzniká spousta dalších nákladů za dopravu a uskladnění. A to je jen za provoz auta. Dostat sem jakékoli vozidlo stojí tisíce, ještě navíc k jeho ceně. Mnoho místních žádné nevlastní a ti, kteří nějaké mají, se o něj dobře starají, aby jim vydrželo co nejdéle.“

Tím se zřejmě vysvětluje, proč táta jezdí minimálně patnáct let starým pick-upem, ačkoli se zdá, že kdyby se tu auta prodávala za běžné ceny, mohl by si dovolit nějaké lepší.

Tiše si všímám vozidel, která míváme, jako bych si chtěla ověřit, co mi Jonah řekl. Všechny jsou to starší ojeté modely se spoustou ťukanců a škrábanců. Fordy, GMC, hondy. Hodně pick-upů. Žádné nablýskané BMW v dohledu.

Překvapí mě projíždějící ojetý bílý sedan s oranžovým nápisem TAXI a telefonním číslem na boku. „Vám tu jezdí taxíky?“

Jonah si odfrkne. „Spousta. Máme tu nejvíc taxíků na osobu ze všech amerických měst. Za pět doláčů tě po městě odvezou kamkoli chceš. Za sedm na letiště.“

Kéž bych to byla věděla. S radostí bych si nějakého taxíka zavolala než se trápit s Jonahem. I když teď se chová zdvořile. Dokonce *víc*, než zdvořile. Mluví v celých větách.

Proto se ho možná odváším zeptat: „Ty na Aljašce žiješ celý život?“

Nastane dlouhé ticho a já si začnu říkat, že jsem si tu jeho zdvořilost možná špatně vyložila a možná jsem měla v nejlepší přestat mluvit.

„Narodil jsem se v Anchorage. Když mi bylo dvanáct, tak jsme se přestěhovali do Las Vegas. Asi před deseti lety jsem se sem vrátil.“

„Las Vegas. Vážně...“

Letmo na mě pohlédne těma pronikavýma modrýma očima. „Proč to říkáš takovým tónem?“

„Jen tak. Neznám nikoho, kdo v Las Vegas skutečně *žil*.“ Já jsem tam strávila jeden jediný opilecký a drahý prodloužený víkend, který si pamatuju pouze mlhavě. S Dianou a dalšími dvěma kamarádkami jsme tam vyrazily oslavit naše dvacáté první narozeniny. Když jsem se pak schoulila v sedadle v letadle směřujícím domů, měla jsem toho už akorát dost.

„Jo, no, není to tam jen o bulváru Strip. Tam to většina místních nesnáší.“

„Stýská se ti po Las Vegas?“

„Ani náhodou. Nemohl jsem se dočkat, až odtamtud vypadnu.“

„Proč?“

Povzdechne si, jako by neměl sílu mi na to odpovídat. „Je to tam příliš rychlé, příliš hlučné, příliš materialistické. Vyber si.“

Začínám rychle chápat, že je to přesný opak Bangoru. „Proč ale tahle část Aljašky? Proč jsi se nevrátil do Anchorage, když jsi tam vyrostl? Vypadá to, že je tam hezky. A klid. Nebo aspoň tak usuzuju z toho, co jsem viděla.“ A z toho, co jsem četla, usuzuju, že to bude *skutečné* město.

„Mně se víc líbí tady.“

Mám takový pocit, že by k tomu měl mnohem víc co říct, akorát se mu nechce. Mě to nicméně tak zajímá, že se vyptávám dál. „Jak ses vlastně dostal k práci u mého táty?“

„Jeden z jeho pilotů byl starý známý mého otce. Dohodil mi to.“

Zmínka o jeho otci mi připomene, co mi včera prozradila Agnes. Zaváhám. Je to citlivé téma, ale zároveň něco, co máme společného. „Doslechla jsem se, že tvůj táta měl taky rakovinu.“

Se zatajeným dechem čekám, že něco řekne. Kdy jeho otec zemřel, na jaký druh rakoviny, jak dlouho trpěl, jak dlouho bojoval. Chtěla bych se ho zeptat, jestli si spolu byli blízcí, jestli to stále bolí. Třeba se mi bude jevit trochu lidšěji, když o něm těchto pár věcí zjistím. Třeba až si uvědomí, že máme alespoň jednu společnou věc, tak se ke mně začne chovat trochu lépe.

„Jop.“

Pevně sevře volant a já okamžitě začnu litovat, že jsem s tím vůbec začínala. I když odpověď na otázku, jestli to stále bolí, už zřejmě mám.

Rychle se snažím vymyslet nějaké nové neškodné téma.

Najdu ho v podobě zlatožlutého znaku. „Jé, hele! Vy tady máte Subway!“ Já bagety ani nemám ráda, přesto jsem nadšená, už jen kvůli tomu, že tu vidím něco, co znám.

Uvolní sevření. „To je jediný řetězec, který tu máme.“

„Takže... to zřejmě znamená, že tu nemáte Starbucks.“ Nejistě řeknu a žertovně se usklíbnu.

Letmo na mě pohlédne ledově modrýma očima a pak se opět zahledí na silnici. „Ne-e.“

„Dá se tady někde koupit kafe?“

Dojedeme k zatím prvnímu semaforu. Jonah s rukama na volantu namíří dlouhý ukazováček s okousaným nehtem a záděrkami na smaragdově zelenou budovu.

„Tamhle.“

Nad potměným vchodem visí bílá cedule z bristolové desky. Nahlas přečtu: „Kavárna a obchod s návnadami u Berty?“

„Jop. Jako... jikry, pijavice, sledi, placky, kousky mrtvých –“

„To chápu,“ znechuceně ho přeruším. „Ale v kavárně? To určitě porušuje hygienické předpisy.“

„Tady obchodníci musejí nabízet širší škálu produktů, aby mohli fungovat.“

„Jasně.“ Se stále znechuceným výrazem si všimnu polorozpadlé budovy, která stojí vedle a je tvořena z do sebe nezapadajících překližkových desek a plechů, loupe se z ní barva a vpředu má ledabyle připevněné prkno, na němž je zřejmě širokým malířským štětcem naškrábáno SEČUÁN. „Bože. To je... *čínská restaurace*?“ Vypadá to totiž jako nějaký zahradní domek pro děti, který si ze starého železa postavila parta desetiletých kluků.

„Ta je tady odjakživa.“

Kdekoli jinde v Severní Americe by takovou restauraci okamžitě zavřeli pro mnohonásobné porušení hygienických a bezpečnostních předpisů.

„Kde jsem se to sakra ocitla?“ zamumlám a namířím mobil. Až tohle uvidí Diana.

Jonah na mě upřeně hledí. „Mám zastavit, aby sis tam mohla skočit a případně si dát čerstvou –“

„Ne, díky. Já počkám.“ Raději budu snášet tu pulzující bolest hlavy, než abych vypila kávu od někoho, kdo si určitě pořádně neumyl ruce poté, co se hrabal v kádi s krotícími se žížalami.

Řekla bych, že se za těmi vousy nepatrně usmívá, ale nejsem si jistá. Přesto však mám zvláštní pocit zadostiučinění, že mnou ten „brouček“, jak mu říká Agnes, možná nepohrdá tak moc, jak se původně zdálo.

Znovu odbočí, což znamená, že mi buď táta tu cestu popsal špatně, nebo Jonah jede nějakou delší trasou. Ocitneme se na ulici Main Street, širší silnici lemované opět těmi jednoduchými budovami s venkovním obložením, tentokrát však s logy různých firem. Zdá se, že v Bangoru je všechno potřebné – právnícká kancelář, zubař, obchodní komora, banka, dokonce i realitní makléř – a zároveň bistra, pizzerie a rodinné restaurace, které sice působí obyčejně, ale *nevypadají*, že v nich člověku naservírují listerie.

Když projíždíme kolem italské restaurace U Gigiho, pěkné optimistické žluté budovy, která má více oken než kterákoli jiná v ulici, zakručí mi v břiše. Neonová cedule na dveřích s nápisem OTEVŘENO však nesvítí. Kdyby svítla, řekla bych Jonahovi, aby mě tam vyhodil, a domů bych si pak vzala taxíka.

Jonah odbočí na parkoviště a zastaví vedle jakési čtyřkolky. Před námi se nachází obrovský velkoobchod s červenohnědým venkovním obložením a mírně zkosenou černou plechovou střechou. Nad vchodem je cedule s nápisem POTRAVINY, MÓDA A ZBOŽÍ PRO DOMÁCNOST U MEYERA.

„Hele, jestli chceš počkat –“

Než to stačím dopovědět, rychle otevře dveře, ladně vystoupí a obejde předeek auta. Potom si tam prostě stoupne, založí si paže na širokou hrud' a čeká na mě.

„Já tedy zřejmě budu nakupovat s Jonahem,“ zamumlám si pod vousy. Aspoň mě tu nebude moct nechat.

Doufám.

Také vystoupím a upravím si kolem boků a v pase přiléhavý svetřík.

Jonah tento sotva patrný pohyb zaregistruje a potom se odvrátí a vypadá to, že o mě nejeví absolutně žádný zájem. To je naprosto v pořádku, protože já se ho zaujmout ani nesnažím. Přemýšlím, kdo vlastně *je* jeho typ. Nezkouším ani hádat, snad bych jen řekla, že ta dotyčná musí být „odolná“.

Dokráčí ke schodům, které vedou k hlavnímu vchodu.

A jak tak jdu za ním, tak mu, navzdory tomu, že je to pitomec, obdivně zírám na ramena a paže. Horní polovinou těla na mě zapůsobil. Vypadá, že patří člověku, který pravidelně posiluje. Spodní polovinou těla nedokážu posoudit. Má volné džíny, takže není vidět, jakou postavu ve skutečnosti má. Měl by si navíc utáhnout pásek, protože mu kalhoty plandají na zadku.

Když vzhlednu, setkáme se pohledem. Přistihl mě při činu a nejspíš to vypadá, že na něj zálibně zírám.

„Já myslela, že chvátáš.“ Rudá až za ušima ho kývnutím vybidnu, aby šel.

Vezme za rukojeť nákupního vozíku a vytáhne ho ze stojanu. „Kam jdeme jako první?“

Dobrá otázka. Díky tomu, že stále žiju u rodičů, si mohu dovolit nepřemýšlet dopředu nad tím, co a kdy budu jíst. Když s přáteli vyrazíme někam na víkend, tak se samozřejmě cestou stavíme v nějakém obchodě s potravinami a naložíme si nákupní vozík hamburgery a tak podobně, ale mamka má na starosti týdenní plánování jídla. Kdy jsem to naposledy musela dělat *já*?

Jestli vůbec někdy?

Zatímco si prohlížím nepřehledné množství produktů, které zabírají snad každický centimetr čtvereční krámu, uvědomím si, že je tam naprostý chaos. Já jsem zvyklá na něco jiného. Když výjimečně musím skočit pro něco, co nám došlo, jdu do místního supermarketu Loblaws, což je takový vkusný, stylový obchod s prostornými uličkami, naleštěnou podlahou a vystaveným ovocem a zeleninou, které vypadají velmi lákavě.

Co se vzhledu zdejšího interiéru týká, těžce to tu za Loblaws zaostává. Od poblikávajících světel s nízkým napětím nad hlavou po ošoupané šedé podlahy a úzké uličky s přečpanými regály, na nichž stojí ještě hnědé bedny se zbožím, které se do nich nevejde. Lidé s nákupními vozíky se jen těžko proplétají mezi paletami s nealkoholickými nápoji a toaletním papírem, jež stojí volně v prostoru. Všude, kam se podívám, vidím obrovské cedule s nápisem VÝPRODEJ, ale ceny snad musejí být uvedeny chybně, protože krabice cereálií Cheerios za deset dolarů? Dvanáct balených vod za *třináct* doláčů? *Toaletní papír za třicet dva?*

Potěší mě, když si všimnu, že co u Meyera *mají*, je pultík, kde připravují kávu, vedle skleněné vitríny se smetanovými dorty a cupcaky s bohatou vrstvou krému po mé pravici. Na zdi nad kovovým pultem v úrovni prsou visí bílá tabule, na níž je ručně vypsaná nabídka teplých nápojů.

Namířím si to přímo k mladé dívce, která je schovaná za několika štosy papírových kelímků. „*Zoufale* potřebuju kofein.“ V tu chvíli ucítím bolestivé bodnutí v hlavě, které jako by mou potřebu ještě podtrhovalo.

Podívá se na mě téměř černýma očima a v rychlosti si mě prohlédne. „Jakou velikost?“

„Největší, kterou máte. Caffè latte se sójovým mlékem, prosím.“

„To nemáme.“

Letmo pohlédnu na tabuli, abych se přesvědčila, že se mi to nezdálo. „Tady se píše, že máte.“

„To jo. Caffè latte máme. *Normální*.“

Mám chuť jí říct, že šest a půl amerických dolarů za caffè latte z obchodu s potravinami normální není, ale ovládnou se. „Je to samé, akorát se sójovým mlékem.“

„My ale sójové mléko nemáme,“ pronese pomalu, jako by se mi snažila pomoci to pochopit.

Zhluboka se nadechnu, abych se uklidnila. „Dobře, máte mandlové mléko nebo kešu nebo...“ Odmlčím se, protože začne kroutit hlavou.

„Takže... to caffè latte tedy asi nechcete, co?“ našťavaně se zeptá.

„Ne, to nechci.“ Ani si nevzpomínám, kdy mi naposledy nějaký barista nebo baristka – můžu-li ji tak vůbec nazvat – řekli, že nemají žádnou alternativu kravského mléka. To se snad nikdy nestalo.

„Dělá problémy, Kayley?“ zeptá se Jonah, který se objeví za mnou.

„Čau Jonahu.“ Dívka – Kayley – se na něj široce usměje a mě si přestane všímat.

Když si ji teď důkladněji prohlížím, uvědomím si, že to ani tak není dívka, jako spíš žena. Bude jí lehce přes dvacet nebo možná kolem pětadvaceti, má velké oči mandlového tvaru a vysoké lícní kosti. Nemá na obličejí ani minimum tvářenky či řasenky. Je přirozeně hezká a na krásu jí neubírá ani to, že má hnědý culík zakrytý sítkou na vlasy.

Já jsem na hlavě sítku na vlasy měla jednu, když jsem v šestnácti měla období vzdoru a rozhodla jsem se, že o víkendech prostě nemůžu pracovat u matky v květinářství. Nastoupila jsem tedy do krámku s cupcaky, který byl o tři vchody dál. Vydržela jsem tam jednu sobotu a pak jsem se vrátila k matce, protože ač mi to s ní přišlo náročné, nenutila mě nosit žádnou nelichotivou pokrývku hlavy.

„Jak to, že dneska nelétáš?“ zeptá se dívka, a protože nemá nic jiného na práci, ležérně na sebe pořád dokola skládá papírové kelímky, přičemž z Jonaha nespouští upřený pohled.

„Do hodiny budu ve vzduchu, jen co skončím s hlídáním.“ Pohodí směrem ke mně hlavou. „Tohle je Wrenova dcera. Zatím nepochopila, kde je.“

„Zrovna teď v pekle,“ vyštěknu. Šíleně se rozčílím, až mě to samotnou překvapí. Mám hlad, pulzující bolest hlavy a on se tu na můj účet baví.

Suše se na mě podívá a pak se šlachovitými předloktími opře o pult. „Hele, nemohla bys to její mléko vzít z regálu a udělat jí to kafe, aby byla trochu příjemnější?“ Najednou mluví tiše a vážně.

Z Kayleyina výrazu je zřejmé, že se jí do toho nechce. „Yvette nechce, abychom to dělali. Vždycky se to nakonec vyhodí.“

„S tím si nedělej starosti. My si tu krabici vezmeme a na pokladně ji zaplatíme. Tebe to nic stát nebude. No tak, Kayley, prokázala bys *mi* tím velkou laskavost.“ Vidím ho jen z profilu, ale podle toho, jak se mu zvrásní kůže kolem očí, tuším, jak se na ni dívá.

Flirtuje s ní snad?

Ten yetti skutečně umí *flirtovat*?

Kayley obrátí oči v sloup, ale pak nakloní hlavu na stranu a zatváří se laškovně. „Jasně, Jonahu. Počkej chvíličku.“

Neovládnu se a letmo na ni zlostně pohlédnu, potom ale svůj výraz zamaskuju širokým, předstíraným úsměvem. „*Mockrát* díky, Kayley. *Moc* se omlouvám za komplikace.“

Vůbec si mě nevšímá a pohupujíc se v bocích zmizí za rohem. Jonah se jí líbí. Doufá v něco víc. Buď to, nebo mezi nimi už *v minulosti* něco víc proběhlo.

Ať tak či onak, zjevně je to masochistka. A možná i psychopatka.

Jonah na mě zírá. „Co je?“

Zakroucí hlavou. „Nemohla jsi to vydržet domů, vidíš?“

„Víš co? Díky za odvoz. Už si můžeš jít pilotovat ta svoje letadélka. Já to tu zvládnou.“

Čekám, že okamžitě využije příležitosti a zbaví se mě, on se místo toho ale opře o rukojeť nákupního vozíku a pobaveně se zeptá: „A jak to všechno dovezeš těch pět mil domů?“

„Na to nejnutenější si půjčím nějakou sportovní tašku a zbytek pošlu letadlem někdy jindy,“ řeknu výsměšně a jízlivě na něj hledím. Třebaže bych si snadno stopla taxíka.

Zvednutím ruky nehlasně pozdraví jakéhosi postaršího pána, který kolem nás projde. „Jen klid. Dneska nebo zítra tu svoje obléčení budeš mít.“

„Dneska, díky Billymu a Agnes.“ *A ne díky tobě.*

„Billymu?“ Jonah pozvedne obočí a zakloní hlavu. Nečekaně hluchně a bouřlivě se zasměje, až se na něj otočí spousta lidí, kteří stojí poblíž. „Billy se ti celou noc hrabal ve věcech.“

„To není pravda!“ vysměje se mu.

„Vzal si tvoje kufry domů a věci z nich si vyndal na postel. Svléknul se a třel si je o –“

„Proboha! Bud' zticha! To je nechutné!“ Nevím, jestli mám brečet, nebo se smát. Dělá si legraci, ne? *Urcitě* si dělá legraci.

Z jeho výrazu ale začínám mít pocit, že si možná legraci nedělá.

„Možná by sis měla vyprat kalhotky, než je zase budeš nosit.“

Tvářím se znechuceně. K Jonahovi se mezitím s vozíkem přikrade nějaká starší domorodá Aljašanka v oversized mikině s logem týmu New York Knicks a růžovým šátkem s tmavomodrými a oranžovými květy na hlavě, ze kterého jí vykukují krátké šedivé vlasy. Položí mu ruku na předloktí. „Už z dálky jsem slyšela, jak se tu směje Tulukaruq.“

Jakže ho to nazvala?

V obličejí mi připomíná Agnes, třebaže ve svém věku a se svou konstitucí má buclaté tváře a mnohem výraznější vrásky. S Agnes ji spojuje i to, že je malá. Odhaduju ji na nějakých sto padesát pět centimetrů. Jak tam tak s Jonahem stojí vedle sebe, působí to až komicky.

Jonah se na ni z výšky kouká a usmívá se tak upřímně, že to neskrýje ani za těmi svými vousy. „Copak ty tady dole děláš, Ethel?“

„Nakupuju zásoby.“ Mávne větrem ošlehanou rukou směrem ke svému téměř prázdnému vozíku s rýží, směsí na přípravu lívanců a plechovkou koly.

„Jak se mají Josephine a mimčo?“

Zmínka o miminku staré dámě vykouzlí široký úsměv ve tváři. „Konečně začal hezky přibírat. A Josephine je silná.“

„Vy vesničané jste všichni silní.“ Ethel zabručí a to, co od Jonaha zřejmě byl obrovský kompliment, přejde a potom se tmavýma očima podívá na mě: „To je kdo?“

„Wrenova dcera. Přijela ho navštívit.“

Přikývne a pozorně si mě prohlíží. Absolutně nic z jejího moudrého pohledu nedokážu vyčíst.

Je mi trapně, jak mě tam tak zkoumá. „Zdravím,“ řeknu tiše.

„Je pěkná,“ pronese konečně Ethel a přikývne, jako by mě schvalovala. Jako bych nestála přímo před ní.

„Tebe sem vzal Albert?“ zeptá se Jonah a rychle změní téma.

„Jo. Jel do nemocnice, aby se mu podívali na ruku.“

„Co s ní má?“

„V červnu se pořezal při rybaření.“

Jonah svráští čelo. „To musí být hodně špatné, když kvůli tomu přijel až sem za doktorem.“

„Hnisá mu to,“ přitaká vážně. „Podle léčitele se mu to bez léků bude horšit.“ Vtom se zachechtá. „Řekla jsem mu, že mu tu ruku ve spánku v zápěstí uříznu, než se mu ta infekce rozšíří. Zřejmě tomu uvěřil.“

„To proto, že tě *zná*,“ pronese Jonah a zakroučí hlavou. Usmívá se, ale dělá to na mě dojem, že věří, že by toho ta stařenka byla schopna.

„Kdy zase zavítáš k nám do vesnice?“

„Uvidíme.“ Pokrčí vyhýbavě rameny.

„Příleť brzy. Budeme pro tebe mít maso.“ Znovu pohlédne na mě. „Jonah mé Josephine a jejímu děťátku zachránil život. Začala předčasně rodit a on pro ně za nebezpečných podmínek přiletěl. Nikdo jiný by to neudělal. Dítě už bylo modré, když se narodilo, a Josephine ztratila hodně krve –“

„Je to moje práce,“ zamumlá Jonah a přeruší ji, jako by mu to bylo nepřijemné. „Vyříd' Albertovi, že ho pozdravuju a vzkazuju mu, ať se naučí kuchtat ryby.“

Ethel se tiše zasměje a láskyplně ho poplácá po ruce. „Uvidíme se u nás.“

Pak se odvléče pryč. „Je to pravda? Že jsi pro ně přiletěl za podmíněk, za kterých by nikdo jiný nepřiletěl?“

„Jen trochu sněžilo. Ona přehání,“ zamumlá, odvrátí se ode mě a začne nakukovat do různých uliček. Možná hledá Kayley nebo chce prostě ukončit rozhovor, o který očividně nestojí.

Je to tím, že je skromný? Něco mi totiž říká, že ta stařenka příliš nepřehání, a že když už *ona* nějaké podmínky označí za „nebezpečné“, v očích ostatních lidí jsou katastrofální.

Za pultem se opět zjeví Kayley a odvede mě od mých úvah. Pozvedne krabici sójového mléka, které jsem už jednou měla. „Říkala jste, že si dáte ‚velké‘, že?“

„Jo, ale...“ Zaváhám. „Nemáte náhodou značku Silk?“ To jediné mi nechutná jako tekutá křída.

Zatváří se podrážděně. „Máme jen tohle. Dáte si ho teda?“

Povzdechnu si. „Jistě. S dvojitou pěnou, prosím.“

Kayley se zamračí.

„Tady princeznička si dá takovou kávu, jakou jí připravíš, a děkujeme, že jsi to pro ni udělala,“ vstoupí do toho Jonah přehnaně trpělivým tónem. „Je to tak, Callo?“

„Samozřejmě.“ Jsem rudá až za ušima. Jak je možné, že se kvůli němu při objednávání něčeho tak prostého, jako je kafe, jak ho mám ráda, cítím tak hloupě?

Kývne směrem k regálům s ovocem a zeleninou, jemně strčí do nákupního vozíku a nechá ho volně jet. „Klidně běž napřed a já ti to kafe přinesu, až bude hotové.“

Nabízí mi to, protože chce být s Kayley chvíli o samotě? Nebo chvíli beze mě? Chce se chvíli vysmívat „tady princezničce“? Usoudím, že ať tak či onak, je mi to jedno. „To zní skvěle!“ Courám se pryč a ve tváři mám široký spokojený úsměv.

Jonah mi totiž takhle to blbé kafe za šest a půl dolaru bude muset koupit.

„To už je tedy všechno, ne?“ Jonah tlačí vozík k frontám u pokladen a rychle přitom mrkne na hodinky. Jen co mi předal papírový kelímek, ze kterého se kouřilo – bez návleku zabraňujícímú spálení prstů –, chopil se vozíku. Člověk by řekl, že mi prostě chtěl pomoci, ale vzhledem k tomu, že jsem uličkami musela skoro běžet, abych mu stačila, tak to bylo spíš kvůli tomu, že chtěl být co nejdříve pryč, než že by byl tak hodný. Na druhou stranu se mu ale musí nechat, že se na mě zatím nevykašlal.

„Asi jo?“ S odporem dopiju snad nejhorší kafe, které kdy kdo připravil, a vyhodím kelímek do koše, jenž stojí poblíž. Aspoň mě po něm přestává bolet hlava. Nevím ale, jak to s tímhle mizerným kafem týden přežiju. Zajímalo by mě, jestli sem doručuje Amazon...

„Máš poslední šanci,“ upozorní mě.

Prohlédnu si nákup v košíku. Ovocná smoothie na snídaně, zeleninové saláty s kuřecími prsy na obědy a večere, dále pytlík mandlí, tucet vajec, suroviny na přípravu sendvičů a banány na svačiny. V podstatě to samé, co jím doma. Díky Jonahovi jsem koupila i repelent za dvacet dolarů, který mi pravděpodobně způsobí otravu diethyltoluamidem. Když totiž Jonah procházel uličkou s domácími

potřebami – kolem čtyřkolky a lodního motoru, na Aljašce lze totiž podle všeho v obchodě s potravinami tohle koupit –, hodil ho do vozíku, aniž by se mě zeptal, a tak nahlas, aby to bylo slyšet ještě o dvě uličky dál, prohlásil, že jestli chci chodit běhat nahá, ochrání mě jedině tenhle.

Přesto se však nemůžu zbavit vtíravého pocitu, že jsem na něco zapoměla.

„Tak pojď, jdeme. Ať tě sem kdyžtak Wren zaveze ještě jednou, jestli zjistíš, že jsi na něco zapoměla.“

„Ten určitě.“ Pohrdavě si odfrknu. „Je tak zaneprázdněný vydělávacím peněz, že si na vlastní dceru ani neudělá čas. Ani mě tu nechce.“

Jonah se zamračí. „To ti řekl kdo?“

„Nikdo mi to říkat nemusel. Je to úplně jasné.“ Nebyť Agnes, ani bych nevěděla, že je nemocný.

Agnes.

Dnešní večere.

Tak na *to* jsem zapoměla. „Červené, nebo bílé?“

„Cože?“ Jonah zmateně svráští čelo, jak ho moje otázka zaskočí.

„Agnes nás dnes s tátou pozvala na večeri. Musím jí něco přinést.“ Navíc se mi zdá, že mě volá lahev vodky, která by mi pomohla tenhle týden přežít. „Červené, nebo bílé víno?“

Mávne nad tím rukou. „S tím si nedělej starosti. Nečeká, že jí něco přineseš.“

„Nezjevím se u někoho doma s prázdnýma rukama,“ zamumlám a tékám očima po značení a snažím se najít uličku s tvrdým alkoholem, kterou už jsme očividně přešli. „Copak tak se někdo chová?“

„*Já* třeba pořád,“ odsekne, jako by na to byl pyšný.

„No... tak...“ Byla to sice řečnická otázka, vůbec mě ale nepřekvapuje, že tady yetti nezná základy etikety. Mě naopak matka už v osmi letech učila, abych ke kamarádům domů nosila sušenky a cupcaky jako poděkování za to, že jsme si tam mohli hrát. „Přinést něco hostitelce je slušnost. Například víno,“ pronesu klidným hlasem a snažím se, aby to nevyznělo, jako že ho soudím.

Dlouze se na mě podívá tím svým ledovým pohledem. „Aggie nepije. Tvůj táta si příležitostně dá pivo.“

„Super.“ Možná že když přinesu balení šesti plechovek, bude mít pocit, že se se mnou musí bavit déle než minutu. „Kde se dá –“

„Nikde. Bangor je takzvaná suchá obec. Alkohol se tady neprodává.“

„Cože?“ Zatvářím se překvapeně. „Kecáš.“

Pozvedne obočí. „Ty se o tom se mnou chceš hádat?“

„Co to jako sakra má být? Prohibice ve dvacátých letech?“

„*Ne*. To je západní Aljaška, kde alkoholismus představuje vážný problém,“ řekne poněkud povýšeně. „Lidé jsou tu schopni pít tak moc, že v zimě omdlí v haldě sněhu a umrznou.“

„Takže si tu *nikdo* nesmí koupit alkohol?“ To mi přijde trochu přehnané.

„Ne-e. Ani ty.“ Vyloženě si to užívá.

„Kde si v tom případě táta kupuje pivo?“ vpálím mu. „*Sám* jsi říkal, že ho pije.“

„Vozi si ho z Anchorage nebo Sewardu. A ne... já ti tam pro balení šesti plechovek určitě nepoletím.“ Široce a škodolibě se usmívá, až jsou mu vidět dokonale rovné bílé a zářivé zuby. „Asi holt dneska večer budeš muset zapomenout na pravidla společenského chování.“

„V pohodě. Koupím jí květiny.“ Podívám se na zelený kbelík vedle pokladny, ve kterých jsou tři povadlé pugety citronově žlutých kopretin. Ačkoli mají zářivě nabarvené okvětní lístky, je vidět, že jejich okraje jsou nahnědlé. Popadnu jednu z těch kytic a ploužím se s ní za Jonahem k poslední pokladní, přičemž na něj celou dobu zlostně hledím, a říkám si, že kdyby to viděla moje matka květinářka, byla by to její *smrt*.

Suchá obec? Co si v pátek večer lidé objednávají na baru? Kakao a malinovku? Když nad tím tak přemýšlím, nikde jsem si nevšimla žádných blikajících neonových světel ani nápisu „bar“.

Jak se tu tedy lidé baví?

„Neměl bys být v práci?“ pokladní, blondatá běloška, padesátnice, se světle modrýma očima a pozůstatkem jižanského přízvuku se na Jonaha usměje a neustále po mně zvědavě pokukuje. Rozhodně je mi to příjemnější než to, že tu na mě každý druhý bezostyšně civí. Postarší ženy, které kvůli šedému zákalu vidí rozmazaně a nahýbají se přes bedny se zlevněnými konzervami se zeleninou, na mě *civí*. Skladníci zastavující se s rukama ve vzduchu, v nichž drží ovoce či zeleninu, mi *civí* na obličej, na prsa, na boty, zatímco kolem nich pomalu procházím. Dámy středního věku v nelichotivých džínách a mohutných botách a s rozčuchanými culíky, které ztichnou

uprostřed hovoru, na mě *civí*, jako bych byla nějaká doprovodná akce v cirkuse. Nebo spíš jako by věděly, že sem nepatřím, a snažily by se přijít na to, co mě proboha přivedlo do Bangoru na Aljašce.

Velice rychle nabydu dojmu, že se tu mezi sebou všichni znají, a když ne osobně, pak jsou mezi nimi maximálně dva stupně odloučení a klidně se dají do řeči, aby zjistili, které to konkrétně jsou. Zdá se, že návštěva obchodu U Meyera je vedle životní nutnosti také společenská událost. Zákazníci se courají uličkami sem a tam, blokují ostatním cestu tím, že zpomalují a komentují slevy na mleté hovězí a hlávkový salát, to, že má podle předpovědi přestat pršet, nebo kdo má přijet z Anchorage. Nikdo nikam nespěchá.

Kromě Jonaha.

„Čau Bobbie.“ Jonah začne házet ovoce a zeleninu na pás. „Jop. Měl. Ale cestou do práce mě přepadli.“

Obrátím oči v sloup. Nejdřív mi dělá chůvu, teď je zase můj rukojmí. „Díky. Já to zvládnou sama.“ Vyškubnu mu z ruky zelenou papriku, než s ní stačí mrsknout a otlouct i tu. „Mohl bys to nandat do tašek? *Tamble*.“ Daleko ode mě. Ještě to zdůrazním tím, že ho trochu strčím do bicepsu, tvrdého jako kámen.

Pokladní – Bobbie – dál markuje zboží a prsty jí jen běhají po klávesnici, když do ní z paměti tluče kódy jednotlivých druhů zeleniny. „George říkal, že by podle předpovědi mělo tenhle týden být pár dní jasno. Už mě nebaví, jak v to pořád jen doufám. Byla by to ale oproti tomu neustálému dešti příjemná změna.“

„Už bys na déšť měla být zvyklá,“ odměřeně řekne Jonah, zatímco mi nandává nákup do hnědých papírových tašek.

„Dá se na to vůbec zvyknout?“ Odmlčí se a potom se zeptá: „Tohle je tvoje sestra? Nebo sestřenice?“ Mluví na Jonaha, ale dívá se na mě.

„To je Wrenova dcera Calla.“

Bobbie přestane markovat. „No jasně! George se zmiňoval, že pro ni poletíš do Anchorage. George je můj manžel,“ vysvětlí tentokrát přímo mně. „Pracovali s Jonahovým otcem u letectva. Teď létá pro Wrena.“

Tenhle George bude zřejmě onen známý, kterého Jonah zmiňoval, když mluvil o tom, jak se dostal do Nespoutané Aljašky. A tady Bobbie mi zároveň poskytla další informaci. Jonahův otec byl pilotem u Letectva Spojených států amerických, a jak se zdá,

Jonah šel, alespoň co se létání týká, v jeho šlépějích. Ta kšiltovka určitě patřila jeho otci.

Bobbie zakrouží hlavou. „Úplně jsem zapomněla, že se Wrenovi tenkrát narodila dcera. Páni, to je let. Vy jste se s mamkou nakonec přestěhovaly do...“ Nedořekne to a čeká, až ji doplním.

„Toronto.“

Nepatrně přikývne, jako bych tím odpověděla na nějakou nevy-slovenou otázku. „A teď jste tu poprvé?“

„Jo, od té doby, co jsme odjely.“

„Takže... jste usoudila, že přišel čas zajet na návštěvu?“

„Kdy není vhodná doba na dovolenou, že?“ Jonah odpoví za mě a pronikavým pohledem mě jasně varuje.

Z toho, co říkala Agnes, vyplynulo, že táta zatím nechce, aby se vědělo, že má rakovinu. Předpokládám, že to se týká i jeho za-městnanců.

„Jo. Momentálně mám dost volného času a na Aljašku jsem se odjakživa chtěla podívat,“ dodám, čímž tu lež ještě umocním.

Bobbie mi věnuje zdvořilý úsměv, ze kterého vyčtu, že doufala v nějakou pikantnější odpověď, a pak domarkuje zbývající zboží.

Když zjistím, jak vysoký je účet, vyvalím oči a začnu počítat bankovky, jimiž zaplatím. Jak můžou dvě tašky s potravinami stát *tolik*?

Bobbie se zasměje. „Docela šokující cena, co? Každopádně si to na Aljašce užíjte, Callo. A dejte si pozor,“ upozorní mě a kývne směrem k mému doprovodu, „jinak vás tady Jonah tak okouzlí, že nebudete chtít odjet.“

„Jasně, už teď se těžko ovládám,“ sarkasticky pronesu.

Bobbie ukloní hlavu a zatváří se zmateně.

A mně spadne brada. „Panebože, vy to myslíte vážně.“

Rozpačitě se tiše zahihňá. „Jonahu, dohlédni na to, aby šel ten můj hned po práci domů. Vždycky se s někým zapovídá, a než se naděje, je tma.“

Jonah, jemuž z tváře nelze vyčíst žádná emoce, na ni mrkne a po-padne do jedné ruky tašky s nákupem, přičemž se mu pod bavlněným rukávem napne biceps. „Neboj.“

Ploužím se za ním směrem ven, opatrně nesu téměř zvadlé květiny a cítím, jak se za mnou dívá nespočet lidí.

Nemůžu si pomoci. „Jestli *ty* máš být okouzlující, tak kdo je podle Bobbie idiot?“

„Zrovna tu jednoho máme.“

Kývne hlavou, já se tím směrem podívám a spatřím v okně svůj odraz.

Dokáže mi moje kousavé poznámky rychle vracet, to musím uznat.

Jonah s přimhouřenýma očima pohlédne na oblohu a zkoumá, jestli se někde nerýsuje mrak, ze kterého by mohlo pršet.

„Tady se opravdu extrémně řeší počasí.“

„A co je na tom? Silný vítr, hustá mlha, moc deště nebo sněhu... to všechno nás na hodiny, i na celý den uvězní. Někdy dokonce i na delší dobu.“ Šoupe botami po prašné zemi. „Když přijde na jídlo, léky, doktory, poštu, lidé se tu spoléhají na letadla. Ve všem.“

Snažím se ignorovat, že na mě dva zhruba šestnáctiletí teenageři s plechovkou koly v ruce intenzivně a neskrývaně zírají.

„A civí ještě víc, než řeší počasí,“ zamumlám si spíš jen tak sama pro sebe.

„Jen se jim prostě běžně nestává, že by viděli skutečnou živou barbínu.“

Svrástím čelo. Jakže mě to nazval? „Já *nejsem* žádná *barbína!*“

„Ne?“ Aniž by otočil hlavu, letmo se na mě pobaveně podívá. „Umělé vlasy, umělý obličej, umělé nehty...“ Sklouzne pohledem k mému hrudníku a rychle se koukne jinam. „Máš na sobě něco pravého?“

Spadne mi brada. „*Ty* nejsou umělé!“ A ještě nikdy mi nikdo nenaznačil, že tak vypadají. Vždyť ani nejsou nijak zvlášť velké.

„Mně je to úplně jedno. Divila ses, proč na tebe civí. Tak kvůli tomu,“ řekne znuděně. Kvapně otevře kufr a nandá do něj tašky s nákupem.

Já na něj jen udiveně zírám. U Meyera ho pozdravilo minimálně pětadvacet lidí. To bylo samé mávání a přátelská pokývnutí hlavou, jako by ho lidé *doopravdy* rádi viděli. Bobbie o něm řekla, že je okouzlující. Podle Agnes je to brouček. Ethel o něm mluví, jako by byl schopen nějakých nadlidských výkonů.

Nacházím se snad na nějaké jiné planetě?

Na takové, kde každý Jonaha vidí v určitém světle, a jen já vím, jaká je pravda?

„Udělal jsem něco, kvůli čemu mě nemáš rád?“ nakonec vyhrknu.

Tiše se opovrzhlivě zasměje. „Ne. Ale znám ten tvůj typ a nemám pro něj moc pochopení.“

„*Můj typ?*“

„Jop.“ Zabouchne kufr, otočí se, založí si svalnaté ruce na prsou a chladně se na mě podívá. „Povrchní, do sebe zahleděný, který si myslí, že je víc než ostatní.“

Chvilí na něj jen zírám s otevřenou pusou. „Ty o mně nevíš *vůbec nic*.“

„*Vážně...*“ Zamyšleně se kousne do spodního rtu. „Tak se na to podívejme... přijedeš si na týden do Anchorage s celým šatníkem a očekáváš co, že zbytek cesty poletíš nějakým soukromým tryskáčem? *Navíc* oblečená tak, jako by sis spletla ranvej s nějakým blbým přehlídkovým molem v Miláně.“

Překvapí mě, že ví něco o módním průmyslu, ale přejdu to, protože se chci obhájit. „Musela jsem si zabalit oblečení do místního proměnlivého počasí –“

„Ráno jsi si tak zmalovaná šla zaběhat, nebo jsi měla namířeno do nějakého nočního podniku? Přísahal bych na vlastní koule, že nikdo už roky neviděl, jak ve skutečnosti vypadáš. Veškeré peníze utrácíš za to, abys vypadala hezky, a veškerý čas věnuješ zveřejňování fotek, kterými chceš cizím lidem dokázat, jak jsi hezká.“

Celá ztuhnu. To mluví o mém instagramovém účtu? Jak by o něm *on* mohl vědět? A panebože, skutečně před chvílí zmínil svoje *varlata*? „*Někteří* lidé jsou prostě pyšní na to, jak vypadají.“ Naštvaně na něj pohlédnu, přičemž jsem celá rudá z toho, že mě tak nelichotivě zanalyzoval.

Jonah pokračuje, jako bych *vůbec nic* neřekla. „Chováš se teatrálně, myslíš si, že jsi víc než ostatní, a každého hned kritizuješ. Máš ráda pozornost a jsi zvyklá na to, že se ti jí dostává. O světě mimo tu svoji bublinu toho moc nevíš. Ani ses neobtěžovala zjistit si něco málo o zemi, ze které pochází tvůj táta. Kde ses *sama* narodila.“

„Neměla jsem na to zrovna moc času –“

„Je ti dvacet šest, a *ještě* jsi na to neměla čas?“ Pochybovačně pozvedne jedno obočí. „Ještě předtím, než jsi na Aljašce přistála, ses rozhodla, že se ti tu nebude líbit, a od té doby tu nad všemi a vším ohrnuješ nos.“

„To není pravda!“

„Agnes tušila, že to tu budeš těžko snášet, ale ten jeden zatracený týden by ses mohla alespoň trochu snažit. Svého otce jsi neviděla v podstatě celý život, a když už konečně přijedeš, tak tě naštve, že není plná lednička? Zřejmě ses ani nezamyslela nad tím, jak je to pro Wrena těžké, ani nad tím, že třeba neví, jak se s tebou po tak dlouhé době má bavit.“ Ztiší hlas. „Ani nad tím, čím si momentálně prochází. Ale ne, ty se staráš hlavně o to, kde si koupíš to svoje blbé *sójeové caffè latte* a co bys večer měla přinést na návštěvu.“ Samolibě se usměje. „Jak si zatím vedu? Odhadl jsem tě úplně špatně?“

„Naprosto,“ odpovím mu tresoucím se hlasem. Jsem v takovém šoku, že se na víc nezmůžu. Jsem zvyklá na Simona, jak se mě otázkami nenásilnou formou snaží přimět k tomu, abych se nad různými situacemi více zamyslela, jak se vždycky zahloubaně odmlčí a tiše posuzuje skutečný význam toho, co říkám, jak se mi snaží pomoci, abych zjistila, kdo skutečně jsem. Vzhledem k jeho zaměstnání je mu to vlastní. Byly doby, kdy mě to rozčilovalo a křičela jsem na něj, aby mě přestal analyzovat. Nikdy v tom však z jeho strany nebyla zlomyslnost a snaha mě shodit.

A najednou se tu zjeví *tenhle* týpek, kterého znám dvanáct hodin, a vyslovuje jednu neopodstatněnou domněnku za druhou a kritizuje mě, jako bych byla ten nejpovrchnější člověk na světě.

Z očí mu zmizí chladný pobavený pohled a objeví se v nich jakýsi smutek. „*Kéž* bych se mýlil. Třeba bys pak totiž přestala být tak nafrněná, k Wrenovi by ses chovala trochu shovívavěji a čas, který tu budeš, bys využila k tomu, abys ho poznala.“

„Vždyť ty ani nevíš, co se mezi námi stalo,“ zamumlám. „Nedokážu to jen tak pustit z hlavy a vrhnout se mu kolem krku.“

„To od tebe nikdo neočekává. Jestli máš ale rozum, pokusíš se ve svém vlastním zájmu zachránit aspoň kousíček toho, co jsi mívala.“ Jonah opět letmo pohlédne na hodinky. Zatím jsem neviděla, že by z kapsy vyndal mobil. Obejde auto a sedne si na místo řidiče. Mě tam jen tak nechá stát. Vynadal mi a já vlastně ani pořádně nevím za co. Poblíž postává několik zákazníků, kteří byli svědky té ponižující a drsné analýzy.

Motor s burácením nastartuje a za okamžik Jonah zařve: „Dělej! Ne všichni jsou tu na dovolené.“

Jasně, Bobbie... Jsem z toho jeho kouzla úplně hotová.

Radši bych teď šla pěšky pět mil nahá, obletovaná milionem komárů než sedět vedle Jonaha.

O pár míst dál parkuje nějaký taxík. Na místě řidiče si hoví muž se střapatými černými vlasy a znuřeným výrazem ve tváři, má stažené okénko a ležérně kouří cigaretu. Sleduje to divadélko.

Mávnu na něj rukou, v níž pořád držím kytici povadlých kopretin. „Můžete mě svézt?“

Kývne – *ano* – a dlouze si potáhne.

Tady smějí taxikáři kouřit v autě?

Se vztyčenou hlavou – nehodlám totiž Jonahovi dopřát uspokojení z toho, že se mě jeho slova dotkla – nakráčím k taxíku a vlezu si dozadu. Ze všech sil se snažím nevnímat pach tabáku v autě.

Uslyším túrování motoru. Kouknu se za zvukem a spatřím, jak na mě zpoza čelního skla Jonah zlostně chladně hledí. Upřeně se na sebe tak díváme tři... čtyři... pět vteřin. Potom zmizí, přičemž za sebou cestou z parkoviště koly víří prach a kamínky. *Díkybohu.*

„Kam to bude?“ zeptá se řidič a tmavýma očima se na mě pozorně dívá ve zpětném zrcátku.

Sakra. Kudy se jede k tátovi? Kde Jonah odbočoval? Před, nebo za tou pochybnou kavárnou? „Nevíte náhodou, kde bydlí Wren Fletcher?“

Zakroucí hlavou a mě na okamžik zachvátí panika. Už se chystám, že mu řeknu, aby mě odvezl na letiště, ale pak si uvědomím, že mám tátovu adresu v jednom e-mailu od Agnes. Rychle ji najdu a muži ji přečtu. Potom se s úlevou zabořím do popraskané kůže nasáklé pachem tabáku. Vůbec Jonaha nepotřebuju.

„Kolik ta cesta s tím úžasným výhledem bude stát?“

Kapitola 8

„Stejně nemůžu uvěřit, že máte šest dětí,“ tiše pronesu.

„V prosinci sedm.“ Michael se uchechtne a odbočí na tátovu příjezdovou cestu. „Jak jsem říkal, když se nám narodilo nejstarší dítě, bylo mi osmnáct.“

„I tak.“ Rošťácky se zakření a ukáže zuby zbarvené od nikotinu a mírný předkus. „Co na to mám říct? Mám štěstí, že má moje žena ráda děti.“

Už si ani nevzpomínám, kdy jsem se v taxíku nebo Uberu naposledy chovala společenštěji než tak, že bych jen zdvořile pozdravila a kývla hlavou a nesoustředila se výhradně na cestu do cíle a mobil. A upřímně, kdybych teď mohla používat telefon a nechtěla bych se vyhnout Jonahovi, nejspíš bych ani nevěděla, jak se tenhle chlap jmenuje.

Ale po tři čtvrtě hodině v taxíku znám Michaela lépe než kohokoli jiného na Aljašce.

Michael je jen o tři roky starší než já, což je neuvěřitelné. Většinu času bydlí se svým bratrem, se kterým mají v Bangoru úspěšnou taxikářskou firmu. Jeho žena s dětmi žijí s jeho rodiči a její sestrou v jedné vesnici s nějakými třemi sty obyvateli. Jeho žena s Bangorem a tímto způsobem života nechce mít nic společného. Tvrdí, že je to tu na ni příliš hlučné a hektické. Paradoxní na tom je, že mít sedm dětí jí hlučné a hektické evidentně nepřipadá, protože je rodí jako na běžícím páse.

Michael mě vzal na okružní jízdu po Bangoru, zastavil na rušném nábřeží, kde se to jen hemžilo loďkami patřícími vesničanům, a u baptistického kostela, úplně první stavby ve městě. Souhlasil dokonce, že mi bude dělat fotografa, a pořídil mi odtamtud několik fotek a výsledek je překvapivě dobrý.

„Musí se vám moc stýskat po dětech.“

Pokrčí rameny. „Vidím je, když tam jedu.“

„A to je jak často?“

„Záleží, jaké je roční období. Když čekáme, než zamrzne nebo roztaje řeka, tak je to složitější. To se nedá plout lodí a autem to není bezpečné. Někdy musím čekat celé týdny.“ Má takový pohodový, klidný hlas. Hodně mi připomíná ten Agnesin.

„To musí být těžké.“ Pomyslím si ale, co je to oproti tomu nevidět vlastní dítě čtyřiaadvacet let.

„Takhle svou rodinu lépe zaopatřím. Tady máte.“ Podá mi dozadu vizitku. „Ozvěte se, kdykoli budete potřebovat svést. Já jsem v práci pořád. Dokonce i když zrovna spím.“

„Super. Díky.“ Když si přečtu jeho jméno, svraštím čelo. „Počkat, já myslela, že se jmenujete Michael.“

„Michael je moje kass'aq jméno.“

„Jaké jméno?“

Tiše se zasměje. „Moje kass'aq jméno. Kass'aq v naší řeči znamená běloch.“

„Aha. Ale vaše pravé jméno je *toble*? To...“ Se svraštěným čelem zkoumám, jak se píše, a nejspíš ho vyslovím: „Yakulpak?“

„Ya-gush-buck,“ opraví mě a zdůrazní přitom jednotlivé slabiky.

„Ya-gush-buck,“ pomalu opakuju. Vzhledem k tomu, že pocházím z tak multikulturního města jako Toronto, není to poprvé, co jsem měla problém vyslovit – a co jsem zkomolila – něčí jméno. „Takže... úplně jinak, než se to píše?“

„Pro vás ano.“ Široce se usměje. „Říkejte mi dál Michaeli.“

„To bude lepší.“ Popadnu kytici a podám mu třicet dolarů, na kterých jsme se dohodli, a dýško, jež si rozhodně zaslouží. „Díky, že jste mi dělal průvodce.“ Vylezu ze zadního sedadla a všimnu si, že Jonahův escape není nikde v dohledu. Uleví se mi.

„Není zač,“ řekne Michael a mávne na mě. Zapískají mu brzdy a odjede. Na tu scénu s Jonahem na parkovišti u Meyera se neptal, za což jsem ráda.

Jen co vkročím do tátova strašidelně tichého, tmavého domu, telefon se mi připojí na wi-fi a začne mi chodit jedna textovka a hlasová zpráva za druhou od mamky a Diany. Povzdechnu si, protože vím, že volání domů už nemůžu moc dlouho odkládat. Jen co se najím.

Na lince stojí dvě papírové tašky. Jsou prázdné a složené. Otevřu ledničku a ke svému překvapení zjistím, že tam mám uklizený nákup

a na muže, který ještě před hodinou u pokladny mrskal zeleninu na posuvný pás, je až moc pečlivě srovnaný. A já jsem si myslela, že mi všechen salát pohází na trávník před domem.

Možná se mi tímto chce omluvit za to, že se choval jako naprostý idiot. „Hm, tak aspoň něco, no,“ tiše řeknu. Bude se ale muset ještě sakra snažit, abych mu odpustila.

„Jste pro sebe v podstatě cizí lidé, Callo.“ Simon se odmlčí a usrkne si odpoledního čaje, který má bezpochyby nalitý ve svém oblíbeném porcelánovém šálku firmy Wedgwood. Je strašně předvídatelný. Potom je slyšet, jak ho položí na svůj kovový kancelářský stůl. „Oběma vám bude chvíli trvat, než se před sebou budete cítit uvolněně a jeden druhého pochopíte.“

Nakloním se, až pode mnou zavrže jídelní židle, naberu toustem zbytek žloutku a strčím si ho do pusy. „Jsem tu jen na týden.“ Můžu za tu dobu svému tátovi vůbec začít rozumět?

„Tento termín sis stanovila sama. Můžeš si posunout zpáteční let a zůstat tam déle. Proto jsme za tu letenku zaplatili víc. Abys měla více možností.“

„Já jsem si myslela, že je to kvůli tomu, abych měla možnost vrátit se *dřív*, kdyby se ukázalo, že je ta cesta katastrofa.“ Simon to samozřejmě vidí jinak. „Vzhledem k tomu, jak to tu zatím vypadá, už teď můžu říct, že jestli tu mám být celý týden, tak je to jako rozsudek smrti.“

„Věděla jsi, že to nebude snadné.“

„Jo, jenže to bude nemožné, jestli přede mnou uteče vždycky, když vkročím do stejné místnosti.“

„Utíká před tebou? Nebo ho od sebe odháníš?“

Svraštím čelo. „Jak to myslíš?“

„Neseš si v sobě spoustu zlosti, Callo. Za mnoho let, kdy jsi ji využívala k tomu, aby tě chránila před bolestí. Neumíš ji zrovna dobře skrývat a Wren není typ člověka, který by jí chtěl čelit. Jestli máte obnovit svůj vztah, a navíc za tak krátkou dobu, musíte spolu nějak začít komunikovat, i kdybyste se onomu bolavému tématu měli vyhýbat. Alespoň prozatím.“

„Já se snažím, ale... je to těžké.“ Jak má člověk s někým navázat vztah, aniž by mu odpustil?

„Hlavně si uvědom, že jeho počínání ovlivnit nemůžeš, ale *můžeš* ovlivnit, jak se k němu budeš chovat ty.“

V duchu zaúpím. Proč se mi zdá, že mi Simon jemně sděluje to samé, co mi dnes Jonah řekl stylem, který mi způsobil téměř fyzickou bolest?

„Říkal Wren něco o prognóze nebo možnostech léčby? Cokoli?“ skočí nám do hovoru mamka. Simon má zapnutý hlasitý odposlech, tak je mamka slyšet z dálky. Nervózně mu pochoduje po ordinaci. To patří mezi její nejoblíbenější činnosti. Simon si stěžuje, že mu vyšlapala kruh v perském koberci po babičce.

„Včera večer jsme se bavili asi tak dvě minuty, mami,“ připomenu jí. „Agnes ale říkala, že příští týden mu v Anchorage začíná chemoterapie a ozařování. A vůbec nevypadá nemocně.“

„To je dobře. Určitě to zachytili včas.“ Z mamčina hlasu je evidentní, že se jí ulevilo. I Simon to musel zaregistrovat. Jaké to v něm vzbuzuje pocity? Panebože, začínám znít jako můj britský cvokařský nevlastní otec.

Zacinká zvonek, který signalizuje, že někdo otevřel dveře. „Mám tu dalšího pacienta. Zavolej mi večer, kdybys to ještě chtěla probrat.“

„Díky, Simone.“

„Kdyby to však bylo možné, tak ne mezi desátou a jedenáctou našeho času. To poběží jeden dokument na BBC...“

Přestanu ho vnímat a začnu přemýšlet nad tím, jak se zabavím do té doby, než půjdu na večeři k Agnes. Mohla bych se vypravit do Nespoutané Aljašky a pořádně si prohlédnout letadla a lidi, kterým dal táta přednost před vlastní dcerou. Tím bych ale riskovala další nepříjemný dvouminutový rozhovor s ním. A ještě hůř, hádku s Jonahem.

Díkybohu, že jsem si přivezla počítač.

„Nezavěšuj, Callo!“ zakřičí mamka. Je slyšet změt tlumených zvuků a klikání a pak už z telefonu zazní její tichý melodický hlas, když se sluchátkem odchází ze Simonovy ordinace. „Čau.“

„Přišly ti ty fotky, které jsem ti posílala? Teď už bys je měla mít.“

„Podívám se... Ano! Mám je tu. Panebože! To jsi do Bangoru letěla *tímble*?“

„Málem jsem se pozvracela.“

„Tam se ale ani nevejdou zavazadla!“

„A proto mi všechny věci dneska přiveze nákladní letadlo z Anchorage.“

„Proč pro tebe *proboba* přiletěli *tímhle*?“

„Protože Jonah je vůl a dost mu tady na té jeho milované Aljašce vadím.“ Popíšu jí, co se dnes v souvislosti s Jonahem událo. Mamka si to vyslechne, přičemž mnohokrát zalapá po dechu a zaúpí.

„Vždyť máš alergii na mléčné výrobky. To neznamená, že jsi náročná. Je to skutečný zdravotní problém,“ vypění.

„*Přesně tak!*“ Spokojená, že mi někdo dal za pravdu, se opřu o opěradlo rozvrzané jídelní židle. *Konečně* i někoho dalšího pořádně štvou ty Jonahovy nehoráznosti. V tom se na matku vždycky můžu spolehnout. „Většího idiota jsem nepotkala.“

„Proč ho Wren vůbec zaměstnává?“

„Protože je to tu postavené na hlavu a každý ho tu má rád.“ Obrátím oči v sloup, i když mě nevidí.

„Tak se mu prostě vyhýbej. Nechci, aby ti to tam ještě ztěžoval.“

„O to se snažím, ale připadá mi, že kamkoli jdu, tam se ten zarostlý týpek objeví. *Navíc* bydlí hned vedle táty. Není mu úniku.“

„To mě mrzí, zlato.“

„No nic.“ Zhluboka si povzdechnu. „Už se o Jonahovi nechci bavit.“

„To chápu. Co jsi mi to ještě poslala...“ Odmlčí se a prohlíží si fotky. „Tohle je hlávkový salát?“ Je skoro slyšet, jak svráští čelo.

„Jo. Stovky hlávek salátu. Možná i víc. Podél silnice jsou pole.“

„Hm. Něco se za těch čtyřiaadvacet let tedy asi opravdu *změnilo*.“

„*Všechno* ale ne.“ Široce se usměju a čekám na to, až dojde k následující fotce.

Zalapá po dechu. „Pořád tam má ty kachny!“

„V celé své nevkusné kráse.“

Hlasitě se zasměje a je zřejmé, jak děsné jí připadají. „Jsou stejně ošklivé, jak si je pamatuju.“

Pohlédnu na přeplácanou tapetu.

Znovu zalapá po dechu, tentokrát tišeji a mně je jasné, že se kouká na další fotku. Na tu s liliiemi kala v mém pokoji. „Jak jsem na ně mohla zapomenout? Celé týdny jsem celá tlustá a oteklá večer co večer ponocovala a malovala každíčkový z těch okvětních lístků a snažila jsem se to dodělat, než se narodíš.“

„Jo, pamatuju si, že jsi mi to říkala.“

„Páni, to už je let, co?“ posmutněle zašeptá. Dlouze se odmlčí a bezpochyby se myšlenkami vrátí do doby, kdy tady žila. „No a co máš v plánu na zbytek dne?“

„Kromě toho, že si budu škrábat všechny ty štípance od komárů?“ zamumlám a podržu se zezadu na lýtku, kde se mi začíná objevovat svědivý červený otok. „Možná že taky připravím pár příspěvků na naše stránky. Diana dneska dostala nějaké nové nápady.“ Přišlo mi od ní už minimálně deset zpráv.

„Diana má pořád nějaké nové nápady. Kéž bych měla tolik energie jako ona... Jé! To už je tolik hodin! Musím jít do obchodu dokončit pár věcí. Nevěřila bys, co mi tam dneska přišlo za ženskou. Trvala na tom, abych jí do pugetu dala šater, přestože jsem jí řekla, že ho nepoužívám, protože kazí dojem celé kytice. Měla tu drzost...“

Přestanu mamčin rozhořčený monolog vnímat. Zaujme mě totiž cosi zvláštního na tapetě. Zamračím se. „Mají kachny bradavky?“

Nastane ticho. „Prosím? Cože?“

Předkloním se a začnu si prohlížet šest zřetelných teček, které má kachna dokonale rozmístěné po břiše. Tečky se však nepatrně liší velikostně a tím, jak jsou od sebe daleko, z čehož je jasné, že je tam někdo dokreslil ručně černým popisovačem. Na úplně každou kachnu na stěně. „To jsi udělala ty?“

„Callo, o čem to proboha mluvíš?“

Když skončím s vysvětlováním, obě už se smějeme na celé kolo.

„To bych dělala *hodiny*. Na té stěně jsou *stovky* kachen.“

„No, já jsem to nebyla, ale kéž by.“

S údivem ve tváři se opět posadím. „Třeba to udělala Agnes. Myslím si, že ani jí se ty kachny moc nelíbí.“

Mamka se přestane smát. „A... jak to mezi sebou mají?“

„Netuším, ale v každém případě je to ‚složitě‘. Dneska k ní jdeme na večeri. Bydlí naproti.“

„To je dobře. Tam s ním strávíš víc než dvě minuty. Wren vždycky jedl strašně pomalu.“

„Abych řekla pravdu, docela se toho děším.“ Nebude to rozpačité, až naproti sobě budeme sedět u stolu? Pokusí se alespoň o zdvořilou konverzaci? Nebo bude dělat, že tam nejsem?

Aspoň že tam bude i Agnes, která tím svým tichým hlasem když-tak zakročí.

„To bude v pohodě. Prostě buď sama sebou. A poslouchej, kvůli tomu, co ti řekl ten blbý pilot, se netrap. Vůbec tě nezná.“

Nezná, přesto jeho slova nedokážu pustit z hlavy.

„Díky, mami. Mám tě ráda.“ Zhluboka si povzdechnu a položím telefon na stůl. Pak si otevřu MacBook.

Kapitola 9

Agnes má stejně dlouhou příjezdovou cestu jako táta, takže mám cestou k jejímu bílému obdélníkovému domu spoustu času na to, abych si ho mohla pořádně prohlédnout. Přes hlavu mám přetažený svetr, čímž si chráním vlasy před pochmurným mrholením, které trvá celé odpoledne.

Její dům je zrcadlová kopie toho otcova, až na světlou modré venkovní obložení a rudě natřené vchodové dveře, které to tu barevně oživí, což je opravdu potřeba. Nemá druhou garáž, ale vlevo se nachází malá kůlna, vedle níž je velká zelená popelnice. Před kůlnou má Agnes zaparkovaný pick-up.

V ruce držím povadlou kytičku kopretin. Zaklepu. Za okamžik na mě Agnes pištivým hlasem zavolá: „Pojď dál!“

Jeň co vkročím dovnitř, obklopí mě teplo a úžasná vůně pečeného kuřete a bylinek a já se na chvíli podívám nad tím, jak moc se tento dům liší od toho chladného tmavého naproti. Mimo jiné tím, že má propojenou kuchyni s jídelnou a obývacím a tento prostor zabírá celou délku domu. Jeho zadní část je předělena krátkou chodbou, z níž se zřejmě vchází do ložnic.

Další rozdíl je v tom, že tu člověk má pocit, jako by byl v opravdovém rodinném domě. Je to tu jednoduše zařízené dobéžova a došeda, nábytek je poněkud nezajímavý, ale čistý a zachovalý. Zatímco u táty to postrádá jakýkoli osobitý ráz, u Agnes je znát, že do zařizování vložila kus sebe.

Stěny jsou natřené sytými odstíny červené a tmavě oranžové. Pohovku zdobí polštářky s ručně vyšitými ptáčky na přední straně. Na stěně visí dřevěné masky a umělecká díla s motivy spirály, které se určitě vážou k jejím domorodým kořenům, a zeď sousedící s chodbou je plná zarámovaných fotografií lidí, z nichž jich na sobě mnoho má barevnou korálkovou pokrývku hlavy a kožešinový kabát. Zřejmě jde o členy její rodiny.

„Tak jak? Dal se tvůj první den na Aljašce přežít?“ zeptá se mě Agnes, otočená zády ke mně, protože si zrovna prohlíží čerstvě dozlatova upečené kuře v pekáči na plotně.

„Chvilí to připomínalo spíš manévr *touch and go*, ale přežila jsem,“ zažertuju. Většinu dne jsem aktualizovala odkazy na našich stránkách a připravovala Dianě první verze příspěvků, aby k nim mohla doplnit, co bude chtít. Pohybovala jsem se v kuchyni, kde se to hemží kachnami, v tom příšerně unylém obýváku, na kryté verandě, která by nebyť hald různého harampádí a zašlých letitých hliníkových plážových křesílek mohla být útulná, a nakonec ve svém pokoji, kde jsem na hodinu usnula.

Kdybych to měla shrnout, zažila jsem po tom náročném ránu klidné odpoledne, během kterého se nicméně nic zajímavého neudálo.

„Doufám, že máš hlad. Jen co chlapi dorazí, budeme jíst.“

Chlapi? „Jací chlapi?“ opatrně se zeptám.

Jen Wren a Jonah. Měli by přijít každou chvíli. Jonah kvůli mlze uvázl poblíž Nome, ale když jsem odcházela, tak už se začínalo vyjasňovat. Předpokládal, že se vrátí včas.“

„On přijde i *Jonah*?“ Jen těžko skrývám rozladění.

Agnes se usměje. „Bude to v pohodě. Slibuju.“

Zhluboka si povzdechnu. Jo, v Agnesiných očích „bude v pohodě“ zřejmě všechno.

Sakra. Před tímhle týpkem není úniku.

„Jonah u tvého táty pracuje přes deset let. Je to taková jeho pravá ruka. Má na starosti riskantní přistání mimo letiště s lovci a rybáři, řeší většinu problémů s letadly. A potíže se zákazníci, tedy ne že bychom jich měli nějak moc. Pomáhá Wrenovi s těžkými rozhodnutími. Když ho člověk pořádně pozná, zjistí, že je to správný chlap.“ Ohlédne se na mě, a když spatří kopretiny, pozvedne obočí.

„To je jen takové poděkování. Za večeri... a za všechno ostatní, co jsi pro mě udělala.“

Posmutněle se usměje. „Ani si nepamatuju, kdy mi naposledy někdo přinesl květiny. To už je dávno.“

Zatraceně dobře vím, že Jonah jí nikdy žádné nepřinesl. Ale co můj otec, přinesl jí je někdy? Je to ten typ muže? Měli někdy takový vztah, ve kterém *by se to slušelo*?

„Máš nějakou vázu, do které je můžu dát?“

„Myslím, že tu mám takovou vysokou sklenici. Musím ji někde vyhrabat. Nech je prozatím na lince.“

Položím kytici, vyhrnu si rukávy a zamířím si ke dřezu umýt ruce. „S čím ti můžu pomoci?“ Všimnu si, že už je prostřeno.

Agnes koukne na vysoký hrnec, který stojí na podložce, a potom na mě, jako by se rozmyslela. „Kdyby ti to nevadilo, bylo by třeba rozmačkat brambory.“

„Jasně.“ Nepamatuji si, kdy jsem mačkala brambory naposledy. Mamka je doma téměř vyřadila z jídelníčku, protože jsou to sacharidy, které mají „ničivý dopad“ na obvod jejího pasu. Občas však pozdě večer, když už je v posteli, narazím v kuchyni na Simona, jak sedí u stolu s miskou instantní bramborové kaše a tváří se rozpačitě. Dosud jsem nepřišla na to, kde si ta balení schovává.

„Šťouchadlo je tamhle.“ Ukáže bradou k jednomu šuplíku. „A v ledničce je mléko a máslo. Počkej, ty můžeš? Protože je tam kdyžtak nemusíme dávat.“

Usměju se, protože oceňuju, že o mě má starost a pamatuje si to. „To je v pořádku. Já si ty brambory nedám.“ Znovu si vyhrnu rukávy a pustím se do práce. „Mimochodem, neříkal táta, že by mi dneska přivezl ta zavazadla?“

„Ne, ale předpokládám, že je přiveze. Podle plánu mělo to letadlo přistát před hodinou.“

„Díkybohu. Zničím si tu všechny boty.“ Našla jsem dneska pod dřezem starý rýžák a hodinu jsem si jím opatrně čistila boty na klínovém podpatku od bahna. Obávám se však, že to bylo zbytečné.

Zvenku se ozve dupot, jak někdo stoupá po šesti dřevěných schodech, a za okamžik se rozletí dveře.

Otočím se a připravuju se na to, že pozdravím jednoho ze dvou mužů, z nichž ve mně oba vyvolávají úzkost, každý z úplně jiného důvodu, a automaticky se mi sevře žaludek.

Místo nich přede mnou stojí jakási teenagerka. Dlouhé lesklé černé vlasy má stažené do rozčuchaného neupraveného culíku a v inkoustově černých očích se jí zračí zvědavost. „Callo! Tak jsi tady!“ Skopne zabláčené boty.

„Jsem,“ řeknu nejistě. Vypadá to, že ví, kdo jsem, a já přitom nemám nejmenší tušení, kdo je ona.

„Chtěla jsem zajít včera večer, ale mamka říkala, že jsi unavená, a pak jsem se za tebou stavila cestou na farmu a Jonah povídal, že jsi ještě ve městě.“

Mamka... Letmo pohlédnu na Agnes a potom na jídelní stůl. Kvůli tomu, že u něj stojí čtyři židle, jsem si nevšimla, že je prostřeno pro pět lidí. Potom se kouknu na stěnu s fotografiemi za stolem, na dětský obličej, který je na více fotkách, než jsem si původně uvědomila, a vtom mi to dojde. „Tohle je tvoje dcera?“ Agnes má dítě? Zmínila se mi o ní včera večer a já jsem to nepochytila, protože jsem měla starostí nad hlavu?

Agnes se usměje. „Tohle je Mabel. Má energie na rozdávání, to jen abych tě varovala.“

Mabel se zazubí od ucha k uchu, v čemž své matce dokáže konkurovat. Všimnu si, že nemá tak kulatý obličej jako Agnes. Rozhodně však má stejné, akorát větší, hluboce posazené oči s povislými víčky.

„Ty jsi z Toronta, vidíš? Husty! Já bych se někdy do Toronta chtěla šíleně podívat. George tam byl a říkal, že je to tam úžasné. *Komplet* jsem si projela tvůj instagramový profil. Měla bys dělat modelku. Jsi *děsně* hezká!“

„Toronto je skvělé,“ přitakám a chvílku to všechno, co na mě Mabel právě vychrlila, zpracovávám. Rozhodně se nestydí a mluví neuvěřitelně rychle takovým na dívku neobvykle chraplavým hlasem a s trochu jinou intonací než její matka.

Ale hlavně, *jak to*, že tahle holka ze západní Aljašky zná moje uživatelské jméno na Instagramu?

„Na konci e-mailu jsi měla odkaz,“ vysvětlí mi Agnes, která mi pravděpodobně vyčte z tváře, jak jsem zmatená. „Ze zvědavosti jsem na něj klikla a našla jsem tvoje stránky. Mabel si je od začátku do konce důkladně prohlédla.“

„Aha. Jasně.“ Mám v e-mailu přednastavený podpis. Na to jsem úplně zapomněla. Teď už mi to dává smysl.

„Ty jsi dneska teda jela taxíkem k řece?“ zeptá se mě Mabel.

„Mh... jo.“ Chvíli mi trvá, než si to všechno pospojiju. Zveřejnila jsem pár fotek z dneška a rozhodla jsem se, že budu ignorovat Dianiny rady ohledně popisků a napíšu o tom, jaký jsem v Bangoru prožila den, o přátelském taxikáři, který se ve skutečnosti nejmenuje Michael,

má šest dětí a další na cestě, a o tom, jak se za nimi dopravuje po řece. Připadalo mi to prostě zajímavější a mnohem upřímnější.

Ty fotky jsem zveřejnila *tak zhruba* před hodinou, ovšem zřejmě i tady, daleko od civilizace, jsou teenageři neustále na mobilu.

„Mabel, běž si před jídlem umýt ruce a pak přines tu židli z mého pokoje, ano?“ Agnes začne nožem obratně porcovat kuře a nakrájené maso pokládat na malý bílý tác.

Mabel k ní dokráčí, předkloní se a prohlédne si kuře, stejně jako před chvilkou její matka. Je minimálně o nějakých osm centimetrů vyšší než Agnes a na sobě má stejný typ levných džínů značky nějakého obchodního řetězce. „Vybrala jsem dobře?“

Agnes šukubne za levé stehýnko. Maso se jen rozpadá a po zlatavé kůži začne téct čirá šťáva.

„Ano. I když mně by se líbilo, kdyby mělo trochu tučnější stehna.“

„Tohle z nich bylo nejpomalejší! Skoro jsem ani nemusela běžet, když jsem ho chytala.“

„Ty jsi nám *chytila* večeri?“ vyhrknu.

Mabel se na mě zazubí. „Barry mi dovolil si tento týden jedno vzít za to, že jsem mu pomáhala na farmě.“

„To je ta farma tady poblíž? Nejspíš jsem ji viděla, když jsem si šla dneska zaběhat.“

„U Whittamorů,“ potvrdí Agnes. „Je dost známá. Nikomu se tu ve farmaření nedaří tolik jako Barrymu a Doře. Loni vypěstovali přes *dvacet dva a půl tun* zeleniny. A kdoví, kolik jim v tom jejich podzemním kurníku slepice snesly vajec. My jejich zemědělskou produkci letecky dopravujeme do mnoha vesnic.“

„Překvapilo mě, že jsem tam takovou farmu viděla,“ připustím. „Moji mamku pěstování všeho možného hodně baví, ale tady to nešlo.“

„Sezona je teď delší a teplejší než před čtyřiadvaceti lety. I tak dá ale *hodně* práce tady něco vypěstovat. Ostatně jako Whittamorům,“ tiše řekne Agnes. „Barry rozmrazuje, orá a připravuje půdu dva roky předtím, než do ní může něco zasadit.“

„Jo, staví takové *obrovské* tunely, abychom v únoru mohli začít osívat půdu. Nefouká tam ani nesněží a je tam mnohem tepleji.“

Agnes se potichu zasměje. „V zimě po škole bývá Mabel většinu dní právě tam. Případně u nich ve sklepě, kde skladují kořenovou zeleninu.“

„Jo, vlastně!“ vykřikne Mabel, jako by si právě vzpomněla na něco důležitého. „Barry říkal, že tě dneska ráno viděl. Měla jsi na sobě něco jasně růžového a uháněla jsi po silnici.“

Aspoň neříkal, že jsem byla nabá. „To jsem byla já. A zaživa mě žrali komáři,“ dodám a poškrábu se na ruce, která mě náhle začne svědit.

Mabel, která měla doposud milý výraz ve tváři, se zašklebí. „Komáři a pakomárci si na člověku pěkně smlsnou.“

„Pakomárci?“

„Jo. Letos je to s nimi strašné. Chod' ven v džínách a mikině s kapucí, a bude to v pohodě.“

„Provedu.“ Tedy až mi moji mikinu přivezou z Anchorage.

„Jak vůbec dneska bylo na farmě?“ zeptá se Agnes.

„Jako vždycky. Trochu nuda.“

„Uvědom si, jaké máš štěstí. Hodně místních by rádo sbíralo vejce a sklízelo zeleninu a dostávalo za to čerstvou zemědělskou produkci a občas i kuře.“

„Já se vsadím, že by za to radši dostávali peníze,“ tiše konstatuje Mabel.

„Až budeš starší, tak ti Barry určitě bude platit. Pokud si tam tedy pořád nebudeš chodit, jak se ti zlíbí. To tě totiž možná vůbec nezaměstná,“ vyhubuje jí Agnes, mírně, jak je to pro ni typické.

Kolik je přesně Mabel let, že tomu zemědělci nepřijde vhodné, aby jí platil?

Mabel na matčiny obavy zareaguje tím, že našťavaně sraští čelo a pronese: „Barrymu je jedno, na kolikátou chodím. Navíc v mé přítomnosti slepice snášejí dvakrát tolik vajec co normálně. Jsem jeho zaříkávačka slepic.“ Zazubí se na mě, stoupne si na špičky a natáhne se do skříňky pro pytlík brambůrků.

Agnes jí brambůrky ihned vytrhne a hodí je zpátky. „Za chvíli bude večere, ty zaříkávačko slepic. Běž si umýt ruce.“

Mabel záupí, a zatímco odchází po chodbě pryč, já za ní jen hledím.

„Skutečně má spoustu energie.“

„Dá to zabrat, aby se nenudila a všechnu tu energii vydala, především o letních prázdninách. Jsem Barrymu strašně vděčná, že ji takhle zaměstnal.“ Agnes se odmlčí a potom zašeptá: „Ona o Wrenovi zatím neví. Brzy jí to řeknu. Prostě... Požádal mě, abych jí to zatím neříkala.“

Pomyslím si, že ji požádal i o to, aby to neříkala mně ani Jonahovi, ale to očividně nesplnila.

Po šesti dřevěných schodech vedoucích na verandu dupou další dva lidé, tentokrát však silněji a pomaleji.

Zamžourám tím směrem a spatřím, jak mě zpoza okna upřeně pozorují něčí neproniknutelné ledově modré oči. Něco mě nutí do nich hledět stejně intenzivně a hrud' mám mezitím sevřenou úzkostí.

Ozve se jedno zaklepání a hned poté se se zavrváním otevřou dveře.

„To nevoní jako maktak,“ řekne táta, sehne se a rozváže si boty. Jeho hlas ve mně okamžitě vyvolá pocit čehosi povědomého.

„Říkala jsem si, že Calle tu aklimatizaci na Aljašce trochu příjemnější, než ji začnu krmit velrybím tukem.“

Mám co dělat, abych na sobě nedala znát znechucení, čehož si Agnes všimne a tiše se zasměje.

„Chytila tentokrát nějaké tučné?“

„Podle všeho tučné a pomalé. Ovšem ne tak pomalé jako vy dva. Už jsem si začínala myslet, že nedorazíte.“ Agnes ho lehce s úsměvem ve tváři pokárá za to, že přišel pozdě.

„Znáš to.“ Pomalu dojde k tácu s kuřetem a začne si ho pořádně prohlížet. Já z něj po celou dobu nespouštím oči a přitom mechanicky mačkám bělavé brambory a připadám si jako v jakémsi snovém oparu.

Tak já jsem skutečně tady, na Aljašce. Se svým otcem. Jsem divákem, který pozoruje jeho každodenní život, je obklopen *jeho* lidmi a vdechuje slabý cigaretový kouř, jenž se za ním line.

„Už je Mabel doma?“ zeptá se.

„Myje si ruce. Za chvilku přijde.“ Sice trochu ztíší hlas, ale přesto pochyťím, jak dodá: „Jakmile uslyší Jonaha.“

Otec zaúpí. „Už aby ji to pobláznění přešlo.“

Mabel je poblázněná do Jonaha? Překvapeně pozvednu obočí a ohlédnou se. Zrovna v tu chvíli se uvnitř zjeví údajný objekt jejího zájmu. Bundu i kšiltovku už si stihl sundat.

Musím připustit, že ačkoli je tak zarostlý, rozhodně nevypadá špatně. Kéž bych si tak na něj mohla vzít nůžky... Jen na to pomyslím, mám tik v prstech.

A najednou si vzpomenu na to, jak mi dnes Jonah řekl, že tady celou dobu všechny neustále jen kritizuju, a přepadne mě takový pocit viny, že mě přejde chuť ho v duchu trochu zušlechtit.

Všimnu si, že si mě táta těma svýma něžnýma šedýma očima pozorně prohlíží.

„Tak co? Jak ses dneska měla, Callo?“

Vybaví se mi Simonova slova.

Utíká před tebou? Nebo ho od sebe odháníš? Jeho počínání ovlivnit nemůžeš, ale můžeš ovlivnit, jak se k němu budeš chovat ty.

„Měla jsem se... dobře.“ Kromě toho, jak mě seřvala tady jeho pravá ruka. Silně máčknou do brambor. „Nic zvláštního se neudálo.“

Pomalou přikývne. „Předpokládám, že se to tu hodně liší od toho, na co jsi zvyklá.“

„Jo. Trošku.“ S úsměvem mu dám za pravdu. Kolik tu zvládnou přežít dní, než budu prahnout po návratu do svého města? Nebo ostatně do jakéhokoli jiného města?

„S autem bylo všechno v pořádku? Přeřazování na dvojku poslední dobou trochu blbne.“

„No...“ tázavě pohlédnu na Agnes, která nepatrně zakroučí hlavou. Patrně mu neřekla, že neumím řídit. A evidentně ani Jonah. Mám mu to povědět já?

Už takhle je to mezi námi takové rozpačité a já to nechci ještě zhoršovat tím, že budu hned na začátku poukazovat na věci, které o mně *neví*.

„Jo. Všechno v pořádku.“

„To je dobře... to je dobře...“ Pomalu kývne hlavou. Další rozpačitá chvílka.

„Dorazily Calliny kufry?“ zeptá se Agnes.

„Vidíš. K tomuhle...“ Táta se poškrábe v prošedivělých vlasech a zaváhá. „Dnes se jim tam nevešly.“

„To nemyslíš vážně!“ Jsem strašně zklamaná. „Já svoje oblečení ale *potřebuju!* A svoje holínky!“

„Můžeme večer zase vyprat,“ nabídne mi Agnes.

„Jo, tak jo,“ zamumlám, i když o to tu nejde. „Jak to, že se tam najednou nevešly?“

„Na poslední chvíli se ukázalo, že je do jedné vesnice třeba dopravit nějaké zásoby. Takhle to tu prostě chodí.“ Táta se na mě soucitně podívá.

„Jídlo, léky. To víš, *skutečné* nezbytnosti,“ dodá Jonah pobaveným tónem.

„Ty věci ti přivezeme zítra.“ Ujistí mě s úsměvem Agnes a dodá: „Pravděpodobně.“

„Neboj se, Billy se ti o ně určitě *moc dobře* stará.“

Zatnu zuby a obrátím svou pozornost zpět k bramborám. Zhluboka se nadechnu, abych se uklidnila, a snažím se zpracovat svůj vztek, protože s těmi kufry nic nenadělám, a kdybych Jonaha umlátila šťouchadlem, akorát bych nám všem pokazila večeři.

„Čau Aggie. Tohle jsem na dnešek koupil.“

„Páni. Nejdřív mi Calla přinese květiny, a teď tohle?“

Cosí povědomě zacinká o kuchyňskou linku, což mě přiměje se otočit akorát ve chvíli, kdy na ni Jonah pokládá balení šesti plechovek budweiseru.

Spadne mi brada. Nechám brambory, které už jsou v podstatě napadřtí, bramborami a přistoupím k němu. „Říkal jsi, že si v Bangoru nemůžu koupit pivo,“ pronesu vyčítavým tónem. „Prý je to *suchá* obec.“

„Ty nemůžeš,“ řekne, jako by se nechumelilo, a vyndá dvě plechovky z plastových kroužků, které je všechny drží pohromadě, a jednu hodí tátovi. Ten ji ladně chytí.

Zlostně pohlédnu na ten jeho samolibý ksicht. Nějaká jeho další blbá hra. Zřejmě si tam v obchodě tenhle plán prostě vymyslel, zatímco mi lhal do očí.

„Oficiálně je v současnosti Bangor mokrá obec, protože byl schválen zákon umožňující prodej alkoholu,“ řekne táta. Otevře plechovku a ozve se prasknutí a zasyčení. „Město prodej však zatím nikomu nepovolilo, protože se příliš obává situace ve vesnicích. Takže člověk musí buď doletět, nebo dojet k nějakému překupníkovi, což bych ti nedoporučoval, Callo. Z některého toho jejich pití může člověk i oslepnout.“ Dívá se z Jonaha na mě a lehce vraští čelo. „Řekni si, co bys chtěla, a my ti to příště přivezeme.“

„Děkuju.“ Naštvaně si povzdechnu. „Já zase slibuju, že *já* k večeři donesu něco lepšího než kočičí chcanky.“ Se záměrem urazit Jonaha pohrdavě kývnu směrem k červeno-bílým plechovkám.

Jonah si odfrkne. „Tvůj táta náhodou ty kočičí chcanky *miluje*. To ty ale nejspíš nevíš, že?“

Zaujmeme vůči sobě bojovou pozici a já se se zařatými zuby snažím vymyslet, jak bych mu to rychle vrátila. Ano, Jonah mého tátu

zná lépe než já, a kdykoli se mu naskytne příležitost, tak to použije proti mně.

Naši napjatou konfrontaci ukončí něčí smích.

Táta a Agnes se až prohýbají v pase a Agnes po buclatých tvářích stékají slzy.

Ostražitě pohlédnu na Jonaha. Vypadá, že je stejně zmatený jako já.

„Asi by sis měl trochu rozšířit obzory, co se týče chutí, Wrene,“ řekne Agnes, přendávajíc na táč pořádný kus šťavnatých běloučkových kuřecích prsou.

Táta si usrkne piva a tak, aby to nešlo přeslechnout, zamlaská. „Já kočky ani nemám rád.“

Jonah rozpačitě svěsí hlavu a dlouze tak zůstane stát. Potom se mu začnou třást ramena a místností se rozezní upřímný hrdelní zvuk, ze kterého se mi až rozechvěje hrud'

„Hleďme, tak Satan se *umí* smát,“ zamumlám, ač se sama začínám usmívat a napětí v kuchyni rychle opadá.

Táta, který se stále pochechtává, zakrouťí hlavou. „Přesně jak moc dáváš mé dceři zabrat, Jonahu?“

Mě dceři. Zní to tak cize, a přesto se začervenám, když uslyším, s jakou samozřejmostí mě bere za svou.

Rychle to však odezní, protože mi Jonah položí svou těžkou ruku na rameno a přitáhne si mě k sobě. Ve srovnání s Coreym, který byl samá ruka samá noha, je Jonah kus chlapa. „Já že těhle *trpělivé, neuvěřitelně příjemné, skromné* dívce dávám zabrat?“

Snažím se mu vykrotit, ale on mě akorát sevře ještě pevněji a přitáhne si mě blíž, takže jsem v podstatě přitisknutá k jeho trupu a boku a tvář mám nalepenou na jeho hrudi. Teď večer po pracovním dni už z něj necítím to mýdlo s dřevitým aroma, pořád ale voní neuvěřitelně hezky.

To poslední, co teď chci dělat, je *čichat si* k Jonahovi.

„Lépe bychom spolu vycházet nemohli. Jsme ze stejného těsta, Wrene. *Ze stejného těsta.*“

Silou mu zaryju prsty do žeber a snažím se mezi nimi nahmatat citlivý předěl. Kromě pevných svalů necítím nic. Tak udělám to jediné, co mě v tu chvíli napadne: šátrám mu po pevné rovné hrudi, dokud nenarazím na bradavku.

Zmáčknu ji a zakrouťím jí.

Jonah zachrochtá bolestí a pustí mě.

„Mně naopak připadá, že jsou z úplně jiného těsta,“ řekne Agnes, která se stále vesele baví.

Na chodbě se ozvou tiché krůčky. „Co se tady děje? Čemu se tak smějete?“ Do kuchyně se přišourá Mabel, která se převlékla do černých legín a jednoduchého, ale přiléhavého bílého trička, ve kterém jí vyniknou úzké boky a drobná, ještě se vyvíjející prsa. Dlouhé, dokonale rovné vlasy do půlky zad má rozpuštěné a vykartáčované. Těká nevinnými očima z jednoho na druhého a pak se zadívá na Jonaha.

Ihned je mi jasné, že Agnes měla pravdu.

Mabel je do Jonaha opravdu hodně poblázněná.

Bože. *Proč?*

„Čau prcku.“ Táta Mabel obejme a přitáhne si ji k sobě. „Jak bylo dneska na farmě?“

Sevře se mi žaludek. To je *moje* přezdívka. Tak říkával *mně*.

„Dobry. Trochu nuda. Proč nemůžu trávit čas v Nespoutané Aljašce?“ odpoví Mabel naoko podrážděně.

Táta se tiše zasměje. „Protože to by byla ještě *větší* nuda. Která dvanáctiletá holka by chtěla celé léto vysedávat na letišti?“

Je jí teprve dvanáct? Chová se, jako by byla mnohem starší. Je tedy pravda, že od té doby, co *mně samotné* bylo dvanáct, jsem s nikým takhle mladým netrávila čas.

Mabel obrátí oči v sloup. „Je mi dvanáct let a skoro měsíc. A nemusela bych tam vysedávat, kdybys mě naučil pilotovat letadlo.“

„A je to tady...“ potichu pronese Agnes.

„Co je? Říkal, že mě to naučí!“

„Až ti bude čtrnáct,“ připomene jí Agnes.

„Jo. A to bude už za rok a jedenáct měsíců. Na to nezapomínej.“ Mabel tátu šťouchne prstem do břicha a ten se nepatrně prohne.

„Jak bych na to mohl zapomenout?“ Pocuchá jí vlasy. „Od tvých šesti let mi to připomínáš jen každý týden.“

Najednou začnu hrozně žárlit. To se *mnou* se táta bavíval o tom, jak mě jednoho dne naučí pilotovat letadlo, před mnoha lety, ještě než jsem si uvědomila, že já raději stojím nohama na zemi. A on si tu teď objímá Mabel a slibuje jí úplně to samé, co slibovával mně. Chová se k ní přesně tak otcovsky, jak jsem si představovala, že se bude chovat ke mně.

Pojmu nepříjemné podezření.

Mezi Agnes a tátou je to, podle jejích vlastních slov, „složitě“. Říkala mi, že se znají téměř šestnáct let. A když se na Mabel podívám, tak bych se vsadila, že její otec není Jupik ani žádný jiný domorodý Aljašan.

Polije mě studený pot.

Dvanáct let a skoro měsíc. To znamená, že má narozeniny na konci června. V červnu to bylo dvanáct let, co za mnou měl táta přiletět do Toronta na slavnostní ukončení docházky na základní škole.

Je to pouhá náhoda? Nebo...

Je Mabel důvodem, proč Agnes tak tajemně vztah s mým tátou označuje za „složitý“?

Mám nevlastní sestru, o které mi *nikdo* neřekl?

Když se Simon a mamka vzali, zoufale jsem chtěla sourozence. Když jsem pak nastoupila na střední školu, tak jsem si přála, aby mamka neplánovaně otehotněla a měla tak na starosti někoho jiného a přestala kontrolovat každý můj krok.

Ale dozvědět se, že mám celou dobu mladší sestru a vůbec netuším, že existuje?

Na to jsem opravdu nebyla připravená, když jsem nastupovala do letadla.

Nepřiletěl nakonec táta kvůli Mabel?

Ono to tedy nakonec nemělo vůbec co dělat s Nespoutanou Aljaškou? Vykašlal se na mě kvůli *ní*?

Dal *jí* přednost přede *mnou*?

„Callo?“ Táta na mě zírá. „Jsi v pořádku? Jsi taková bledá.“

„Jo.“ Rozechvěle si odkašlu. „Vlastně ne. Není mi dobře.“ Rozhodně se teď nedokážu usmívat a tvářit se, že je všechno v pořádku. Musím si to všechno promyslet.

Agnes a táta se na sebe ustaraně podívají.

„Nechceš si lehnout?“ zeptá se Agnes. „Můj pokoj je ten nalevo –“
„Ne, měla bych jít domů.“ Naproti.

A pak, jestli je to pravda... nasednout do letadla a vrátit se do Toronta.

Proženu se kolem Jonaha, nazuju si zablácené tenisky a pospíchám ven, sotva se udržím na nohou. Celou dobu cítím, jak na mě upřeně hledí.

„Callo!“

Ohlédnu se a spatřím, jak ke mně Jonah běží v rozvázaných a povolných botách po příjezdové cestě. To je asi ten *poslední* člověk, na kterého mám teď náladu. Utíkám dál. Na cestě je výmol a já škobrtnu. Oči mě pálí z toho, jak mám slzy na krajíčku, a připadám si jako v jakémsi oparu té nejasné pravdy.

Jonah je rychlejší, než jsem čekala, a na schodech do tátova domu mě chytne za paži. Drží mě tak pevně, že nemůžu utéct.

„Co to tam mělo být?“

„Není mi dobře –“

„To jsou kecy. Byla jsi v pohodě do té doby, než Wren objal Mabel. Pak jsi úplně zpanikařila. Neříkej mi, že žálíš na dvanáctiletou holku?“

Agnes měla pravdu. Jonah skutečně *je* velice vnímavý. A moje chování tak asi navenek působilo.

Zhluboka se nadechnu a otočím se. Stojím na druhém schodu na verandu, takže jsem v úrovni jeho očí. Najednou si připadám, jako bych hleděla do neproniknutelného ledově modrého moře. „Ona je moje nevlastní sestra, že?“ Třese se mi hlas.

To si mysleli, že na to nepřijdu?

To si skutečně mysleli, že je v pořádku to přede mnou zatajit?

K mému šoku a pocitu zrady se přidává ještě čím dál tím větší vztek.

Jonah otevře pusu a chystá se promluvit, ale odmlčí se a zamýšleně svráští čelo. „Co ti o Mabel řekli?“

„Myslíš o té holce, o jejíž existenci jsem ještě před deseti minutami neměla ani nejmenší tušení?“ Jako by mi tou otázkou potvrdil, na co jsem se ho ptala. Po tváři mi začne stékat slza. Rychle si ji volnou rukou utřu. *Nesnáším* na sobě, že se vždycky tak rychle rozpláču, když mě něco rozruší.

„Wren ti o ní nikdy nic nepověděl?“

Kolik toho Jonah ví o tom, jak moc cizí si s tátou jsme?

„Ani slovo. Od té doby, co se rozhodl, že už nebude *mým* tátou.“ U *ní* se tak ale očividně nerozhodl. Ukápnou mi další slza. Tentokrát si ji už neutřu. „Měla jsem dvanáct let na to, abych se smířila s tím, že mu záleží víc na jeho letadlech a Aljašce než na mně,“ pohrdavě si odfrknu, „a teď zjistím, že je to vlastně kvůli tomu, že má další dítě.“

Jonah mě pustí. „Sakra práce, Wrene,“ zamumlá a dodá ještě něco, co se mi nepodaří pochytit, rozhodně to ale zahrnuje několik sprostých slov.

Rozejdu se dál po schodech. Už chci být uvnitř a soustředit se jen na své myšlenky.

„Mabelin otec pracoval pro Wrena. Byl pilotem u Nespoutané Aljašky!“ zavolá na mě Jonah. Zastavím se.

„Počkej. Takže... můj táta *není* její otec?“

„Ne, není,“ pomalu a zřetelně odpoví Jonah.

Se zvláštním pocitem úlevy uvolním ramena. „A kde je tedy Mabelin otec teď?“

„Pár měsíců předtím, než se Mabel narodila, zemřel při letecké havárii.“

„Aha. To je... strašné.“

Jonah se na chvíli odmlčí. Vypadá to, že nad něčím přemýšlí. „Proč jsi sem na Aljašku přiletěla, Callo?“

Svraštím čelo. „Jak to myslíš? Abych tátu mohla poznat předtím, vždyť víš... *Prostě kdyby náhodou.*“ Dál to netřeba vysvětlovat.

„Možná že bys Wrena měla poznat, *prostě jen tak.* A přestat hledat důvody, abys ho mohla dál nenávidět.“

„Není to tak, že ho *nenávidím.* A žádné důvody *nehledám.* Jde o to... Ty tomu nerozumíš.“

Zhluboka si povzdechne. „Do toho, co se mezi vámi stalo, mi nic není. Vaše záležitosti si musíte vyřešit mezi sebou. Vím ale, jaké to je, když se rozhodneš, že někomu chceš zkusit odpustit, ale zjistíš, že jsi s tím otálela příliš dlouho.“ Sklopí pohled, avšak pak se na mě zase hned podívá. „Věř mi, že s tím žít nechceš.“ I přes ty jeho zanedbané vousy vidím, že se mu v tváři zračí napětí.

To mluví o svém otci? Co se mezi nimi stalo? Opětuju jeho intenzivní pohled jednu... dvě... tři dlouhé vteřiny.

Jonah uhne pohledem jako první a pomalu se podívá k Agnesinu domu, kde stojí táta opřený o zábradlí a na okamžik zvedne ruku k puse a zase ji spustí. Kouří.

Je mi tak trapně, až je mi z toho špatně.

Bezduhově jsem žárčila a našťvaně jsem odešla. V podstatě jsem zkazila večeri, a celou tu už tak nepříjemnou situaci jsem dramaticky zhoršila.

Takhle tedy dopadl můj úmysl, že nedovolím, aby mě přemohl vlastní hněv. Takhle to tedy dopadlo, když jsem se snažila ovlivnit vlastní chování.

„Víš, ty jsi opravdu Wrenova dcera,“ zamumlá Jonah.

„Co tím myslíš?“ nejistě se zeptám. Chci to vůbec vědět?

„Ani jeden totiž nemáte dost kuráže na to, abyste mluvili na rovinu, když na tom zrovna nejvíc záleží.“

Dívám se za ním, jak pomalu odchází a jak pod ním s každým krokem praská štěrka.

Kapitola 10

Zrovna když se zuřivě škrábu vzadu na lýtku, kam mě kousl komár, otevřou se posuvné dveře z obývacího na verandu.

Táta vystrčí hlavu. „Tady tě máme.“ Podívá se na deku vyrobenou technikou patchwork. Dotáhla jsem si ji sem ze svého pokoje a zachumlala jsem se do ní, a jak tu tak sedím stočená do klubíčka v tom rozviklaném hliníkovém křesílku, chrání mě před večerním chladem. „Máš hlad?“

„Trochu,“ nesměle připustím. Zase celá zrudnu, jak je mi z toho mého výstupu trapně.

Po chvíli se na verandě zjeví se dvěma talíři v jedné ruce. „Tady ti Agnes něco připravila. Prý nejíš bramborovou kaši, tak ti od všeho ostatního dala víc.“ Položí talíř na opotřebovaný stolek. Je plný bílého a tmavého masa, které ani nebudu schopná všechno sníst, a dvou kusů pečiva z úplně stejného těsta, což mi okamžitě připomene to, co předtím říkal Jonah.

Kývne směrem ke křesílku vedle mě, které má na několika místech roztržené oranžovo-červené vpletené pásky a vypadá, že se pod sebe-menší vahou co nevidět rozpadne. „Nebude ti vadit, když si přisednu?“

„Ne. Jasně že ne. Jen se posad.“

S heknutím se do něj zaboří a položí si talíř na několik na sebe naskládaných plastových krabic vedle sebe. „Agnes umí skvěle pečené kuře. Neznám nikoho, kdo by si nepřidal.“

Natáhnu se po svém talíři. „Až dojíme, zanesu jí ty talíře, abych se za ten dnešní večer mohla omluvit.“

Otevře pusku, jako by chtěl něco říct, pak si to ale zřejmě rozmyslí a vytáhne místo toho z kapsy vesty plechovku piva. „Máš žízeň?“

Za normální situace bych ji odmítla, teď mě však cosi pobízí, abych ji přijala.

Z druhé kapsy vyndá další. Do ticha poklidného večera se ozve zvuk otevření plechovky.

Chvilku sleduju, jak usrkává pivo a zamyšleně hledí někam do polí za námi.

Mám nadhodit to dnešní fiasko?

Mám počkat, až to nadhodí sám? Co když to neudělá?

Nebo bych se celému tomu tématu týkajícímu se Mabel měla vyhnout a do žádných náročných témat se nepouštět, aby nevznikla ještě rozpačitější atmosféra?

„Omlouvám se,“ vyhrknu, než si to stačím pořádně promyslet.

„Nic se nestalo, Callo,“ tiše řekne a pozvedne ruku. „Jonah mi řekl, co ses domnívala.“ Potichu se zasměje. „Hned poté, co zkritizoval mě a moje jednání vůči tobě. Ten kluk se s tím teda rozhodně nemaže. Člověk si před ním pak připadá jako úplnej blbec.“ Poklepe si na čelo, aby to ještě zdůraznil.

„Jo, to jsem si všimla,“ zamumlám a svráštím čelo. Jonah říkal, že se nám do našich *záležitostí* nebude míchat.

„Ale má pravdu. Dlužím ti vysvětlení. I když to už nic nespraví. I když už je pozdě, celých dvanáct let.“ Táta se zadívá na hromadu starých obnošených bot, které jsou bez ladu a skladu naházené v koutě, a tak dlouho z ní nespouští oči, že začnu přemýšlet, jestli se nějakého vysvětlení vůbec dočkám.

„V lednu, než jsem za tebou měl přijet do Toronta, letěl jeden můj pilot, Derek, Aljašskými horami a mraky tehdy náhle rychle klesly. Asi ho to zmátlo, a špatně zabočil. Narazil přímo do horského úbočí.“

„To byl Mabelin otec?“

Přikývne. „Původně jsem měl letět *já*. Měl jsem toho ale zrovna nad hlavu. Řešil jsem nedostatek paliva, dvě letadla dostala zákaz vzlétnout, potřeboval jsem udělat všelijakou administrativu. Však víš, daně... tyhle věci. Tak jsem poprosil Dereka, aby o svém volnu přišel a letěl místo mě.“

Vtom mi to dojde. „Ty bys toho dne havaroval.“

Můj otec by toho dne zemřel.

„To nevím. Derek měl tou dobou odlétáno pouze nějakých pět let a jen malou část z toho v těch horách. A já? Nedokážu ani spočítat, kolikrát jsem tu trasu odletěl. Znáš to tam. Já bych takovou chybu neudělal.“ Dlouze si usrkne piva. „Neměl jsem ho tam posílat.“

Nevím, co na to mám říct. „Vyrovnat se s tím muselo být těžké.“

„To bylo. Pro všechny v Nespoutané Aljašce. Obzvlášť však pro Agnes. V srpnu měla termín porodu, ale nastaly nějaké komplikace a Mabel se nakonec narodila už v červnu, pár dní předtím, než jsem za tebou měl letět do Toronta. Měla nějakou vadu na srdci a její stav vyžadoval okamžitou operaci. Urychleně je vrtulníkem dopraveni do Anchorage a já jsem za nimi potom přiletěl.“ Zhluboka si povzdechne. „Po tom, co se stalo Derekovi, jsem nemohl dopustit, aby na to Agnes byla sama. Rozhodně ne, kdyby Mabel nepřežila. Proto jsem zrušil tu cestu za tebou.“

V duchu si přehrávám úseky toho hrozného telefonního hovoru, který jsme spolu před dvanácti lety vedli. Toho, jenž zpřetrhal veškeré vazby s mým otcem. Celé roky jsem si myslela, že se na mě vykašlal kvůli něčemu zdánlivě tak nedůležitému jako práci. „Proč jsi mi to neřekl? Pochopila bych to.“

„Bylo ti čtrnáct, Callo. Léta jsi mě prosila, abych tě přijel navštívit. A já tě vždycky zklamal. Usoudil jsem, že nezáleží na tom, proč jsem nepřiletěl. Obzvlášť ne, když se to týkalo nějaké jiné holčičky. Nevěděl jsem, jak ti to mám vysvětlit. Bylo jednodušší to svést na Nespoutanou Aljašku. Na tu výmluvu jsi už alespoň byla zvyklá.“

Zamyslím se. *Bylo mi čtrnáct a chtěla jsem ho zoufale vidět, abych věděla, že mu na mě záleží.* Byla bych to tenkrát pochopila, ať by to byl vysvětlil sebezpřesvědčivěji?

A teď to vlastně doopravdy chápu?

„Řekl jsi to mamce?“ Bože, jestli to věděla a nepověděla mi to...

Táta zakroučí hlavou. „Tvoje matka byla... Bylo to mezi námi složité. Ostatně jako *vždycky*.“

Složité. Zdá se, že ve spojitosti s tátou je to velmi oblíbené slovo.

„Protože tě pořád milovala?“ tiše se zeptám.

Rozpačitě se zasměje. Poškrábe se vzadu na hlavě v rozčuchaných vlasech, potom se mi těma svýma šedýma očima na okamžik zadívá do mých a něco v nich hledá. Netuším co. Pak se opět zahledí na hromadu bot. „Co o tom víš?“

„Jen to, co mi řekl Simon. Myslí si, že tě pořád milovala, a že kdyby byla naděje, že se k sobě vrátíte, tak by ho byla opustila.“ Zaváhám. „Měl pravdu?“

Promne si vráscitě čelo. „Podívej, já nechci, abyste mezi sebou s mamkou měly kvůli mně jakékoli neshody.“

„Proč bychom kvůli tobě měly mít neshody?“ nejjistě se zeptám.

Vypadá to, že se usilovně snaží si promyslet, jak mi to podá. „My jsme se k sobě s tvou matkou nikdy nehodili. Věděl jsem to, už když jsem se s ní seznámil, ale ona mě přesto přesvědčila o opaku. No, rozhodně jsem se s ní o to nehodlal přít. Věděl jsem, že se jednoho dne vzbudí a uvědomí si, že si zaslouží někoho lepšího. Tak jsem se rozhodl, že si to do té doby budu užívat. Taková ženská...“ Zakroučí hlavou, spíš jen tak pro sebe, a nepatrně, tajně se usměje.

„Když tě sbalila a odjela, tak jsem se vůbec nedivil. V první řadě jsem se divil, že tu vydržela tak dlouho. Já jsem po ní nemohl žádat, aby tu zůstala, ačkoli jsem chtěl. Nebylo by to fér. Věděl jsem, že by tu nikdy nebyla šťastná.“

„Ona ale neopustila *tebe*.“ Kdyby byl ochotný se usadit někde, kde by byli spokojeni oba, neseděl by tu teď naproti mně úplně cizí člověk.

„Aljaška je sice možná země, ve které žiju, především je to ale neoddělitelná součást mé osoby. Nedokážu to vysvětlit. Tohle místo, tenhle život... mám ji v krvi.“ Svraští čelo. „Poté, co jsem ti oznámil, že přiletím, mi tvoje mamka volala.“

„Vážně?“ Nepamatuju si, že by mi to říkala, ale možná jsem to jen zapomněla.

„První hovor byl rychlý. Prostě chtěla vědět, kde si plánuju najít ubytování a na jak dlouho.“

Celá ztuhne. Řekl *první hovor*. „Kolikrát ti potom ještě volala?“

Zaváhá. „Pár hovorů ještě proběhlo.“ Pronese to takovým způsobem, že je jasné, že v tomto případě „pár“ znamená mnohem víc než dva. „Bože, tak rád jsem ji po tolika letech zase slyšel.“ Soustředěně si prohlíží ruce. „Potíž byla v tom, že se tím obnovily různé city. Na chvíli nám to popletlo hlavu. Oběma.“

„Jak to myslíš?“ Sevře se mi žaludek a zabořím se do křesla. Co přesně mi tím táta chce říct? „To jste s mamkou měli nějakou aférku po telefonu?“ Bylo to jedním z důvodů, proč se to pak celé pokazilo?

„Vydrž, Callo. Počkej. Nepřikládej tomu nějakou velkou váhu.“ Zvedne ruce, jako by se vzdával, na okamžik se odmlčí a pak pokračuje: „Zdalo se, že jste tam v Torontu obě spokojené. Nechtěl jsem vám to kazit. Ne, když se ve výsledku nic nezměnilo. Nedokázal jsem vám dát, co jste doopravdy chtěly. Věděl jsem to a věděla to i Susan.“ Povzdechne si. „Když jsem tedy tu cestu kvůli Mabel zrušil,

řekl jsem si, že je zřejmě i čas se stáhnout a umožnit vám, abyste si žily po svém. Možná že to bylo špatné rozhodnutí. A bezesporu v mém životě nebylo jediné. Žádné z nich už ale nezměním.“ Po chvíli se na mě otočí a smutně se usměje. „Možná že nakonec to ale špatné rozhodnutí nebylo. Zdá se, že z tebe vyrostla fajn ženská.“

Mám chuť říct, že je to díky mamce a Simonovi.

Navzdory tomu, že jsem probrečela nespočet nocí, během nichž jsem přemýšlela, proč o mě táta nejeví zájem.

Pořád to nechápu. Proč si s někým vůbec začínat, když si je člověk tak jistý tím, že to nemůže vyjít? Proč si toho člověka brát a pořizovat si s ním dítě?

A když už to člověk udělá, proč se alespoň *nesnažit*, aby to fungovalo? Ano, vím, že mamka otěhotněla neplánovaně, ale i tak.

Táta vymění plechovku za talíř, položí si ho na klín a začne krájet maso. „No a co doma?“

„Mh... V pohodě. Dobry.“ Jsem v takovém šoku z toho, jak rychle otec stočil řeč z tajné minulosti na takové bezpečné a nenáročné téma, že se úplně zakoktám.

„Co mamka? A tvůj nevlastní táta? Jakže se jmenuje?“

„Simon.“

Přikývne. „Cože je? Doktor?“

„Psychiatr.“ Už nemám hlad, tak si vidličkou jen tak pohrávám s kouskem kuřete. Nakonec se donutím ještě jedno sousto sníst a v duchu žasnu nad tím, jak je to maso křehké a šťavnaté.

„Věděl jsem, že dělá něco takového. Chytrý chlap.“

„Neskutečně chytrý. A trpělivý. Někdy je až protivně trpělivý.“

Ve tváři se mu objeví úsměv, který ale zase rychle zmizí. „Ale chová se k vám s mamkou hezky?“

„Úplně nejlíp.“ *Chová se ke mně jako skutečný táta.*

A teď by mi poradil, abych ten hlas ve své hlavě, který živí mou dlouhodobou zahořklost, ihned umlčela, a vzpomněla si, proč jsem na Aljašku přiletěla.

Ví však o těch telefonních hovorech, které se tehdy uskutečnily? Platí účty za telefon. Viděla jsem, jak si prochází výpisy. Věděl, že jsem na Aljašku nevolala já, ale moje matka?

Vtom se na ni strašně rozzlobím. Uvědomuje si, jak hezky se k ní Simon chová? Že si ho možná vůbec nezaslouží?

Táta beze spěchu kouše. Mamka mi říkala, že jí pomalu. Zajímalo by mě, jestli mu to teď tak trvá právě z toho důvodu, nebo to dělá proto, aby nemusel nic říkat.

Nakonec polkne. „Pověz mi, co je u tebe nového od té doby, kdy jsme spolu naposledy mluvili.“

„Zajímá tě, co se v mém životě stalo za posledních *dvanáct let*?“
Nechci, aby to vyznělo jízlivě.

Pokrčí rameny. „Ledaže bys dnes večer měla něco důležitého v plánu.“

„To nemám.“ Dala bych si pleťovou masku a krátila si čas na sociálních sítích, dokud bych neusnula.

„Tak to potom máme čas...“ Pozvedne plechovku a mrkne na mě.
„A pivo od Jonaha.“

„Nad čím se tak usmíváš?“

Táta zakroučí hlavou a ještě víc se usměje. Dávno dojedl a teď se opírá o sloup na verandě, který je asi tři metry ode mě, a v ruce drží zapálenou cigaretu. „Nad ničím. Já jen, že když tě tak poslouchám, tak mi to připomíná všechny ty naše telefonní hovory.“

Nesměle se zazubím. „Myslíš, jak jsem nezavřela zobák?“

Tiše se zasměje. „Občas jsi byla tak k nezastavení, že když jsem si potřeboval odskočit, musel jsem odložit telefon a odejít. Když jsem se pak po chvíli vrátil, tak jsi pořád vykládala, aniž by sis všimla, že jsem se vzdálil.“

„Chceš mi tím říct, že potřebuješ jít na záchod?“

Pomalou otevře sítové dveře z verandy a vylije na trávu posledních pár kapek piva. Každý jsme vypil dvě plechovky, které zbyly z těch šesti od Jonaha a táta je přinesl domů. „Už si asi půjdu lehnout. Mám dost.“

Zase celá ztuhnu. Na chvíli jsem se úplně zapomněla. Zabrala jsem se do vyprávění o svém studiu, práci, nedávném propuštění, Dianě a našich stránkách, dokonce o Coreym, na kterého jsem si od té doby, co jsem odletěla z Toronta, ani nevzpomněla. Úplně mě to pohltilo. Teď jsem se však vrátila zpět do o to intenzivnější reality.

Je unavený, protože prožil náročný den?

Nebo protože má rakovinu, která z něj pomalu vysává energii? Já totiž ani přesto, že si v sobě nesu ten zahořklý pocit, nechci, aby táta zemřel.

Zaváhám. „Agnes říkala, že ti příští týden začíná léčba?“

Přikývne a z tváře mu zmizí radostný výraz.

„No a... jak moc špatné to je?“

„Mám rakovinu plic, Callo. To nebude nikdy dobré,“ tiše řekne.

„Čekal jsem ale čtyřicet let, než tě uvidím. Do příštího týdne na tomto nechci myslet. Teď jsi tady ty. Nic jiného mě nezajímá. Dobře?“

Bezděčně se usměju. „Dobře.“ To je poprvé, co naznačil, že je rád, že jsem přijela.

Vtom se u Jonahova domu ozve bouchnutí dveří od auta. Oba se tam podíváme zrovna v momentě, když nastartuje. Za okamžik se auto rozjede, až za ním odlétá štěrka. „Asi ho čeká nějaký další let.“

„Teď?“ Podívám se na telefon. Je devět večer.

„Musíme využít denní světlo, dokud je. Naši kluci v létě pracují přesčas. Startují v šest ráno a někdy létají ještě o půlnoci.“

Zašklebím se. „Kam má namířeno?“

„Víš ty co? Nepamatuju si, že by mi říkal, že dnes večer někam poletí. Ale Jonah si většinou plánuje lety sám.“ Odfrkne si. „Kdoví. Třeba si letí pro další piva.“

S úsilím prozatím přestanu přemýšlet nad tátovým zdravím. „To by bylo dobře. Mohli bychom mu pak vypít i ty.“

Táta se tiše zasměje. Zní to stejně příjemně, jako celá ta léta po telefonu. Zahřeje mě to u srdce. Jsem vděčná, že ten smích *konečně* slyším naživo.

„Jak to s ním můžeš celé dny vydržet? Má... *neúnosné* chování.“ To je Simonovo oblíbené slovo. Ten až uslyší, že jsem ho použila ve větě...

„Kdo, Jonah?“ Táta dojde na druhou stranu verandy a zadívá se na máslově žlutý dům, na nějž já nevidím. „Pamatuju si, jak se před deseti lety objevil v Nespoutané Aljašce. Hubený jednadvacetiletý kluk z Las Vegas, až příliš houževnatý a energický, a zoufale chtěl lézat. A byl v tom zatraceně dobrý.“

To znamená, že je Jonahovi třicet jedna, jen o pět let víc než mně. „Říkal mi, že vyrostl v Anchorage.“

„Ano. Byl našťvaný na svého tátu kvůli tomu, že se jejich rodina musela odstěhovat. Jakmile to bylo možné, tak se vrátil. Pochybuj, že se ještě někdy odstěhuje.“

Stejně jako se nikdy neodstěhuje táta. Ale proč? Čím si je k sobě Aljaška tak připoutala? Čím to je, že jsou kvůli ní ochotní se všeho ostatního vzdát?

„Občas je sice otravný, ale je to vynikající bush pilot. Víš, pilot, který létá ve ztížených podmínkách. Možná že je i jeden z nejsilnějších, ale to jsme do určité míry všichni. Někteří více, někteří méně.“

„Rozhodně vypadá šíleně jako *člověk*, který žije ve ztížených podmínkách. Nejsem si úplně jistá, jestli můžu souhlasit s tím, že je to i ten nejlepší *pilot*, který létá ve ztížených podmínkách.“

„Moc jsi se do toho cubu nevešla.“ Táta přikývne, jako by tu historiku už slyšel.

„On s tím prťavým letadélkem přiletěl schválně, aby mě vyděsil. Myslela jsem si, že umřu.“

„Ne, když letíš s Jonahem,“ pronese s jistotou. „Možná sice občas riskuje tak, jak bych si netroufl ani *já*, ale vždycky ví, co dělá.“

Jako například když letěl zachránit Ethelinu rodinu. „Málem jsem se pozvracela. Už jsem měla připravený pytlík a tak.“

Táta se ušklíbne. „No, tak to by si zasloužil. Víš, jednou domů z nějakého zápasnického utkání dopravoval skupinku školáků a dva z nich se cestou poblínkali. Vylezl z letadla úplně zelený. Když někoho slyší zvracet, moc to nedává.“

„Teď si přeju, abych se tehdy *opravdu* pozvracela,“ prohlásím, zatímco usrkávám pivo. Třebaže bych mu tím ztížila přistávání.

Táta se příjemně tiše zasměje a odhodí nedopalek do prázdné plechovky od piva. „Já s ním promluvím. Řeknu mu, aby na tebe nebyl tak protivný. Ale když ho člověk pozná, zjistí, že není tak hrozný. Třeba si ho i oblíbíš.“

„Zase moc nepřehánějme.“

Táta odchází ke dveřím a cestou sebere talíře od večere. „Ve skřínce vedle televize mám nějaké filmy, kdyby ses chtěla na něco dívat.“

„Já nejspíš ještě chvíli pobudu tady a pak taky půjdu spát. Pořád mám jet lag. Ale díky.“

Rozhlédne se po verandě. „Susan tu každý letní večer sedávala. To to tu samozřejmě vypadalo mnohem lépe. Měla tu nějaké kytky v květináčích a takové velké proutěné křeslo.“ Při té vzpomínce se usměje. „Vždycky se pod dekou stočila do klubička, tak jako teď ty. Jako by byla nějaká housenka v kokonu.“

„To dělá i doma. Máme za domem takovou malou zimní zahradu. Velikostně je asi jako čtvrtina téhle verandy, ale... je tam příjemně. Útulno.“

„Pořád pěstuje květiny a tak?“

Tiše se zasměju. „My doma v podstatě nemáme nic jiného než trny a okvětní lístky. Taky teď má vlastní květinářství. Daří se mu.“

„To zní jako něco přímo pro ni.“ Našpulí rty a spokojeně přikývne. „To je dobře. To rád slyším. Tak... Dobrou, Callo.“

„Dobrou.“ Mám nutkání dodat „tati“, něco mi v tom však zabrání.

„Jo a Jonaha si nevíšmej. Baví ho trochu prudit.“ Tiše za sebou zavře posuvné dveře a nechá mě tam samotnou.

„Je jako nějaký zatracený parazit,“ zamumlám.

A přece, pokud se nemýlím, se dnes večer díky tomu parazitovi vyjevila spousta pravdy.

Pravdy, kterou jsem potřebovala znát, má-li se náš vztah s otcem obnovit.

Kapitola 11

Loudám se po tátově příjezdové cestě a srdce mi po opravdu výživném běhu buší jako o závod. Do pusy se mi dostane štiplavá chuť potu a repelentu a já se celá ošiju. Dnešek se zatím velmi podobá včerejšku. Další neúmyslné brzké probuzení, venku je opět zataženo, v domě je opět ticho a po živé duši v něm není ani památky. Jedinou výjimku představuje konvice, ze které se line vůně čerstvé překapávané kávy, což dokazuje, že tu táta byl, ale odešel, než jsem vylezla z pokoje.

Rozdíl je ale v tom, že dnes náš vztah s Wrenem Fletcherem nevypadá tak beznadějně.

Je ovšem pravda, že zatím úplně nevím, co si mám myslet o těch telefonních hovorech, které s matkou vedli. Za Simona jsem rozhodně naštvaná. Ačkoli mi něco říká, že toho ví víc, než mi sám onehdy večer na schodech prozradil.

Co kdyby si tenkrát moji rodiče vůbec nezačali volat? Co kdyby se jejich vzájemné city neobnovily? Rozhodl by se táta i tak, že pro všechny bude nejlepší, když se stáhne?

Když celá zadýchaná vycházím schody na verandu, všimnu si zeleného fordu escape u sousedního domu. Neslyšela jsem Jonaha včera večer přijet. Musel dorazit až poté, co jsem si šla lehnout.

Vejdou do kuchyně.

Vyjeknu, protože spatřím, jak si ten Hulk nalévá do termohrnku kávu.

„Co tady děláš?“

„Co bys řekla?“ Jonah vrátí na překapávač poloprázdnou konvici. Na sobě má v podstatě to samé co včera, akorát místo černého trička má tmavě šedé, bavlněné, které ho hezky obepíná na ramenou. Džíny má i dnes příliš volné. Rozcuchané blondaté vlasy mu z čela drží ta samá ošuntělá kšiltovka se zkratkou Letectva Spojených států amerických.

„Ty doma nemáš překapávač na kávu?“

„Wren každé ráno připravuje plnou konvici pro nás oba. Takhle to máme zavedené. Já si vždycky přijdu nalít to termohrnku.“

Svraštím čelo. „Byl jsi tu i včera?“

„Jop.“ Otočí se, opře se o linku a zadívá se na mě těma svýma hezkýma modrýma očima. „Zrovna jsi byla ve sprše.“ Nemá zastřižené vousy? Pořád je má dlouhé a po celé tváři, ale nevypadají tak neudržovaně jako včera. Nebo... Nevím. Vypadá nějak jinak. Nepůsobí tak divoce a odporně.

Zvedne hrnek a dlouze si usrkne. Mezitím si mě celou letmo prohlédne, jak tam stojím zpocená a v růžových šortkách a tílku, které podle něj nenechávají *žádný* prostor pro představitost, a potom se mi zadívá do očí. „Pomohl ti ten repellent?“

Ani trošičku se v něm nevyznám, což mě znepokojuje. „Vypadá to, že jo,“ zamumlám. Náhle jsem v rozpacích. O což mu zřejmě jde. Tvrdohlavě předsunu spodní čelist a odkráčím ke dřezu.

„O té vodě ti Agnes říkala, že jo?“

Ztuhnu. „Co mi měla říct? Je kontaminovaná?“ Úmyslně ji nepiju, ale používám ji při čištění zubů.

„Ne, je v pořádku. Funguje to tu ale tak, že nám sem vodu dovážejí. Jednou týdně přijede kamion a naplní tu velkou cisternu, která stojí venku. Když ji vyplýváš dřív, než ten kamion zase přijede, tak máš sakra smůlu.“

„Stává se to často? Že by došla voda?“

„Lidem, kteří ji během mytí nenechávají zbytečně puštěnou, se to nestává,“ řekne významně, zatímco z kohoutku jen tak teče voda.

Třísknu do páky a vodu vypnu. „Díky za informaci.“

„Rádo se stalo.“ Odmlčí se. „Ty štípance vypadají ošklivě.“

Zírá mi na škaradé, svědivé zarudlé boule vzadu na stehnech, které se mi tam přes noc objevily.

Celá zrudnu. „To nic není.“

Zamíří ke dveřím a podlaha pod ním zavrže. „Užij si hraní obličáček, nebo co to celé dny děláš.“

A... evidentně se opět začal chovat jako idiot. Škoda, protože jsem si na okamžik začínala myslet, že bych si toho kluka mohla oblíbit.

„Užij si štvání lidí, nebo co to celé dny děláš *ty*.“

Odchází a ke mně dolehne jeho hluboký smích. Dívám se z okna, jak sebejistě a bezstarostně kráčí přes trávník ke svému autu.

„Debil,“ zamumlám. Alespoň už vůči němu nechovám tak obrovskou nevraživost jako včera. Teď jsem na něj jen trochu naštvaná. Naliju si půl hrnku kávy a potom s odporem otevřu ledničku a chci si vyndat tu tekutou křidu a doplnit si jí hrnek.

Svraštím čelo, protože spatřím, že na jedné policiče přímo na ráně stojí nové mléko značky Silk.

Dnes ráno tam ještě nebylo.

Dal ho tam Jonah?

Vystrčím hlavu ze dveří, akorát když se svým escapem vyjíždí z příjezdové cesty na hlavní silnici a žene se směrem k Nespoutané Aljašce.

To mi to mléko jako včera večer jel koupit?

Rychle si vygooglím, že jsou ve městě ještě jedny potraviny. Tam ho asi musejí prodávat. Ale i tak, že Jonaha vůbec napadlo pro mě něco takového udělat...

Doliju si hrnek, čímž tu hořkost kafe zmírním, a s chutí si dlouze usrknu.

Spokojeně se pousměju a pomyslím si, že Simonovo caffè latte to sice není, ale docela ujde.

„Díky za svezení.“ Zavřu dveře od taxíka a zadívám se na skupinku členů pozemního leteckého personálu, která stojí přede mnou. Tlačí k letadlům vozíky plné balíků a ve studeném větru na nich přitom poletují oranžové vesty.

„Není zač. Od vás to ale není pěšky tak daleko,“ řekne Michael a zapálí si.

„Je to blíž, než jsem si myslela,“ dám mu za pravdu. I tak by mi to ale zabralo víc než půl hodiny. Nad námi se začne vznášet kouř. „Neměl byste kouřit.“ Alespoň že to nedělá, když mě veze v autě, to bych si totiž musela najít nějakého jiného taxikáře.

„No jo. Já vím. Už jsem zkoušel přestat,“ pronese lhostejně a tím to pro něj končí.

„Zkoušejte to, dokud se vám to nepodaří. Kvůli vašim dětem.“ Podle toho, jak často o nich mluví, vím, že mu na nich navzdory tomu jejich uspořádání záleží.

Rozjede se. Má vystrčenou ruku z okénka a drží zapálenou cigaretu. Ležérně mi zasalutuje.

Zhluboka se nadechnu a otevřu vchodové dveře do Nespoutané Aljašky. Nečekaně mě přepadne nervozita. Když jsem byla mladší, představovala jsem si, že to v tátově společnosti vypadá jako v nějakém tom obrovském vzdušném, architektonicky dokonalém letištním terminálu, jaké jsem znala z filmů, ve kterém všemi směry spěchají davy lidí jako černí mravenečci, a zatímco za sebou vláčejí zavazadla, zběsile se snaží stihnout svůj let. Jednou jsem se zeptala mamky, jestli to tak v Nespoutané Aljašce vypadá. Zasmála se tomu. „Ne, Callo. Ani náhodou. Je to tam dost obyčejné.“

Zkusila jsem si tedy v hlavě svou představu přenastavit na „obyčejné“ letiště s letadly a piloty a mým otcem, který tomu všemu velí. Nešlo mi to.

Jak tu teď však stojím v tom prostorném vestibulu a dívám se na obložení z imitace dřeva na zdech a tmavě šedé linoleum, na němž jsou položeny prastaré smaragdově zelené běhouny s četnými otisky špinavých bot, LED panely na stropě zabudované do stropních desek a jedno jediné velké okno s výhledem na ranvej, konečně chápu, co tím myslela.

Vypadá to tu jako v autoservise, ve kterém jsme se s mamkou jednou ocitly. Vydaly jsme se tehdy na víkend s ochutnávkou vína do města Niagara Falls, ale výlet nám zhatilo zvláštní pískání, které vycházelo z motoru jejího auta. Dokonce i automat na vodu se zásobníkem na kelímky, v němž jsou nacpané takové ty nejjednodušší malé kónické, stojící v rohu mi ten autoservis až děsivě připomíná.

Aspoň to tu ale nesmrdí po motorovém oleji. Nedokážu popsat, čím je to tu cítit. Je tu takové lehké aroma, snad připomínající překapávanou kávu a vlhký vzduch.

Otevřený prostor vyplňují řady tmavomodrých křesílek, takových těch typických nepohodlných letištních sedadel. Odhadem je jich tu nějakých třicet. Momentálně jsou prázdná.

Na druhé straně sedí na recepci u jednoho ze dvou počítačů štíhlá brunetka s růžovými tvářemi. Pozorně si mě prohlédne. Když si všimne, že o ní vím, zazubí se na mě. „Vy jste *určitě* Calla.“ Má typický americký přízvuk, který nedokážu konkrétně určit, kromě toho, že vím, že není z Aljašky, a její hlas se odráží v otevřeném prostoru.

Není mi úplně jasné, jak to mám chápat.

Nuceně se usměju. „Ahoj. Je tady Agnes?“

„Je vzadu.“ Ukáže na dveře za sebou. „A mimochodem, já jsem Sharon.“

„No jasně. Agnes mi o tobě onehdy říkala. Já jsem Wrenova dcera Calla.“ Rozejdu se a cestou zakroutím hlavou nad tím, co jsem právě pronesla. „Což jsme si právě řekly.“

Zasměje se a kývne směrem ke dveřím. „Běž dál.“

Teprve když obejdu stůl, tak si všimnu, že se jí pod košilí rýsuje pořádný balon. Bezděky vyvalím oči.

„Kromě břicha to není vidět, co?“ Poklepe si na břicho. „Zato tady je to vidět *hodně*.“

„Kdy máš termín?“ Vypadá totiž, že za chvíli snad praskne.

„Za osm týdnů a už se *nemůžu* dočkat.“

„To chápu.“ Nebude starší než já. Možná je i mladší. Mám co dělat, abych se při představě toho, že bych byla v její kůži, neušklíbla. Za pár let se mi možná myšlenka na to, že bych měla dítě, bude zamlouvat trochu víc.

Za takových deset let.

„Tak... hodně štěstí.“ Vejdu do dveří a ocitnu se v mnohem menší místnosti, která je také nemoderně zařízená. Jednu polovinu zabírají kartotéky různých velikostí a odstínů kovově šedé a druhou tři velké kancelářské stoly. Stěny jsou kompletně polepené mapami a vzadu po levé straně je malá kancelář, do níž vedou dveře se zlatou plaketou se jménem „Wren Fletcher“. Je prázdná.

U stolu v rohu místnosti sedí zavalitý bělovlasý muž a zabodává konec tužky, na němž je guma, do tlačítek jakési historické kalkulačky s tiskem. Přístroj zavrčí a plynule z něj vyjede proužek bílého papíru. Připadá mi to jako scéna z nějakého takového toho pochybného starého filmu, které jsem viděla, protože na tom Simon trval. Chybí tomu už jen hustý cigaretový dým a vytáčený telefon.

Agnes vzhledne od monitoru. Na nose má nasazené brýle, které jsou na její kulatý obličej příliš úzké. „Čau Callo. Hledáš tátu?“ Vůbec ji nevyvedlo z míry, že jsem tady, ale ji zřejmě nevyvede z míry nic.

„Ne, vlastně jsem si chvilku chtěla promluvit s tebou. Nemohla by sis udělat krátkou přestávku?“

„Zrovna jsem si říkala, že si musím zajít dolít kafe.“ Agnes vstane a vezme si ze stolu zelený hrnek a potom červený ze stolu pana Kalkulačky. „Dáš si ještě jedno, Jamesi?“

„Mhm.“ Ani se na ni nepodívá.

Agnes zaváhá. „Je tady Calla.“

Zastaví se uprostřed mačkání tlačítek a s pozvednutým obočím si mě prohlédne. „Panebože, jako byste Susan z oka vypadla,“ zamumlá a prudce pohlédne na papír před sebou. „Sakra, kde jsem to byl?“

„James je zrovna ‚ve svém světě‘, jak by řekla Mabel.“ Agnes kývne směrem ke dveřím. „Snažíme se ho nerušit. Je pak takový nevrlý.“ Vystrčí hlavu ze dveří. „Sharon? Hlídej, prosím, kdybys slyšela nějaké hlášení. Wren by se měl brzy ozvat.“

„Jasná věc!“ odpoví veselá recepční.

„Wren letěl do města Saint Mary’s zkontrolovat nějaké opravy na letištní budově.“ Agnes mě vede dalšími dveřmi do jakéhosi zřejmě odpočinkového prostoru, což je dlouhá úzká místnost, na jejíž jedné straně se nachází malá kuchyňka, uprostřed stojí obdélníkový stůl a na protější straně jsou do tvaru písmene U umístěné tři opotřebované pohovky různých stylů, které už jsou za léta značně proseděné. Před nimi stojí konferenční stolek a na něm je nespočet potrhaných časopisů a špatně složených novin.

Pocitově je tu o několik stupňů méně. Zkřížím ruce na prsou, abych se zahřála. „Tamten pán si tedy pamatuje mou matku?“ Myslím, že ho oslovila Jamesi.

„I tebe.“ Agnes z překapávače vyndá z poloviny plnou konvici s kávou a nalije do obou hrnků. „James nám sem chodí každý týden dělat účetnictví už *čtyřicet osm let*. Věřila bys tomu?“

Páni. „A to nepoužívá počítač?“

„Kdepak. Jen tu velkou kalkulačku a účetní knihy.“

„To nemyslíš vážně, že ne?“

Agnes pobaveně zakroučí hlavou.

„Takhle to na Aljašce chodí?“

„Takhle to chodí v Nespoutané Aljašce.“ Pustí vodu a začne umývat špinavý hrnek, který někdo nechal u dřezu. Dotyčný očividně nedbal lístečku, jež tam mají přilepený na zdi, na němž se píše: „Co použiješ, to si umyješ“. „Je to ze stejného důvodu, z jakého si tvůj táta doted' zapisuje lety na různé papírky, které mu pak musím lovit z kapes, a z jakého děláme rezervace pouze osobně nebo po telefonu.“ Tiše se zasměje. „Jestli sis ještě nevšimla, tak Nespoutaná Aljaška je o pár desetiletí pozadu.“

„Nenašla jsem ani vaše webové stránky,“ poznamenám. „Objevila jsem pouze takové, které neobsahovaly žádné informace.“

„Tak přesně to *byly* naše stránky.“ Agnes se tiše zasměje a obrátí oči v sloup. „Nevěřila bys, jak dlouho mi trvalo, než jsem Wrena přesvědčila, že bychom nějaké měli mít. On tvrdil, že za to není třeba nikomu platit tisíce dolarů, protože nás všichni na Aljašce už znají. Nicméně nakonec jsem ho přesvědčila a najali jsme si jednoho webového designéra z Toleda. Vzal si od nás peníze, vytvořil internetovou adresu, jenže nic dalšího už neudělal. Několik měsíců jsem ho naháněla a pak mi začaly chodit automatické odpovědi, že moje e-maily nelze doručit.“ Pokrčí rameny. „Zatím jsme se nedostali k tomu, abychom si našli někoho jiného.“

„Na to si nikoho platit nemusíte. Zvládla bys to udělat sama.“

Odfrkne si. „Já jsem teď konečně přišla na to, jak v Excelu vytvořit jednoduchý rozvrh směn zaměstnanců. Zním svoje limity.“

„Co ta recepční. Sharon?“

„Sharon umí jednat se zákazníky. V tom je dobrá. To samé Maxine. Ta tu dneska není, ale seznámíš se s ní jindy.“

„No... tak co Jonah?“

„Jonah?“ Tiše se zasměje. „Ten dost často odmítá i zvednout telefon. Ne... Jonah umí dobře pilotovat, nařizovat ostatním, co mají dělat, a řešit problémy. S počítači nechce mít nic společného.“

„Nevyužívají se snad k létání právě počítače?“ uštěpačně zamumlám. Tím se každopádně vysvětlují ty náramkové hodinky. „Tak bych vám ty stránky během svého pobytu třeba mohla udělat *já*,“ nabídnu se, aniž bych si to pořádně promyslela. „O letadlech ani charterových společnostech sice nic nevím, ale to bych určitě nějak pořešila.“

Většinu toho, co mám na starosti na stránkách Calla & Dee, jsem se naučila sama.

„Ono to není zas tak důležité. My se k tomu nakonec dostaneme. Ty jsi tu jen na týden. Měla bys ho strávit spíš s tátou.“

To je zřejmě pravda.

Jestli tu bude.

Agnes vyždímá houbičku na nádobí a položí ji tak, aby lépe uschla. „Nezašla za tebou ráno Mabel?“

„Ne. Proč?“

„Ale, jen tak. Říkala jsem jí, aby za tebou moc nechodila, jenže ona občas příliš neposlouchá. V Bangoru se toho moc nového a zajímavého neděje.“ Usměje se. „Ty jsi nová a zajímavá. A s ní je to někdy náročné.“

Zmínka o Mabel mi připomene, proč jsem dnes do Nespoutané Aljašky vůbec přišla. Váhám, jestli s tím mám začínat, protože bych tím mohla způsobit nepříjemnou atmosféru. „Omlouvám se za ten včerejšek.“

Mávne nad tím rukou, podobně jako otec. „Je nám jasné, jak mohlo takové nedorozumění vzniknout a jaký by to pro tebe byl šok.“

Agnes beze slova utírá linku, na kterou se vysypal cukr a káva, a já si ji mezitím prohlížím z profilu. To má pro podobné situace *skutečně* takové pochopení? „Táta mi vyprávěl o Mabelinu otci. Jmenoval se Derek, že?“

„Ano.“ Posmutněle se usměje. „Dodnes si pamatuju, jak se tu poprvé objevil. Přijel z Oregonu. Platil tu za takového toho hlučného, potrhlého pilota nováčka a já jsem se do něj okamžitě zamilovala. Rok nato jsme se vzali.“ Přijde si sednout ke stolu naproti mně a celou dobu v malých rukou drží hrnek s kafem. „Když nám volali, že nedorazil, tak mi bylo jasné, co se stalo. Kvůli mlze trvalo dva dny, než objevili jeho letadlo. Když nám oznamovali, že ho našli, seděla jsem zrovna na tamhle té pohovce.“ Kývne směrem k té světlounce modré, a mně se sevře hrdlo.

„To je... strašné.“

V očích se jí mihne bolest, ale rázem je zase pryč. „Bylo to strašné. Od začátku jsem ale věděla, že se to může stát. Vzhledem k podmínkám, za jakých tihle chlapi létají, se to může stát *kterémukoli* z nich. Za ta léta jsme přišli už o něco přátel. Nedokážu ani spočítat, kolikrát jsem byla na nervy kvůli nějaké situaci s Jonahem. Každopádně... Byla jsem vděčná, že jsem byla těhotná s Mabel. Díky ní je část Dereka stále se mnou.“

„Vypytává se na něj často?“ Tak jako jsem se mamky na otce vyptávala já, když jsem byla mladší?

„Často ne. Občas.“ Agnes se opře a začne tĕkat očima po stropních deskách. „Hrozně mi Dereka připomíná. Tu energii má po něm. Dokonce má i ten jeho chraplák.“

„Zajímavé, že se to takhle stává, že?“

Agnes na mě pohlédne tmavýma očima, zatímco prstem ruky, o níž moje matka tvrdí, že je úplně stejná jako otcova, obkresluje kruhový vzor ve dřevě na stole.

„Derekova smrt Wrena přiměla, aby tě letěl navštívit do Toronta. Derek na něj v tomto ohledu naléhal, a když potom zemřel, Wren měl pocit, že mu to dluží.“

To neměl pocit, že to dluží *mně*?

Okamžitě mě napadne tato nepříjemná myšlenka, ale přejdu ji. „Protože si Derekovu smrt dával za vinu. Řekl mi to.“

Agnes nesouhlasně zabručí. „Jakkoli tu nehodu člověk podá, ve Wrenově očích je za ni vždycky zodpovědný on. Buď Derek neměl dost zkušeností na to, aby se z těch hor dostal, což znamená, že Wren špatně vyhodnotil situaci, nebo se tomu nedalo zabránit a měl do toho horského hřebetu narazit Wren. Za takového nepředvídatelného počasí se to v těch průsmycích stává poměrně často. Piloti si spletou nějakou řeku s jinou a neodbočí tam, kde mají, nebo odbočí dřív. Tak či onak by Derek měl být naživu. Alespoň podle Wrena. Kromě něj to tak nikdo jiný nevidí.“ Váhá a prohlíží si mě. „To, že tu cestu za tebou zrušil, mi řekl, až když už bylo pozdě. Kdybych věděla, co má v plánu, trvala bych na tom, aby letěl. Mám pocit, že částečně můžu za to, co se mezi vámi stalo. Omlouvám se.“

„Ne... Ty jsi s tím neměla nic společného. Bylo to jeho rozhodnutí.“ Možná i jeho chyba, ale možná taky ne. Jak by to tehdy ovlivnilo naši rodinu? Musel by Simon z kola ven?

Udělal by matka něco, co by se nedalo vrátit?

Jaký bych teď měla život, kdyby táta tehdy přiletěl do Toronta?

Zhluboka si povzdechnu. „Kéž by mi byl řekl, jak to bylo. I kdybych to tenkrát nepochopila, věřím, že nakonec bych tomu přece jen porozuměla.“

„Jestli ti to pomůže, tak i když o tom Wren nemluví, já vím, že je hodně věcí, kterých lituje. Většina z nich se týká tebe a tvé matky.“ Agnes vstane a přejde ke skříňkám u dřezu. Uznávám, že je to s ním občas k zbláznění. Moc toho nenamluví a příliš se neumí řídit vlastními pocity. To ale neznamená, že mu na člověku nezáleží. Naopak. Jen se člověk občas musí hodně snažit, aby viděl, jak to dává najevo.“

Stoupne si na špičky, natáhne se do skříňky nad dřezem a začne v ní všechno možné přerovnávat, prohledávat a přeskupovat krabice

a plechovky, které jsou už tak srovnané, a díky třískání dvířek v místnosti není naprosté ticho.

Pořád musí něco dělat. Jako moje mamka.

Alespoň něco mají společného.

Za poslední dva dny jsem si tak nějak pomalu dala dohromady, jaký vztah Agnes a otec mají, přesto si jednou věcí nejsem jistá. „A... vy jste s tátou... prostě, byli jste někdy *víc* než jen přátelé?“

Odškrtává nějaký inventář či co, umístěný na psací podložce, která spolu s tužkou visí na zdi. „Jednu dobu jsem *doufala*, že bychom mohli být něco víc.“

„Teď už v to ale nedoufáš?“

Neodpoví mi hned, jako by si pečlivě promýšlela, co řekne. Nakonec jen pronese: „Teď už ne.“

Někdo zaklepe na dveře. Obě se otočíme a spatříme, jak ve dveřích stojí Sharon. Když teď vidím její dlouhé štíhlé nohy, připadá mi, že má to břicho ještě větší.

Z Agnesina pohledu je zřejmé, že ji ráda vidí. „Tak jak to zvládáš?“

Sharon si položí ruku zespodu na břicho a kolébatě kráčí k lednici. „Co dvacet minut chodím na malou, *úplně všechno* zapomínám, do toho to pálení záhy... fuj. A Max mě neskutečně štve.“

„Max je otec. Má na starosti naše pravidelné lety do Nome,“ vysvětluje mi Agnes a pozoruje Sharon, která se zmateným výrazem ve tváři stojí před otevřenou ledničkou a něco v ní hledá. „Strašně se těší.“

„No a *já* se strašně těším, až ten prcek bude venku,“ řekne Sharon rozhodně. „Agnes, už za nás s Maxem máte nějakou náhradu?“

„Jonah má příští týden pohovor s nějakým novým pilotem. Na recepci zatím nikoho nemáme. Zřejmě tam chvilku budeme my s Maxine a Mabel. Leda že by se mi podařilo přesvědčit tady Callu, aby tu zůstala déle.“ Tiše se zasměje. „Co bys tomu řekla? Převzít to po Sharon, až se odstěhují zpátky do dolních osmačtyřiceti? Mohla bys tak strávit víc času s tátou...“ Předhodí mi to jako nějakou návnadu.

Řekl jí táta o té restrukturalizaci v bance? Že jsem teď nezaměstnaná a teoreticky bych tu déle zůstat *mohla*?

Každopádně by mě zajímalo, proč se Sharon s Maxem budou stěhovat. Nelíbí se jim snad na Aljašce?

„Jo kvůli tomuhle jsem sem šla! Bože, to zapomínání je strašné!“ zaúpí Sharon. „Ozval se Wren. Za deset minut bude přistávat.“

„To je dobře. Konečně.“ Agnes mi rukou pokyne, abych ji následovala. „Pojď, Callo. Podíváme se, jak tvůj táta přiletí.“

Pevně si založím ruce na prsou, abych se trochu zahřála. Za poslední hodinu se ochladilo a podle vlhkého vzduchu a tmavých mraků to vypadá, že se blíží déšť. Alespoň díky tomu studenému větru všude přestali poletovat komáři.

„Podívej! Tamhle je!“ Agnes ukazuje na malou tečku na obloze, která získává jasnější tvary, jak se přibližuje. Usměje se. „Pohled na to, jak naši chlapi přilétají domů, se mi nikdy neomrzí.“

Musím přiznat, že stát tady na letišti, obklopena všemi těmi letadly a s vědomím něčeho tak neuvěřitelného, jako toho, že právě jen díky těm letadlům se člověk může dostat do civilizace, je do určité míry vzrušující. Rozhodně je to něco jiného, než když člověk dojede do cíle metrem nebo autem.

„Létá táta každý den?“

„Ne, většinu dní tráví vyřizováním telefonních hovorů, řeší všemožné věci s piloty a sleduje aktuální počasí. Poslední týden byl ale v oblacích častěji. Řekla bych, že toho chce ještě nalétat co nejvíc, než s tím bude muset přestat.“

Svraštím čelo. „Jak jako přestat?“

Rozhlédne se. „Brzy bude muset oznámit informace o svém zdravotním stavu, a až to udělá, zakážou mu létat. To se během léčby nesmí. Už tak to měl nahlásit. Proto podle mě létá jenom sám. Když zodpovídá pouze za svůj život, tak se necítí tak provinile kvůli tomu, že porušuje pravidla.“ Agnes se odmlčí. „Myslím si, že tohle je pro něj na celé té situaci nejhorší. Nemoc si vzlétnout, kdykoli se mu zachce.“

Tiše sleduju, jak se tečka zvětšuje. „On létání *opravdu* miluje.“

„Neznám nikoho, kdo by ho miloval víc, a to na Aljašce žije *hodně* pilotů,“ dá mi za pravdu. „James říkal, že tvá babička byla přesvědčená o tom, že když Wrena porodila, křičel, protože se nechtěl nohama dotknout země. Každopádně jestli se někdo narodil pro život v oblacích, pak tvůj táta.“ Zamyšleně se zasměje. „Víš, vždycky jsme poznali, že jsi mu volala. Odletěl, aniž by někomu řekl,

kam nebo kdy se vrátí. Nereagoval, když jsme se s ním chtěli spojit, ani na ostatní piloty.“ Tíše se zasměje. „Všechny nás tím doháněl k šílenství. Jasně, vždycky se sice do hodiny vrátil, ale i tak to bylo strašně lehkovážné. Nakonec jsme pochopili, že se tak vyrovnává se situací, ve které se ocitl.“

„Spácháním kamikadze?“

„Útěkem na svoje oblíbené místo, vysoko v oblacích, kde se mohl schovat před vším, o co na zemi přišel.“

Nevím, jestli Agnes otcovo rozhodnutí vzdát se nás obhajuje, nebo se ho snaží vysvětlit. V každém případě je v tomto podání realita zásadně překroucená. On nikdy nebyl obět. „Nemusel o nás přijít. Aljašská oblaka nejsou jediná na světě. Míst pro bush piloty je všude spousta. V regionu Pacific Northwest, v Britské Columbií, Albertě, Ontariu. Přišel o nás, protože se vůbec nesnažil, aby to tak nedopadlo.“

Chvilku mlčí a s přimhouřenýma očima sleduje přibližující se letadlo, jako by si důkladně promýšlela, co řekne. „Víš o tom, že tvůj táta žil nějakou dobu v Coloradu?“

„Mh... ne.“ Já toho ale o svém otci nevím hodně, takže mě to ani nepřekvapuje. „Kdy?“

„Když mu bylo dvacet jedna. Bydlel tam u svého strýce, bratra tvojí babičky. Odtamtud tvoji prarodiče původně pocházeli. Na Aljašku se přestěhovali rok předtím, než se narodil Wren. Každopádně Wren do té doby nevytáhl paty z Aljašky. Chtěl poznat život v dolních osmačtyřiceti, než nadobro převezme Nespoutanou Aljašku. Přestěhoval se tam tedy a začal pracovat pro leteckou pátrací a záchrannou službu. Doma létal od čtrnácti let a zkušeností měl víc než dost. Během jednoho dne dostal tři nabídky.

Taky tam cestoval. Do Kalifornie... Arizony... Oregonu. Nepamatuju si, kam ještě. Jo, na jeden víkend vyrazil do New Yorku.“ Tíše se zasměje. „Vůbec se mu tam nelíbilo. Prý se nemohl dočkat, až bude pryč. A i poté, co tam rok žil, si tam připadal jako turista v cizí zemi. Připadalo mu to tam strašně jiné. Jiní lidé. Jiný způsob života. Jiné priority. A bylo to tam na něj příliš hektické. Příšerně se mu stýskalo po domově.“

„Tak se přestěhoval zpátky na Aljašku.“

„V podstatě mu nic jiného nezbyvalo. Tvůj děda onemocněl a musel nastoupit do nemocnice v Anchorage. Tak se Wren vrátil a převzal

Nespoutanou Aljašku. Odjakživa věděl, že to tak jednou dopadne, ale stalo se to mnohem dřív, než čekal. Víš, když mu zemřel táta, bylo mu teprve dvacet tři.“

„Nevěděla jsem, že byl tak mladý.“

„Muselo toho na něj být hodně, ale Wren si nikdy nestěžuje. Byl to pro něj velký závazek, navíc na mnoho let. Tvoje babička mu pomáhala, jak jen bylo v jejích silách. I tak měl ale obrovskou zodpovědnost. Za lidské životy, v určitých případech.“ Agnes pozorně sleduje blížící se letadlo. „Zdejší život je sice možná prostý, ale není snadný a není pro každého. Občas dojde voda, zamrzne potrubí, nejde nastartovat motor, celé měsíce je osmnáct devatenáct hodin denně tma. Nahoře na severu dokonce ještě déle. My tady řešíme to, abychom měli dostatek jídla a dostatek tepla k zvládnutí zimy. Snažíme se přežít a těšit se ze společnosti lidí, kteří nás obklopují. Neřešíme, kdo má největší dům, nejhezčí oblečení nebo nejvíc peněz. Navzájem se podporujeme, protože jsme v tom všichni společně. A lidem tenhle způsob života buď vyhovuje, nebo ne. Nic mezi tím. Lidé jako Wren nebo Jonah vždycky nakonec zjistí, že jinde dlouho nevydrží. A lidé jako Susan, no... ti tady tomu zase nikdy neprijdou na chuť. Snaží se proti těm náročným věcem bojovat, místo toho, aby je prostě přijali, nebo se alespoň naučili se jim přizpůsobit.“ Agnes se odmlčí. Otevře pusou, jako by se rozmyšlela, zda má pokračovat. „Nesouhlasím s Wrenovými rozhodnutími, které se tě týkají, ale vím, že za nimi nestálo to, že by mu na tobě nezáleželo. A jestli chceš někoho vinit z toho, že se nesnažil, tak adeptů je víc.“ Potom se otočí a usměje se na mě. „Nebo se můžeš soustředit na přítomnost, a ne na to, co už nezměníš.“

Chápu, jak to myslí. Že za rozvod mých rodičů není zodpovědný pouze táta a že ani matka se možná zas tak moc nesnažila, ač tvrdí opak.

Malé letadlo s bílo-černými pruhy se přiblíží, klesá, srovná se s krátkou ranvejí a křídla se mu pohupují ze strany na stranu. „To při přistávání působí všechna letadla takhle vratce?“ nejistě se zeptám.

„Záleží na bočním větru. Ale nemusíš se bát. Wren by přistál i ve spánku.“

Rozhlédnu se po letišti, abych zahнала vzrůstající obavy. Několik letadel, do nichž se cosi nakládalo, když jsem přijela, už jsou zavřená

a nejspíš připravená ke vzletu. „Co tamta letadla přepravují? Viděla jsem, jak tam chlapi nakládali nějaké krabice.“

„Poštu. Spousty balíků a dalších poštovních zásilek do vesnic.“

„Nespoutaná Aljaška přepravuje poštovní zásilky?“

„To víš. Už léta spolupracujeme s USPS. Denně letecky rozvezeme až tisíce kilogramů pošty. Dopisy, online objednávky, potraviny, pivo. Chemikálie k čištění vody. Před dvěma týdny jsme do Barrow letadlem sherpa přepravovali dvě čtyřkolky.“

„Páni. Vůbec mě nenapadlo, že toho přepravujete tolik,“ nesměle připustím.

Chápavě přikývne. „Je to celkem velký podnik. Ve všech pobočkách dohromady pracuje spousta lidí. Bývalo jich dokonce ještě víc, ale konkurence nám přetahuje společnosti organizující lovecké pobyty a turistické zájezdy. Ubývá dokonce i jednorázových rezervací vytvořených soukromými osobami z dolních osmačtyřiceti.“ Odfrkne si. „Jednou k nám téměř nikdo nevolal, tak mě Wren zaúkoloval, abych obvolala všechna naše čísla a přesvědčila se, že fungují. Ale... my to nějak zvládneme.“ Pronese to téměř ležérně, ovšem z napětí, jehož si v jejím výrazu z profilu všimnu, vyčtu, že to není nic, co by se mělo brát na lehkou váhu. Když spatří, že se mi ve tváři zračí obavy, usměje se a s jistotou řekne: „Ty si s tím nedělej hlavu, Callo.“

V tichosti pozorujeme, jak tátovo letadlo dosedne na štěrkovou ranvej, dvakrát nadskočí a přistane. Kráčím za Agnes k rolujícímu letadlu, které světelnými hůlkami naviguje ten samý malý, podsaditý chlap, jehož si pamatuju z večera, kdy jsem přiletěla.

Na třiapadesátiletého muže vyleze táta z letadla s překvapivou lehkostí. Dojdeme k němu zrovna, když došlápne na zem.

„Tak jak to tam šlo?“ zeptá se Agnes.

„Vzadu v rohu jim dovnitř pořád zatéká déšť a víc se starají o polední pauzu než jak to vyřešit. Budu tam za pár dní muset poslat Jonaha, aby jim vynadal.“ Koukne se na mě světle šedýma očima. „Už jsi dlouho vzhůru?“

„Od té doby, co vyšlo slunce,“ přitakám. Ačkoli žádné slunce nespítí.

„Ještě pár dní bude trvat, než si zvykneš.“

„Zvyknu si, akorát až pojedu domů.“

„Tak to většinou bývá,“ zamumlá a se svráštěným čelem se podívá na oblohu, jak začíná pršet. „Snad do té doby bude i hezky.“

„Přijela se podívat, jak to vypadá v Nespoutané Aljašce a také na svého tátu, jak pilotuje letadlo,“ pronese Agnes a mrkne na mě. „Možná že by se mohla proletět, aby viděla i něco jiného než jen Bangor.“

„Dneska?“ Sevře se mi žaludek. Jedna věc je dívat se, jak nějaké letadlo přistává, a něco jiného je po té svojí poslední příšerné zkušenosti jen tak nasednout a letět, aniž bych se na to mohla psychicky připravit.

Táta zřejmě vycítí, jak mě to vyděsilo. Tiše se zasměje. „Řekl bych, že Jonah tu chudinku vystrašil.“

„To zvládne. Můžete ji s Jonahem někam vzít v Betty,“ přesvědčuje ho.

Svráštím čelo. *Betty?*

„Nemůžou,“ pronese za námi člen pozemního leteckého personálu, zatímco vykládá tátovo letadlo. „Betty je v hangáru.“

Pohlédne směrem k velké hale na banánově žluté letadlo. Vedle něj stojí dva muži a o něčem si povídají. Jeden je takový vysoký, šedovlasý pupkáč, druhý je malý, na sobě má džínově modrou pracovní kombinézu a v ruce drží nějaké nářadí. Zřejmě to bude mechanik.

„Sonny!“ zaburácí někdo hlubokým hlasem, což přitáhne mou pozornost nalevo, kde se nad námi tyčí jakási přicházející postava. „Nezapomněl jsi na ty zásoby v lednici?“

„Sakra,“ šeptne člen pozemního leteckého personálu, který se patrně jmenuje Sonny. Letmo se na mě podívá a se zděšeným výrazem, který prozrazuje, že na to, o čem Jonah mluvil, skutečně zapomněl, odběhne.

„Severně od nás fouká silný vítr a vydatně prší. Radši už let,“ upozorní ho táta místo pozdravu.

„Za pět minut jsem nahoře.“ Jonah se postaví vedle mě. „Volal jsem do společnosti River & Co. a trochu jsem na ně zatlačil. Říkali, že nám do konce týdne zaplatí.“

Táta přikývne. „To je dobře. To nám pomůže. Víím, že jsou strašně zaneprázdnění, ale to není důvod, aby nám nezaplatili.“

„Jasně, jsou zaneprázdnění tím, že přesvědčují všechny své zákazníky, aby létali s Jerryem,“ zabručí Jonah. „Jestli nám nezaplatí včas, budeme s nimi muset nadobro ukončit spolupráci.“

„Nemůžeme si dovolit o ně přijít,“ mírně ho upozorní Agnes.

„Už se v podstatě stalo,“ odvětlí Jonah.

Táta si unaveně povzdechne, jako by stejnou debatu vedli už mnohokrát. Znovu se podívá k hangáru. „Co s ní je?“

„George říkal, že z ní dneska měl takový divný pocit.“

„Divný? *Jak* jako divný?“

„To nedokázal přesně popsat. Prostě se mu na ní něco nelíbilo.“

„Létá dvacet sedm let, a člověk z něj dostane jen to, že měl divný pocit?“

„Víš přece, jak George na ty svoje pocity dá.“ Jonah se na tátu ušklíbne. „Kdoví. Třeba si před vzletem třikrát nepohladil svoji králičí tlapku. Měla každopádně mít zanedlouho servisní prohlídku, takže jsem řekl Bartovi, aby ji kompletně zkontroloval.“

Konečně se mi vybaví jedna věc. „Pojmenováváš všechna svá letadla,“ pomalu řeknu. Mluvíval o nich, jako by byla skutečnými lidmi, členy rodiny.

Všichni se na mě otočí a táta se posmutněle usměje.

„Nejmenovalo se jedno letadlo... Beckett?“ Vzpomínky se mi vracejí a já se snažím si vybavit, jak přesně to jméno znělo. *Letěl jsem dnes s tím a tím do města North Pole*. Dokonce mě přiměl, abych poprosila mamku, aby mi na mapě ukázala, kde North Pole je. Zjevně na Aljašce.

„Becker. Podle toho geologa George Beckera. To je jeden z našich beaverů.“ Táta se usmívá od ucha k uchu. „Tvůj děda pojmenovával letadla podle aljašských průzkumníků. Máme jedno letadlo otter, které se jmenuje Moser. A Stocktona a Turnera. To jsou letadla piper. Před pár lety jsme se museli rozloučit s Cookem poté, co s ním jeden z našich pilotů při přistávání za bílé tmy srazil losa. Nic se mu nestalo,“ mávne nad tím táta rukou, když vidí, jak celá ztuhnu. Chrlí ze sebe najednou jedno jméno a jednu informaci za druhou. „Beringovi podle Vítá Beringa budeme dělat generálku motoru. Mh...“ Táta se poškrábe v řídkém strništi. „Nemůžu uvěřit, že si to pamatuješ.“

„Já taky ne.“ Zapomněla jsem i to, jak dobře si člověk s tátou pokeká, když se téma týká letadel. „*Betty* tedy taky byla nějaká průzkumnice?“

Všichni tři se tiše zasmějí.

„V tomto případě jsem to pravidlo úplně nedodržel,“ připustí táta a rozpačitě se zazubí. „Máme tedy Betty, ta je teď v hangáru.“

A tohle je Veronica. To je cessna. Je výjimečná.“ Poklepe na letadlo, jímž před chvílí přiletěl. Potom ukáže na jiné, větší oranžovo-bílé, které stojí kousek od nás. „Tamto je Archie.“ Odmlčí se a hledí na mě plný očekávání.

„Moc si od toho neslibuj, Wrene. Pochybuju, že vůbec někdy přečetla nějaký komiks,“ vmísí se do toho Jonah a já, aniž bych to viděla, poznám, že se zpoza toho jeho plnovousu povýšenecky usklíbne.

Tentokrát mě nedostane. Projdu kolem toho samolibého idiota a zastavím se před bílým letadlem s tmavě modrým předkem a řadou kulatých okének po stranách. „A tohle v tom případě bude Jughead, ne?“ Letmo pohlédnu na Jonaha a spatřím, jak se mu v ledově modrých očích zračí překvapení.

Mám radost z toho, jak jsem nad ním vyžrála, a sama se domýšlivě usměju.

V žádném případě nehodlám přiznat, že nejenže má Jonah pravdu v tom, že jsem nikdy *žádný* komiks ani nedržela v ruce – protože je to akorát plýtvání časem a já nejsem sedmiletý kluk –, ale že nebýt Netflixu, nedokázala bych vyjmenovat jedinou postavu z komiksu *Archie Comic*, a to ani tu, podle které je celý pojmenovaný.

Hlavní ale je, že jsem Jonahovi dokázala, že se ve mně mýlil, a na to, že je to taková blbost, mi to přineslo až příliš velké uspokojení.

Táta dojde k Jugheadovi a přejede mu rukou po modrém předku. „Je to takový náš tahoun, když přijde na školní sportovní týmy. Během celého roku toho hodně nalétá mezi jednotlivými vesnicemi a dopravuje děcka na sportovní utkání a zase domů.“

„To studenti na všechna utkání *létají*?“

„Kdybys viděla, jaké rozpočty mají školy na cestování.“ Významně se usměje. „My tady máme hodně odlišný způsob života.“

„Když mluvíš o rozpočtech... James spočítal, o kolik peněz jsme přišli, když jsme minulý týden nemohli létat,“ tiše a vážně pronese Agnes. „Musíš pak vyřešit pár věcí.“

Táta zasmušile přikývne a z obličeje mu zmizí ten bezstarostný výraz.

Zneklidním. Nejprve ta Agnesina překvapivá poznámka o konkurenci a teď tohle. Ocitla se Nespoutaná Aljaška ve finančních problémech? Už takhle má táta starosti se svým zdravím. Má obavy i kvůli rodinnému podniku?

Sonny se vrací. Neobratně běží přes chodník k letadlu, které čeká poblíž, a v náručí nese poměrně velký bílý polystyrénový chladicí box. „Jenom tenhle jeden, že jo, Jonahu?“

„Jop. Tak jo. Letím,“ oznámí Jonah a začne se šourat k letadlu, jako by se mu nechtělo.

„Co kdybys s sebou vzal Callu?“ znenadání se zeptá Agnes.

Neovládnu se a zlostně se na ni podívám. „Ne, díky.“ Zbláznila se? Jako bych ještě někdy sedla sama s Jonahem do letadla.

Jonah se tiše zasměje a nasadí si sluneční brýle, takže nevidím, jak na mě upřeně hledí. „V pohodě. Třeba by tě Wren mohl naučit řídit, až budu pryč.“ Otočí se a pomalu se rozejde k letadlu.

„Pěkný let!“ křiknu za ním a úplně to ve mně vře. *Pitomec.*

„Nezapomeň se ozvat, až přistaneš,“ dodá ještě Agnes.

„Ozvu, jako vždycky.“

„Trochu dřív.“ Zní jako nějaká milující matka, která říká svým dětem, aby jí daly vědět, že jsou v pořádku.

„Jop.“

Agnes si tiše povzdechne, což je jediná známka toho, že ji tím možná trochu rozčiluje, a zase se k nám otočí. „Co kdyby sis šel promluvit s Jamesem a já s Callou zajedu do města pro léky na ty její štípance. Vypadá to, že má nějakou alergickou reakci.“

„To by bylo skvělé,“ řeknu, a ještě to podtrhnu tím, že se poškrábu na ruce.

„Jo.“ Táta zamyšleně svráští čelo. „Co vlastně myslel tím, že bych tě mohl naučit řídit?“ Dívá se směrem na parkoviště a nepochybně hledá svůj pick-up.

Povzdechnu si.

Fakt díky, Jonahu.

Kapitola 12

„Co třeba ‚Pohodlné vohozy do *divočiny*‘, to zní dobře, ne?“

„Jo, to není špatné,“ zamumlám, zatímco si prohlížím webové stránky společnosti Alaska Aviator. Tvrdí o sobě, že jsou nejlepší charterovou společností na Aljašce. Nevím, zda je to pravda, ale všichni turisté, kteří se sem chystají, jim to nejspíš uvěří.

Na stránkách mají uvedeno vše, co by člověka mohlo zajímat. Historii, typy letadel, exkurze, piloty. Výsledky hodnocení bezpečnosti, ceny, doporučená ubytování a kempy a tak dále. A vše dokládají i fotografiemi. Mají galerii fotek malebné aljašské krajiny a zvěře ve volné přírodě ze všech ročních období, které mají přilákat lidi.

Kdybych byla turistka, jež by si chtěla objednat nějakou exkurzi, pravděpodobně bych si vybrala tuhle společnost. A když ne ji, tak některou jinou z těch deseti dalších, jejichž webovky jsem si teď několik hodin studovala usazená v rozviklaném křesílku na verandě.

Rozhodně bych si *nezvolila* Nespoutanou Aljašku, kterou mi vyhledávač nabídl jako jednu z *posledních* a kromě záznamu ve jmenném rejstříku jsem o ní nenašla nic.

„Ty mě vůbec neposloucháš, vid?“ vyštěkne na mě Diana.

„Poslouchám! Opravdu,“ zalžu. „Zní mi to skvěle. Až na to, že jestli mi nepřivezou zbytek oblečení, tak to bude spíš ‚Jak celý pobyt v *divočině* nosit jeden pohodlný vohoz‘. To by se mohlo líbit batůžkářům,“ vlašně dodám.

„To ti ty kufry *ještě* nepřivezli? To je šílené.“

„Měli by tu být dneska.“ Snad.

„Dobře, tak to budeš mít ještě čtyři dny na to, abys něco vymyslela.“

„Asi jo.“

„Callo! Co je to s tebou? Připadá mi, že je ti to jedno.“

„Já nevím. Jsem nějak unavená. Vzala jsem si prášek, protože jsem hrozně poštipaná, a jsem po něm ospalá. Zkoumám si obrovské

zarudlé boule na lýtku a musím se zašklebit. „Zřejmě mi ani nepomáhá. Navíc mi úplně hoří kůže.“

„Aha... to nezní dobře. Snad se ti z toho nevyvine cellulitis.“

„Jaká že celulitida?“ zděšeně zavřeštím.

„Žádná *celulitida*. Cellulitis. To je takové infekční onemocnění. Obkresli si ty boule propiskou. Jestli ti to zčervená i za tím, tak zřejmě budeš potřebovat antibiotika.“

„Jak to víš?“

„Haló, my se neznáme? Moje mamka je přece zdravotní sestra.“

„Jo vlastně,“ zamumlám.

„Určitě to ale nic nebude. Budeš si asi muset ještě jednou nebo dvakrát ten lék vzít, ale pak už budeš v pohodě. Jo! Taky jsem si říkala, že bychom mohly připravit příspěvek o...“

Diana si dál plácá cosi o vikingských copánkách a termálních pramenech a já se přestávám soustředit.

Ve skutečnosti si nemyslím, že to, že nezním nadšeně, souvisí s tím, že u sebe stále nemám svoje oblečení ani že beru antihistaminika. Jde spíš o to, že mi náš projekt Calla & Dee teď připadá... zcela nepodstatný.

„Co ten yetti?“ znenadání se zeptá, čímž mě okamžitě vtáhne zpět do hovoru.

„Co s ním?“ Otevřeně jsem Dianě do všech nepřijemných detailů popsala svoje první i druhé setkání s Jonahem, přičemž jsem použila nespočet prostých slov a vyslovila naději, že v budoucnu bude účastníkem nějaké nešťastné pikantní nehody.

„Nevím. Možná bychom mohly vytvořit druhý díl příspěvku ‚Z křováka elegantem‘. Aljašské vydání.“

Odfrknu si. Věř mi, že k tomu, abychom z něj udělali někoho, kdo bude alespoň vzdáleně připomínat džentlmena, bychom toho potřebovaly mnohem víc než jen nůžky. Navíc si myslím, že on je se svým vzhledem spokojený.“ Určitě. Proč by si ty vousy jinak nechával narůst tak dlouhé?

„Sakra. Budu muset jít. Hovězí klobáska na mě mává, ať tam jdu,“ zamumlá Diana. „On si ze mě snad dělá osobní asistentku nebo co.“

„Přece jenom tu firmu *vlastní*,“ připomenu jí. To, že Dianin šéf nejí nic jiného než takové ty dlouhé, tenké masové klobásky, které mívají ve večerkách u pokladny, na tom nic nemění.

„Ty jo, musím si najít nějakou jinou práci. Tak zatím,“ kvapně zašeptá a zavěsí.

Nandám si sluchátka zpátky do uší, pustím si hudbu a vrátím se ke svému průzkumu. Čtu si o konkurenci Nespoutané Aljašky a ukusuju u toho sendvič se šunkou, který jsem si přichystala k obědu, ale pak si řeknu, že na sendvič vlastně nemám chuť. Vydám se tedy dovnitř, abych si připravila hummus s mrkví a nalila si kupované zelené smoothie.

Potom zase posuvnými dveřmi vyjdu ven. Vyjeknu. Na stole sedí mýval a soustředěně mi tlapkami rozebírá sendvič.

„Kšá! No tak!“ zakřičím na něj a očekávám, že uteče prasklinou ve dveřích z verandy, kterou sem evidentně proklouzl.

On se na mě ale jen zlostně podívá očima jako korálky a nenechá se rušit.

Kopnu do plastového odpadkového koše, který stojí opodál. „Padej odsud!“

Mýval na mě zacvrliká – vydá takový ten pištivý zvuk, který mi tak strašně leze na nervy.

Vtom se rozeběhne vpřed.

Ve snaze před ním utéct začnu klopýtat směrem vzad. Vyklopím přitom z talíře polovinu jídla na zem a kompletně si poliju džíny smoothie.

Mývalovu pozornost na chvíli odvede kutálející se mrkev. Zvedne ji hbitými tlapkami a otáčí ji z jedné strany na druhou.

Liší se snad aljašští mývalové od těch torontských?

Zaútočí na mě tenhle?

V rohu stojí opřené slaměné koště. Odložím talíř se sklenicí na okenní římsu kousek od sebe a pevně ho oběma rukama popadnu, abych se s ním mohla ohnat.

„Bandito!“ zvolá kdosi hlubokým hlasem.

Mýval se postaví na zadní, otočí se za hlasem a zaposlouchá se.

„Bandito! Pojd sem!“

Mýval se procepootevřenými dveřmi z verandy a zmizí. Stále svírám koště a sleduju, jak kluše přes trávník k Jonahovi a zastaví se ani ne půl metru od něj. Postaví se na zadní a natáhne se k němu.

„Čau kámo. Nějaký problém?“ Jonah mývala láskyplně podrbe na hlavě, načež ten nadšeně zacvrliká.

„To si ze mě snad děláš srandu!“ Dojde mi, jak se věci mají, a ztvářím se zděšeně. „To je tvůj *domácí mazlíček*?“

„Ne-e. Na Aljašce není povoleno mít mývaly jako domácí mazlíčky,“ odpoví Jonah věčně.

„Tak co tedy je? Vypadá to totiž, že to tvůj domácí mazlíček je.“

„Je to mýval, který rád tráví čas u mého domu.“ Jonah přimhouří oči a podívá se na koště, jež stále držím v ruce. „Co jsi s tím chtěla dělat?“

„Vyhnat ho, než by mě kousl.“

„On by tě bezdůvodně nekousl.“

Celá se ošiju, když si představím, jak se Tim se Sidem vždycky pohrabou v kostech a obalech se zbytky zkaženého, páchnoucího masa a pak peláší příjezdovou cestou, až se jim pohupují hřbety. „Uvědomuješ si, že přenášejí různé nemoci, že jo?“

Jonah mývala ještě jednou poplácá a narovná se. Mýval odcupitá. „Bandita nic nepřenáší.“

„Ty sis ho *pojmenoval*.“

„Jop. Má totiž takovou tu černou masku kolem –“

„Já to chápu,“ skočím mu do řeči. „*Strasně* originální.“ A zároveň příhodné. „Ukradl mi sendvič.“

Jonah pokrčí rameny. „Tak si ho nemáš nechávat válet někde, kde ho může ukrást.“

„Já jsem ho nenechala nikde válet. Byl na talíři, na stole, tady *na verandě*. Ten *mýval* vlezl *downitř*. *Navíc* jsem se kvůli němu celá polila.“ Ukážu si na džíny, které mám mokré od husté zelené tekutiny. Ponožky mám úplně promočené.

Jonah se ztvářívá pobaveně. „Dávej příště větší pozor.“

Zlostně na něj pohlédnu a pomyslím si, co tu vůbec dělá? Myslela jsem, že je v práci! Potom zvednu rozmaširované jídlo, vezmu nádobi a zamířím dovnitř, abych se převlékla do jediného čistého oblečení, které ještě mám, a dala si banán.

Když se vrátím, Jonah mi sedí v křesílku. Mýval naštěstí nikde.

„Co je tohle?“ zeptá se mě a kývne hlavou směrem k mému MacBooku.

„To je počítač.“

Suše na mě pohlédne. „Proč si vyhledáváš stránky charterových společností?“

„Protože se chci něco dozvědět o tátově konkurenci.“

„Proč? Máš najednou zájem převzít rodinný podnik?“ zamumlá.

„Ne,“ s plnou pusou banánu se tomu vysměju. „Všimla jsem si ale, že Nespoutaná Aljaška stránky nemá, a to je podle mě velká chyba. V dnešní době má stránky *každý*. Dokonce naše šestnáctiletá sousedka, která lidem venčí psy, má stránky *i* možnost internetové platby. Je to ten nejzákladnější způsob, jak nabízet svoje služby.“

Jonah se opře, po chlapsku roztáhne nohy, a založí si ruce na prsou. Uvelebil se mi v křesílku. „My vesničanům svoje služby nabízet nemusíme; všichni nás znají. Stejně tak naši partneři, pro které rozvážíme zboží, i školy.“

„Jo, ale co turisté? Agnes říkala, že o ty kvůli konkurenci přicházíte.“

„To je pravda,“ připustí. „Na tom ale žádné webové stránky nic nezmění.“

Usadím se do druhého křesílka. Zavíklá se pode mnou, jak má kovové nohy celé křivé. „Kdybych *já* jela na Aljašku a chtěla tu navštívit nějaké turistické atrakce nebo zaletět do nějakého jiného města, ani bych o Nespoutané Aljašce nevěděla.“

„Samozřejmě že věděla. Jsme uvedeni na všech významných stránkách o turismu na Aljašce. A jsme i ve jmenném rejstříku.“

„To jo, ale nedají se o vás najít žádné informace. Nikde nepíšete nic o svých letadlech, pravidlech, podmínkách pro vrácení peněz, letovém řádu, o tom, kolik by stálo...“

„Všechno to lidem sdělíme, když nám zavolají,“ řekne, jako by to mělo být jasné.

Vůbec mě nepochopil.

„Jonahu, takhle to možná chodí tady, jestli k vám ale chcete přilákat lidi z dolních osmačtyřiceti, nebo jak tomu říkáte, či z jiných částí světa, tak to nestačí. Lidi do firem nevolají, rozhodně ne předtím než si sami nějaké předvyberou. Lidi *nesnášejí* telefonování. Pokud to není nezbytně nutné, tak *já* si nevolám ani se svými *přáteli*. Všichni se podívají na internet, vygooglí si, co hledají, vyberou si dvě nebo tři varianty a až *potom* zvednou telefon a zavolají. Spousta lidí nezavolá dokonce vůbec a raději své otázky sepíše do e-mailu.“

„Tak nám můžou poslat e-mail.“

„A kde najdou vaši e-mailovou adresu? Na stránkách ji neuvádíte. A rozhodně ji nepůjdou hledat do nějakého jmenného rejstříku, to

mi věř.“ Pokračuju, protože se zdá, že mě Jonah začal poslouchat. „Spousta lidí si vytvoří on-line objednávku, vytiskne si potvrzení a dostaví se k letu. A jestli tu máte jiné charterové společnosti, které mají webové stránky s všemožnými informacemi, fotkami letadel a videi s létáním, jež jim ulehčí rozhodování, tak Nespoutanou Aljašku rovnou přeskočí. A upřímně, kdybych si zaplatila cestu na Aljašku a pak měla vypláznout další peníze za to, abych viděla hory a zvířata ve volné přírodě nebo letěla do nějakého kempu, tak bych si nevybrala společnost, která si nedokáže vytvořit ani jednoduché webové stránky.“

Ne že bych měla nějaká konkrétní data, která by to dokazovala, ale to dá přece rozum, ne? Tohle vědí *všichni*, ne?

Jonah stále nevypadá, že je o tom přesvědčený.

„Podívej, řekněme, že jsem nějaký John Smith z Arkansasu a chci se vydat na Aljašku lovit. Nikdy jsem tam nebyl, tak si vyhledám lovecké kempy na Aljašce a najdu tenhle.“ Maličko se nadzvednu a poposunu si křesílko, abych dosáhla na notebook. Jonah se ani nehne, takže se mu musím naklonit přes stehno, abych na počítač dosáhla. Přepnu na záložku s kempem, který se mi předtím při vyhledávání objevil na prvním místě. „A když kliknu na jak se k nám dostanete“, odkáže mě to na stránky společnosti Alaska Aviator.“

„Protože s nimi mají smlouvu. My ji zase máme s River & Co.“

„S tou firmou, která neplatí včas?“ Předkloním se a najedu na jejich stránky a omylem mu přitom kopnu kolenem do jeho. „Promiň“, zamumlám. „Jako možnosti dopravy tu mají uvedené Nespoutanou Aljašku a Alaska Aviator.“ Poklepu na obrazovku nalakovaným umělým nehtem a ukážu mu to a znovu do něj kopnu. Neuhne. „Když si tedy John Smith plánuje cestu, Alaska Aviator se mu okamžitě jeví jako lepší varianta, protože nemá srovnání a musí se nějak rozhodnout, tam daleko v Oklahomě.“

„Já myslel, že jsi říkala, že je z Arkansasu.“

„To je jedno. Jde o to, že Nespoutanou Aljašku by si vybral jedinež v případě, že by byla mnohem levnější.“

„Ceny jsou v podstatě stejné.“

„Tak v tom případě hádej, koho si John zvolí, až si svůj lovecký výlet bude objednávat?“ Opřu se. Jsem spokojená, že jsem mu dokázala, že mám pravdu. „On možná nebude problém v River & Co. Oni

turistům možná neradí, aby si zvolili tu druhou společnost. Turisti s ní možná létají proto, že jim usnadnila rozhodování.“

Jonah se na mě pronikavě zadívá. Chladný, lhostejný výraz, který ve tváři obvykle mívá, teď vystřídala zvědavost. „Ty to umíš? Jako vytvořit internetové stránky.“

„Jo. V podstatě jsem vytvořila tyhle.“ Nakloním se a otevřu záložku se stránkami Calla & Dee.

„Jsou *růžové*.“

Obrátím oči v sloup. „To je jen vzhled té stránky. Vymyslela bych něco, co by se k Nespoutané Aljašce hodilo.“

„Za čtyři dny?“

„Jo. Asi. Něco jednoduchého určitě.“ Pokrčím rameny. „Co tady mám dělat?“

Zamyšleně sraští čelo a přikývne. „Nebude to moc drahé, ne?“

„Ne. Vytvořím je ve stejné aplikaci, v jaké jsem vytvářela tamty stránky. Je to skoro zadarmo. A mám s sebou foťák, takže můžu něco nafotit. Nejsem sice profesionálka, ale fotím slušně. Tohle je moje práce.“ Kliknu na příspěvek, u kterého je na hodně snímcích zachycena krajina.

„Flitry ve městě“ nahlas přečte Jonah.

„Nadpisů si nevšíměj a zaměř se na ty fotky.“

„Kdo je tohle?“ Kývnutím ukáže na Dianu pózující v High Parku v růžové minisukni s flitry, která má stejný odstín jako rozkvetlé třešně za ní.

„To je moje nejlepší kamarádka.“

„Páni.“

„Jasně. Výborně. Tobě se tedy líbí dlouhonohé blondýny. Že mě to nepřekvapuje,“ zamumlám. „Ale podívej se na tu fotku.“

„Skoro jí z té sukně kouká zadek.“

„Jonahu!“ zabrblám, ač se směju a plácnu ho do hrudi, přičemž si všimnu, jak jí má pevnou a vyrýsovanou. „Zapomeň na Dianu v té svojí minisukni. Důležité je, že umím poměrně obstojně fotit. A rozhodně by to bylo lepší než to, co tam máte teď, tedy nic.“

Pobaveně mě pozoruje a já se na něj začínám přihloupě zubit, ačkoli mě trochu štve. „Ty mě nebereš vážně.“

„Beru. Přísahám.“ Položí mi ruku na koleno, rychle, ale pevně mi ho zmáčkne, a zase se opře. „Tak se do toho pusť.“

„Vážně?“ překvapeně se zeptám.

Pokrčí rameny. „Zníš přesvědčivě. Sice si zatím nejsem úplně jistý, jestli tomu věřím, ale určitě to neublíží.“

„Mám se nejdřív zeptat táty?“

„Ale ne, prostě mu řekni, že na tom pracuješ. Bude mít radost.“

„Myslíš?“

„Děláš si srandu? Jasně že bude rád, když jeho děcko projevuje zájem o Nespoutanou Aljašku.“

Neřekla bych přímo, že projevuju zájem o Nespoutanou Aljašku, jako spíš že se chci cítit užitečná a mít se čím zabavit. To si ale nechám pro sebe. „No... tak jo.“

„Tak jo.“ Odhodlaně přikývne. „My to spolu takhle narychlo zvládneme.“

Hej. Počkat. „My?“ Vyvalím na něj oči.

„Kde jinde bys vzala veškeré informace o letadlech, historii Nespoutané Aljašky a tak? Myslíš, že bys to nějak vymyslela? *Za čtyři dny?* A já o Nespoutané Aljašce vím úplně všechno.“

„Jasně. To asi jo.“ Spolupráce s Jonahem na internetových stránkách Nespoutané Aljašky. „To bude zajímavé,“ zamumlám si pod vousy.

Ušklíbne se. „Proč to říkáš?“

„Protože ty seš... *ty*.“

„A ty seš *ty*,“ vrátí mi to a pak už mírněji dodá: „Ale jsi *opravdu* chytrá. Jsem z toho v šoku.“

„Sklapni.“ Potěší mě to. Jonah si o mně myslí, že jsem chytrá.

Povzdechne si a zadívá se na svoje založené ruce. „Dobrá, dobrá. Náš vztah nezačal úplně šťastně a můžu za to já. No jo, když se chovám jako blbec, tak to dokážu uznat.“

„Takže... mír nebo tak něco?“ Dokáže se Jonah chovat slušně?

„Tak něco.“ Podívá se na hodinky a pomalu vstane z křesílka. Vydá se ke dveřím z verandy, přičemž v těch svých těžkých botách dupe po podlahových prknech.

„Táta ti řekl, aby ses ke mně choval hezky, že jo?“

„Ne-e.“

Nevěřím mu, především když mi táta slíbil, že Jonahovi řekne, aby na mě nebyl tak nepřijemný. A mám takový pocit, že na to, aby Jonah tátovy prosby ignoroval, si jsou příliš blízcí.

„Počkej.“

Zastaví se u dveří. „Jop?“

„Co víš o tátově diagnóze?“ Táta mi dal jasně najevo, že nechce, abych na to zaváděla řeč, a Agnes mi už všechno, co ví, pověděla.

Jediný, koho se tedy ještě můžu zeptat, je Jonah.

Zhluboka si povzdechne, až svěsí ramena. „Vím, že má rakovinu a že o tom během tvojí návštěvy nechce mluvit.“

„Co to podle tebe znamená?“

„Že má rakovinu a že o tom během tvojí návštěvy nechce mluvit,“ věčně pronese.

Stojí ke mně zády. Obrátím oči v sloup. „No a nespověřil se ti s tím, jak moc je to špatné?“

Na dlouhý okamžik se odmlčí a potom mi zdráhavě prozradí: „Ptal se mě, jestli bych nezávázil koupit jeho společnosti.“

To jsem nečekala. „Přemýšlí, že by Nespoutanou Aljašku *prodal*?“

„Zvažuje různé možnosti. Prý už by možná rád odešel do důchodu.“

Můj táta, a v důchodu... Je mu teprve padesát tři. Na druhou stranu tu firmu začal řídit, když mu bylo jen lehce přes dvacet. Možná že už mu to po třiceti letech konečně stačilo. Co by ale dělal?

Zůstal by na Aljašce?

Nebo by chtěl konečně vyzkoušet něco nového?

„Co jsi mu odpověděl?“

Tiše se zasměje. „Nemám na to peníze. Navíc nechci příštích třicet let sedět den co den v kanceláři. Vyhovuje mi, jak je to teď. Každopádně jsem mu slíbil, že se případně ujmu vedení Nespoutané Aljašky na tak dlouho, jak jen bude potřebovat.“

Stejně jako se táta ujal vedení, když děda započal léčbu.

Začíná mi být do pláče, ale přemůžu se a řeknu: „To jsi hodný, že bys to udělal.“

„No jo, tak Wren je pro mě jako rodina. Udělal bych pro něj všechno.“ Hlas mu zhrubne a odkašle si.

Z toho projevu emocí, pro něj tak nezvyklého, se mi sevře hrud'. „Myslíš si, že se z toho dostane?“

„Myslím si... že jestli tu můžeš zůstat déle, tak bys měla.“

„Mohla bych,“ vyhrknu, aniž bych si to promyslela.

Jonah se otočí a nechápavě na mě pohlédne.

Pokrčím rameny. „Dostala jsem výpověď z důvodu restrukturalizace, takže momentálně se nemusím vrátit do žádné práce.“

Pozorně se mi dívá do tváře. „V tom případě bys tu měla ještě týden dva zůstat. Nebo i déle, kdybys našla odvalu vypořádat se s tím, jako to tu chodí.“

Stroze se na něj kouknu.

Jenže on se vůbec netváří pobaveně. „Věř mi, Callo, že jestli tu nezůstaneš, budeš toho celý život litovat.“

Pronese to naprosto nesmlouvavě.

Souvisí to s událostmi z minulosti týkajícími se jeho otce, jichž sám lituje?

A co by to pro mě vlastně znamenalo? Strávit celý *měsíc* v Bangoru na Aljašce?

Nevadilo by tátovi, kdybych u něj byla tak dlouho?

Jonah pohlédne na světle růžový kardigan, do kterého jsem zachumlaná. „Než jsem šel domů, tak jsem volal do Anchorage ohledně těch tvých věcí. Zřejmě se vyskytl nějaký technický problém s letadlem. Dneska ti kufrы nedopraví.“

Zaúpím. „*Opravdu?*“

„Bohužel.“ Houpavým krokem beze spěchu vyjde ze dveří a odkráčí přes trávník k sobě domů a mě tam celou ustaranou nechá jen tak stát.

Kdosi se zavrváním otevře dveře do kuchyně. Ohlédnu se, akorát když táta vejde.

„Náročný den, co?“ Byl v práci téměř čtrnáct hodin.

„Jako vždy.“ Unaveně si povzdechne, hodí na linku nějaké dokumenty a promne si oči. „Tady něco voní.“

Přidám do misky hrst nakrájených paprik. „Připravuju nám večeři. Řecký salát s kuřecím masem a domácí zálivkou.“ Vzhledem k ceně potřebných surovin a taxíka k tomu by se měl prodávat ve sklenicích pod názvem Tekuté zlato. „Za pět minut to bude hotové. Doufám, že ti chutnají černé olivy.“

„To je... Jo. Jasně, chutnají.“ Dlouze se odmlčí a upřeně na mě hledí. „Děkuju, Callo. To je od tebe milé.“

„O nic nejde.“ Jen je to první jídlo, které jsem pro nás kdy připravila, pomyslím si s úsměvem na rtech. Taková ta zdánlivě nedůležitá

a bezvýznamná věc, kterou si pravděpodobně budu pamatovat do konce života.

„Jak ses měla ty?“

Strašně ráda bych mu řekla, že se chystám Nespoutané Aljašce vytvořit stránky.

Zoufale bych se ho chtěla zeptat, zda skutečně zvažuje, že odejde do důchodu.

Jak mám začít?

Na schodech vedoucích na verandu se ozve rychlý dupot a za okamžik se rozletí dveře. Dovnitř vrazí Mabel. Zubí se od ucha k uchu a je celá zadýchaná, jako by sem po příjezdové cestě běžela.

„Jsem tu včas!“

„Čau prcku.“ Tátovi se ve tváři okamžitě objeví něžný úsměv. „Co to tam máš?“

„Svoji specialitu.“ Na rukou má chňapky a drží skleněnou mísu přikrytou alobalem. Zvedne ji a prohlásí s hereckým nadáním a takovou energií, jakou já nemám ani omylem: „Nejsýrovější, nejkrémovější a nejužasnější těstoviny, jaké jsi *kdy* jedl. Před chvilkou jsem je vyndala z trouby.“ Položí mísu na stůl a sundá z ní alobal, z něhož visí sýr, který se na něj přilepil. „Konečně jsou dokonalé.“

Kdybych tohle snědla, tak by to moje střeva asi nepřežila.

„*Páni*. A přinesla jsi toho tolik, že to můžu jíst celý týden,“ tiše se zasměje táta. Obrátí se na mě a vysvětlí mi: „Z Mabel se stala vášnivá kuchařka. Už rok hodně experimentuje v kuchyni a já jí dělám pokusného králíka. Tohle je už... osmý týden, co ty těstoviny vaříš?“

„Devátý,“ pyšně ho opraví. „Ale *tyhle* jsou skutečně dokonalé, to mi věř.“

„*Devátý týden v řadě*, co jím těstoviny se sýrem.“ Z pohledu, který mi věnuje, je jasné, že už je nemůže ani vidět. Potlačím smích, ačkoli se mě to celé silně dotklo. Tahle nic netušící dvanáctiletá holka se nám sem vetře zrovna v jeden z mála večerů, které mohu strávit se svým otcem. *Já* nebydlím naproti. *Já* nemůžu přiběhnout po příjezdové cestě a přinést mu večeri, kdykoli se mi zlíbí. To *já* mu mám dneska vařit večeri.

Je jí teprve dvanáct a já pochybuju, že měla zlé úmysly, když nám ten společný večer s tátou narušila. Přesto na ni mám momentálně strašný vztek.

Každopádně se tím vysvětluje ta prázdná lednička. *A* to, čím se táta běžně živí.

„Callo, jen počkej, až je ochutnáš.“ Mabel vyndá ze skříňky tři talíře.

„Dala bych si strašně ráda, Mabel, ale mám alergii na mléčné výrobky,“ vysvětlím jí s omluvným výrazem ve tváři.

„Fakt? To je blbě. Co si tedy dáš?“ Mabel se přijde podívat, co mám v míse. Svraští nos. „*Aha*. No, tak ještěže jsem pro nás uvařila.“

Svraštím čelo. „Proč?“

„Protože Wren naprosto *nesnáší* zeleninu. Hlavně saláty.“

Táta se ošije. „Řekl bych, že to je trochu silné slovo, Mabel –“

„Není! Když k nám přijde na večeri, mamka mu říká malý Wren, protože mu veškerou zeleninu musí nakrájet na *malinké* kousíčky a ty schovat do omáčky, aby je snědl.“ Zazubí se na mě a vyloví ze šuplíku servírovací lžíci.

Předtím se tedy akorát snažil chovat zdvořile. Když nad tím teď tak přemýšlím, je pravda, že si včera žádnou zeleninu nedal.

Povzdechne si a rozpačitě se na mě usměje.

Mabel nandá na dva talíře pořádnou porci těstovin a zamíří s nimi do obývacího pokoje. Stihne během toho na tátu ještě zavolat: „Černé máš tentokrát ty, nebo je řada na mně?“

„Nepamatuju si to. Vyber si.“ Zastaví se ve dveřích. „Pravidelně večer hrajeme dámu. Teď nám to párkrát nevyšlo.“

Očividně proto, že jsem přijela na Aljašku.

Zaváhá a kousne se do spodního rtu. „Takže... alergie na mléčné výrobky.“

„Jo.“

„Tak proto máme v ledniče to *sóji* mléko.“

„Sójové,“ opravím ho. „A ano. Dávám si ho do kafe.“

„Aha. No... tak teď už to vím.“

„Jo. Tak jako já teď už vím, že bys *ani trochu* nesnědl.“ Ukážu nožem na mísu se salátem.

„Snědl bych to do posledního sousta, prcku,“ řekne s jistotou a zmizí v obývacím pokoji.

Já zůstanu stát před stěnou s kachnami a usmívám se.

Mabel nadšeně vykřikne, sebere ze šachovnice černý hrací kámen a přidá si ho ke své čím dál tím větší hromádce. „Jaké to je čtrnáctkrát v řadě prohrát s malou *holkou*?“

Táta zamyšleně upřeně hledí na šachovnici, jako by si přehrával poslední tahy. „Zdá se, že jsem tě to naučil *až moc* dobře,“ zamumlá a opře se do polohovatelného křesla. Podívá se na mě, jak sedím na gauči v tureckém sedu s MacBookem na klíně. „Vážně to nechceš zkusit, Callo? Sháním totiž nějakého soupeře, kterého bych mohl porazit. Moje ego to potřebuje.“

„Třeba zítra,“ vyhýbavě odpovím.

Táta se tiše zasměje. „Děkuju, že lžeš, abych z toho nebyl smutný. Tvoje mamka vždycky okamžitě odmítla.“

Mabel zvědavě pohlédne na tátu a pak zase na mě. Zajímalo by mě, kolik toho o naší minulosti ví. Cítí mezi námi to napětí? To, které jak se zdá, našťěstí pomalounku slábne?

Táta začne stavět hrací kameny na šachovnici. „Tak zase zítra, prcku?“

Sevře se mi žaludek, ale snažím se to nevnímat. Během večera ji tak oslovil několikrát a mně to pokaždé rvalo uši. Nemilosrdně mi to vždycky připomnělo, že mezi nimi je něco, co mezi námi dvěma nikdy nebylo, dokonce ani před lety, kdy jsem mu ještě volávala a on mi to ještě brával.

Přestože nejsou pokrevními příbuznými.

Přestože on ani nechodí s Agnes.

Mají takový ten opravdový vztah jako otec s dcerou.

Mabel se koukne na hodiny na zdi a neochotně řekne: „Dobře.“ Pak jí ale zajiskří v očích a ďábelsky dodá: „Zítra tě nechám vyhrát.“

„To by byla fajn změna.“

„Tak já jdu, mějte se.“ Předkloní se a letmo tátu políbí na čelo, naprosto přirozeně, jako by to dělala už potisící.

Jak asi zareaguje, až zjistí, že má rakovinu? Soudě dle toho, že ji všichni před tou krutou pravdou chrání, tuším, že ji to hodně sebere.

Vezme si svetr, který si předtím přehodila přes opěradlo tátova křesla. „Jo, Callo, zítra ráno se s pár místními chystáme jít sbírat borůvky, nechceš se k nám přidat?“

Zaženu ponuré myšlenky. „Proč ne?“ Ani si nepamatuju, kdy jsem naposledy něco takového dělala.

„Tak jo.“ Pokrčí rameny, jako by jí bylo jedno, jestli půjdu nebo ne. Vzhledem k tomu, že mi Agnes říkala, jak jsem pro Mabel zajímavá a neokoukaná, tak se ale domnívám, že se jen tak přetvařuje.

Odejde tak rychle a bezstarostně, jak přišla, a v místnosti v tu ránu zavládne neuvěřitelný klid.

„Snad jsou ty těstoviny dobré,“ zamumlám a zakousnu se do jablka. „Zbylo ještě pro dalších dvacet lidí.“

„Abych řekl pravdu, tak mezi těmi dnešními a těmi z těch z předchozích osmi týdnů žádný rozdíl nevidím,“ zamumlá táta a zadívá se mi přitom do prázdného talíře, ze kterého jsem snědla dvě porce své večeře. „Škoda že mi s nimi nemůžeš pomoci. Zdá se, že na to, jak jsi drobná, toho sníš opravdu hodně.“

„Podle mě mi strašně ovlivňuje chuť k jídlu ten časový posun,“ připustím. „Navíc mi ta Jonahova medvědí špindíra zničila oběd, takže jsem dneska moc nejedla.“

Táta svráští čelo. „*Medvědí špindíra?*“

„Mýval.“

„Jo aha.“ Dojde mu to, přikývne a usměje se. „Takže se už znáš s Banditou.“

„Udělal si z toho zvířete domácího mazlíčka. To víš, ne?“

Táta se tiše zasměje. „Jonah loni zjistil, že mu bydlí pod domem. Bylo to ještě mládě a zřejmě přišlo o rodinu. Tak mu tam začal házet kousky jídla, aby mu pomohl, než se osamostatní. To se ale nestalo.“

„To se není co divit. Kdo by taky odcházel z bufetu s neomezeným množstvím jídla do divoké přírody, kde bude trpět hladu?“

„Jonah mu na verandě vybudoval takovou malou noru, kde teď žije. Vypadá docela útulně.“

„Jonah ho dneska *poplácal*.“ Ošiju se.

„Bandita je takové přátelské zvířátko. Je rád středem pozornosti.“ Zdá se, že táta to schvaluje.

„*Uvědomujete* si, že mývalové přenášejí různé nemoci, že jo?“

Táta nad mojí obavou jen mávne rukou. „Ale ne, tomu nic není. Jedna Jonahova kamarádka je veterinářka. Naočkovala Banditu proti vzteklině. A že jim to dalo zabrat. Jonah ho musel uspat.“ Odmlčí se. „Marie by je tedy samozřejmě nejspíš vůbec neměla očkovat, takže kdyby to někdo zjistil...“ Pohlédne na mě a v očích má varování.

„Komu bych to tak vykládala?“ Samozřejmě kromě matky a Diany. Táta bezmyšlenkovitě přemísťuje hrací kameny. „A co ty? Pamatuju si, že jsi tenkrát byla rozhodnutá, že si pořídíš psa. Stalo se?“

„Ne. Simon je alergický téměř na všechno, co má čtyři nohy. Ale to nevadí. Už takhle toho mám dost. Jednou jsem ale k Vánocům dostala rybičku.“

Zamyšleně svráští čelo. „Jo, na to si asi vzpomínám.“

„Jmenovala se Gupka. Byla to... gupka.“ Vzpomenu si, jak to bylo hloupoučké a obrátím oči v sloup. „Dožila se týdne a pak jsme ji museli spláchnout do záchodu.“

„Takže... žádného domácího mazlíčka nemáš.“

„Ne.“ Odrfknu si. „Jestli teda nepočítáš Tima se Sidem.“

Táta nechápavě pozvedne obočí.

„Takové dva mývaly, kteří žijí u nás v ulici a *neustále* mě terorizují.“

„Terorizují...“ pobaveně po mně zopakuje. „To musejí být příšerní tvorové.“

„To si *piš!* Navíc jsou obrovští. Dvakrát tak velcí jako Bandita. A zlomyslní.“ Ne že by mi tedy někdy provedli něco jiného kromě toho, že mě šíleně rozčilují.

„Víš, že mývalové původně nepocházejí z Aljašky?“

„To jsem nevěděla,“ pomalu odpovím.

„Je to tak. Ve třicátých letech je sem dovezli kvůli obchodu s kožešinou.“

„To je něco.“ Z mého tónu je patrné, že mě to nezajímá, ale on se tomu tiše zasměje.

„Co se týče vztekliny, víc nás ve skutečnosti trápí lišky. Ti malí prevítí totiž vždycky naběhnou do nějaké vesnice a zaútočí tam na psy. Marie jednou za měsíc na pár dnů létá z Anchorage do Bangoru, kde vede kliniku. Jonah ji většinou vezme do vesnic a ona tam naočkuje zatoulané psy proti vzteklíně. Ona je ta holka v tomhle ohledu tak trochu zarytá bojovnice.“

„To vypadá, že jsou si Jonah s tou Marií dost blízcí, když kvůli němu tím, že očkuje Banditu, riskuje, že se dostane do problémů,“ řeknu nenuceně. „Oni spolu chodí, nebo tak?“

Táta se zamračí. „Ne, ne... jsou jen přátelé. Tedy aspoň co já vím. Ačkoli Jonah o dívkách, se kterými... *randí*, nemluví.“ Slovo „randí“ pronese jaksi nejistě, z čehož usuzuju, že tak by úplně nepopsal, co

Jonah s holkami, které se mu líbí, dělá. „Agnes je sice přesvědčená, že by Marie chtěla, aby mezi nimi bylo něco víc, ale to ona říká o většině dívek v jeho okolí.“

„Já to nechápu,“ zmateně zamumlám. Ta prodavačka z kavárny Kayley... veterinářka Marie... dokonce i dvanáctiletá Mabel je do toho neomaleného obra celá poblázněná. Soudě dle toho, jak spolu s Kayley flirtovali, však hádám, že se k nim chová mnohem lépe než ke mně.

Co ale nechápu už *vůbec*, je to, že jsem znenadáni *cosi* pocítila, když Jonah zíral na Dianu v té minisukni. Nemůžu se toho pocitu zbavit. Jako bych byla lehce zklamaná, ale tak to být nemůže, protože mně se Jonah takhle *nelíbí*. Já ho momentálně sotva snesu.

Táta si mě dlouze zvláště prohlíží. „Pořád spolu nevycházíte?“

„Řekla bych, že se to dneska zlomilo a je to na dobré cestě. Bude mi pomáhat vytvořit internetové stránky pro Nespoutanou Aljašku.“ Třeba z nás pak nakonec ještě budou přátelé.

Buď to, anebo tu spolupráci jeden z nás nepřežije.

Táta na mě vyvalí oči. „Internetové stránky?“

Když mu přednesu svoje argumenty, tak jako předtím Jonahovi, tváří se zamyšleně. „To byl jeho nápad?“

„Ne. Nabídla jsem se sama.“

„Tak na tom celý večer pracuješ?“ Kývne směrem k mému počítači.

„Jo. Už jsem si vytvořila takovou kostru.“ Slezu z pohovky a donesu si notebook na místo, kde předtím stála šachovnice. „Můžeme si trochu pohrát s barvami a designem, a ještě to vylepšit a pak už tam bude stačit jen doplnit obsah a fotky.“

„Kéž bych měl alespoň z poloviny tak dobré obchodní myšlení jako ty. Dost by mi to bývalo usnadnilo vedení Nespoutané Aljašky.“ Zamyšleně se usměje. „Vyrostla z tebe fakt chytrá ženská, prcku.“

Přepadne mě nostalgie. Přestože vím, že už ta přezdívková není výhradně moje, mám ji spojenou s dávnou minulostí.

„Jonah mi taky říkal, že jsi se ho ptal, jestli by od tebe Nespoutanou Aljašku nechtěl koupit.“

„On ti to řekl, jo?“ Táta sevře rty a zadívá se na sešlapaný koberec.

„Neměl?“

„No, vlastně jsem mu to nezakázal,“ odpoví po chvíli. „On by ji ze všech lidí, které znám, vedl nejlépe. Společnost Aro Airlines měla

zájem nás koupit, ale tím by Nespoutaná Aljaška v podstatě zanikla.“
Smutně se usměje. „Na to zatím nejsem připravený.“

Jonas říká, že na to stejně nemá peníze, takže co jiného tátovi ještě zbývá?

„Taky prý přemýšlíš, že odejdeš do důchodu.“

Dlouze a zhluboka se nadechne. „Zvažuju to. Těch třicet let mi dalo zabrat, takže by mi nevadilo si teď trochu odpočinout.“ Odmlčí se. Pak se zeptá: „Jsi unavená?“

„Ani ne. Odpoledne jsem si zdřímla.“ Úplně jsem po tom léku vytuhla. Otoky se mi ale naštěstí nerozšířily za ohraničení, která jsem si nakreslila na kůži.

„Tamhle ve skřínce mám nějaké filmy. Jsou sice staré, ale patří k mým oblíbeným.“

To se mě táta nepřímou ptá, jestli se s ním nechci podívat na nějaký film? Snaží se Wren Fletcher znovu poznat svou dceru?

„Můžu vám nějaký vybrat,“ nejistě navrhu.

„Jo? Tak dobře.“

Vypnu a odložím počítač a zamírím k rohové skřínce.

Ještě předtím si však všimnu, že se táta spokojeně pousměje.

Kapitola 13

Někdo v dálce zaklepe, až sebou cuknu.

Za okamžik se klepání ozve znovu, ovšem tentokrát je to spíše bušení.

Navíc na dveře do mého pokoje.

Stáhnou si masku z očí a zamžourám, protože zpoza rolet dovnitř proniká sluneční světlo. „Jo?“ Zavolám ještě rozespalým chraplavým hlasem.

Odpovědi se nedočkám, dotyčný však zaklepe znovu. Zní to naléhavě. Znervózním.

Chvilí mi trvá, než se vymaním z příkrývek, potom klopýtám ke dveřím a rychle je otevřu.

Stojí v nich Jonah.

„Co se děje? Stalo se něco s tátou?“ zděšeně se zeptám a koukám do chodby, jestli ho někde neuvidím.

Dlouze na mě upřeně zírá a prohlíží si mě ve tváři.

„Jonahu?“

Zamrká. „*Takhle* tedy vypadáš, když nemáš napatlaný obličej.“

Podrážděně si povzdechnu. „Nemám takhle poránu na ty tvoje blbé kecý náladu. Co chceš? Kde je táta?“

Jonah mi pohlédne na hrudník a já si uvědomím, že na sobě mám bavlněné tílko bez podprsenky. Navíc je tu poměrně chladno.

Instinktivně si založím ruce na prsou a z nějakého nepochopitelného důvodu se zachvěju.

Jonah zase rychle vzhledne. „Musel letět do Anchorage. Myslel jsem si, že už budeš vzhůru.“

Na okamžik se mu zadívám do ledově modrých duhovek. Zdají se mi poněkud tmavší. Vášnivě. Je... vzrušený? „Dívali jsme se včera dlouho na film a já jsem pak nemohla usnout. Kolik je vůbec hodin?“

„Sedm. Oblékni se. Dneska se proletíš.“

To mě okamžitě probere. „*Cože* se dneska?“

„Je jasno a tvůj táta chce, abys z Aljašky něco viděla. Jsi tady už tři dny. Je načase, aby ses proletěla.“

„S *tebou*?“ nejistě se zeptám.

Ušklíbne se. „Ale no tak. Aspoň budeš moct něco nafotit na stránky Nespoutané Aljašky. Říkala jsi přece, že to máš v plánu, ne?“

Když si představím, že mám s Jonahem znovu sednout do letadla, okamžitě se mě začne zmocňovat nesmírná úzkost. Zároveň se na to však nepochopitelně těším. Nechci navíc celý den vysedávat doma a snažit se něčím zabavit, než přijde táta. „Dobře. Za hodinku budu připravená.“

Vybuchne smíchy. „Za pět minut.“

„To určitě. Já se za pět minut nevypravím. Nejsem *ty*.“

Suše se na mě podívá. „Jsi na Aljašce. Něco na sebe hoď, vyčisti si zuby a jdeme.“

„Půlhodiny.“ Když vynechám sprchu a pospíším si s líčením, tak to stihnu.

„Pět minut.“

„Dvacet,“ smlouvám.

Podívá se mi tím jindy chladným pohledem na pusku, krk, hrudník a níž a pak se mi zase koukne do očí. Do ticha se ozve, jak hlasitě polkne. „Callo, ty se nemusíš nějak připravovat, aby ti to slušelo. Vážně.“

Nemám slov. On mi zalichotil?

Jonah?

A jak to, že mi ten jeho vášnivý pohled není nepřijemný?

Jak to, že na mě podle všeho má zcela opačný účinek a já jsem lehce rozechvělá? Jsem...? Ne, i když má hezkou horní polovinu obličeje a skvělou postavu, *nemůže* mě přitahovat. Nemůžu se přenést přes ty vousy à la yetti.

Cosí v Jonahově pohledu však vzbuzuje mou zvědavost.

„Patnáct minut,“ řeknu rozechvělým hlasem a odkašlu si.

„Jestli nebudeš venku do *pěti* minut, tak sem přijdu, přehodím si tě přes rameno a vynesu tě odsud.“

„To bys neudělal.“

Uličnický se na mě usměje a mně se zrychlí tep. „Jen to zkus. A jen pro tvou informaci, bude mi jedno, jestli nebudeš oblečená.“ Nastaví si něco na hodinkách.

„Ty sis nastavil *časovač*?“

„Pět minut. Počkám v autě.“

Odchází a já se za ním mračím.

„Tik tak!“

„Blbec.“ Zafuním a skočím po džínách.

„Ty do těch puklin najíždíš *schválně*?“ osočím se na něj. Vztekle na sebe hledím do zrcátka na sluneční cloně a snažím se nanést si druhou vrstvu řasenky.

„Tady jsi v aljašské buši. Tak toho nech,“ zamumlá, ale trochu zpomalí. I tak se mi ale třese ruka, protože cesta je příliš hrbolatá.

Vzdám pokusy o druhou vrstvu, řasenku zašroubuju a hodím si ji do kabelky. „Proč tomu tady vůbec všichni říkáte buš? U nás je buš něco jako hustý les. Tady žádný les není. Nejsou tu skoro ani žádné stromy. *Žádný* hustý porost.“ Tiše dodám: „Kromě toho, který máš na tváři.“

„Tady si někdo poránu ale vyskakuje.“ Evidentně se baví.

Nasadím si sluneční brýle, protože na mě praží slunce. Oproti mrholení je to sice vítaná změna, ovšem ne když mi svítí přímo do očí. „Jestli se ti to nelíbí, tak mě příště netahej z postele a tolik na mě nespěchej.“ Když poránu musím chvátat, tak pak nikdy nemám dobrou náladu.

„Dostala jsi tři minuty k dobru.“

„Jak milé.“ Sáhnu po termohrnku, kam jsem ještě stihla nalít kafe, než do kuchyně vletěl Jonah, kterému na hodinkách zvonil budík. „Nechápu, jak všem těm místním ženám dokážeš zabránit v tom, aby tě obtěžovaly.“

Tiše se zasměje, až mě to poněkud rozněžní. *Štve* mě, že se tak hezky směje. „Jsem rád, že se přece jen dokážeš trochu rozvášnit.“

„Asi ze mě dokážeš dostat to nejlepší,“ zamumlám. Obvykle se takhle nechovám. Jako bych se najednou chtěla hádat.

Prudce odbočí doprava a já si poliju bílé bavlněné tričko.

„Sakra!“ Snažím se to utřít, ale fleky nemizí.

„Klid. Je to *jen* triko.“

„Stálo sto dolarů.“

„Ty jsi za něj zaplatila *sto dolarů*?“ Jonah se na mě podívá se svraštělým čelem a z jeho pohledu jasně vyčtu, že říká: „Ty jsi vážně blbá.“

„No a co? I po častém nošení a padesáti vypráních vypadá jako nové.“

„Za sto dolarů bych teda rozhodně čekal, že se bude prát samo.“

„Tím chceš říct, že tvoje *prvotřídní* oblečení z místního obchodu s potravinami se samo nepere?“ Kousavě pohlédnu na jeho košili, která mu, ač je úplně obyčejná, sluší.

Ušklíbne se. „Jak ti chutná to sójové mléko, které si teď ráno dáváš do kafe?“

Sakra. Úplně jsem na to zapoměla. A samozřejmě že to musel vytáhnout poté, co jsem mu uštedřila ránu pod pás, jen aby ze mě udělal úplného idiota. To od něj není fér. „Děkuju ti za něj.“ Zaváhám. „To od tebe bylo milé.“

„Neudělal jsem to kvůli tobě. Udělal jsem to kvůli všem, kteří s tebou musejí trávit čas.“

Musím se ovládat, abych na to nereagovala, odvrátím se od něj a soustředím se na letiště před námi.

Takže tolik k tomu našemu míru.

Agnes se bystrýma očima zvědavě dívá z Jonaha na mě. „Spolu odletíte, spolu se vrátíte, jasné?“

„Potřebuje, abych pilotoval, takže mě nemůže zabít.“ Jonah si od Sonnyho vezme malý, výrazně červený kufřík s popruhem a umístí ho dozadu v oranžovo-bílém letadle. „Nebo aspoň než se vrátíme.“

Díkybohu, že je tohle letadlo větší, pomyslím si, když spatřím, že má vpředu dvě sedadla vedle sebe a za nimi další řadu. Sedačky jsou sytě vínové, což se příšerně tluče s oranžovým pruhem na vnější straně letadla. Ne že by mi na barevném provedení stroje záleželo. Bude mi stačit, když se udrží ve vzduchu.

„Na. Tohle se ti bude hodit.“ Jonah po mně hodí jemně pletenou černou mikinu s kapucí.

Obleču si ji a Agnes si mě mezitím prohlíží. „Dneska vypadáš nějak jinak, Callo.“

„To je tím, že mě Jonah málem nenechal se ani vyčurat, natož se namalovat.“ Připadám si, jako bych byla nahá, a jsem z toho celá nesvá. Už ani nevím, kdy jsem naposledy šla mezi lidi nenalíčená. Nejdou ani do posilovny, aniž bych si namalovala oči.

Agnes se na mě srdečně usměje. „Sluší ti to, když se málem ani nestihneš vyčurat, jak říkáš.“

Kvapně si zapnu mikinu na zip a ohrnu si rukávy, které mi jsou opravdu hodně dlouhé. Je mi dost velká, ale neplavu v ní tak moc, jak bych čekala, vzhledem k tomu, že je Jonahova. A že je jeho, poznám podle té dřevité vůně mýdla a mátového aroma *čehosi*. „Myslíš, že se dneska dočkám svého oblečení?“

„Jo, určitě. Tvůj táta ti ty kufrы přiveze.“

„Díkybohu. Už se strašně těším, až tu budu mít svoje holínky.“ Kouknu se na svoje běžecké boty, které už mám celé zaprášené. Jsou zničené.

„Připravená?“ zeptá se mě Jonah, jenž sedí vedle mě a tyčí se nade mnou. Vyzářuje z něj taková zvláštní energie, kterou jsem u něj doposud nezaznamenala. Je takový vždycky, když se chystá vzlétnout?

Včera jsem si toho nevšimla.

„Kam vůbec poletíme?“

„Bylo by ti k něčemu to vědět?“

„Ne,“ připustím. „Bude to ale do hor?“ Po mé první zkušenosti, a teď ještě navíc poté, co jsem slyšela příběh o Mabelině otci, bych si v tom případě totiž vystoupila.

„Ne-e.“ Jonah si nadzvedne kšiltovku, uhladí si to svoje neupravené háro a zase si ji nasadí. „Hele, Aggie, už George odletěl do Holy Crossu?“

„Čeká ještě na jeden balík. Jakmile ho bude mít, tak vyrazí.“

„A jak to vypadá s dodáním zásob do Saint Mary's?“

„Joe tam zřejmě právě přistává.“

„To je dobře. Konečně. Čekají tam na tu municí na blížící se lov už týdny,“ zamumlá.

Přestože mě Jonah štve, musím uznat, že když takhle na vlastní oči vidím, jak rozumí každodennímu chodu Nespoutané Aljašky, tak ho obdivuju. Už chápu, proč se na něj táta tolik spoléhá. A proč si myslí, že by se hodil na to, aby zachoval rodinný podnik, který byl po celá desetiletí tím, co Fletcherovy hnalo kupředu. A jak zásadní roli bude hrát Jonahova pomoc v nadcházejících měsících a letech.

„Tak jo. Můžeme letět.“

Zatímco předtím jsem pociťovala nervozitu, teď, když sleduju, jak Jonah nasedá do letadla a nasazuje si sluchátka, se ve mně začíná mlít strach a nadšené očekávání.

„Užij si to, Callo!“ křikne Agnes a začne ustupovat.

Sonny mi jednou rukou přidrží dveře a nedočkavě čeká, až si nastoupím a on konečně bude moct zavřít. Ve druhé ruce má oranžové hůlky a pohupuje jimi.

Vlezu si na své místo. Není tu ani zdaleka tak těсно jako v letadle super cub, rozhodně tu však není nějak moc prostoru, takže Jonah se paží od ramene k lokti tiskne k té mé a po celý let to tak zůstane. Smírím se s tím, že to jinak nejde, když je pilot tak velký jako on, a raději se zaměřím na přední část letadla. Je to prostě takový panel plný otáčkoměrů, spínačů a páček, na jehož obou stranách je prostor na nohy. Jonah na panelu plynule a rychle mačká a přepíná všechno možné tak profesionálně, jako kdyby to dělal už tisícíci.

Motor tiše zaburácí a vrtule se otočí jednou... dvakrát... a pak už se jednotlivé listy spojí v jednu rozmazanou skvrnu.

Jonah mi beze slov podá sluchátka. Vezmu si je od něj a intenzivně vnímám, že se přitom dotkneme prsty.

I když mě nepřitahuje.

I když bych mu pořád nejradši dala pár facek.

„Slyšíš mě?“ zaburácí mi hlubokým hlasem do ucha.

„Jo. Jak je to letadlo *staré*?“ Připomíná mi totiž taková ta auta z filmu *Pomáda*, která mají boky poslepované z několika částí a velké kovové kličky ke stahování okénka.

„Je starší než my.“

„Aha, *super*.“ I auta, která jsou o polovinu mladší než já, se rozpadají za jízdy, a já mám věřit, že v tomhle obřím kusu kovu doletíme ve zdraví?

„Nesahej na knipl.“

„Na co?“

Natáhne se a poklepe na cosi černého, co vypadá jako veliký ovladač k arkádové hře, a přitom do mě vrazí svalnatou paží. On má před sebou úplně ten samý. „Ani na pedály na zemi. Ovládají se jimi kormidla.“

Já ani nevím, co jsou kormidla. Mě ale nejvíc zajímá jiná věc: „Kde je blicí pytlík?“

„Ten nebudeš potřebovat.“

„Když si vzpomenu na to, jak jsem s tebou letěla minule, tak si myslím, že budu.“

„Nebudeš zvracet.“

„Nemůžeš mi prostě *zakázat*, abych zvracela. Tak *kde* je?“

Zakroucí hlavou a zhluboka si povzdechne. „Máš ho pod sedadlem.“

Jonah dává znamení řídicímu letového provozu a já se mezitím sáček snažím nahmatat, až nakonec ucítím měkký papírový okraj. Vytáhnou ho a vsunu ho do úzké přihrádky na dveřích.

„Klid, není se čeho obávat,“ řekne mi Jonah do ucha, zatímco se letadlo začne rozjíždět.

Neodpovím mu a raději sleduju, jak vedle nás jde Sonny a mává těmi oranžovými hůlkami. Letadlo kodrcá po popraskané cestě a já zažívám zvláštní a obávané dějá vu.

Škubnu za bezpečnostní pás a utáhnou si ho. Dívám se ven, kde stojí několik otcových letadel. Některé z nich zrovna nakládají za neprázdňení členové pozemního leteckého personálu, další čekají na hloučky turistů. Nevím, jestli se ranvej před námi pouze jeví úzká a krátká, protože se všude kolem nás doširoka rozprostírá rovina, nebo jestli ve skutečnosti prostě úzká a krátká je.

„Jak můžeš být Wrenova dcera, když takhle vyvádíš v malém letadle?“

„To je tím, že poprvé to pro mě byl v malém letadle strašný zážitek a s příšerným a *brozně nepřijemným* pilotem,“ připomenu mu.

Zhluboka se nadechne. „Jo, zachoval jsem se k tobě hnusně. Omlouvám se.“

Dojedeme na konec ranveje. Otočím se na něj a kouknu se mu do ledově modrých očí. Dívá se na mě neobvykle upřímným pohledem. „Tak proč jsi to dělal?“

„Nevím. Asi jsem chtěl vědět, co se v dceři Wrena Fletchera skrývá.“

„Co se ve mně *skrývá*?“ Odfrknu si. „No, tak jsi málem viděl, co se skrývá v mém žaludku.“

„No, to jsem v úmyslu zrovna neměl.“ Zamračí se. „Viděl jsem tě na fotkách a domyslel jsem si, že budeš taková ta nafrněná městská slečinka, kterou nebudu moct vystát.“

Svraštím čelo. „Na jakých fotkách?“

„Nevím, na těch, které mi Mabel ukazovala u sebe na telefonu.“

Určitě mluví o mém instagramovém účtu. „Co je na nich špatného?“

„Nic. Jen prostě holky, které vypadají jako ty...“ Zakroučí hlavou.
„Asi jsem ti hned na začátku chtěl srazit hřebínek.“

Které vypadají jako já. Jako barbína, jak mě nazval. „A? Už nejsem nafrněná městská slečinka, kterou nemůžeš vystát?“

„Rozhodně jsi nafrněná.“ Sarkasticky se usměje. „Ale jsi celkem v pohodě.“ Ozve se řídicí věži a já nevím, jestli se víc bojím, nebo těším.

V tichosti čekáme, až dostaneme povolení ke vzletu.

„Takže se mnou to bylo poprvé?“ vlídně zašeptá Jonah.

„Cože?“

„To jsi před chvílí řekla. Že to se mnou bylo poprvé.“

Dojde mi, jak to myslí. Obrátím oči v sloup a zrudnu. „Ano a byl jsi podprůměrný. Měl by ses stydět.“

Tiše se zasměje tím svým hlubokým hlasem, až se zdá, že celé letadlo zaduní.

Dostaneme pokyn z řídicí věže.

„Jestli dneska umřu, tak tě zabiju.“ Sevřu stehna, protože se mi najednou začne chtít na malou.

„To bys byla dobrá, kdybys to dokázala,“ tiše pronese a silnými rukama pevně chytne knipl.

„Teď ale vážně, kam máme namířeno?“

Opět zmáčkne několik spínačů. „Ukážu ti, že v Nespoutané Aljašce jde o mnohem víc než jen o vydělávání peněz,“ odpoví mi s odkazem na má vlastní slova, která jsem teprve před pár dny vyřkla u Meyera.

Začneme zrychlovat. Zadržím dech.

Kapitola 14

Zírám na sytou modř a výraznou zeleň, které se pod námi rozprostírají. „Tolik jezer jsem ještě nikdy neviděla!“ Všude, kam dohlédnu, je rozestý nespočet vodních ploch všemožných tvarů. Je jich tolik, že nevím, jestli je pevnina protkaná vodou, nebo voda pevninou.

Uprostřed toho všeho se nacházejí obdélníkové budovy s jasně červenými, zelenými a modrými střechami.

„Tohle celé je součástí delty řek Yukon a Kuskokwim. Před námi je Beringovo moře,“ vysvětluje mi hlubokým hlasem Jonah.

Snažím se tu úchvatnou krajinu vyfotit Simonovým canonem. Vzhledem k tomu, že se od skla odráží světlo, to není nic jednoduchého.

„Jak se cítíš?“

„Dobře. Tohle letadlo je rozhodně lepší. Nekřičím moc, mimochodem?“

Letmo se usměje, přičemž odhalí dokonalé bílé zuby. „Ale ne, v pohodě.“ Pozorně si prohlíží oblohu, která nás ze všech stran obklopuje. „Dneska je na létání skvělý den. Není tak větrno jako obvykle.“

„Ty jsi navíc mnohem lepší než ten idiot, s nímž jsem letěla *minule*.“ Dívá se na mě z profilu a já se snažím zachovat vážnou tvář a fotím si jeden snímek toho města plného barev za druhým. Čekám, s čím chytrým zase přijde.

„Tahle to je Kwigillingok. Tam letíme,“ místo toho řekne.

„Mně připadá, že jsme před chvilkou vzlétli.“

„Trvá to tam jen třináct minut. Většina letů do vesnic je takhle krátkých. Dokonce i do Barrow se od nás dostaneš ani ne za dvě hodiny, a to je to nejsevernější místo na Aljašce.“ Jonah nakloní letadlo doprava a já znervózním.

Musím však uznat, že to není ani zdaleka tak děsivé jako onehdy.

Zatímco z výšky ta oblast vypadá malebně, realita na zemi je poněkud jiná.

Konečně se zase vzpomatuju a jsem schopná mluvit. „To vypadají *všechna* letiště ve vesnicích takhle?“ Jestli se tomuhle tedy vůbec dá říkat letiště. Pokud takhle vypadají, tak už totiž nikam na Aljašce letět nechci.

„Ale ne. Tohle patří k těm nejnebezpečnějším,“ odpoví mi bezstarostně Jonah. Veze nás po úzké, nerovné šterkové dráze, kterou z obou stran obklopuje voda, a očividně si vůbec nic nedělá z drncání a nárazů po cestě. V podstatě jsme před chvilkou přistáli na takovém ostrůvku.

„Tak tě napadlo, že bude *skvělý* nápad mě sem vzít?“

„Křest ohněm.“

„Já už pokřtěná jsem, ale díky.“ Tedy ne že bych za posledních dvacet let někdy byla v kostele. Zhluboka se nadechnu, abych se uklidnila. „Bála jsem se, že dostaneme smyk a skončíme ve vodě.“

Konečně zastavíme nedaleko jakési blankytně modré haly bez oken, u které postávají dva lidé. Vedle nich je zaparkovaná čtyřkolka. Jonah si sundá sluchátka a samolibě se ušklíbne. Zmáčkne několik spínačů, načež se pomalu přestane točit vrtule, a vypne motor. „Možná by to tak dopadlo, kdybys letěla s nějakým jiným pilotem. Já jsem ale prostě *fakt dobrý*.“

A fakt namyšlený.

Rozepne si bezpečnostní pás a natáhne se za moje sedadlo, odkud se cosi snaží vymanit, přičemž se mi silnou hrudí přitiskne k rameni. Pevně stisknu rty, protože ucítím, jak má mátově svěží dech, a bojím se, že já sama ho ani zdaleka tak příjemný nemám.

Ti dva krácejí k našemu letadlu. Na sobě mají téměř to samé jako všichni, koho jsem na Aljašce zatím viděla – flanelový a bavlněný svršek, džíny a pohorky.

„Cože tu budeme dělat?“

„Někomu tu předáme přenosný plicní ventilátor.“ Konečně se mu podaří jednou rukou vyndat červený kufřík. Já musím uhnout, aby mě jím nepraštil do hlavy. „Tak pojd'. Seznámíš se s jednou naší zákaznicí.“ Otevře dokořán dveře a obratně vyskočí.

Já při vystupování zdaleka tak ladně nevypadám. Ztrácím rovnováhu a klopýtám. Než obejdu letadlo, Jonah už dotyčně podává kufřík.

„... kvůli tomu, že se posledních pár dní ve větru víří prach,“ řekne žena. „Alespoň že dneska to není tak hrozné.“ Jde o domorodou Aljašanku středního věku s černočernými vlasy sčesanými do culíku a milým výrazem ve tváři. Mluví s podobným slabým přízvukem jako táta, Agnes, Michael a v podstatě všichni, které znám, kdo žijí celý život na Aljašce. Hned jsem si vzpomněla na jednu holku z vysoké školy, která vyrostla ve městě Sault Ste. Marie, což je od nás téměř osm hodin jízdy. Měla takovou specifickou výslovnost. Protahovala samohlásky a vynechávala určité souhlásky. Obecně mluvila celkem pomalu. Ačkoli je tento dialekt jiný, zní typicky „seversky“.

„Tohle by jí mělo pomoci. Je mi líto, že to trvalo tak dlouho.“ Jonah si opět pod kšiltovkou uhladí vlasy. Zajímalo by mě, jestli si tu kšiltovku vždycky skutečně potřebuje upravit, nebo to dělá bezděčně.

„Tyhle nové jsou mnohem menší,“ žasne žena nad kufříkem, který drží v ruce. „Evelyn říkala, že jsi v Anchorage tak dlouho otravoval, až ti ho dali.“

„Tvrдили jí, že bude příští týden, ale to byly jenom kecy. Tenhle měli schovaný pro případ nouze.“

„Zachránil jsi nás, Jonahu.“ Nyní se žena zvědavě podívá na mě.

„Enid, tohle je Calla, Wrenova dcera. Přijela na návštěvu z Toronta. Ukazuju jí, co děláme.“

Žena se usměje. „Tady tvého tátu zná každá. I Jonaha.“ Kývne jeho směrem. „Vždycky nám pomůžou. Je to drahé, ale pomůžou.“

„Létání není levné,“ poučí ji Jonah.

Tiše se vlídně zasměje a mávne nad tím rukou. „Já vím, já vím. Jen tě tak škádlím. Každopádně jste úžasní. Vždycky je na vás spoleh.“

„My poletíme. Předej ten ventilátor té holčičce, jen co to půjde. Kdybys ještě něco potřebovala, zavolej,“ řekne Jonah a ustupuje.

„Vyřídíte Wrenovi, ať sem brzy zaletí. Dám mu nějaké ruduchy!“ zavolá Enid.

Usměju se a nepatrně na ni mávnu a pak se vydáme k letadlu.

„Ruduchy?“

„Jedí je tady často.“

„Táta je –“

„Nesnáší je, ale jídlo od vesničanů se nikdy neodmítá. Loví a sbírají si veškerou potravu. Stojí je to hodně práce, a když ti něco z toho nabídnou, tak už to něco znamená.“

„Enid je lékařka?“

„To ne. Je něco jako zdravotní sestra. Je vyškolená k tomu, aby poskytovala základní péči, a pravidelně podává zprávy doktorům v Bangoru. My sem občas na kliniku dopravíme nějakého lékaře, který vesničany prohlédne.“

„Takže když se někdo potřebuje dostat do nemocnice –“

„Naléhavé případy dopraví vrtulník, s tím ostatním volají nám.“ Už jsme vyzvedávali i lidi ve velkých bolestech.“ Zvážní. „Takové lety bývají pocitově pětkrát delší než obvykle.“

Já se ale vsadím, že se z nich Jonah nikdy nesnaží vyvléknout. Sice je to blbec, ale jak se zdá, tak blbec, který horlivě pomáhá druhým.

„Co je té holčičce?“

„Má těžké astma a stávající inhalátor jí poslední dobou moc nepomáhá. Potřebuje ventilátor a ten, který tu měli, minulý týden přestal fungovat. Podle toho, jak ho popisovali, tak byl hodně starý. Teď bude ta chudinka zase aspoň moct dýchat.“ Povzdechne si a je zřejmé, že se mu velmi ulevilo.

„Proč její rodina bydlí tak daleko od civilizace, když má ta holčička zdravotní problémy? Já být jimi, tak se přestěhuju do Bangoru.“

Letmo na mě pohlédne a nápadně svrstí čelo. „Protože tu její rodina žije už stovky let. Je to jejich domov. Tady to znají. Takhle chtějí žít.“ Pronese to tak věčně, jako by pro to žádné jiné vysvětlení neexistovalo a nebylo na tom co řešit.

„Já to nechápu.“

„Nemusíš to chápat. Stačí to jen respektovat.“

Teď poučuje Jonah pro změnu *mě*. Vtom si něco uvědomím. „To kvůli tomuhle jsi na mě ráno tak spěchal?“

„Ptáš se, jestli to, aby ta holčička mohla dýchat, bylo důležitější než tvoje marnivost?“

Vyložím si to jako *ano* a obrátím oči v sloup. „Mohl jsi mi to říct. Nemyslela bych, že se prostě chováš jako debil, jak je pro tebe typické.“

„Jenže to by pak vůbec nebylo vtipné.“ Otevře a podrží mi dveře.

„Tak ty se *umíš* chovat,“ zamumlám a nasednu si.

„Většinou si to schovávám pro dámy, ale protentokrát udělám výjimku,“ vpálí mi bez mrknutí oka, a než mu to stačím vrátit, tak zabouchne dveře.

„Idiot,“ zamumlám a snažím se potlačit úsměv. Nějak se mě ty jeho vtípky ale už nedotýkají tak jako na začátku.

Dokonce mě to naše škádlení začíná bavit.

Čekám, zatímco Jonah dvakrát pomalu obchází letadlo, přejíždí mozolnatými prsty po kovovém trupu a se svrštěným čelem ho pozorně zkoumá. Pak si konečně nastoupí.

„Je něco s letadlem?“

„Nikde není nic prasklého, nikde nic neteče. Všechno v pořádku.“

„Takže... kam teď?“ zeptám se, zatímco zase začíná mačkat různé spínače.

„Tím chceš říct, že mi ještě nedáš košem?“ zeptá se žertovným tónem, ale poznám, že má určité pochybnosti.

„Chceš, abych ti dala košem?“ Že by mu to se mnou už stačilo?

Dlouze se odmlčí. „Nechci.“

„Tak dobře. Hlavně s námi nespadni do vody, jo?“

Zazubí se a nasadí si sluchátka. „Jestli už tohle přistání pro tebe bylo velký vzrušo, tak si teprve počkej, až vzlétne.“

Jonah vypne motor. Poté, co jsem celý den téměř v kuse poslouchala jeho hučení, mi teď to ticho připadá o to intenzivnější.

Sundám si sluchátka, znovu se zabořím do sedadla a prohlížím si budovy Nespoutané Aljašky. Slunce je stále vysoko, i když už je po osmé večer. Pulzuje mi v hlavě, protože jsem unavená, plná až příliš mnoha nových dojmů, a navíc jsem skoro nejedla. Za dnešek jsem měla pouze jablko, banán a pár krekrů, které mi během jedné ze zastávek na našem domovském letišti nabídla Agnes.

„Takže...“ povzdechne si Jonah. „Jen si vyděláváme, vid?“

Jestli se mi dneškem snaží dokázat, že jsem se mýlila, tak se mu to skvěle daří. Dnešní den byl dlouhý a vyčerpávající, plný nervy drásajících přistání na hrbolatých přistávacích drahách, což ve skutečnosti byly obyčejné prашné cesty ze všech stran obklopené tisíci mil převážně neobydlené krajiny. Téměř všude, kam jsme letěli, jsme vesničanům předávali nějaké nezbytné zásoby, které měli už týdny objednané.

Jonah znal každého jménem. Sršel vtípem. Omlouval se jim za to, že to tak trvalo. Oni mu děkovali za to, že přiletěl, ačkoli většina na nás musela u přistávací dráhy čekat celé hodiny. Jeden z nich

s přestávkami dokonce celé dny, protože byla hustá mlha, která tam pilotům znemožňovala přistání.

A jak jsem se tak na toho člověka usmívala, myslela jsem jen na to, kolikrát jsem si přes internet objednala dekorativní kosmetiku nebo oblečení, a jak jsem byla příšerně zklamaná, když jsem se vrátila z práce domů a zásilka tam na mě ještě nečekala. A na to, jak matce jednou spadl mobil do dřezu a ona si hned objednala nový s doručením druhý den. Celý den na něj doma netrpělivě čekala. Balíček konečně dorazil zrovna, když jsem přišla z práce, takže se mi poštěstilo na vlastní oči vidět, jak seřvala kurýra: že promarnila celý den života, jak by mobilní operátor měl chápat, že je telefon pro společnost naprosto nezbytný, jak by si v jejich přepravní společnosti měli zlepšit systém a informovat lidi o konkrétnějších termínech doručení s kratším časovým rozmezím, jak si neváží času svých zákazníků a že jí náleží náhrada za ty hodiny, kdy kvůli čekání nemohla pracovat. Muž ve stejnokroji tam celou dobu stál a s předstíranou trpělivostí a nepřítomným pohledem čekal, až mu mamka podepíše převzetí. Nejspíš je tak zvyklý na to, že na něj lidé řvou kvůli zdánlivě důležitým balíkům, že už ho to vůbec nerozhodí. Vsadím se, že se to děje pořád.

Moje matka, o níž se rozhodně nedá říct, že je trpělivá, vynadala úplně cizímu člověku kvůli mobilnímu telefonu, který jí byl doručen ve správný den, zatímco tenhle vesničan s Jonahem vesele probíral, co je nového, ukazoval mu fotky huskyů, které cvičí na jakési významné závody psích spřežení, a v ruku při tom držel penicilin, na nějž tam v poli čekal celé dny. Na který čekala klinika v jejich vesnici celé *týdny*.

Nedívím se, že si tu matka nezvykla.

A začínám chápat Jonaha, že jen co mě spatřil, šestadvacitiletou holku, která přiletěla v botách na klínovém podpatku a v klobouku značky Brixton a se dvěma obrovskými kufry, mi chtěl ukázat, jak se tu věci mají.

„Jen si vyděláváte a rozvážíte pizzu,“ opravím ho v legraci.

„Jasně.“ Tíše se zasměje. „No ale všimla sis, jak se tomu děcku rozzářily oči?“

„Šťastnějšího malého oslavence jsem neviděla.“

Zakroucí hlavou. „A tys to málem pokazila.“

Zaúpím. „Byla by to *tvaje* chyba.“

Zmateně na mě pohlédne a já se musím začít smát. „Jak jsem ti to měla věřit?“ Poté, co u nás dneska zastavil taxikář a předal Jonahovi dvě krabice z restaurace u Gigiho, tak jsem se domnívala, že nám dovezli oběd. Když mi pak Jonah řekl, že je ještě s dalším nákladem budeme doručovat do jedné vesnice chlapci, který slaví šesté narozeniny, domnívala jsem se, že si ze mě dělá srandu.

Celá hladová jsem už sahala po jednom kousku, z něhož jsem se chystala odendat sýr, a vtom na mě Jonah křikl a krabici mi vyrval.

Díkybohu, protože když jsme do té vesnice se třemi sty obyvateli přiletěli, ten malý chlapec plný radostného očekávání už na nás se svou matkou čekali na přistávací dráze. Jeho maminka nám vysvětlila, že od té doby, co jim loni ve třídě učitelka pocházející z Chicaga o tom oblíbeném jídle vyprávěla, přál si k narozeninám pouze oslavu, na níž se bude podávat pizza.

Když už je řeč o pizze... „Mám hlad.“ A mám dost.

„Jop, já taky. Ještěže už je to pro dnešek všechno.“ Jonah si povzdechne a rozepne si bezpečnostní pás. Ještě se však nechystá vylézt. Otevře pusku, jako by chtěl něco říct, ale pak si to rozmyslel. Nastane trapné ticho.

„Tak díky, žes mě s sebou vzal. A žes nehavaroval,“ řeknu v naději, že to zvláštní napětí, které mezi námi náhle vzniklo, přeruším. „Moc se mi to líbilo.“ Důležitější ale je, že začínám chápat, že je Nespoutaná Aljaška nedílnou součástí životů tolika lidí. A spousta vesnic spoléhá, že jim táta, Jonah a ostatní piloti doručí to, co potřebují, aby přežili.

Když si navíc představím, že má táta takovou zodpovědnost už od té doby, co mu bylo jen něco málo přes dvacet...

Já ve svých dvaceti šesti naopak nechci mít zodpovědnost ani za domácího mazlíčka.

Jonah na mě na okamžik pohlédne a pak se zadívá ven z bočního okénka. „Poděkuj tátovi. On chtěl, abych tě s sebou vzal.“

„No jasně,“ zamumlám, zatímco Jonah vystupuje z letadla. Proč prostě nepřizná, že se mu to dneska taky líbilo?

Vystoupím a spatřím, jak k letadlu kráčí táta s Agnes.

„Tak co? Kde jste byli?“ zeptá se táta a zvědavě kouká z jednoho na druhého.

„Callo?“ vybídne mě k odpovědi Jonah.

Najednou si připadám, jako by mi znovu bylo devět a doma mě zpovídali na téma „Tak co ses dneska naučila?“, což jsem vždycky nesnášela. S tím rozdílem, že tenkrát jsem reagovala neochotně a pouhým „různé věci“, a teď vyjmenovávám názvy vesnic, které ani nedokážu správně vyslovit, a vyřizuju tátovi pozdravy od lidí, s nimiž jsem se seznámila.

„Koukám, že jsi cestou fotila, vid?“ Kývne směrem k Simonovu canonu.

„Jen do poloviny cesty, protože pak se mi vybila baterka.“

„Tak to s Jonahem budeš muset letět i zítra,“ ležérně pronese Agnes a nepatrně se pobaveně usklíbne.

Chystám se zvolat „Jasně!“, ale Jonah pozvedne ruce, jako by se vzdával.

„Já už jsem svoje hříchy odčinil. Máme spoustu jiných pilotů.“

Nečekaně se mě zmocní pocit zklamání.

„Teď vážně, Wrene. Byla to snad moje nejhorší pasažérka. Měl by ses stydět.“

Spadne mi brada. „Hele! Já jsem byla *skvělá* pasažérka!“

Vtom se mu nelítostný výraz z obličeje vytratí a on se usměje.

Dojde mi, že si dělá legraci. Uleví se mi.

Vzápětí si připadám zmatená. Proč se mi ulevilo? Proč mi vůbec záleží na tom, jestli mě s sebou chce Jonah znovu vzít?

Protože přestože jsem podstatnou část všech vzletů i přistání strávila tím, že jsem se křečovitě držela svého sedadla a potichoučku se modlila, byl to ten nejnapínavější a nejvíc vzrušující den, který jsem kdy zažila.

Nepopsatelný den. Takový, který si pravděpodobně budu pamatovat do konce života.

A zřejmě v tom hrálo roli i to, že jsem ho strávila s Jonahem.

Jasně, má svoje mouchy. Občas je příliš neomalený, přímočarý a až moc upřímný. Co na srdci, to na jazyku. Jemu to tak sice vyhovuje, ale měl by se to odnaučit. Zároveň je s ním však legrace a je pozorný. A ačkoli se snaží tvářit, že tomu tak není, záleží mu na místních.

„Hele, přišel Bart na nějaký problém s Betsy?“ zeptá se Jonah a opět si pod kšiltovkou uhladí vlasy.

Táta zavrtí hlavou. „Prý ji dvakrát kompletně prohlédl, ale nic nenašel. Začíná si myslet, že si to George jen namlouvá, což by klidně mohlo být možné. Ten chlap je stále přesvědčený, že mu tehdy ten pták naletěl do vrtule proto, že mu Bobbie nezašila díru v ponožce pro štěstí.“

„A že narazil do toho vysokého pařezu a urazil si podvozek, protože mu přes cestu přešla černá kočka,“ dodá Jonah.

„George je poněkud pověřivý,“ zašeptá mi Agnes, ale tak, aby ji ostatní slyšeli.

„Já ho chápu.“ *Ptáci ve vrtulích? Uražený podvozek?* Jsem ráda, že jsem tyhle historicky neslyšela ráno.

„Nemůžeme si dovolit, aby stála v hangáru déle, než je potřeba. Obzvlášť teď, když se blíží takové počasí. Taky můžeme mít na celý víkend zákaz létání,“ řekne táta.

„Na celý víkend?“ zopakuju po něm. „Dostanu se v neděli do Anchorage, abych mohla odletět?“

„To možná ne,“ připustí a pomalu dodá: „Jestli se bojíš, že bys to nestihla, Jonah by tě do Anchorage mohl vzít v pátek ráno. Pršet by mělo začít až ten den večer. Mohla bys tak pár dní strávit ve městě.“ Svraští čelo. „Stejně by ti to tam asi vyhovovalo víc než tady.“

„V pátek ráno.“ To znamená, že bych tu byla už jen jeden den. Už jen jediný den s tátou.

„Kvůli tomu, abys měla jistotu, že ten nedělní let domů stihneš.“ Zahledí se šedýma očima do země, jako by něco hledal ve výmolech.

Myslí na to samé co já?

Že jsem sotva přiletěla a ještě nejsem připravená se rozloučit?

Já bych tu ale přece *mohla* zůstat. Proč mě tedy táta nepožádá, abych tu zůstala déle?

Tedy kromě toho, co se samozřejmě nabízí – že mě tu nechce.

Potlačím v sobě tu nejistou malou holku a začnu přemýšlet, čím jiným by to mohlo mít.

Třeba si myslí, že odjet *chci*. Třeba nechce nic říkat, abych neměla pocit, že tu zůstat musím. Tak, jako nikdy nepožádal matku, aby tu zůstala.

Jonah na mě upřeně hledí. Vyvalí na mě oči a kývne, čímž mi říká „víš, co máš udělat“, jako by mi viděl do hlavy a věděl, jaké mám dilema.

Zaváhám. „*Nebo* si ten let prostě posunu na příští víkend.“

Táta pozvedne obočí a pozorně si mě prohlíží. „Chtěla by sis ho přesunout?“

„No, jestli by ti nevadilo, že bych u tebe zůstala déle? Víím, že ti začíná léčba už –“

„Mně to nevádí,“ ihned odpoví, usměje se, a jestli se nepletu, tak si povzdechne, protože se mu uleví. „Je to i tvůj domov. Tvůj aljašský domov.“

„Tak jo. Zůstanu tu trochu déle.“ Rozhodla jsem se správně?

Agnes celá září a Jonah na mě spiklenecky kývne, což mě utvrdí v tom, že ano.

Vítr zesílil a prohání se teď kolem nás. Proplétá se mi ve vlasech a mrazí mě po těle a já si opět vzpomenu na to, že stále nemám teplé oblečení. „Mimochodem, máš pro mě ty kufry?“

„No, ohledně toho...“ Táta zbledne. „Billy pro ně šel do úschovny, ale nemohl je najít.“

A rázem z toho obláčku, na kterém jsem se začínala vznášet, spadnu na zem.

„Co myslíš tím, že je nemohl najít? To mi je *ztratili*?“ Moje oblečení... boty...

„Nejspíš je jen někam zašantročili, jak byla pořád nějaká zpoždění a jak je pořád přesouvali sem tam. Určitě se brzy najdou.“

„A co když ne?“ zaječím.

Táta zamyšleně svaští čelo. „Pojistky většinou pokrývají věci za pár tisíc dolarů. Pojistila ses, že ano?“

„Jo, to mi zaplatí možná tak svetr a jedny boty na podpatku,“ zamumlám. Mému úžasně vzrušujícímu dni je rázem konec. „Co jsem přijela, tak nosím pořád dokola dvoje džíny. Už to asi nevydržím.“

Jonah, který doteď nic neříkal, mi poněkud pobaveně nabídne: „Moc rád tě zavezu k Meyerovi, aby sis něco mohla koupit.“

Ukážu na něj prstem. „Je to *tvoje* chyba. Kdybys pro mě přiletěl nějakým větším letadlem, tak by se mi ta zavazadla neztratila.“

„Kdyby ses sbalila na týden, a ne na rok, tak jsme je tam nemuseli nechat,“ hbitě zareaguje.

„Hele, vždyť jsi předtím sám přiznal, že ses v téhle záležitosti choval jako blbec!“ Proč najednou zase otočil?

„Počkej den dva,“ řekne klidným hlasem Agnes, ta za každých okolností mírumilovná rozhodčí, která zakročí, když se soupeři hádají. „Tohle se občas stává, ale vždycky se to nějak vyřeší.“

Musím se ovládat, abych jí neřekla, co si o jejím výroku myslím. Víím, že se mi jen snaží pomoci.

Táta si povzdechne. „Tak pojď, prcku. Půjdeme domů.“

Kapitola 15

Když druhý den ráno Jonah nakráčí k tátovi domů, mám už za sebou běh, sprchu, jsem oblečená a zrovna si nalévám půl termohrnku kávy a prohlížím si nové příspěvky na Instagramu. Včera večer jsem sdílela leteckou fotku jedné vesnice, přidala jsem k ní stručné vyprávění o tom chlapci s pizzou a popsala jsem naše děsivé přistání, což lidi zřejmě pobavilo. Hned po probuzení jsem ke svojí radosti zjistila, že mě díky tomu začala sledovat spousta nových lidí a přibyla mi hromada komentářů. „Tak kam dneska letíme?“ zeptám se ho, přičemž přejdu tu naši včerejší výměnu názorů kvůli mým zavazadlům.

Jonah se ke mně přikrade a bez mrknutí oka obratně zvedne konvici, takže na okamžik sevře mou ruku ve své mozolnaté, která je dvakrát tak velká jako moje.

Zatají se mi dech.

„Já dneska letím se skupinkou turistů a jejich průvodcem do vnitrozemí.“ Promluví obzvlášť hlubokým hlasem do ticha domu. „Nikdo už se nám tam nevejde.“

„Aha.“ Svráštím čelo. Jsem z toho zklamaná. Domnívala jsem se, že si s tím „odčiněním svých hříchů“ včera dělal legraci. Možná to ale částečně myslel vážně.

Soustředěně si začnu dolévat druhou půlku termohrnku sójovým mlékem.

„Já myslel, že si děláš kafe.“

„Mně kafe nechutná. Proto doma vždycky piju caffè latte.“ Povím mu o tom, jak Simon koupil ten nejúžasnější profesionální kávovar.

Opatrně vrátí konvici a překapávač vypne. „Máš asi celkem fajn nevlastního tátu.“

„Jo. Chová se k nám s mamkou skvěle.“ Když jsem včera večer napsala domů, že tu zůstanu déle, Simon mi pro případ, že by mi to letecká společnost naučtovala, poslal číslo jeho kreditky. Potom mi řekl, že jsem se rozhodla správně a je na mě pyšný.

„Můj nevlastní táta je debil,“ tiše řekne Jonah. „Ale to byl i můj táta.“

Letmo na něj pohlédnu. Svítí na něj slunce, takže má přimhouřené oči, usrkává kávu a dívá se na rozlehlá pole za oknem. Trošičku mi tím nahrál. Jemně toho využiju. „Takže vaši byli taky rozvedeni?“

„Jop. Táta byl sobecký blbec, který se k mámě choval hnusně. Hele, odpoledne musím do jednoho kempu doručit nějaké zásoby, tak to bys se mnou mohla letět.“

„Tak jo!“ odpovím až moc rychle a nadšeně. „Stejně dopoledne možná zajedu do kanceláře. Zase bych trochu zapracovala na těch stránkách. Stáhla bych si ty fotky ze včera.“ Včera večer jsem toho moc neudělala, protože jsem byla plna dojmů a do toho jsem poslouchala Mabeliny silácké řeči a to, jak tátu patnáctý den v řadě porazila v dámě. Pořád nevím, jestli ji nechává vyhrát nebo ne.

Zdá se, že Jonah nespěchá tolik jako jindy. Bezcílně bloumá kuchyní a popíjí kafe. Nakonec se zastaví u malého kuchyňského stolu a začne si prohlížet tapetu.

„Nevíš, kdo těm kachnám dokreslil bradavky?“ Vždycky se táty zapomenu zeptat.

„Co dokreslil?“

„Bradavky. Těm kachnám.“

Svraští čelo a nespouští oči ze stěny. „O čem to mluvíš?“

„O tamhleto!“ Přistoupím blíž, nakloním se přes stůl a nehtem poklepu na zeď. „Vidíš? *Bradavky*. Tady... Tady... Někdo *úplně* všem těm kachnám dokreslil bradavky.“

„Můžeš to zopakovat?“

„Cože?“ Svraštím čelo a otočím se na něj. Stojí si tam a přemáhá se, aby nevybuchl smíchy. Konečně mi dojde, že celou dobu věděl, o čem mluvím. „Prosím tě, zmlkni. Chováš se jak nějaký *puberták*.“

Pozorně si mě začne prohlížet. Hledí mi na oči, tváře, ústa. „Mimochodem, včera ti to slušelo víc. Bez těch šíleností na obličej.“

Zrudnu vzteky a rozpaky zároveň. „Ty vypadáš stejně jako včera, s *touhle* šíleností na obličej.“

Prohrábne si vousy. „Co je na nich špatného?“

„Nic, když chce někdo žít v horách a sám si shánět potravu. A nechodit úplně vzpřímeně.“

„Tobě se to teda nelíbí.“ Evidentně se baví.

„Rozhodně ne.“

Pokrčí rameny. „Hodně ženám se to líbí.“

„To tedy nelíbí.“

„Je to můj styl.“

„Ne. Hipsteři mají vlastní styl. Rockabilly je styl. Být *yetti* není žádný styl.“ Snažím se zjistit, co se pod těmi chuchvalci nepoddajných vousů ukrývá – třeba nápadná dolní čelist či výrazné lící kosti –, to je ovšem nemožné. „*Vůbec* netuším, jak bez toho vlastně vypadáš.“

Zamyšleně se odmlčí. „A to je pro tebe důležité? Vědět, jak vypadám?“

„Ne! Ale prostě... proč by člověk nemohl být zvědavý...“ zmateně plácám a jsem rudá až za ušima. Proč mě to tak zajímá? A proč doufám, že se za těmi vousy skrývá nějaký fešák?

Jonah se tiše zasměje. „Tak pojd', Callo. Musíme jít do práce.“

Po klidu ve vestibulu Nespoutané Aljašky není nikde ani památky. Momentálně tam postává dav lidí s batohy a nadšené hlasy splývají v tiché hučení. Do toho pláče nějaký novorozenec.

„Tak tě medvědi ještě nesežrali?“ Usměje se Jonah a podává ruku vysokému štíhlému muži v khaki bundě, který drží psací podložku.

„Ještě ne. Dneska je skvělý den na létání, co?“ Podají si ruce takovým tím přátelským chlapským způsobem a hned se zapovídají. Nejspíš se jedná o tu dnešní skupinu a Jonah se s jejím průvodcem dobře zná.

Vydám se dozadu. Na recepci sedí a telefonuje tmavovlasá boubelka. Mávne na mě, jako by mě znala. To bude zřejmě Maxine.

Nehlasně pozdravím Sharon, která si přivlastnila nářikající děťátko jakési mladé domorodé Aljašanky. Houpe ho v náručí, popochází s ním a snaží se ho utiшит opakovaným „ššš“. Vedle stojí vysoký pohledný blondák ostříhaný na ježka a ležérně ji drží kolem ramen a zamilovaně se na ni dívá. To je *určitě* Max. Novopečená matka, která má obrovské kruhy pod očima svědčící o probdělých nocích a u nohou sportovní tašku, tomu mezitím přihlíží.

Jen co vejdu do zadní kanceláře, hluk se značně ztiší. „... tuhle dodávku přesuň na odpoledne a pošli tam pro tu ženu Jean,“ zrovna říká táta. Sklánějí se s Agnes nad stolem, kde mají rozloženou obrovskou papírovou mapu. Oba mají nasazené brýle na čtení. S nimi

tam stojí ještě nějaký starší pán se zakrouceným knírem a menším pupkem. Tohoto muže jsem onehdy viděla v hangáru vedle Betty.

Táta vzhledne a rázem mu z tváře zmizí soustředěný výraz. „Dobré ráno, Callo.“

Agnes se široce usměje, jak je jejím zvykem. „Georgi, tohle je Wrenova dcera.“

„Zdravím.“ Nečekaně mi podá velkou zpocenou ruku. „Rád vás konečně poznávám. Moje žena říkala, že jste se u nich onehdy s Jonahem zastavila. V první chvíli si myslela, že si našel nějakou krásnou přítelkyni.“

Docvakne mi to. „Vaše žena pracuje u Meyera.“

„Jo. Bobbie.“ Tiše se zasměje. „Už chtěla chystat oslavu!“ Má silný středozápadní přízvuk. „Tak jak se vám na Aljašce zatím líbí?“

„Moc. Je to tu jiné, ale skvělé,“ připustím.

Hlasitě se zasměje. „To teda jo. Aljašce se nic nevyrovná.“

„Co máš dnes v plánu?“ Táta se podívá na notebook, který mi kouká z kabely.

„Vlastně ani nic. K Jonahovi do letadla se teď dopoledne prý už nevejdu, ale můžu se k němu přidat odpoledne.“

„Co takhle se proletět s tátou! Hm? Můžeš si udělat krátkou přestávku, ne?“ George plácne tátou do ramene a znovu se vehementně zasměje. „Třeba ji přesvědčíš, aby pokračovala v rodinné tradici.“

Táta se tiše zasměje, ale i já si všimnu, že poněkud křečovitě. Podle Agnes létá pouze sám, aby neměl tak špatné svědomí z toho, že létá, přestože by neměl. „Jo, já bych rád, jenže teď musím pracovat na rozpisu a někam tam vmáchnout ten nečekaný let. A pak musím vymyslet, jak to před tou bouřkou uděláme s víkendovými lety a...“ Sype z rukávu jednu výmluvu za druhou, aniž by prozradil, jak se věci skutečně mají.

„A já vám navíc chci co nejdříve zprovoznit ty webové stránky,“ dodám.

„Klidně si s tím sedni tamhle.“ Agnes ukáže ke stolu, u kterého onehdy seděl účetní James.

„Perfektní. Díky.“ Jdu se usadit ke stolu a oni se vrátí k mapě.

Vtom mě něco napadne. „Hele, tati...“

Nejistě odpoví: „Ano, prcku?“

Zatajím dech, protože si uvědomím, že je to poprvé po mnoha letech, co jsem ho takhle oslovila. Jeho to taky určitě napadlo. „Mh...“ V první chvíli zapomenu, co jsem chtěla říct. „Napadlo mě, že by ses k nám s Jonahem pak mohl přidat, kdyby v letadle ještě bylo místo.“ Nemusel by tak sám pilotovat s dalšími lidmi na palubě, když raději nechce, a já bych se s ním i tak mohla proletět.

„Jak to, že slyším svoje jméno?“ nenechá tátu odpovědět Jonah, který zrovna vběhne dovnitř. „Co o mně říká tentokrát?“

„Obdivovala tě, jaký jsi urostlý mladík.“ George se zazubí a mrkne na mě. Bobbie zřejmě není jediná, kdo Jonahovi shání nějakou přítelkyni.

„To je zajímavé, protože mně předtím říkala, že vypadám jako yetti,“ zamumlá a zvedne ze stolu pořadač a upřeným pohledem si ho začne rychle prohlížet.

Agnes, která usrkává kávu, se zakucká a rozkašle. Táta ji párkrát bouchne do zad a sám se tiše směje.

„Jim s tou holkou a dítětem domů poletí Betty?“ svaští čelo Jonah. „Mně se to nelíbí, Wrene.“

Táta pokrčí rameny. „Co mám dělat? Dobrý mechanik s pětatřicetiletou praxí mi tvrdí, že jí nic není. Musíme mu věřit, Jonahu. Všechna ostatní letadla momentálně někde jsou a ta chudinka se chce vrátit domů za manželem a rodinou. Trčí v Bangoru už přes měsíc.“

Jonah se otočí na George, který se tváří rozpačitě.

„Zapomněl jsem si s sebou ten den vzít Jillian a to mě asi rozhodilo.“

„Kdo je Jillian?“ zeptám se šeptem Agnes.

„Tohle je Jillian.“ George vytáhne z kapsy malou hula panenku. Jedná se o takovou tu figurku, která se dává na přístrojovou desku v autě a při jízdě se houpe sem tam. „Dostal jsem ji od svého prvního pasažéra u Nespoutané Aljašky a od té doby si ji s sebou беру na každý let. Kromě tamtoho. To bylo poprvé. A jak říkám, úplně mě to rozhodilo.“

„Jo... možná.“ Nezdá se však, že by tomu Jonah věřil. Ještě chvíličku s výrazně svaštěným čelem zkoumá něco v pořadači. Předpokládám, že jde o denní rozpis. Potom pořadač hodí na stůl. Ledabyle dopadne na mapu. „Já ji ještě rychle proletím. Chci si ji nejdřív sám vyzkoušet.“

„Venku už na tebe čekají lidi,“ upozorní ho táta. „A máš nabitý rozpis letů, které se musejí stihnout před tou bouřkou.“

„A mně před chvílí volali, že je třeba někoho naléhavě vyzvednout,“ dodá Agnes. „Jedna vesničanka se dneska potřebuje dostat do nemocnice. Zrovna jsme tu vymýšleli, jak to uděláme...“

Jonah už je pryč.

„S ním nemá smysl se dohadovat,“ zamumlá George.

Táta si zhluboka povzdechne. „Paličák jeden.“

„Nic s ním není. Zkontroloval jsem, co jen šlo, a nic s ním není!“ řekne mechanik Bart a poškrábe se na bradě, zatímco se mnou a tátou pozoruje zářivě žluté čtyřmístné letadlo na konci ranveje. „Ten pacholek mi nikdy nevěří.“

Vlasy mi ve větru létají do obličeje, takže si je neustále musím sčesávat dozadu. Kéž bych byla tu černou mikinu s kapucí Jonahovi nevracela. Byla rozhodně praktičtější než můj kašmírový zavínovací svetr, který si musím pořádně držet, aby mi nevlál všude kolem.

„Znáš Jonaha. Nevěří nikomu. I když sám ví, že je to celé k smíchu,“ zamumlá táta. „Každopádně by si měl pospíšit. Bouřka má přijít až zítra a už teď jsme na“ – podívá se na oranžový kužel vypadající jako nějaká vlajka, který se před námi třepotá – „třiceti uzlech.“

„Tak tyhle kužely měří rychlost větru?“ Víím, že na letištích bývají podél ranveje, ale vždycky jsem si myslela, že jsou prostě nějaké ukazatele.

„Říká se jim větrné rukávy. Udávají rychlost a směr větru a my díky nim víme, jak nebezpečný vzlet a přistání nás čekají. Pokud rychlost dosáhne pětáctičtyřiceti uzlů, nesmíme letět s žádnými pasažéry.“

„No vidíš, to jsem netušila.“

„A co vy?“ Bart ke mně přistoupí a zašilhá na mě zelenýma očima. Je snad o nějakých třicet centimetrů menší než já, takže má oči přímo v úrovni mého hrudníku a už jsem ho párkrát přistihla, jak svého výhledu zneužívá. „Naučíte se tady řídit letadlo? Třeba potom převezmete rodinný podnik, až váš táta konečně natáhne bačkory.“

Je to jen nevinná poznámka, myšlena v legraci, jelikož Bart o tátově zdravotním stavu nemá nejmenší tušení, přesto se mi sevře žaludek. Nedá mi to a letmo se kouknu na tátou. Ten upřeně hledí

na Betty. Z jeho výrazu nic nevyčtu, všimnu si ale, že se zhluboka nadechne, až se mu pozvedne hrud'

„Já myslím, že mi bude stačit, když se naučím létat jako pasažér, aniž by se mi chtělo zvracet.“

„Opravdu? Protože tohle je ten nejlepší učitel,“ jede si Bart pořád to svoje a nevšímá si, že ve vzduchu visí napětí.

„No, nejlepší učitel je tamhle.“ Táta ukáže směrem k Betty, ze které se ozývá burácení, jak motor zvyšuje otáčky.

„To si děláš legraci, ne?“

Najednou zvažní a pohlédne na mě těma svýma šedýma očima. „Nedělám.“

„I dvouleté dítě má větší trpělivost,“ zapochybuju o něm.

Letadlo začne nabírat rychlost a ozve se hučení typické pro malá letadla. Za pár okamžiků vzlétne. Dál stoupá a křídla se mu ve větru naklánějí sem a tam.

„Divadélko ale umí udělat pěkné, to se mu musí nechat,“ potichu konstatuje táta a mrkne na mě. Mám takové tušení, že nemluví o Jonahově umění létat.

„Vidíš? Já to říkal! Je naprosto v pořádku,“ prohlásí Bart a s hasákem v ruce se otočí k hangáru. „Tak já jdu zase opravovat věci, které jsou skutečně rozbité, na rozdíl od těch, co mají nějakou smyšlenou poruchu.“

Táta si povzdechne. „Tak to je dobře. Musíme tedy jen vymyslet...“ Nedořekne to. Upřeně hledí nahoru. „Barte?“

„Ano, šéfe?“ zavolá Bart a zpomalí.

„Slyšíš?“ Znepokojeně se zeptá.

Svraštím čelo a ve snaze zjistit, co tátu tak rozrušilo, nastražím uši.

Po chvíli si uvědomím, že není slyšet takové to nepřetržité hučení, podle kterého se pozná bush-flyingové letadlo v letu.

„Co se děje?“ nejistě se zeptám.

„Nevím. Každopádně motor neběží. Možná že ho zkusí znovu nahodit.“ Oba se odmlčí a zaposlouchají se.

Já slyším akorát zběsilý tlukot vlastního srdce.

Letadlo začne klesat.

Táta si z kapsy vyndá vyzvánějící telefon. Ani jsem nevěděla, že ho má. „No? ... Dobře.“ Zavěsí. „To byla Agnes. Před chvilkou se jí

ozval Jonah, prý se mu vznítíl motor. Proto ho vypnul. Bude muset přistát vzadu u Whittamorů. Jdeme.“

Se sevřeným žaludkem pospíchám za tátou, který nasadil nejrychlejší tempo, jaké jsem u něj zatím zažila. „Bude v pořádku?“ Zeptám se poněkud vyděšeně.

„Jo, neboj se. Přistane bez motoru. Umí nouzově přistát,“ ujistí mě, vyndá si z kapsy klíčky a nasedne do svého auta.

Nad ničím nepřemýšlím a vlezu si na prostřední sedadlo mezi něj a Barta.

Klid, který mi tátova slova dodala, mě po pár vteřinách zase rychle opustí, když vidím, jak dupne na plyn a rychle se rozjede.

Jak se tak řítíme prašnou cestou a podél nás bez zapnutého motoru klesá žluté letadlo, připadám si jako nějaký lovec bouřek.

„Tady je to opravdu rovinaté. To je dobře, že jo?“

„Jo. To je dobře,“ uklidňuje mě táta a poplácá mě na koleni. „Jonah už přistával na všem možném od ledovců po horské hřbety, na čem bych ani já nepřistál. Neboj se.“

„Musí si samozřejmě dávat pozor na vítr, keře, dráty elektrického napětí, jezero a několik domů. Jestli navíc ten oheň nevyhasl –“

„Barte!“ křikne táta, až nadskočím.

Ještě nikdy jsem neslyšela, že by táta zvýšil hlas.

„Co je...? No... devět z deseti nouzových přistání dopadne bez zranění. Jo, ví, co dělá,“ zamumlá Bart a netrpělivě klepe do dveří.

Ráda bych mu věřila, ale pronesl to takovým způsobem, až se mi zdá, že si ta čísla vycucal z prstu.

Ačkoli je kolem nás rovina, a když si poránu chodím zaběhat, dohlédnu velmi daleko, teď se před námi nachází horský hřbet a řada keřů, kvůli nimž nevidíme, jak Jonah s Betty přistává.

Za pár okamžiků se ozve hlasitá rána.

„To je normální?“ zděšeně se zeptám.

Táta neodpovídá. Odbočí na jakousi blátivou cestu. Bude to zřejmě nějaká soukromá cesta pro traktory a podobná vozidla. Je úzká a plná hlubokých drnů, které se táta ani nesnaží objíždět, a naopak je rychle projíždí, až úplně nadskakujeme. Konečně prudce zastaví. „Dál jet nemůžeme.“

Kvapně vystoupíme. Nečekám na ně a vydám se vpřed. Míjím keře a v běžeckých botách se zabořuju do rozmočené země.

Jestli ta Bartova statistika odpovídá realitě, pak může Jonah klidně být tím jedním z deseti.

Nevím přesně, kdy jsem se rozeběhla, každopádně teď uháním jako blázen. Řítím se k vraku letadla a srdce mi bije jako o závod. Klopýtám po hrbolaté zemi a vyhýbám se žlutým kovovým troskám a přitom se usilovně snažím nesoustředit se na to, jak jedno křídlo trčí v prapodivném úhlu do vzduchu a zbytek letadla je plný promáčklin a celý poškrábaný. Pruh poničené země, trávy a šmouh od bahna mi ukazují směr.

O kus dál sedí na zemi Jonah a opírá se o haldu kamenů. Po nose, levém oku a vousech mu stékají pramínky krve jako oběti z nějakého hororu.

„Panebože.“ Kvapně si k němu kleknu a odhrnu mu dlouhé rozčuchané vlasy, abych odkryla ránu na čele, ze které krvácí.

„Jsem pořád hezký?“ suše zašeptá.

Rozechvěle se zasměju. Snažím popadnout dech, ale neskutečně se mi uleví, protože je Jonah naživu a i pusou, ze které vypouští všechny ty sarkastické poznámky, má v pořádku.

„Musíme ti na to něco dát.“ Rozhlédnu se, ale pak si uvědomím, že jsme na poli. „Použijeme tohle.“ Svléknu si svetr a přiložím mu ho na ránu.

„Díky.“ Povzdechne si a přitiskne zakrvácenou ruku na mou, aby svetr na ráně držel pevněji.

Jako první k nám doběhne Bart.

„Je naprosto v pořádku, co, Barte?“ zamumlá Jonah.

„Ale... já...“ zajíká se Bart.

Potom dorazí táta, intenzivně kašle. „Panebože.“ Ve snaze kašel potlačit si zakryje rukou ústa. „Co se stalo?“

„Slyšel jsem nějaký divný zvuk a pak se rozsvítila kontrolka motoru. Potom jsem ucítil spálený olej, tak jsem motor vypnul,“ vysvětluje Jonah. „Přistávání probíhalo dobře, jenže pak jsem narazil do té skály. Do poslední chvíle jsem ji neviděl. Snažil jsem se jí vyhnout, ale nepovedlo se mi to. Do háje, omlouvám se –“

„Jsi ty v pořádku?“ skočí mu táta do řeči, jako by ho Jonahovy omluvy nezajímaly.

Jonah se pohne a ve tváři se mu objeví bolestný výraz. „Když jsem se soukal z letadla, tak jsem si určitě na chvilku vykloubil rameno, ale jo, asi jsem v pohodě.“

„Praštil ses do hlavy?“

„Ne.“

„Ukaž.“

Sundám mu z čela ruku, postavím se a uhnu. Táta si dřepne k Jonahovi. Sundá mu z rány můj zakrvácený svetr a já sebou úplně cuknu, když to vidím.

„Není to hluboká rána a je poměrně čistá. Nejspíš ses odřel o něco kovového. Vidím to tak na nejméně deset stehů.“

Podívá se na mě jedním okem. Tím, které nemá celé od krve. „Tak co, barbíno, to bylo vzrůšo, co?“

Podrážděně zakroutím hlavou.

„Ještě jsem nikoho neviděl běžet tak rychle,“ tiše pronese táta.

„Chtěla se přesvědčit, že je po mně.“

Chtěla jsem se přesvědčit, že jsi v pořádku. Protože jsem se o tebe bála. Protože mi na tobě záleží.

Místo toho řeknu: „Ne. Bylo mi jasné, že si nenecháš ujít příležitost mi zničit oblíbený svetr.“

„Hmmm.“ Jonah si na čelo znovu přitiskne tu jemnou růžovou látku a usměje se, celý od krve. „Tak to bylo aspoň k něčemu dobré.“

V dálce je slyšel houkání.

Jonah zaúpí. „Kdo je zavolal? Ať mě odsud ani nezkoušejí odvézt.“ Opře se o tátu a pomalu a těžkopádně se postaví, přičemž se bolestně zašklebí. Přestože je zraněný, tak pořád působí mohutně. Zastaví se a prohlíží si pomačkané letadlo. „Sakra. Tak kolikáté je? Deváté?“

„Desáté. Ale deset letadel za padesát čtyři let není tak hrozné.“ Táta zakroutí hlavou a povzdechne si. „Už nikdy nebudu brát na lehkou váhu, když bude mít George z něčeho divný pocit.“

Bart, který se z toho šoku nezmůže na slovo, si souhlasně odfrkne a odkopne kus kovu.

Kapitola 16

„Počkej.“ Táta sedí v autě a z otevřeného okénka má ležérně vystrčenou ruku. „Určitě jsi v pořádku?“

„Jsem v pohodě. Dám si něco k obědu a pak budu chvíli odpočívat na verandě.“ Po té nehodě jsem se s tátou vrátila do Nespoutané Aljašky, ale ukázalo se, že nedokážu jen tak sedět v kanceláři. Jednak proto, že jsem pořád v žilách cítila adrenalin, a taky proto, že mám celou košili od Jonahovy krve.

Pro letadla Nespoutané Aljašky platí až do odvolání Federální leteckou správou zákaz létání. Táta říkal, že má v místě havárie sraz s vyšetřovatelem, tak mi nabídl, že mě cestou hodí domů.

Zadívám se na sousední domek, který zeje prázdnotou. „Kdy myslíš, že Jonaha pustí?“

„Ještě si tam chvíli pobyde. Chtějí ho nejprve pořádně vyšetřit, kdyby měl náhodou nějaké poranění hlavy.“

S vážnou tváří přikývnu. Přestože od nehody uběhlo už několik hodin, tak se stále nemůžu zbavit toho strachu, který mě úplně ochromil, když jsem spatřila vrak letadla.

„Bude v pořádku, Callo.“

„Jo, já vím.“ Předstírám, že jsem v pohodě.

„Dobře. Zavolej mi, kdyby ses pak chtěla vrátit do kanceláře.“ Táta chvílku chrchlá a pak si odkašle. „Číslo na mě pořád máš?“

Na důkaz toho, že ho mám, zvednu lísteček, který mi před pěti minutami, když jsme odjížděli, dal.

Rozjede se, ale vtom se zastaví. Se zamyšleným výrazem pronese: „V garáži možná ještě bude křeslo po tvou mamce. To, na kterém sedávala na verandě. Každopádně jsou tam vzadu nějaké věci, které zabalila a uschovala je tam na zimu.“

„Myslíš na tu zimu před čtyřiaadvaceti lety?“

„Jo...“ Poškrábe se na bradě a rozpačitě se usměje. „Třeba tam ale najdeš něco, co se ti bude hodit,“ řekne a odjede po hrbolaté

příjezdové cestě. Tiše se za ním dívám a přemýšlím, jestli ho ta dnešní havárie skutečně nechává v klidu, nebo se jen umí přetvařovat.

Na hlavní silnici přibrzdí a prohodí pár slov s nějakou dívkou, která ho míjí na kole. Chvilku mi trvá, než si uvědomím, že jde o Mabel.

Svížně projede tátovu příjezdovou cestu. Ve větru jí nespoutané vlají dlouhé vlasy. Celá zadýchaná u mě zastaví a mně je jasné, že už se k ní donesla zpráva o Jonahovi. Když spatří moji košili, vyvalí oči.

„Má jen řeznou ránu. Takových deset stehů,“ ujistím ji tátovými slovy.

Shodí za sebe batoh. Bouchne o zem. „Byla jsem nakupovat ve městě a zaslechla jsem, jak někdo říká, že Jonah naboural s letadlem a musel jet do nemocnice. Tak jsem tam šla, jenže mě za ním nepustili. Nejdřív jsem se nemohla dovolat mamce, ale pak se mi to podařilo a ona říkala, že je Jonah v pořádku a ať jdu domů, ale já jsem o něj měla hrozný strach,“ zběsile vypráví. Je celá ustaraná a sotva popadá dech, jako by sem jela, jak nejrychleji mohla.

„Za pár hodin bude doma. Ale je v pořádku.“

„Dobře.“ Pomalu přikývne, jako by mou odpověď zpracovávala a snažila se jí uvěřit. Odhrne si vlasy z čela. „Můžu u tebe do té doby zůstat?“ zeptá se zoufale. Jonah je sice možná v pořádku, ale nechybělo mnoho a nemuselo tomu tak být. Někomu, na kom jí záleží, se přihodilo něco hrozivého a ona nechce být sama.

Uvědomím si, že já taky ne.

„Jasně že jo.“ Usměju se. „Snad tě bude bavit prohrabávat se starými krámy.“

„Jsi v pořádku?“

„Samozřejmě že jo. Já jsem v tom letadle neseseděla, mami.“

„Musel to ale být strašný pohled.“

„To byl,“ připustím.

Povzdechne si. „Vzpomínám si na to, jak jsem slýchávala historky o všemožných nehodách, které se někomu staly. Počítávala jsem, kolik letů za den měli, a o kolik vyšší kvůli tomu byla pravděpodobnost, že se přihodí něco strašného. Hlavně v těch malých letadlech. To není jako ty velké proudové letouny, které v podstatě řídí počítače a mají rezervu i samotné rezervy. Došlo to tak daleko, že jsem každé

ráno, když tvůj táta odcházel, přemýšlela, jestli to není naposledy, co ho vidím živého.“

„To pro tebe muselo být těžké.“

„Těžké? Myslela jsem, že se z toho zblázním. Já nebyla stavěná na to, být ženou bush pilota.“

Simonovo povolání je rozhodně mnohem bezpečnější. Nepočítám-li ten incident, kdy po něm jeden pacient hodil postříbřenou sochu hlavy Sigmunda Freuda, přičemž ta mého nevlastního tátu zcela minula, ale prorazila zeď, pak Simonovi při práci tak nanejvýš hrozí, že se řízne o papír nebo bude přesezený.

„Díkybohu za toho George. Jen si představ, co se *mohlo* stát.“

Jo, díkybohu za George a Jillian, tu jeho malou hula panenku.

Ale především díkybohu za to, že si to letadlo chtěl Jonah mermomocí sám vyzkoušet. Kdyby netrval na tom, že ho rychle proletí, byla by v něm seděla mladá maminka s novorozenětem, když se mu vznítíl motor.

Kdoví, jestli by měli hladší přistání.

Jonah jim dnes pravděpodobně zachránil život.

„Jsou ještě funkční!“ zakřičí za mnou Mabel. Otočím se a spatřím, jak stojí s rozpaženýma rukama a na nich má rozprostřený řetěz s červenými, modrými a zelenými vánočními světýlky.

„To není možné!“

„Vid?“ zahihňá se Mabel. „Podívám se, jestli svítí i ty ostatní.“

„Co není možné?“ zeptá se mamka.

„Počkej, mami,“ tiše řeknu a dám si telefon dál od pusy. „Jestli jich bude dost, tak je můžeme rozvěsit po stropě a vytvořit taková nebesa.“

Mabel vyvalí oči. „Teda, to by bylo *fakt* hustý.“

„Callo! S kým se to tam bavíš?“

„S Agnesinou dcerou Mabel. Víš, že si táta schoval všechny tvoje věci? Ale *úplně* všechny.“ Téměř dvě hodiny jsme se s Mabel prohrabávaly nespočtem zaprášených plastových krabic z nejzazšího koutu garáže a našly jsme všechno možné, od sváteční výzdoby až po zahradní trpaslíky a prapodivné sluneční hodiny.

„Agnes má dceru? Proč jsi mi to neřekla?“

Proč jsi mi ty neřekla, že jste si s tátou tehdy tak intenzivně volali? Nejradši bych jí předhodila tohle, ale ovládnou se.

„Zatím k tomu nebyla příležitost.“ Na moji obranu, od pondělního odpoledne jsme si netelefonovaly. Věcí, které jí musím povědět, jenže se nedají řešit přes zprávy, je spousta. Teď se to ale nehodí. „Našly jsme pod takovou plachtou tvoje proutěné křeslo. Je v docela slušném stavu,“ řeknu ve snaze zavést řeč opět na nějaké méně oze-
havé téma. Na polštářích se už dávno podepsal čas, vlhkost a také nějaké zvíře – zřejmě myši, ale konstrukce křesla je bytelná, takže by se na něm dalo sedět.

Všechno jsme to vynosily ven a potom mi Mabel pomohla uklidit verandu a odstěhovat z ní do garáže zašlá plážová křesílka, rybářské pruty a všemožné další věci, které se tam za ta léta nahromadily. A vůbec si nestěžovala.

Je to poprvé, kdy s Mabel takhle intenzivně trávím čas sama, aniž by u toho byl táta nebo aniž by hráli dámu. Je svá a kurážná. Nezavře pusy a skáče z jednoho tématu na druhé, přičemž ho kolikrát změnil v polovině věty. Začínám si myslet, že má problémy s pozorností.

A čím dál tím víc se mi zamlouvá.

„Hele, já musím běžet. Mám tu zákazníka,“ řekne mamka. „Pak mi to *všechno* povíš, jo?“

„Jasně.“ Víím, že tím „pak“ myslí *dnes večer*, ale já se do toho zrovna moc nehrnu. Je *opravdu* nutné, aby věděla, proč tehdy nakonec táta nepřiletěl do Toronta? Zajímalo by ji, že má Nespoutaná Aljaška finanční potíže a že se jim tu snažím pomoci? Možná ano. Jenže já zase možná sobecky chci, abychom s tátou trávili vlastní společný čas, aniž by do toho míchala jejich složitý vztah.

Zrovna když zavěsím, uslyšíme motor auta.

Mabel upustí světelný řetěz a vyběhne ze dveří. „To je Jonah!“ zaječí. Utíká přes trávník k jeho příjezdové cestě a hrozně přitom dupe.

Já mám nevysvětlitelnou potřebu vyrazit hned za ní, ale ovládnou se a místo toho se soustředím na svou lahev s vodou a jablko, které jsem si už před několika hodinami umyla, ale zatím jsem na něj neměla chuť.

Nakonec si řeknu, že už jsem čekala dost dlouho, a vydám se za nimi.

Jonah se opírá o auto, ležérně se usmívá a poslouchá Mabel, která mu něco vykládá. Všimne si mě asi v polovině trávníku a začne mým směrem pokukovat.

„Oni ti dovolili domů řídit?“ zavolám na něj a snažím se jít pomalu a nenuceně. Jako bych v duchu celá nedočkavá neodpočítávala hodiny, kdy už se vrátí.

Přestane se opírat, aby byl vyšší, a rozejde se ke mně. „Kdo by mi v tom zabránil?“ Ránu nemá obvázanou. Na čele, tak tři centimetry pod linií vlasů, má tenkou, úhlednou čáru z černých stehů. Podle toho, kolik z té rány bylo krve, jsem čekala, že bude větší. I tak vypadá, že to musí bolet. Z tváře už má téměř všechnu krev smytou, na vousech mu však zůstala a slepila je do jakýchsi tmavě červených chuchvalců.

Mám velkou radost a strašně se mi uleví a musím se přemáhat, abych se neusmála. Kývnu směrem k jeho čelu. „Tak kolik?“

„Jen devět. Mělo by se to hezky zahojit.“ Šibalsky se usměje. „Doktorka mi říkala, že s tím budu vypadat ještě líp. Podle mě se mnou trochu flirtovala.“

„Jasně. To určitě.“ Obrátím oči v sloup, ale zasměju se. „A jinak ti nic není?“

„Trochu mě bolí to rameno, ale podle všeho tam není nic natrženého. Měl jsem kliku.“

„To tedy jo.“ Znovu si představím, jak to dnes mohlo dopadnout, a přeběhne mi mráz po zádech.

„Pojď se podívat na Wrenovu verandu!“ nabádá ho Mabel a bere ho za ruku.

„Potom se přijdu podívat, prcku,“ osloví ji stejnou přezdívkou jako táta. „Musím se osprchovat a převléct. Možná si i zdřímnu.“ Ač mu na tmavě modré košili téměř nejsou vidět skvrny od krve, přesto je poznat, že je tam má. Kývne směrem k čemusi v dálce a ušklíbne se. „Zdá se ale, že *někdo jiný* by se chtěl podívat.“

Otočíme se a spatříme, jak k tátovu domu peláší Bandita.

„Máme tam brambůrky!“ vykřikne Mabel a odběhne.

Jonah se tiše zasměje. „Nají se dobře, když jsi tady.“

„Tak ať. Klidně si je všechny může sníst. Já po tom dnešku vůbec nemám hlad.“ Fouká studený vítr a mně je zima, tak si založím ruce na prsa, abych se trochu zahřála.

Otevře pusou, jako by chtěl něco říct, ale pak si to zřejmě rozmyslí. Bočním oknem sáhne do auta pro červeno-černou kostkovanou flanelovou bundu. Hodí mi ji. „Říkal jsem si, že ten svetr už asi nebude chtít vrátit. Vzal jsem ti nejmenší velikost. Měla by ti sedět.“

„Páni. To je... Díky.“ Obléknu si ji, celá nadšená z toho, jak je měkoučká. „Teď sem zapadnu.“

„Zase bych to úplně *nepřeháněl*,“ řekne, ale usmívá se.

„Nevíš, kdy se vrátí táta?“

„Nejspíš to ještě chvíli potrvá. Federální letecká správa nám zase povolila létat.“

„Jo, za poslední hodinu jsme několik letadel viděly.“ Táta má z verandy skvělý výhled na oblohu nad letištěm. Zajímalo by mě, jestli si ten dům vybral právě kvůli tomu, nebo měl prostě štěstí.

„Stále je s tím vyšetřovatelem, ale znají se dlouho, což by celé to jednání snad mohlo uspíšit. Tedy ne že by měly vyvstat nějaké problémy. Všechny servisní záznamy máme. Předpokládám, že mi zase brzy povolí létat.“ Pronese to bezstarostným tónem. Vůbec ne jako někdo, kdo je vyplašený z toho, že dnes málem zemřel, ale zároveň ne jako ten Jonah, který mě s oblibou popichuje.

Zakroučím hlavou. Před chvílkou se vrátil z nemocnice, kde byl kvůli tomu, že naboural s letadlem, a už by nejradši zase létal. „Zatracení nebeští kovbojové,“ zamumlám si pod vousy.

„Co?“

„Nic.“ Kývnu směrem k jeho domu a zachumlám se do bundy. „Ještě jednou za ni děkuju. Měl by sis jít odpočinout.“

Jonah zamíří ke svojí verandě. Jde pomalu a vypadá to, že se mu ani moc nechce.

„Jop... Pohnula jsi dneska s těmi stránkami?“ otočí hlavu a zavolá na mě.

„Moc ne.“

„Ty nejsi zrovna pracant, co?“

Tady máme toho starého známého Jonaha. „Kdyby ses naučil nepadat s letadly, dokázala bych se lépe soustředit.“

Tiše se zasměje, tak srdečně a hlubokým tónem, až se lehce zachvěju. „Až se navečeříš, tak ke mně přijď s počítačem a podíváme se na to.“

Svraštím čelo. „Vážně?“

„Musíme to dokončit, ne?“ Na schodech zrychlí a zmizí uvnitř.

Nechám tátu s Mabel v obýváku a vydám se po rozbahněné trávě k Jonahovu domu. Slunce stále jasně svítí, což poněkud zkresluje

realitu, jelikož je osm večer. V ruce nesu talíř se zbytky jídla a pod ramenem MacBook. Na krátký okamžik zaváhám a potom zaklepu.

„Jo!“

Chvilí čekám a poslouchám, až uslyším, jak mi přichází otevřít.

„Nevstávám!“

Pomalou otevřu. Jen co vejdu do uklizené malé kuchyně, upoutá mě citronová a mátová vůně. Dispozičně i stylově je místnost úplně stejná jako tátova, a to včetně barvy skříněk a pracovní desky, přesto ale působí moderně, čistě a nově.

Nejspíš je to tím, že tam všude nejsou kachny.

Ale také tím, že jsem se připravovala na smrad zvětralého piva a tři dny staré kosti od vepřových kotlet, což by mi pasovalo k životu aljašského bush pilota a starého mládence, který téměř nedbá na svůj vzhled.

„Čau!“ zavolám na něj a sundám si zablácené běžecké boty. Stále mám sraštěné čelo a zvědavý výraz ve tváři. „Přinesla jsem ti Mabeliny zapečené těstoviny se sýrem, jestli jsi ještě nejedl. Táta říkal, že jsou moc dobré.“

„Nech mi je v kuchyni.“ Téměř okamžitě dodá: „Prosím.“

Položím je a odvážím se popojít dál, do obývacího pokoje. I tato místnost je dispozičně stejná jako ta otcova. Nacházejí se zde posuvné dveře, které vedou na krytou verandu, malá černá kamna na dřevo, jež stojí v protějším rohu na béžové keramické dlažbě, a jednoduchá knihovna až ke stropu v Ikea stylu ve druhém rohu. Přesto to tu působí zcela odlišným dojmem.

I tady je překvapivý pořádek.

Na podlaze je ještě nesešlapaný nový koberec s vysokým vlasem v kávové barvě. Stěny jsou natřené na teplý odstín šedé a visí na nich zarámované fotografie bush-flyingových letadel výrazných barev v zasněžené tundře. Přestože venku praží slunce, v tmavém pokoji jsou rozsvícené stolní lampy, takže je zde teplé, tlumené světlo.

Upřímně řečeno to tu vypadá, jako by to zařizovala nějaká žena.

Jonah je rozvalený na jedné straně tmavě šedé koženkové sedačky. Ze zakrváceného oblečení se převlékl do černých sportovních kalhot a světle šedého trička, které je mu volné přes břicho, i tak mu v něm ale vyniknou svaly. Zápolí s krabičkou od léků a tiše u toho nadává.

„Ukaž.“

„Já vím, co s tím.“

Vyrvu mu ji z rukou, až ho škrábnu do suchých, hrubých dlaní. Jednou rychle otočím víčkem a krabička je otevřená. „Jasně. Věděl jsi naprosto přesně, co s tím.“ Vrátil mu krabičku a schválně tak, aby to viděl, obrátím oči v sloup. „Co to je za léky?“

„Díky,“ zamumlá a vyloví jednu tabletku. „Něco na bolest.“ Na každé straně mu visí pramínky umytých vlasů. Očividně byl před chvilkou ve sprše, ovšem v těch zanedbaných vousech má stále zaslou krev. Tady by pomohly už jedině nůžky.

Podezíravě se na mě dívá přimhouřeným pohledem. „Co je?“

„Přinesu ti vodu na zapítí.“ Prohledávám mu kuchyňské skříňky a snažím se najít nějakou skleničku. Fascinuje mě, v jakém stavu kuchyně je. Má tu dokonale čisto. Všechno má úhledně uspořádané a uklizené. Nikde žádná špína. V odkapávači jsou dva talíře s vyrytým lemováním se vzory růžových květin a nějaké další nádobí. Dřez z nerezové oceli se jen leskne.

Nejkurióznější mi však přijde skříňka, kde skladuje plechovky. Od takového kluka bych čekala, že je tam bude mít jen tak ledabyly naházené. On má však každičkou plechovku seřazenou podle druhu a velikosti a postavenou etiketou ven. Navíc je má vyrovnané v úhledných řadách. „Hele, viděl jsi film *Noci s nepřitelem*? Jak tam hraje Julia Roberts a má za manžela takového šílence?“ Přesně takhle si rovná plechovky. Vtipné je, že zrovna na něj jsme se onehdy koukali s tátou.

„Já se na televizi nedívám.“ Odmlčí se. „Proč?“

„Jen tak.“ Tišeji dodám: „Psychouš Martin se na televizi taky určitě nedíval.“ *Psí zdrojlo*? Proč tu má Jonah vedle broskvových kompotů, krémové kukuřice a černých fazolí tolik plechovek s kousky kuřecího a játry? Vždyť žádného psa nemá.

Zato má mývala.

„Co tam v té kuchyni děláš?“

„Nic.“ Naliju vodu do vysoké sklenice s vyrytým květinovým vzorem, přinesu mu ji a položím ji na konferenční stůl.

„Díky.“ Jonah tabletku okamžitě spolkne a rozkucká se.

„Zdřím sis?“

„Ne-e. Na to mi příliš cuká v tom rameni. Jen co mi zaberou ty léky, tak to bude lepší.“

„Už jsi je někdy bral?“

„Jop, ještě na střední, když jsem si poprvé vykloubil rameno. Stalo se mi to při fotbale.“

„Vážně? Neřekla bych do tebe, že seš týmový hráč.“ Popojdu ke knihovně, přičemž si všimnu něčeho, co mě předtím vůbec nenašlo. Nemá televizi.

„Taky že nejsem. V polovině sezony mě z týmu vykopli.“

Zakroutím hlavou, ale usměju se, zatímco si prohlížím omšelé hřbety knih a celá zvědavá zkoumám, co Jonaha kromě létání a neomaleného vystupování ještě baví.

„To jsou knihy,“ pronese tichým, samolibým hlasem.

Velký Gatsby... Zločin a trest...

„No teda, tady je někdo ale sečtělý.“

„A cos čekala, že tam objevíš?“

„Nevím... *Jak stáhnout z kůže veeverku ve čtyřech krocích? Sto jedna způsobů, jak uvařit bobra? Jak dopadnete, když jsou vaši rodiče příbuzní?*“ odpovím mu posměšně.

Tiše se dábělsky zasměje.

Má v té knihovně nacpaných určitě přes dvě stě knih. „Ty jsi to všechno četl?“

„To se s knihami děláš, barbíno.“

Ignoruju, jak mě oslovil, protože mě chce akorát naštvat, a zaměřím se na poličku, která je vyhrazená pro zarámované fotografie. „Tohle je tvoje mamka?“

„Jop. *Hodně* dávno, ještě když jsme bydleli v Anchorage.“

Zadívám se na ni. Je nádherná a elegantní a na sobě má třešňově červené dvojdílné plavky. Sedí s překříženýma štíhlýma nohama na mole a dlouhé ledově blond lokny má rozčuchané větrem. „Je hrozně podobná jedné norské módní influencerce, kterou sleduju na Instagramu. Je moc pěkná.“

„Ona *je* Norka, takže to dává smysl.“

Vedle ní sedí asi tak šestiletý chlapec. Směje se od ucha k uchu a pohupuje hubenýma opálenýma nohama nad vodou. Má stejně světlé vlasy, jež mu na jasném letním slunci úplně září. Jeho pronikavé oči, i když na této fotce vypadají tak nevinně, zcela zřejmě patří muži, který tu za mnou leží na sedačce.

„Pořád bydlí v Las Vegas?“

„V Oslu. Přestěhovala se tam poté, co se znovu vdala.“

„Vidáte se často?“

„Už jsme se pár let neviděli. Měl jsem za ní letět letos na Vánoce, ale pochybuju, že se to teď uskuteční.“

„Jak to?“

„Kvůli Wrenovi.“ Pronese to tak věčně, jako by to bylo naprosto samozřejmé.

„Jasně. Chápu.“ Jonah bude mít na starosti Nespoutanou Aljašku a bude s tátou létat do Anchorage na léčbu. A to ani není jeho pokrevní příbuzný. „Platí i po tom dnešku, že s ním v pondělí ráno budeš moct letět?“

„Buď já, nebo někdo jiný.“

Zaplaví mě pocit viny. Nezachovám se špatně, když odjedu týden poté, co táta zahájí léčbu? Sice jsem si posunula zpáteční let na pozdější datum, ale neměla bych tu zůstat ještě déle? Neměla bych tu zůstat, abych mu mohla pomáhat, když bude doma? Přece jen *jsem* jeho dcera, třebaže jsme se teprve nedávno znovu blíže poznali. Nedlužím mu to?

A když ne kvůli němu, tak kvůli Jonahovi, Agnes a Mabel, abych jim od té zátěže trochu ulevila?

A když ne kvůli nim, tak kvůli sobě?

Musím pak zavolat Simonovi. Ten mi vždycky rozumně poradí.

Na další fotce strnule stojí vytáhlý Jonah se zasmušilým výrazem ve tváři v teenagerských letech vedle nějakého muže ve vojenské uniformě. Za nimi je zaparkovaná stíhačka. To je určitě Jonahův otec. Vůbec mě nepřekvapuje, že měl tak krásnou ženu, protože on sám je pohledný, třebaže působí přísně. Má neuvěřitelně ostře řezané rysy, hlavně v oblasti čelisti. Zarámovanou fotografii zvednu.

„Kolik ti tady je?“

„Nevím. Tak třináct?“

Rozhodně teprve přichází do puberty. Má chlapecký a jemný obličej a v poměru ke zbytku obličeje má příliš plné rty, jestli se to tedy vůbec dá považovat za nedostatek. Je tady hodně mladý, ale pravděpodobně už v té době si získával srdce svých spolužaček.

„To on tě naučil létat?“

„Jo. Byl to znamenitý pilot.“

„A tys k letectvu nastoupit nechtěl?“

„Ne-e.“ Odmlčí se. „Ale měl jsem. *On* to chtěl. *Očekával* to ode mě. Podal jsem si přihlášku, úspěšně jsem složil přijímací zkoušky, ale když jsem se měl podepsat, tak jsem si to rozmyslel a vykašlal se na to.“ Pronese to zasmušilým tónem.

„Ale to, co děláš, určitě schvaloval, ne?“

„Nakonec jo. Na sklonku života. Ale nejprve ne. Nechápal, proč chce ztrácet čas s nějakými Eskymáky. To jsou samozřejmě *jeho* slova.“ Znovu se dlouze odmlčí. „Nebavili jsme se spolu sedm let.“

„A když onemocněl rakovinou, tak jste obnovili vztahy?“ tiše se zeptám.

Jonah si povzdechne. „Když jsem ho konečně přišel navštívit do nemocnice, tak s ním už rok bojoval. Pár dní nato zemřel.“

Letmo se ohlédnu a spatřím, jak Jonah zírá do stropu. „A lituješ, že jsi za ním nešel dřív.“ Z našich dřívějších rozhovorů už to v podstatě vyplynulo.

„Byl strašně tvrdohlavý, takže se mi za ty hnusárny, které jsem od něj za ta léta slyšel a které provedl, neomluvil, a já jsem byl moc tvrdohlavý a pyšný, takže jsem mu neodpustil.“ Zahledí se na mě. „A teď už to nezměním.“

Na rozdíl ode mě, protože já ještě čas mám. Není divu, že na mě Jonah tlačí, abych se s tátou usmířila a abychom si spolu vybudovali vztah. Nechce, abych nesla to samé břímě jako on. Jeho situace se od té mé příliš neliší. Kdyby se mnou tehdy večer nebyl Simon, který mi pomohl přenést se přes vztek, jež jsem pociťovala, rozhodla bych se tak rychle na Aljašku odletět?

Jonah potřeboval takového Simona.

Každý takového Simona potřebuje.

Vezmu další fotku. Je na ní můj táta s Jonahem. Sedí vedle sebe na místech pilota a kopilota, jsou otočení dozadu, kde sedí fotograf, a usmívají se. Táta má ještě téměř hnědé vlasy a méně výrazné vrásky na čele.

Já však nemůžu odtrhnout oči od Jonaha. Na té fotografii je mu totiž vidět obličej bez těch nevzhledných vousů a rozčuchaných dlouhých vlasů.

„Ze kdy je tohle?“

„Z prvního nebo druhého léta, co jsem tady byl. Už si to nepamatuju.“ Odmlčí se. „Proč?“

„Máš dolíčky ve tvářích,“ vyhrknu. Ty dva nápadné dolíčky mu zvýrazňují dokonalý úsměv a plné rty a vyvažují výrazné lícni kosti a ostře řezanou, hranatou čelist. Má dokonce hezký i tvar hlavy, který vynikne díky tomu, že má na kratoučko ostříhané blondaté vlasy.

A všechny ty krásné rysy, z nichž jich mnoho má po své matce ze Skandinávie, jak teď už vím, schovává pod těmi nevzhlednými vousy a vlasy.

Díky všem těm rysům, ještě s těma pronikavýma modrýma očima, je Jonah téměř... troufám si tvrdit, fešák. A to mu tady je nějakých jednadvacet dvaadvacet, když ještě vypadal poněkud klukovsky. O deset let později...

Otočím se na toho yettiho a svařím čelo. Samolibě se na mě šklebí. Jako by *naprosto přesně* věděl, jak moc je přitažlivý, a četl mi myšlenky.

„Tak jdeme na to?“ ležérně se zeptá.

„Prosím?“ Zrudnu.

„Na ty stránky. Přinesla sis počítač, ne?“

Aha. Pomalu vydechnu. „Jo.“

„Tak dobře, protože až mi ten prášek zabere, jdu spát.“

Vrátím fotku s tátou a Jonahem na poličku, vezmu si z kuchyně notebook a posadím se na druhou stranu sedačky.

Moc dobře jsem si vědoma, že ze mě Jonah po celou tu dobu nespouští oči.

„Říkal jsi 1964, že jo? Jonahu?“

„Hm...“ Má zavřené oči a pomalu mu stoupá a klesá široká hrud'

„Jonahu?“ tiše ho znovu oslovím.

Ani se nehne.

„Takže jsme asi skončili.“ Dvacetiminutová pomoc je lepší než žádná. Já jsem tedy na stránkách v podstatě pracovat nemohla, protože nejenže Jonah nemá televizi, on nemá ani internet.

Jaký normální jednatřicetiletý chlap doma nemá televizi a připojení na internet?

Zavřu notebook a chvíli mu jen tak hledím do uvolněné tváře, přičemž se zamyšleně koušu do rtu. Takového kluka jsem ještě nikdy neviděla. Proč proboha takový obličej skrývá? Rozhodně ne kvůli nedostatku sebevědomí. Zdá se, že je se sebou zatraceně spokojený.

Zároveň se ale nezanedbává. Neválí se tu na sedačce s pytlíkem chipsů Doritos a neutírá si do panděra prsty od sýra, než sáhne po desáté plechovce piva. Dokonce i když tu teď leží ve volných teplácích a tričku, tak je evidentní, že je v dobré kondici.

Zvenku se ozve cvrlikání. Na verandě na čemsi sedí Bandita. Tiskne přední tlapky na sklo a upřeně na mě hledí černýma očima jako korálky.

„Já tě sem *nepustím*.“ Zavrtím hlavou.

Zacvrliká na mě a seskočí na zem. Něco zvláště bouchne. Zajímá mě, co má za lubem, tak dojdou k oknu a spatřím, jak stojí vedle prázdné kovové misky a plácá do ní tlapkou jako nějaký pes. „Ty máš hlad,“ dojde mi. „A *já* tě asi mám nakrmit.“ Povzdechnu si, protože se mi do toho vůbec nechce, a zamířím do kuchyně, abych Jonahovi schovala večeri do ledničky a zřejmě tedy odtud vzala jeho mývalovi, který údajně není jeho mazlíček, plechovku psího žrádla.

„Nemůžu uvěřit, že něco takového dělám,“ zamumlám si pro sebe a s plechovkou a lžící v ruce otevřu posuvné dveře. Jonah toho na verandě moc nemá. V podstatě jen pár polic a úložných krabic na jedné straně a obrovskou bednu z překližky, což bude zřejmě Banditova bouda, na druhé. Není tu ani kam si sednout.

Bandita se postaví na zadní a nadšeně máchá tlapkami. Kolik toho vůbec může sníst? Je o polovinu menší než Tim se Sidem. Takový skrček. A co se týče mývalů, tak je snad i roztomilý.

„Kšá! Uhní!“ křiknu na něj, zatímco vydlabávám půlku plechovky a mám se při tom na pozoru před jeho ostrými drápy. Když ta ztuhlá nechuťárna žuchne do misky, zhnuseně nakrčím nos. „Fuj!“ otřepu se, protože mi na ruku spadne kousek toho slizkého masa.

Bandita do misky strčí trojúhelníkový obličej a začne hltat, aniž by hlavu zase vystrčil a nadechl se.

Otočím se a zamířím dovnitř, protože mám naléhavou potřebu si umýt ruce.

Vtom si všimnu, že úplně v rohu zpod jakési těžké vlněné deky koukají malá kolečka. Připomínají mi kolečka od kufru.

Zmocní se mě podezření, a když stáhnou jeden cíp deky a spatřím stříbrný skořepinový kufr – *můj* stříbrný skořepinový kufr –, jen zírám s otevřenými ústy.

Jak se sakra *moje* kufry dostaly pod nějakou deku na Jonahovu verandu?

Má to jediné vysvětlení.

Musel je tam dát Jonah.

Což znamená, že mi ty věci schválně schoval.

Jak se k nim vůbec dostal? Se zkřivenou tváří přemýšlím o tom, jak to mohlo proběhnout. Letěl pro ně do Anchorage? Jestli ano, tak to nemohlo být dnes. Ani včera. To jsme totiž celý den strávili spolu. Letěl tam tedy především. To moje zavazadla jako *ukradl* Billymu?

Má je tu už několik dní.

Ale... proč?

Zlostně na toho spícího obra hledím oknem a mám naléhavou potřebu za ním nakráčat a jednu mu vlepít, až by se probudil, a žádat vysvětlení. Kdyby dnes nenaboural s letadlem, zřejmě bych to udělala.

Zatracený Jonah.

Stalo se už někdy, že bychom prožili jeden celý den, aniž by mě nějak šíleně naštvál?

Dovleču si kufry dovnitř a schválně přitom prásknu dveřmi, až tvrdý plast bouchne do kovového rámu. Ani se nehne.

Když je vezu kolem sedačky, tak záměrně vrazím bokem do té strany, kde má položenou hlavu, tak silně, že bych se nedivila, kdyby se mi udělala modřina.

Nic.

„Zmetku jeden,“ zavrčím na něj vzteky bez sebe a nechám kufry dojet do kuchyně, kde vrazí do skříněk, a sama se vrátím pro notebook. „Měla bych otevřít a pustit sem Banditu. To by bylo probuzení, co, ty debile. Rozhodně by sis zasloužil, aby ti to tu obrátil vzhůru nohama.“ Jak mi to vůbec zítra vysvětlí? Jen se samolibě usměje a pronese něco chytrého?

Co na to řekne Agnes s tátou? Jen tak to přejdou? Řekne táta, že si s ním promluví? Mávne nad tím Agnes zase rukou a pronese: „No jo, to jsou ty jeho srandičky“ nebo něco podobného?

Když vidím, jak tam tak leží a blaženě tvrdě spí, po polštáři má rozhozené ty svoje neupravené vlasy a na tváři ty nepoddajné a zacinchané vousy, napadá mě, že bych prostě měla...

Ve tváři se mi pomaličku objeví pomstychtivý úsměv.

Kapitola 17

Člověk neprojde centrem Toronta, aniž by potkal nějakého bezdomovce. Spí pod vrstvami dek, že by si jich člověk ani nevšiml. Vysedávají na rozích ulic s papírovými kelímky na kávu z Tim Hortons, přes obličej se zasmušilým výrazem mají zacuchané vlasy a čekají, až jim nějaký štědrý kolemjdoucí dá pár drobných.

Občas přemýšlím, co za lidi se za vši tou špínou a chudobou skrývá. Co by s nimi udělala teplá sprcha, hřeben či břitva. Co kdyby lidé nepřidávali do kroku, když je míjejí, a automaticky je nepřehlíželi. Co kdyby se na ně podívali v trochu jiném světle.

Asi tak, jako se já teď dívám na Jonaha, naprosto ohromená, co všechno dokázaly kuchyňské nůžky a strojek na vlasy, které jsem objevila v koupelnové skřínce.

Plánovala jsem, že šmiknu jen jednou. Že mu z pravé strany vousů ustříhnu pořádný pramen. Měl to být jen takový kanadský žertík, jaký si navzájem dělají kámoši, když jeden z nich opilý omdlí na gauči. Jen jsem mu ty vousy chtěla trošku nastříhnout, a přimět ho tak, aby to po probuzení vzal do vlastních rukou.

Jenže pak mě napadlo, *co když si to tak nechá, aby mě tím doháněl k šílenství?* To by na Jonaha totiž sedělo.

Tak jsem stříhala dál.

Ani se nehnul. Ani když jsem mu odstříhávala zakrvácené vousy. Ani když do ticha v obýváku začal hučet strojek. Ani když jsem mu opatrně, jak nejjemněji jsem dovedla, zkracovala a pročešávala ten jeho neforemný porost na polovině tváře. Postupně ho ubývalo, až jsem mu nakonec odkryla plné, jemné rty a výrazné lícní kosti a náznak ostře řezané čelisti, o níž jsem věděla, že se pod ním skrývá.

Teď má Jonah husté, ale upravené vousy. Takové, které si muži mezi sebou závidí. Takové ty z časopisů, jež přítelkyně a manželky horlivě ukazují svým vousatým partnerům s požadavkem, aby ty jejich vypadaly stejně.

Tím jsem však neskončila. Ostříhala jsem mu i tu jeho rozčuchanou kšticí a po stranách a vzadu jsem mu hlavu oholila, jak nejlépe to šlo, vzhledem k tomu, že ležel. Nahoře jsem mu vlasy nechala asi pět centimetrů dlouhé a upravila jsem mu je, protože jsem u něj v toaletním stolku, světe div se, našla mimo jiné nějaký starý levný gel.

Teď si tu jen tak sedím a kochám se tím pohledným drsňákem, jehož jsem udělala z vlasáče s divoce rostoucí, tmavě popelavou blond kšticí, která mu nekontrolovaně rostla na hlavě. Dívám se, jak poklidně spí, a nejraději bych ho pohladila po tváři. Je ještě přitažlivější než na té fotce, nad kterou jsem se předtím rozplývala. Jak je teď totiž starší a mohutnější, tak má plnější obličej a díky jemným vráskám vypadá mužněji.

A přemýšlím, jak je možné, že z pouhé pomsty vzešla situace, že tu sedím a toho prohnatého mizeru opěvuju.

Zaúpím. „Ty se chováš jako blbec, i když o sobě nevíš, co?“

Otočí hlavou doprava a já se prudce nadechnu. Se zatajeným dechem sleduju, jak nepatrně pomrkává.

Teprve když opět celý znehybní, zhluboka úlevou vydechnu.

Až doteď jsem si vychutnávala jakýsi vítězoslavný pocit. Ovšem ten teď střídá čím dál tím větší hrůza a já si uvědomím, že nechci být u toho, až se Jonah probudí.

Co udělá, až zjistí, co jsem mu provedla? Přejde to s úsměvem a okomentuje něčím ve smyslu „tos mě teda dostala“?

Nebo jsem to *opravdu* přehnal?

Přece jen jsem ostříhala vlasy přeživšímu letecké havárie, když se vyspával ze svých zranění.

Popadnu předměty doličné a běžím do kuchyně a srdce mi celou dobu strachy bije jako o závod.

Použitě nástroje strkám do šuplíku a pytel s vlasy a vousy odhazuju pod dřež a během toho si připomínám, že jsem to neudělala jen kvůli tomu, že mi schoval to oblečení. Celou dobu se ke mně chová strašně. A já jsem vypěnila. To se stává, když člověk takhle někoho vytáčí. Ten pak vypění a ostříhá mu ve spánku vlasy.

Vezmu si z linky blok a pero, rychle mu naškrábu vzkaz a spolu se sklenicí vody, kterou jsem mu dolila, aby ji měl připravenou, až se vzbudí, mu ho nechám na odkládacím stolku vedle léků. Hodně chabý dárek na usmírenou.

Zatímco předtím jsem své kufry záměrně používala jako beranidlo, teď našlapuju na špičky a úzkostně dbám na to, abych je dostala ven a dolů po schodech úplně potichoučku. Všechna ta těžká zavazadla za sebou vleču po mokré, bažinaté půdě, což je naprosto příšerné, a když konečně dojdu do bezpečí tátova domu, téměř necítím ruce.

Táta je pohodlně usazený v polohovacím křesle v obýváku. Dívá se v televizi na nejvýznamnější okamžiky z baseballu, ale otočí se na mě. „Tak co ten náš kluk?“

Položí mi takovou prostou otázku, ale mě se okamžitě zmocní pocit viny. „Spí. Vzal si nějaké prášky a úplně po nich vytuhl.“

„Potřebuje si odpočinout. Vždyt měl dneska náročný den.“ Táta si zakryje ústa a rozkašle se.

„Je ti dobře?“ Všimla jsem si, že kašlal i u večeře.

Mávne nad tím rukou a několikrát si odchrchlá. „Jen jsem neměl běhat po polích. A... zvládli jste toho dneska večer s Jonahem hodně?“

„Jen trochu. Dost rychle usnul.“

„Byla jsi tam docela dlouho.“ Zní poněkud zvláště, ale nedokážu přesně říct proč.

Kouknu se na hodiny na zdi. Je skoro jedenáct. „Ještě jsem krmila Banditu a pak... jsem si chvíli prohlížela Jonahovy knížky,“ drmolím a odvracím pohled, protože jsem rudá až za ušima. Doufám, že mě ještě nemá přečtenou natolik, aby poznal, že před ním něco tajím. Nedokážu mu však povědět, co jsem Jonahovi před chvílí provedla.

Co když mi táta řekne, že jsem to přehnala?

Co když ho tím zklamou?

„Měl tam něco zajímavého?“

„Cože?“

„Mezi těmi knihami...“ Podívá se mi na ruce, v nichž nic nedržím.

„Jo aha. Ne, já moc nečtu. Dávají něco v televizi?“

„Ale ne. Teď jsem to na chvílku zapnul. Seděl jsem večer chvíli na verandě. Daly jste to tam s Mabel do kupy. Přeneslo mě to o spoustu let zpátky.“

„To teprve uvidíš, až bude tma.“ Našly jsme tolik starých vánočních řetězů, že jsme je mohly rozvěsit po stropě křížem z jedné strany na druhou a pak ještě jednou.

Povzdechne si, vypne televizi a odhodí ovladač na odkládací stolec.
„Tak třeba zítra. Mám po té dnešní akci dost.“

„Jo, já jsem taky dost unavená.“

Pomalu vstane z křesla a sebere po sobě špinavý hrnek. „Určitě jsi v pořádku? Působíš poněkud... nervózně.“

„Jsem v pohodě. Mimochoodem, v kolik budeš zítra ráno odjíždět?“

„Nejspíš jako obvykle. Určitě před šestou.“

„Měla bych se svést s tebou, když Jonah nepojede.“

Tiše se zasměje. „Pár stehů na čele mu nezabrání v tom, aby jel do Nespoutané Aljašky, přestože ještě nemůže létat.“

„Jasně. Tak dobře.“ *Skvělé.* Sevru rty.

Táta na mě znovu zkoumavě pohlédne. „Tak jo. Uvidíme se ráno.“

„Jo.“

Všimne si mých dvou kufrů, které stojí ve dveřích do kuchyně.
„No vidíš, já ti říkal, že se najdou!“

„Jo, jasně že se našly,“ zamumlám si pod vousy. Mám mu povědět, co Jonah provedl? Ráda bych to na toho jeho oblíbence řekla, ale ještě radši bych nejprve sama slyšela, jakými kecy bude argumentovat.

Tohle je teď navíc jen mezi námi dvěma.

Táta svráští čelo. „Jak se sem vlastně dostaly?“

„Přivezl je taxík. Zrovna když jsem šla domů.“

„Hm...“ Svráští čelo ještě víc, jako by věděl, že je to prachspostá lež. Pak ale pokrčí rameny. „Tak teď u sebe máš všechno svoje obléčení. To je fajn. Dobrou.“

„Dobrou, tati.“

Zastaví se a lehce, spokojeně se na mě usměje a zmizí ve své ložnici.

Jen co se za mnou zavřou dveře do mého pokoje, rozechvěle si povzdechnu. Jonah má, co si zaslouží. Navíc jsem ho nijak *nezo-
hyzdila*. A vlasy i vousy mu zase dorostou. Jestli chce vypadat jako někdo, kdo žije v jeskyni a nosí u sebe kyj, nebude mu trvat *zas tak* dlouho, než toho vzhledu opět dosáhne.

Pustím se do vybalování.

Dvěma stům čtyřiceti čtyřem.

Někdo dokreslil bradavky dvěma stům čtyřiceti čtyřem kachnám.

To znamená, že má táta v kuchyni tisíc čtyři sta šedesát čtyři ručně nakreslených bradavek.

„Callo?“

Otočím se a spatřím, jak ve dveřích do kuchyně stojí táta. „Ahoj! Dělán nám kafe. Za chvílku bude hotové.“

Překvapeně pohlédne na překapávač, z nějž velmi hlasitě dokapává horká tekutina, a pak se opět podívá na mě. „Je ti dobré?“

„Jo. Nemohla jsem spát, tak jsem si říkala, že se vypravím a pojedu s tebou.“

Pozorně se mi dívá do unavených očí, které patrně nezachránily ani silná vrstva korektoru, ani oční kapky Visine. „Já jsem taky špatně spal,“ připustí. Z kruhů pod jeho očima je to patrné. „Určitě tě rozrušilo, že jsi Jonaha viděla v tom stavu.“

„Jo, asi jo.“ Je pravda, že jsem nespala kvůli Jonahovi, ale ani ne tak kvůli té nehodě, jako spíš kvůli tomu, jak rozzlobený možná bude, až se vzbudí a zjistí, že jsem ho ostříhala jako nějaké hospodářské zvíře. Přejde to s úsměvem, nebo nás to vrátí zase na začátek, do doby, kdy jsme se nesnášeli? „Každopádně jsem si říkala, že bych dneska vyrazila brzy. S tebou.“

„Žádný problém.“ Nalije si kávu a usrkne si.

Vtom se zakucká. „Kolik jsi tam dala lžiček?“

„Tolik, kolik psali na obalu. Není dobré?“

Sevře rty, zavrtí hlavou a přiškrceným hlasem odpoví: „Je skvělé.“

Suše se na něj podívám. „Lháři.“

„Možná je *trošičku* silné.“ Usměje se, znovu si usrkne a potom se odvrátí, abych neviděla, jak se u toho šklebí.

„To mě mrzí. Já kafe dělat neumím. Nemusíš ho dopíjet.“

„To myslíš vážně?“ Znovu si nuceně usrkne a vydá takový ten zvuk, jako když člověk uhasí žízeň, ovšem předstíraně. „Tuhle kávu mi uvařila moje dcera. Rozhodně ji dopiju.“

Doliju si do kafe spoustu sójového mléka a sleduju, jak do sebe táta tlačí zbytek toho svého, přičemž sebou střídavě dramaticky cuká a otrásá celým tělem, a válím se smíchy. Potom táta hrnek položí do dřezu a vezme si vestu a klíče. „No, tak jestli jsem předtím ještě nebyl úplně probraný...“

Vleču se za ním ven a k autu.

„Pěkné boty,“ usměje se a pochválí mi červené holínky značky Hunter. Potom kývne směrem k červené flanelové bundě od Jonaha, kterou si nesu přehozenou přes ruku. „A hodí se ti k té bundě.“

„Překvapivě. Aspoň mám *konečně* něco normálního na sebe.“ Našla jsem svoje oblíbené roztrhané modré džíny a zkombinovala je se stříbrnou pletenou blůzou se spadlými rameny a ladící krajkovou podprsenkou.

„Není divu, že jsi byla naštvaná. Chvilí trvá, než si člověk zvykne na to, jak to tu chodí.“

Nejraději bych mu odpověděla, že za můj problém se zavazadly nemohla Aljaška. *Celý* ho zapříčinil ten obr, který teď spí v sousedním domě.

Oba se podíváme směrem k tomu tichému žlutému domku.

„Jak mu asi dneska ráno je?“ tiše prohodí táta. Posadí se za volant a zabouchne dveře. Nastartuje.

Obejdu zepředu auto, aniž bych od Jonahova domu dokázala odtrhnout oči. Zatrne ve mně, protože se mi zdá, že se v kuchyni pohnula voálová záclona. Jen nepatrně.

Ale je šest ráno. Ujistím samu sebe, že Jonah ještě není vzhůru.

Přesto si rychle sednu do auta a připoutám se, protože mám stále špatné svědomí.

Táta drží volant, ale nerozjíždí se. „Možná že by tam jeden z nás měl strčit hlavu a kouknout na něj.“

„Neměli bychom ho spíš nechat spát? Ještě je brzy.“ Rychle si poklepávám na koleno a hledím před sebe.

Podezřívavě si mě prohlíží. „Určitě jsi v pohodě, Callo? Působíš nervózně.“

„Vážně?“ nenuceně se zeptám. „To bude tím kafem.“

„Ne. Chovala ses tak už včera.“ Zaváhá. „Nestalo se mezi vámi něco?“

Už to nevydržím.

„Kromě toho, že jsem na Jonahově verandě objevila svoje kufry?“ Taková bude i moje oficiální výmluva, až mě za můj zločin budou vyslýchat.

Táta vyvalí oči. „Tvoje kufry byly u *Jonaha*?“

„Schované pod dekou.“

Táta si naštvaně povzdechne. „To je ale bl– Promluvím si s... Hele, vypadá to, že *je* vzhůru.“ Kývne směrem k Jonahovým dveřím, které se zrovna pomalu otevírají.

Sevře se mi žaludek.

„Pak za ním zajdu a povím mu...“ Nedořekne to, protože na verandu vyjde Jonah, celý zkoprnělý. Na sobě má ty samé tepláky a tričko, v nichž včera usnul. Na to, abychom viděli tu sešitou ránu, kterou má na čele, jsme příliš daleko.

Nejsem však příliš daleko na to, abych viděla jeho kamenný výraz, když se na nás se svalnatýma rukama založenýma na široké hrudi otočí.

Zlostně na mě hledí.

Na pár okamžiků se u nás v autě rozhostí ticho. Táta jen zírá s pozvednutým obočím.

Konečně promluví... „Callo, jak dlouho poté, co Jonah usnul, jsi odešla?“

„Nevím přesně,“ zamumlám, odvrátím pohled a podívám se před sebe na silnici.

Pronese to mírným tónem, ale já ani za boha nepoznám, co se mu honí hlavou.

„A... cože jsi to říkala, že jsi tam dělala? Pracovala jsi na těch stránkách, krmila Banditu a potom... Už vím, prohlížela sis Jonahovu sbírku knih. To je všechno?“

„Jo,“ zalžu, jak nejpřesvědčivěji dokážu.

„Na nic jsem nezapomněl.“

„Rozhodně ne. Už bychom ale měli jet. A to teď *hned*.“

Konečně se odvážím se na něj podívat. Špulí rty a neúspěšně se snaží potlačit smích.

„Ano, souhlasím.“ Zařadí. Prudce se rozjedeme po příjezdové cestě, přičemž se vyhýbáme větším výmolům.

V autě se rozhostí hrobové ticho.

Potom táta poznamená: „Ty léky, které mu předepsali, musejí být silné.“

„Hodně silné,“ dám mu za pravdu.

Táta na mě z profilu hledí tak upřeně, že už to nedokážu ignorovat. Otočím se a podívám se mu do očí. Tváří se pobaveně.

Vybuchneme smíchy. Mně se zároveň neuvěřitelně uleví. Alespoň se zdá, že táta se na mě nezlobí.

Když najíždíme na hlavní silnici, táta má záchvat kašle, který si tím smíchem přivodil. „Callo, Callo... Ty si opravdu koleduješ.“

„Zasloužil si to!“

„To souhlasím. Jenže Jonah musí mít vždy poslední slovo. Tohle ti jen tak nedaruje.“

Tvrdohlavě si založím ruce na prsou. „Měl by mi spíš *poděkovat*. Teď je mu aspoň vidět obličej.“

Táta zvědavě svraští čelo. „A to je dobře, že je mu vidět obličej?“

„Je tak menší pravděpodobnost, že ho chytí do klece a odvezou někam do zoo.“ Je na Aljašce vůbec nějaká zoo? Pochybuju.

Táta se znovu šíleně rozesměje. „Já jsem si chvíli myslel, že se mezi vámi možná něco *stalo*. Jak to celé bylo takové napjaté kvůli té nehodě a tak, víš? *Že* jste možná... *chápeš*...“ Spiklenecky se na mě podívá.

Zrudnu. „Tak *to sis* myslel, že se včera večer stalo?“

„Tak nebylo by to tak strašné. Jonah je chytrý a pracovitý. Zdá se, že má u slečen docela úspěch. Nervózně se uchechtne. „Otec přece může doufat, ne?“

Slyšela jsem dobře? To táta *skutečně* doufá, že se s Jonahem dáme dohromady?

Já s Jonahem?

Vybaví se mi jeho včerejší podoba – mírumilovný a pohledný spící Jonah. Zase ji rychle dostanu z hlavy. Rozhodně prohlásím: „Já se nezamiluju do nějakého nebeského kovboje.“

Táta se tiše zasměje a současně zakašle. „Bože, Callo, ty mi někdy strašně připomínáš svoji matku.“

„Tak říká místním pilotům,“ nesměle připustím.

„Jo, no... co se týče Jonaha, musím jí dát za pravdu. Stejně by to tak asi bylo lepší. Nemusíte udělat stejnou chybu jako my,“ tiše řekne a odbočí na silnici, která vede do Nespoutané Aljašky.

Kapitola 18

Agnes se nakloní, přimhouří oči a pečlivě se mi zadívá na obrazovku počítače. „Tamten se mi líbil víc.“

Najedu zpět na první rámeček k fotce.

„Ano. Tenhle. Připomíná mi pohlednici.“ Agnes se postaví a sundá si brýle. „Opravdu jsou vidět pokroky. A jde to rychle.“

Uložím si ho. „Zítra nebo pozítří bych to měla mít hotové.“

„Když tě člověk pozoruje, tak to vypadá tak jednoduše.“

„Ono to jednoduché *je*, opravdu. Všechno ti to ukážu. A když budeš s něčím potřebovat poradit, stačí mi jen napsat e-mail.“ Případá mi strašně zvláštní, že ještě před týdnem jsme si psaly jako naprosto cizí lidé a osobní setkání nás teprve čekalo.

Zazvoní mi telefon a na displeji se objeví Dianina ironická selfie s našpulenými rty. „Musím to vzít,“ tiše řeknu a vstanu. Věděla jsem, že mi dříve či později zavolá. Před deseti minutami jsem jí totiž poslala zprávu a je jasné, že se nemůže dočkat, až jí povím podrobnosti. „Nechceš přinést vodu?“

Agnes s díky odmítne a vrátí se ke svému stolu.

V odpočinkovém prostoru našťestí zrovna nikdo není. Zhluboka se nadechnu a zvednu telefon.

„To si děláš *srandu!*“ zalapá Diana po dechu, jako by šokovaně říkala „nemůžu uvěřit, že jsi něco takového udělala!“

„Yetti už není yetti.“

„*Panebože*, Callo! Jak moc je naštvaný?“

„To zatím přesně nevím.“

„Pamatuješ, jak Keegan jednou opilý vytuhl a kluci mu oholili –“

„Jo a fuj! Už přede mnou tuhle historku prosím *nikdy* nezmiňuj.“ Dianin bratr je i pro mě jako bratr a i po tolika letech mě ta představa v mnoha ohledech pohoršuje.

„Hele, zalezla jsem do podatelny a Hovězí klobáska mě asi tak za půl minuty začne hledat,“ spiklenecky zašeptá a já úplně vidím, jak

se ta vysoká blondatá kráska v pouzdrové sukni krčí za kopírkou. „Nemám teď čas na to, abys mi to vykládala do detailů. Jen mi řekni, jaký je závěr.“

„Závěr je takový, že...“ Otevřu ledničku a začnu zkoušet, která lahev s vodou je nestudenější. „Je sexy.“

„Fakt? Jako třeba *kdo*?“

„Pamatuješ si, jak jsem ti před pár týdny ukazovala profil toho vikingského fitness modela?“ To je v podstatě jediný chlap s plnovousem, který se mi kdy líbil.

Diana zasténá, čímž dá najevo, že si to pamatuje.

„No, tak jako ten. Akorát ještě víc.“

„Doufám, žeš ho vyfotila.“

„Ne!“ pohrdavě zvolám. „Nebudu ho fotit, když je pod práškama a spí!“

„*Vážně*, Callo? *Takovou věc* bys nikdy neudělala?“ vysměje se mi.

Zastydím se. „No jo.“

„Je tedy sexy, ale i tak je to debil, ne?“

„Jo, naprostý. Vlastně ne tak úplně. *Někdy* se chová jako úplně debil a mám sto chutí mu jednu vrazit,“ uvedu to na pravou míru. „A jindy... mi vlastně vůbec nevádí.“ Už se na něj dokonce ani nezlobím tolik jako včera večer. Momentálně mě víc trápí to čím dál tím větší vnitřní napětí.

Co když je na mě Jonah skutečně naštvaný? Co když se mnou už nebude chtít mít nic společného?

„No a bude něco?“

„*Cože?*“ zaječím. „Ne!“

„Je sexy a nic k němu necítíš. Ideální převozník.“

„Já... Ne!“ Bože, nejdřív můj otec a teď moje nejlepší kamarádka? „Takovéhle nezávazné vztahy nejsou nic pro mě, to přece víš.“ Buď se nezvládnou citově nezainteresovat a skončí to tak, že mám zlomené srdce, nebo nakonec usoudím, že se mi dotýčný nelíbí, a lituju, že jsem si s ním něco začala. „Jemu se navíc líbí dlouhonohé blondýny. Přileť sem a vyspi se s ním *ty*.“

„*Ale no tak*. Ty nějakého převozníka *potřebuješ*.“

„Nepotřebuju, věř mi. Co jsem tady, tak jsem si na Coreyho ani nevzpomněla.“ Což mě akorát utvrzuje v tom, že nebyla chyba se s ním rozejít.

„Super! No tak si to rozdej s tím Vikingem!“

„Já si to s žádným Vikingem rozdávat nebudu!“ Vybuchnu smíchy a uvědomím si, jak moc mi Diana chybí. „Já bych ani nevěděla, jak na něj.“ Jak má vůbec ženská jít na chlapa jako Jonah, u kterého je stejná pravděpodobnost, že se jí za jakékoli pokusy vysměje jako že ji hrubiánsky hodí na postel? Ta aby byla hodně odolná.

Diana záupí. „Ach jo. Hovězí klobáska mě volá. Mám z toho jeho protivného hlasu noční můry. Budu muset jít. Toho týpka sbal. A večer mi zavolej. Musíme si naplánovat příští týden. Callu & Dee nemůže celou dobu, co jsi pryč a létáš si někde s tím svým sexy Vikingem, dělat sama Dee.“

„Já vím, promiň. Je to tu blázinec.“ Callu & Dee jsem jaksi vytěsnila, stejně jako svého bývalého přítele. „A ne, s Jonahem nic *nebudé*.“ Mám radost, že jsem objevila nejstudenější vodu, strčím bokem do dveří a ledničku zavřu. „To by byl *špatný* nápad – Jé!“

Ani ne půl metru ode mě stojí Jonah.

„Pak ti zavolám,“ zamumlám a zavěsím.

Přestože mu to včera večer tak slušelo, jak poklidně spal a byl pěkně upravený, dneska, když se tu nade mnou tyčí, zatíná oholenou čelist a upřeně na mě hledí těma svýma ledově modrýma očima, působí impozantně a zároveň děsivě. Vousy má stále upravené a vlasy, ač poněkud rozčuchané, mu drží objem, tak jak jsem zamýšlela.

Nevypadá ani trochu pobaveně. Jak dlouho už tu stojí a poslouchá?

Jsem rudá až za ušima. Sehnu se pro lahev s vodou, kterou jsem samým leknutím upustila, a snažím se mezitím uklidnit. „Měl bys být doma a odpočívat,“ řeknu, přičemž se snažím, aby to vyznělo nenuceně.

„Měl jsem naléhavou potřebu přijet.“ Pronese to mírným hlasem, který vůbec nesedí k jeho chladnému pohledu.

Letmo mu pohlédnu na stehy na čele. Měly by se mu hezky zahojit, ale i kdyby tomu tak nebylo, mám takový pocit, že Jonahovi bude slušet i nevzhledná jízva.

Jonah ve své obrovské tlapě drží úhledně přeložený papír. Beze spěchu ho rozloží. „Milý Jonahu. Tohle máš za to letadélko, do kterého se mi nevešly kufry, za to, že jsi mi ukradl kufry, za to, že jsi mi nepomohl koupit tátovi pivo...“ Předčítá z mého vzkazu seznam věcí, kterými se vůči mně provinil, zatímco já se mu bezděky

dívám na krásně tvarované rty. Jak je možné, že jsou tak jemné, když vyslovují takové hrubé věci? „... za to, že jsi tátovi počmáral tapetu s kachnami, *jestli* jsi to tedy byl ty...“

Vždycky se na to táty zapomenu zeptat, ale tak nějak tuším, že je to Jonahova práce.

Nakonec se usměje. Zpaměti začne odříkávat poslední řádek a já mu ihned pohlédnu do očí. Sakra, přistihl mě, jak se kochám jeho ústy. „A konečně za to, že jsi naboural s Betty a k smrti mě vyděsil.“

Srdce mi bije jako o závod. Nevím, proč jsem tam ten poslední řádek vůbec psala. On za tu nehodu samozřejmě nemohl.

Zase papír klidně a pečlivě složí a strčí si ho do zadní kapsy, přičemž se mu přes prsa napne šedé tričko a vyniknou svaly na hrudi. Ač se na něj snažím nezírat, zoufale se mi to nedaří.

Pokouším se otevřít lahev, ale nějak na to nemám sílu.

Jonah mi ji beze slova vezme. Vzápětí je slyšet, jak uzávěr s prasknutím povolí.

„Jak dlouho ti trvalo, než jsi k tomu našla odvahu?“

Hodím za hlavu obavy, že slyšel můj rozhovor s Dianou, a suše na něj vyčítavě pohlédnu. „Když jsem u tebe na verandě vedle tvého mývala objevila schované svoje kufry, nemusela jsem se dlouze rozmýšlet.“

„Jo, mimochodem, díky, že jsi nakrmila Banditu.“ Podá mi lahev, přičemž se dotkneme prsty.

„Jak dlouho jsi u sebe moje věci měl?“

„Od té doby, co jsem pro ně druhý den letěl do Anchorage,“ nenuceně odpoví bez mrknutí oka, aniž by se tvářil alespoň trochu provinile.

„To ale bylo... Ty mi chceš říct, že jsi u sebe na verandě měl moje oblečení už od *pondělí*?“ Slovo *pondělí* zdůrazním tím, že ho plesknu po ruce.

Ucukne a chytne se za bolavé rameno.

„Promiň.“ Bolestně se zašklebím a jsem najednou o něco méně naštvaná. „To jsi jako přesvědčil Billyho, aby kvůli tobě lhal?“

„Ale ne. Ten vůbec netušil, že jsem si je vzal. Byl podělanej až za ušima a pořád se na něco vymlouval a doufal, že se někde najdou.“

Zakrouťím hlavou. „Ty jsi fakt debil.“

Jonah mi letmo pohlédne na odhalenou klíční kost a zadívá se na ozdobné krajkové ramínko od podprsenky. „Přežilas to, ne?“

„Tys mi tím chtěl jako něco dokázat?“

„A nedokázal?“

Povzdechnu si. „Zrovna když ses mi začínal zamlouvat...“

Hlubokým hlasem se rozchechtá a významně se mi podívá do očí.

„No, já myslím, že se ti i dneska *poměrně dost* zamlouvám.“

Zase zrudnu. Proboha, co všechno slyšel?

Chci ho obejít, abych u něj nestála tak blízko, jenže on ladně vykročí vpřed a zastoupí mi cestu. Zrychlí se mi tep.

„Víš přece, že mi to zase doroste.“

„Bohužel jo.“

Samolibě se usklíbne. „Bohužel pro koho?“

„Pro Aljašany. Já tady tou dobou díkybohu už dávno nebudu.“

Jonah ke mně natáhne ruku. Začne si pohrávat s pramínky mých vlasů. Celá ztuhnu.

„Co to děláš?“ nejistě se zeptám a na pažích, klíčních kostech a hrudníku mě příjemně zamrazí.

„Jen mě zajímá, jaké máš vlasy na dotek. Teď vím, že hebké.“ Zamyšleně svráští čelo. „A hodně dlouhé. Určitě sis je nechávala dorůst celá *léta*.“

„Ani ne. Nikdy jsem je neměla krátké.“

„Nikdy?“

To mě znepokojí. „Nikdy.“

„Hm... Já si myslím, že by ti to v krátkých slušelo.“ Sevře mi vlasy v pěsti a udělá mi z nich culík. Konečky prstů mi při tom velice jemně zavadí o zátylek. „V tak krátkých, jaké má Aggie.“

„Na to nemám tvar obličeje.“ Chvěje se mi hlas, tak si odkašlu.

Upřeně si prohlíží moje čelo, lícní kosti a spodní čelist, jako by sám uvažoval nad tím, co jsem právě řekla. „Určitě bys to pomocí líčidel nějak dokázala vyřešit. Máš jich přece dost.“

„Já vím, o co ti jde.“

Lehce mi za vlasy škušne a pustí je. „A o co mi tedy jde?“

„Chceš, abych se bála, že se mi pomstíš tím, že mě *taky* ostríháš.“

Schválně přehnaně svráští čelo. „Cože? Jakože bych se ti vplížil s nůžkami do pokoje, až budeš spát? Něco takového bych nikdy neudělal. Nejsem magor.“

„Já jsem se ti nikam *nevplížila*,“ vybuchnu. „Navíc jsem tě nijak nezohydila. Naopak jsem ti pomohla.“

„Tys mi *pomohla*?“ zopakuje po mně.

„Ano. Teď si možná i vrzneš. Pokud tedy nebudeš mluvit.“

Ďábelsky se usměje a mně z toho až vyschne v ústech. „Myslíš si, že mám v téhle oblasti potíže, Callo?“

„Já myslela s dvounohými tvory.“ *Ty jeden namyšlený blbečku, ty jsi sto procentně poslouchal můj hovor.* Mohla jsem zareagovat nějak kousavě a rychle, jenže teď už je pozdě. Má nade mnou výrazně navrch, protože stejně jako já ví, že navzdory *všemu* měla ta věcerejší šlechtící pomsta naprosto nepředvídaný vedlejší účinek.

Yetti mě zcela evidentně začal přitahovat.

Bože, připadám si, jako bych se vrátila do deváté třídy. Kapitán hokejového týmu Billy Taylor tehdy zjistil, že jsem do něj šíleně zblázněná. Nebylo to vzájemné, jak mi jemně sdělil Keegan, ale jeho kamarádi si mě za to dětské poblouznění začali dobírat a já jsem vždy, když jsem ho ten školní rok zahlédla na chodbě, urychleně zapadla do třídy nebo se schovala za nějaké vyšší spolužáky.

Od té doby jsem se nikdy neprokecla, že se mi někdo líbí, aniž bych *s jistotou* věděla, že se líbím i já jemu.

Ale hlavní rozdíl mezi těmito dvěma případy je v tom, že Billy Taylor byl milý kluk, který mě kvůli tomu nikdy neuváděl do rozpaků.

Jenže Jonah *není* jako Billy Taylor.

„George říkal, že tě tu viděl.“ Agnes znenadání promluví a přeruší tak napětí ve vzduchu. Obejde stůl a stoupne si k nám. „Měl jsi zůstat doma a odpočívat.“ Agnes mu jako vždy vynadá jen tak mírně, jestli se to tedy vůbec dá nazvat vynadáním. Zajímalo by mě, jak zvládne Mabel. Na druhou stranu, co tady, kde se nedá chodit do žádných barů a kde lze jen těžko sehnat alkohol, může taková teenagerka provést?

Agnes mě každopádně zachránila akorát včas. „Já jsem mu zrovna říkala to samé,“ tiše řeknu ve snaze zase působit alespoň navenek trochu důstojně.

„Koukám, že zkoušíš nový look,“ pronese klidným tónem a cukají jí při tom koutky. Já jsem Agnes neřekla, co jsem provedla, zřejmě jí to ale pověděl táta.

„Evidentně,“ řekne nakonec Jonah. „*Calla* usoudila, že potřebuje nějakou změnu.“

„Sluší ti to.“ Agnes na mě vyvalí oči a já z nich vyčtu jasné varování. *Uvědomuješ si, jak sis tímhle zavařila, ty blázníku?*

„*Opravdu* mu to sluší, vid’?“ Co nejnápadněji nakloním hlavu na stranu a obdivně se mu podívám na čelist. „Sousedův ovčácký pes taky vždycky úplně prokoukne, když ho ostríhají. Navíc to pomáhá proti blechám.“

Agnes si odfrkne.

Jonah mě probodává pohledem a ve tváři se mu objeví výraz, který absolutně nedokážu rozluštit, ale z něhož se mi sevře žaludek a rozbuší srdce.

„Sharon chtěla, abych za ní zašla,“ zalžu a obejdu ho. Zamířím ke dveřím a přemáhám se, abych šla pomalu. Nechci totiž, aby to vypadalo, že před ním zbaběle zdrhám, což tak ve skutečnosti je.

Kapitola 19

„Zatracený déšť. Všechno je úplně provlhlé,“ zamumlá táta a zase se rozkašle, zatímco se kouká z okna v obývacím pokoji na krytí verandy, které je kvůli vytrvalému dešti totálně mokré. Asi ve dvě hodiny odpoledne, dřív než bylo avizováno, začalo lehce mrholit. Velmi rychle nato se deštěk změnil ve slejvák, který znemožnil veškeré lety. Max, Sharonin manžel, na noc uváznuv ve městě Nome, z čehož je naprosto vyděšená. „To nejhorší by prý alespoň mělo do zítřejšího odpoledne přejít. Tak doufejme, že to tak opravdu bude.“ *Další zakašlání.*

„Můžu se tě zeptat na jednu důležitou věc?“

Po chvíli táta odpoví. „Jasně, prcku.“ Pronese to láskyplně, nelze však přeslechnout, že to říká poněkud nerad.

„Ty máš slabost pro Julii Roberts?“

„Mh...“ Rozzechvělým hlasem si povzdechne, jak se mu uleví, a potichu se zasměje. „Já nevím. Myslíš, že jo?“

Vím, čeho se obával: že z něj budu chtít vymámit něco o jeho diagnóze a prognóze. Že se ho zeptám, jestli za těmi častými záchvaty kašle, které posledních pár dní má, není něco jiného než vysoká vlhkost vzduchu a to, že běhal po polích. Já si však poslední dobou uvědomuju, že na jeho nadcházející boj chci myslet a mluvit o něm asi tak jako on sám. To znamená vůbec.

„Máš každický film, ve kterém kdy hrála. A to *jak* na kazetě, *tak* na dévédéčku. Takže jo, rozhodně pro ni máš *slabost*.“

Táta se zamýšleně usměje. „To ten její smích. Připomíná mi ten Susanin.“

Na obrazovce běží závěrečné titulky k filmu *Pretty Woman* a já sraštím čelo a pokouším se si ten smích vybavit. „Nikdy mě to nenapadlo, ale máš pravdu, smějí se podobně.“ Mamka má takový ten okouzlující, nakažlivý smích, který se nese celými místnostmi a má schopnost přerušit hovor i úplně cizích lidí, protože každého zajímá, kdo se tak směje.

„Víš, to ten smích mě tehdy přiměl, abych ji oslovil. Nejprve jsem ji slyšel. Teprve pak viděl. A když jsem ji spatřil, pomyslel jsem si: „Musím za každou cenu sebrat odvalu a jít za ní.““ Ztichne a chvíli si zamyšleně prohlíží ruce. „Poprvé jsem si uvědomil, že jsem ji už nějakou dobu neslyšel se smát, asi tak půl roku poté, co se ke mně nastěhovala.“

„Miluješ ji pořád?“

„Víš, prcku, mezi mnou a tvouí mamkou...“ Zakroučí hlavou a nedořekne to.

„Já vím. Nikdy to nemohlo fungovat. Není to možné. Prostě to nejde. *To jsem pochopila*. Ale miluješ ji pořád?“

Dlouze se odmlčí. „Budu ji milovat navždy. *Navždy*. Kéž by to stačilo. Jenže ono to nestačí. Někakou dobu jsem věřil, že si to rozmyslí a vrátí se. Že pár měsíců pobyde se svojí rodinou a po zimě se ke mně zase vrátí.“

„A ona doufala, že si to rozmyslíš ty a přiletíš za námi.“

„Tak. No... jak říkám, nám to nikdy nemohlo fungovat. Jsem rád, že si našla někoho, s kým si rozumí. A ty taky.“

„A co ty?“

„Hm?“

„Našel sis někoho?“

„Aha.“ Zaváhá. „Zkusil jsem se dát dohromady s někým, kdo je pro mě hodně důležitý. Záhy nám ale oběma došlo, že to těžko bude fungovat, když je u mě na prvním místě jiná žena. Nebylo by fér, aby s ní dotyčná musela soupeřit, a já nový vztah nutně nepotřebuju. Manželský život zkrátka asi není nic pro mě.“

„To mluvíš o Agnes?“

„Bože.“ Promne si oči a tiše se zasměje. „To je dneska ale výslech.“

„Promiň.“

„Neomlouvěj se. Jsem rád, že se o tom bavíme. Takhle o věcech mluvit je důležité. Kéž bych tenkrát mluvil víc.“ Povzdechne si. „Mabel v té době nebyly ještě ani dva, takže si to nepamatuje. Nebylo to nic oficiálního ani *důležitého*. Spíš jsme si o tom hodně povídali a probírali jsme, že by se z toho *možná* mohlo něco vyvinout.“

„A to se nestalo?“

Táta zamyšleně sevře rty. „Agnes je přesně taková, jakou manželku bych *měl* chtít. Je laskavá, vtipná a trpělivá. Miluje svou rodinu

i Aljašku. Stará se o mě, aniž bych ji o to žádal. Upřímně řečeno nevím, co bych si bez ní počal. Jednou někomu bude skvělou manželkou.

Stále čekám, až přijde to „ale“, které jak se mi zdá, stále visí ve vzduchu. Ačkoli si myslím, že už jsem ho někde slyšela.

No jo... já nejsem Susan. To mi řekla Agnes ten večer, kdy jsem přiletěla. Neznělo to zahořkle. Spíš smířeně.

Táta si povzdechne. „Pořád jí říkám, ať si někoho najde. Mělo o ni zájem několik mužů. Ona je ale vůbec nebrala na vědomí. Já si myslím, že už si stejně jako já začíná zvykat na takové to svoje pohodlí. Takže tu prostě takhle žijeme.“

„Mně se líbí, jak to tady funguje. Jak se o sebe všichni navzájem staráte. Mabel ti nosí večeri... ty každé ráno připravíš Jonahovi kávu... Je to milé. Jste jako rodina.“

„No...“ Poškrábe se na bradě pokryté šedivým strništěm. „*My jsme rodina.*“

„Jsem ráda, že tu kolem sebe máš lidi, kterým na tobě záleží.“ *Kteří se o tebe postarají, až odjedu.* „A že jsem se s nimi mohla seznámit.“

Zamyšleně obrátí koutky úst směrem dolů. „I s Jonahem?“

„I s ním,“ nerada připustím a obrátím oči v sloup. S Jonahem, který se mi dnes našťásti vyhýbal, protože tátovi a Agnes pomáhal zaktualizovat rozpis letů po včerejších zpožděních. Já jsem mezitím byla se sluchátky na uších zalezlá v koutě a dokončovala jsem sekci o historii Nespoutané Aljašky, do níž jsem nahrála fotku, na které moji prarodiče stojí vedle svého úplně prvního letadla.

A předstírala jsem, že si nevšímám, když kolem mě prochází.

„Tak to už je co říct.“ Zívne si, ladně vstane z křesla a sáhne si do kapsy na vestě. „Hele, já půjdu na chvílku ven a pak rovnou do postele. Jsem strašně unavený.“

Rozzlobeně se podívám na krabičku cigaret, kterou drží v ruce.

Táta si toho všimne a povzdechne si. „Kouřím už přes čtyřicet let, Callo.“

„A když nepřestaneš, tak tě to zabije.“ Od té doby, kdy jsme se po mém přiletu poprvé osobně setkali na chodbě, se nic nezměnilo, přesto mě to teď trápí mnohem víc. Nejspíš je to tím, že už to pro mě není cizí člověk.

„Podle doktora už je to asi celkem jedno, tak proč si to ještě ztěžovat?“

„To máš asi pravdu. Když ti to říkal doktor.“

Otevře pusku, ale pak zaváhá. „Ty zíváš. Jdi si lehnout, prcku.“

Je pravda, že jsem po té včerejší noci, kdy jsem se moc nevyspala, vyčerpaná. „Mimochodem, co kdybychom na noc začali zamykat?“

Táta svraští čelo. „Proč? Ty se něčeho bojíš?“

„Kromě tvého souseda, který mě chce ostříhat nůžkami na živý plot?“

„To říkal, že udělá?“ Potichu se zasměje. „On to doopravdy neudělá.“

Podívám se na něj pohledem, jímž dávám najevo, že s ním nesouhlasím.

„Já bych *nedopustil*, aby ti něco takového udělal,“ opraví svůj předchozí výrok a zní o něco přísněji.

„Sám jsi to přece říkal... že mi to nedaruje, přestože teď vypadá *mnohem* lépe.“ Přestože se mi dnes zrychlil tep pokaždé, když jsem ho jen zaslechla. Přestože jsem se soustředila jen napůl, protože jsem si v hlavě zároveň procházela naše rozhovory a přehrávala si slova a pohledy. Jen s tím rozdílem, že teď v mých vzpomínkách vystupoval nový Jonah, ten, z něhož bych byla celá paf, kdybych ho jen tak potkala na ulici.

Na naše nepříjemné výměny názorů a ty jeho hry jsem už jaksí zapomněla. Za *ty* mohl rozhněvaný yetti. Snažím se – nebo se o to pokoušejí spíš moje hormony – Jonahovu osobnost rozdělit na dvě části, na takového Jekylla a Hydea, abych si v klidu mohla toužit po té verzi sexy Vikinga.

„Federální letecká správa mu přece ještě nepovolila létat. Stačí, abych jim zavolal...“ Táta na mě mrkne.

Určitě to nemyslí vážně, ale i tak to oceňuju. „Můžeme stejně zamknout?“

Pokrčí rameny. „Samozřejmě, když díky tomu budeš klidněji spát.“

„Tak jo, díky.“ Seberu po nás nádobí od večere. „Jo a já si k snídani připravím ovesnou kaši přes noc. Dal by sis taky?“

„Já běžně nesnídám, ale...“ Zdá se, že si to pečlivě rozmyšlí. „Jasně, dal bych si moc rád.“

„Super.“ Spokojeně se usměju. „Dobrou, tati.“

Po včerejším vydatném dešti se dnes ráno ochladilo. Jen co vyjdu ze zapařené koupelny, naskočí mi husí kůže. Pořádně se zabalím do osušky a chvátám do svého pokoje, kde se chci urychleně obléct.

Uvnitř okamžitě ucítím povědomou vůni. Zastavím se a zhluboka se nadechnu. Jonahovo mýdlo. Jenže to není možné. Než jsem se šla osprchovat, zamkla jsem dveře do kuchyně.

Obezřetně se rozhlížím po místnosti. Na židli mám telefon a počítač. Oblečení, které jsem si na dnešek připravila, leží nedotčené na posteli, to ostatní úhledně visí v šatně.

Otočím se směrem vzad a hned mi dojde, v čem je potíže.

Na komodě nic nestojí.

Kelímky, lahvičky, štetce. Veškerá moje kosmetika.

Všechno zmizelo.

Skočím po kabelce.

Dokonce i z té mi vzal moje přípravky, které nosím všude s sebou – kompaktní pudr, řasenku i mojí oblíbenou růžovou rtěnku.

„Jonahu!“ Zavolám a v duchu ho proklínám. Vystřelím z pokoje a běžím chodbou.

Jonah je v kuchyni a nenuceně se opírá o linku. Stojí zády ke dřezu s nohama překříženýma u kotníků a jí ovesnou kaši přes noc.

Moji ovesnou kaši přes noc.

Na prstě mu visí kroužek s jakýmsi klíčem a on s ním provokativně pohupuje. Zřejmě se jedná o klíč k tomuto domu.

„Kde mám *věci*?“ příkře se ho zeptám. Jsem tak naštvaná, že v tu chvíli na nic jiného nemyslím.

Jonah zkamení a začne si mě prohlížet. Poněkud delší dobu, než by bylo vhodné, se mi dívá na holá stehna a já si uvědomím, že jsem zahalená do vskutku krátké osušky. Kdyby byla ještě asi o deset centimetrů kratší, tak už bych se odhalila tolik, že by to byl pěkný trapas. Potom se znovu pustí do jídla. „Jaké věci?“ nenuceně se zeptá.

„Ty, které jsi mi vzal z pokoje.“

„Jo aha. *Tyhle věci*.“ Beze spěchu olízne lžící. „Jsou na bezpečném místě.“ Pod flanelovou bundou má oblečenou bílou košili a tu má trochu zmoklou. Venku je stále pochmurné deštivo, ale už neprší tolik jako včera. To ale prší o tolik méně, že se Jonahovi chtělo se s mými věcmi trmácet domů a zase zpátky, aby mě mohl popíchnout?

„U mě doma,“ potvrdí, jako by mi četl myšlenky. „A rozhodně je nenajdeš.“

„To není vtipné. Je to kosmetika za víc než *tisíc dolarů*.“ Paletky očních stínů, které se při hrubém zacházení rozdrolí. A já předpokládám, že Jonah s nimi nenakládal zrovna jemně.

„Krucí. Za tisíc doláčů? Tak to je na Aljašce asi zločin.“ Nevypadá to však, že by ho to nějak trápilo.

„V tom případě bych asi měla zavolat poldy.“

„Jop. To je dobrý nápad. Udělej mi ale laskavost a chtěj mluvit s Roperem. Pořád si stěžuje, že se nudí.“ Ukáže lžící na miskou. „Mimochodem, tohle je dobré. Co to je?“

Štve mě čím dál tím víc. „To je *moje*.“ Naštvaně k němu dojdu a vyškrubnu mu miskou.

Druhou rukou si přidržuju osušku. Vezmu si z odkapávače čistou lžící, otočím se na podpatku a nasupeně se vrátím do pokoje a zabouchnu za sebou dveře.

Za pár minut zaklepe.

„Co je!“ vyštěknu a kvapně na sebe natáhnu legíny.

„Všechno ti to vrátím.“

„To bys teda měl.“

„Nakonec.“

Zaúpím. „Ty jsi *fakt* debil!“

„Cože? Já ti jenom pomáhám. Teď si možná i vrzneš,“ zopakuje to, co jsem mu včera řekla já, a očividně se tím velmi baví.

„Já v téhle oblasti taky nemám potíže,“ povýšeně zopakuju zase já jeho slova.

Nastane ticho. „Kdo je Corey?“

„Můj bývalý.“ Nandávám si ponožky.

„Proč jste se rozešli?“

Chci uspokojit jeho zvědavost? Nepoužije to pak proti mně nějak? „Odcizili jsme se. Nebo jsme se začali nudit, nevím. Ukončila jsem to s ním, než jsem letěla sem.“ Vtom otevřu dveře a spatřím, jak se Jonah ležérně opírá o zeď a dívá se do stropu, takže mu krásně vidím výrazný ohryzek. Dokonce i na krk je mu radost pohledět.

Pohlédne na mě modrýma očima a já na okamžik úplně zapomenu, že jsem na něj naštvaná.

„Proč se mě ptáš na vztah s Coreym?“

Pokrčí rameny. „Jen ze zvědavosti.“ Prohlédne si mou fialovou dlouhou přiléhavou halenku a černé legíny, které mám pod ní. Ač z jeho pohledu nedokážu vůbec nic vyčíst, zrychlí se mi tep.

Zhluboka si povzdechnu a zkusím na něj jít zdvořileji: „Jonahu, vrátil bys mi, *prosím* –“

„Ne,“ přeruší mě bez zaváhání a tentokrát ani trochu škádlivě.

„Fajn,“ odměřeně řeknu. „Už se těším, až ti to doma během hledání obrátím vzhůru nohama.“ Nemůže být totiž celý den doma.

Chci kolem něj projít, jenže on mě rychle chytne za pas, čímž mi v tom zabrání. Pak mě druhou rukou chytne z druhé strany, pevně mě sevře a přitlačí mě zády k chladné zdi.

Instinktivně zvednu ruce a přitisknu mu je na hrud. Nechápu, co se to vlastně děje, protože v té chvíli nejsem schopná vnímat nic jiného, kromě jeho hřejivého, pevného a vyrýsovaného těla.

Dojde mi to teprve, když se mu odvážím podívat do očí a zjistím, že je najednou má mnohem tmavší a dívá se na mě mnohem pronikavějším pohledem než obvykle.

Ta přitažlivost, kterou jsem si uvědomila teprve nedávno, je nakonec zřejmě vzájemná.

Chvilíčku si jeden druhého prohlížíme a mně hlava nebere, *jak* jsme se do této situace vůbec dostali.

Vtom se ke mně Jonah skloní a políbí mě tak jemně, až mě to u něj překvapuje. Cítím z něj mátovou zubní pastu a hnědý cukr z mojí ovesné kaše a jaksi zvláště intimně mě šimrá oholenými vousy.

Nemůžu dýchat.

Na chvíli přestane a pak mě políbí znovu. Zkouší, jak zareaguju.

„Já myslela, že můj typ nemusíš,“ zašeptám. Tak moc se stydím, že se ani neodvážím mu prsty přejet po neskutečně široké hrudi.

Uvolní to strašně pevné sevření v pase, jednou rukou mě chytne za bok a druhou mi vyjede po zádech a lopatkách k zátylku. Viská mě ve vlasech a něžně mě za ně tahá, až zakláním hlavu. „Zřejmě jsem se spletl,“ připustí hlubokým a zastřeným hlasem, který mě naprosto odzbrojí.

Pak už mě líbá bez váhání, po francouzsku. Jazyky se nám prolétají a náš dech se mísí v jeden. Srdce mi z toho úžasného, opojného rozechvění po celém těle, které jsem už strašně dlouho necítila, bije jako o závod. Zaplaví mě pocit tepla.

Mlhavě vnímám, že někdo jde po venkovních schodech. Vzápětí Mabel hlasitě a nadšeně zavolá: „Callo, už jsi hotová?“

Jonah se odtáhne a ustoupí. Tiše, rozechvěle vydechne, což je jediný náznak toho, že na něj mám nejspíš stejný vliv jako on na mě.

„Čau!“ Na chodbě se objeví Mabel v kanárkově žluté pláštěnce, z níž jí na podlahu kape voda, a vyvalenýma očima se dívá z jednoho na druhého. „Co děláte?“

„Mh... My...“ breptám. Je ještě moc mladá na to, aby vycítila to napětí ve vzduchu? Aby jí došlo, do čeho nám zrovna vstoupila?

„Dával jsem Calle něco, co potřebuje,“ řekne Jonah už zase normálně a klidně, zároveň ale poněkud pobaveně.

Úplně oněmělá se na něj otočím a upřeně se na něj zadívám. No, tak jestli to Mabel nenapadlo doteď...

Významně se ušklíbne a vyndá cosi ze zadní kapsy. „Na.“ Hodí to po mně a já to neobratně chytím. Jedná se o můj antiperspirant. „Vidíš? *Úplný* debil nejsem.“ Odkráčí a cestou Mabel uličnický roz-
cuchá vlasy. Za okamžik se zabouchnou dveře.

Mabel sraští čelo. „Jonah ti přinesl deodorant?“

Jsem z toho všeho tak mimo, že jí nemám sílu nic vysvětlovat. „Co si s sebou mám vzít?“ Zeptám se a její otázku úplně přeju.

„Jen sebe! Všechno mám.“ Zazubí se a pozvedne ruce. V jedné drží žlutou pláštěnku a ve druhé má na sobě naskládaných několik košíků.

„Výborně.“ To nejlepší, co teď můžu udělat, je jít takhle poránu za studeného deště sbírat borůvky s cizími lidmi. Mezitím se budu snažit přijít na to, co se to mezi námi s Jonahem sakra právě odehrálo.

A jestli chci, aby se to opakovalo.

Kapitola 20

„Max by si strašně přál, aby se náš syn jmenoval Thornton po jeho dědečkovi.“ Sharon se zatváří nelibě.

Pokrčím rameny. „Třeba by se mu mohlo zkráceně říkat Thor. To je super jméno. A takové neobvyklé.“

„Jenže jeho matka by odmítala používat zkrácenou verzi. To by bylo samé Thornton tohle a Thornton tamhle to.“ Obrátí oči v sloup. „Já už jsem toho obětovala spoustu. Odjela jsem sem a tak. Rozhodně svého syna *nepojmenuju Thornton*.“

„Naprostě tě chápu,“ šeptnu a dám jí najevo, že na to jméno mám stejný názor jako ona. „Kam se vlastně stěhujete?“

„Domů do Portlandu v Oregonu. Nechce se mi věřit, že už se tam brzy vrátím.“

Sharon si jednou rukou pomalými krouživými pohyby hladí břicho a druhou si z košíku, který jsme s Mabel přinesly na letiště, vezme další borůvku. Po několikahodinovém sezení na bobku za mrholení v neuvěřitelně rozlehlém pichlavém křoví mě ještě teď pálí stehna a zatím jsem se nedokázala zahřát. „Pamatuju si, jak před třemi lety přišel Max domů a povídá: ‚Zlato, hádej, co je nového. Vzali mě! Budeme se stěhovat na Aljašku!‘ Já jsem ani nevěděla, že se o tu práci ucházel.“ Tiše se zasměje a zakroučí hlavou. „Nemyslím to špatně, po místních lidech se nám bude šíleně stýskat, jenže je tu všechno *strašně* složité. A my teď navíc budeme mít dítě.“

Vsadím se, že by spolu Sharon a moje mamka skvěle vycházely, protože by se mohly navzájem litovat. „A Maxovi nevadí, že odlézáte?“

„Prozatím ne. Už teď ale zmiňuje, že by se za pět let mohl vrátit a pracovat pro Wrena. Budeme to řešit, až to přijde. Nebo v tomhle případě spíš, až to *přiletí*.“

Za pět let. Představím si to. Za pět let mi bude třicet jedna. Kde tou dobou budu *já*? Jistě doma v Torontu. Kolik výletů na Aljašku za

sebou budu mít? Přiletí za mnou táta? Budu pořád bydlet u mamky a Simona? Nebo se vdám a odstěhuju? Budu si hladit těhotenské břicho jako teď Sharon?

Zažije to všechno táta?

Sevře se mi hrdlo.

K recepcnímu pultu se dovleče drobná domorodá stařenka s malou cestovní taškou. Na hlavě má sytě růžový šátek s květinovým vzorem, který jí zakrývá šedivé vlasy, jinak ale má oblečení nevýrazných odstínů hnědé a zelené, jehož jediný účel je, aby ji zahřálo.

„Je něco nového?“ zeptá se zdvořile s úsměvem na rtech. Jako by tu ve vestibulu nečekala už od sedmi hodin ráno. Tak dlouho tu totiž je většina přítomných, jak mi sdělila Sharon. Těch, kteří celý den vyčkávají a doufají, že se jejich let nakonec uskuteční. Celkem jsem jich napočítala čtrnáct. Většinou se jedná o rybáře, kteří už se nemůžou dočkat, až se vrátí do kempů. Člověk hned pozná, kdo není z Aljašky. Ti totiž přecházejí po hale jako zvířata v kleci a pokaždé, když projdou kolem okna, se podívají na oblohu a netrpělivě něco reptají. Naopak ti, kdo vědí, jak to tu chodí, jen tiše sedí a koukají se do mobilu, pletou nebo se věnují svému doprovodu.

Letadla dostala povolení ke vzletu před hodinou. Na polovinu letů už došlo. Teď se jen čeká na vyvolání.

„Chlapi už nakládají, Dolores.“ Sharon se na ženu účastně usměje. Má ji na palubu vzít nákladní letadlo, které přes noc uvázlo v jedné vesnici a přistávalo zrovna, když jsem dorazila. „Určitě se po roce moc těšíš na svou sestru.“

Dolores pokrčí rameny a zamumlá: „Kéž by se sem přestěhovala.“

Sharon mi vysvětlí: „Měla bys vidět, z jaké vesnice Dolores pochází. Leží poblíž Barrow. Já jsem tam nebyla, ale Max ano. Kdy jste tam měli poslední západ slunce, Dolores?“

„Na začátku května,“ odpoví žena.

„Jo. Na začátku května. Za pár týdnů slunce nakonec zapadne. A pak v zimě dva měsíce nevyjde. *Vůbec*. Během polárních nocí se tam ani nedá létat.“

„Zásoby se tam musejí dopravit na podzim, nebo vůbec,“ potvrdí Dolores.

„A neustále tam mají strašnou zimu.“ Sharon se zachvěje. „Jaká tam má dnes být nejvyšší teplota?“

„Čtyřicet stupňů Fahrenheita.“ Dolores se zachumlá do prošívané bundy, jako by to chtěla ještě zdůraznit.

Rychle si to v duchu přepočítám. To znamená nějaké tři stupně Celsia začátkem srpna. Jen při té představě mnou projede zima.

Dolores se na mě zadívá moudrým pohledem. „Kdo je tohle? Tvoje nástupkyně?“

Sharon se zasměje. „Ne. Tohle je Wrenova dcera. Přijela ho jen navštívit.“

Dolores si mě letmo prohlédne, podobně jako ta žena v obchodě s potravinami. Dneska si tu alespoň nepřipadám tak nepatříčně, protože nejsem namalovaná a mám na sobě flanelovou bundu. Vtom obrátí pozornost k čemusi za mnou. Upřímně se usměje a odhalí křivé žluté zuby. „Tady tě máme.“

„Jedeš zase navštívit Helen?“

Jakmile uslyším Jonahův hluboký hlas, zatají se mi dech.

„Bohužel ano. Poletím s tebou?“ V černých očích se jí blýskne naděje. To Jonaha na Aljašce zná a má rád *úplně každý*?

„Tentokrát ne. Ale neboj, s Jimem budeš v dobrých rukou.“ Opře se o konec pultu, takže může mluvit čelem k nám oběma.

Neodvážím se na něj podívat, nebo na něj snad kývnout, tak upírám pozornost k té stařence a jeho sleduju periferně a celou dobu jsem jako na trní a červenám se.

Za ty tři hodiny, co jsem strávila na dešti, jsem zklidnila hormon, doslovně i obrazně. To, že jsem ráno dopustila, aby se odehrálo to s Jonahem, byl *špatný* nápad. Nelituju toho. Jak bych taky mohla litovat něčeho tak skvělého? Ale nikam to nepovede, tak jaký by to mělo smysl? Já se vrátím do Toronta, kam patřím, a on zůstane tady na Aljašce, kam patří zase on.

Ta situace nemá východisko.

Byla to chyba.

Dolores si prohlíží Jonahův obličej a zadívá se mu na stehy. „Prý jsi měl nehodu.“

„Mám jen škrábnutí, nic mi není. Jsem připravený zase létat.“

Protože jsi blázen.

Dolores sraští čelo. „Ale vypadáš nějak jinak.“

„To teda nevypadám.“ Pronese to odměřeně, ale zároveň škádlivě.

„Ale ano, vypadáš.“ Znovu si ho prohlíží v obličejí. „Jen přesně nedokážu říct proč.“

Nevím, jestli si dělá legraci, nebo to myslí vážně.

„Konečně se nechal ostříhat!“ zavolá Maxine, která sedí kousek od nás. Je to taková malá, baculatá žena, jež hlasitě mluví, a ještě hlasitěji se směje.

Dolores zabručí a opět se na něj dlouze zadívá. „Mně se víc líbilo, jak jsi ty vousy měl předtím,“ prohlásí nakonec, jako by Jonah čekal, až se k tomu vyjádří. „Teď jsi až moc velký hezoun.“

Jonah se zazubí a na tvářích se mu objeví ty výrazné dolíčky. Ani trochu ho její upřímná kritika neuráží. „Ale ne takový, jaký bych byl úplně bez nich. Některým ženám se navíc hezouni líbí.“ Odmlčí se a potom se otočí a zpřímá se na mě podívá. „Nemám pravdu, Callo?“

Celá zrudnu. Všichni na mě pohlédnou. Odkášlu si. „*Některým možná jo.*“ *Idiot.*

Zatváří se pobaveně. Ví, jak se věci mají. Jako by říkal: *Idiot, kterého chceš zase políbit.*

A měl by pravdu.

Špatný nápad, Callo. Špatný. Příšerný!

„Marie!“ nadšeně zaječí Sharon, čímž ukončí naši intenzivní patovou situaci. Obejde kolébatou chůzí pult a přivítá se s vysokou štíhlou blondýnkou, která právě vešla dovnitř.

Říkala Marie? *Ta Marie?* Ta veterinářka, která sem jednou měsíčně létá a zachraňuje všem zvířata? Zarytá bojovnice, jež kvůli Jonahovi oočkovala mývala? Jeho kamarádka, o které Agnes tvrdí, že s ním chce být mnohem víc než kamarádka?

Na náprsní kapse na bundě má vyšitě jméno MVDr. MARIE LEHROVÁ, čímž se to v podstatě potvrzuje.

Prohlížím si ji a snažím se na ni moc okatě nezírat. V modrých džínách se jí rýsují nekonečně dlouhé nohy a na hlavě má přirozený sexy účes ve stylu plážových vln rozpuštěných po ramena přesto, že zlatavě blond vlasy má zmoklé. Má bystré petrolejově modré oči, přirozeně husté dlouhé řasy, roztomilý nosík, plné rty, a ač nemusí být spokojená se svými lícními kostmi, obličej má hezky kulatý. Odhaduju, že jí je lehce přes třicet. Působí jako takový ten typ pohodové prima holky. Není ani trochu namalovaná.

Vždycky jsem přemýšlela, jaké ženy se Jonahovi líbí. Mám takový pocit, že stojí přímo přede mnou.

A kamarádi si klidně být mohou, ale dala bych ruku do ohně za to, že spolu spali.

Dolores si zase odcupitá sednout a Sharon Marii padne kolem krku a zeptá se jí: „Ty jsi teď přiletěla?“

„Mh... jo. Byl to náročný let.“ Marie ji sice také objímá, působí ale rozpačitě a kmitá očima z Jonaha na Sharon, jako by nevěděla, na koho se má dívat. „Tak především, *páni*, to je ale pupík! A to od doby, kdy jsem tě naposled viděla, uběhly jenom čtyři týdny.“

„Prý *jenom*.“ Sharon zaúpí a pohladí si břicho.

„A *ty*.“ Marie pozvedne obočí a obejde pult. „*Co to má být*, Jonahu?“

Obejme ji a přitáhne si ji k sobě. Je vysoká, takhle těsně vedle něj však vypadá maličká. „Taky si říkám, co to má být,“ tiše řekne Jonah. „Čau Marie.“

Přestanou se objímat a ona mu dlouhými prsty – s nenalakovanými a úhledně ostráhanými nehty – důvěrně přejede po vousech. Podobně, jako když po sexu žena muži nenuceně pohladí tvář.

„Líbí se mi to,“ tiše konstatuje.

O tom nepochybuju. Kolikrát spolu vůbec spali?

Taky ji Jonah rád škádlí? Taky jejich první pusa proběhla tak, že ji zatlačil do kouta v nějaké úzké chodbě a pak ji znenadání políbil? Věděl, že tu dnes bude, když to na mě ráno zkoušel? Začne na mě teď po dobu, co tu Marie bude, kašlat?

Aspoň na ni už Jonah nehmatá. Momentálně se zase nenuceně opírá o pult. Podívá se na mě. „Stal jsem se obětí takového krutého a podlého kanadského žertíku.“

Hodím svůj čím dál tím větší nepříjemný pocit za hlavu a co nejnápadněji obrátím oči v sloup.

Jonah se tiše zasměje. „Nejspíš jsem si to zasloužil.“

„*Nejspíš*,“ sarkasticky souhlasně zopakuju.

Marie si mě zvědavě, avšak rychle prohlédne od hlavy k patě.

„Tohle je Wrenova dcera Calla,“ řekne Jonah. „Přijela za ním na návštěvu.“

„Nevěděla jsem, že má Wren dceru,“ pomalu řekne Marie. Podá mi ruku a usměje se, ačkoli zdaleka ne tak radostně jako předtím na Jonaha. „Jsi na Aljašce poprvé?“

„Jo.“

„O víkendů jsem ji vyzvedl v Anchorage. Zatím to je... zajímavé.“
Jonah se tajně usměje a já se znovu začervenám. Kruci.

Marie tře oči z jednoho na druhého a rozhodně není naivní jako Mabel, když nás viděla. „Odkud jsi?“

„Z Toronta.“

„Aha, to je daleko.“ Pronese to tak, jako by tím říkala „aha, to je blbě“, a aby to ještě zdůraznila, významně se přitom podívá na Jonaha. Aby si to uvědomil. „A na jak dlouho jsi přiletěla?“

„Budu tu ještě týden.“

„Aha...“ Zdá se mi, že se jí uleví. *Ještě týden a nadobro Jonahovi zmizí ze života.*

„Ledaže bych se rozhodla, že tu zůstanu déle,“ vyhrknu bez rozmyslu.

Jonah zvedne levé obočí.

Nevím, proč jsem to řekla. To je lež. Vím *naprosto přesně*, proč jsem to řekla. Sevře se mi žaludek.

Nemůžu tomu uvěřit. Žárlím na Marii.

Když jsem načapala svého přítele, se kterým jsem chodila rok, jak osahává Stephanii Dupontovou, dala jsem mu sbohem. A s Jonahem prožiju jednu intimní chvíli, a hned bych si tu prodlužovala pobyt, abych si na něj před tou jeho atraktivní kámoškou mohla dělat nárok.

To mám za to, že jsem se s Jonahem líbala.

Za dveřmi se ozve kašláni, které ohlásí tátu ještě předtím, než z kanceláře vystrčí hlavu. „Ahoj Marie. To už je měsíc?“

Marie se zazubí. „Mně to vždycky připadá jako věčnost, Wrene. Já myslela, že už jsi se toho zánětu průdušek zbavil.“

„No... nějak se mě pořád drží.“ Kdo nezná pravdu, by si sotva všiml, jak táta přešlápne z jedné nohy na druhou, jako by mu bylo nepříjemné, že lže. Obrátí se na Jonaha: „Ve zprávách o počasí říkali, že mlha se prozatím rozplynula, ale je velká oblačnost. Možná bude slabě přšet.“

Jonah se napřímí a smířeně si povzdechne. Vzpomenu si na to, jak jsem se ho dneska ráno dotýkala na hrudi, a začnu se nad ní v duchu rozplývat. „Poletím nížko. Lepší už to asi nebude.“

„O co jde?“ zeptá se Marie, která jak se zdá, z Jonaha nemůže spustit oči.

„Letím pro nějaké turisty. Už od čtvrtka čekají na stanovišti.“

„Chceš společnost?“ dychtivě se nabídne.

„Já už společnost mám, ale díky. Slíbil jsem jí, že ji vezmu se proletět. Tak aspoň zabiju dvě mouchy jednou ranou.“

Chvilku mi trvá, než si uvědomím, že Jonah mluví o mně.

Mám co dělat, abych se přestala tvářit překvapeně. Nic mi neslíbil. Chce se vyhnout tomu, aby byl s Marií o samotě?

Nebo chce být zase o samotě se mnou?

Teď bych měla odmítnout a říct mu, aby s sebou vzal Marii. Dám mu tím jasně najevo, že to, co se mezi námi dneska ráno stalo, byla chyba, a že nechci, aby se to opakovalo.

„Jsi připravená?“ otráveně se na mě podívá.

„Jasně.“ *No tak... Callo.* Bije se ve mně vzrušení a strach. *Jsem připravená? Když na chvíli odhlédnu od té situace s Jonahem, jsem opravdu připravena nasednout do letadla poté, co jsem před dvěma dny viděla, jak naboural?*

Proč mi připadá, že mě zkouší? Že je to nějaké další Jonahovo dobrodružství, které má za cíl zjistit, *co se ve mně skrývá?*

Jen s tím rozdílem, že tentokrát mi záleží na tom, co zjistí.

Táta se na nás na chvíli zamyšleně zadívá. Nakonec se obrátí na Jonaha. Dlouze na sebe pohlédnou. „Neriskuj,“ upozorní ho.

„Poletíme jen tam a zpět,“ slíbí vážným tónem Jonah.

„Tahle vidím dalšího!“ zvolám a namířím foťák dolů na losa brodicího se řekou, která se klikatí údolím. Jeho široké parohy vypadají téměř jako královská koruna. „Jsou *obrovští*.“

Od té doby, co jsme pod sebou zahlédli malé stádo karibu pasoucích se u úpatí hor, jsem nespustila oči ze země. V této oblasti je krajina kolem řeky Kuskokwim diametrálně odlišná od míst, kde řeka protéká tundrou. Ve zdejších údolích se mísí vysoké zašpičatělé stálezelené rostliny a louky jemně poseté růžovým a purpurovým polním kvítím se širokými kamennými břehy. Ve srovnání s tmavou, zamračenou oblohou je dole všechno mnohem barevnější.

„Tady žijí v podstatě všechny druhy zvířat. Vlci, karibu, sobi, ovce...“ Jonah se soustředěně dívá před sebe, za což jsem vděčná, protože letíme velice nízko a po obou stranách máme hory, jejichž vrcholky jsou zahalené v mlze. „Když se budeš pozorně

dívat, tak třeba spatříš nějakého grizzlyho. Nebo rovnou několik grizzlyů.“

„Je jich tu hodně?“

Potichu se zasměje. „V téhle oblasti jsou medvědi doma, tak co bys řekla?“

Zachvěju se, přesto si však uvědomím, že teď řeku zkoumám s ještě větším zájmem. „Jak dlouho už tu ti turisté vlastně jsou?“

„Vysadili jsme je tu před osmi dny.“

„*Před osmi dny?*“ Představím si to. Osm dní se vláčet s vybavením na kempování po horách. Osm dní se toulat po divočině – s medvědy, spát ve stanu – s medvědy kolem, shánět si potravu – s medvědy. Osm dní bez toalety a teplé sprchy. Pořád s medvědy. „To je šílené.“

„Tady je to naprosto běžné. Šílené to je, když člověk neví, co dělá. Tihle dva to snad vědí. Jde o nějaké manžele z Arizony. Myslím, že říkali, že mají patnácté výročí, či co.“

Osm dní kadt do díry. „To je teda romantika,“ ironicky zamumlám.

„Pro někoho jo. Člověk si takhle daleko od civilizace může dělat v podstatě cokoli, co se mu zachce,“ nesouhlasí s mým názorem a já mám takové tušení, že to říká na základě vlastní zkušenosti.

„Jasně, jsou tu úplně sami, pouze s milionem komárů a obrovskými grizzlyi, kteří se jim v noci potulují kolem stanu.“

Tiše se zasměje. „Když člověk neudělá nějakou blbost, tak po něm většinou nejdou. Proto u sebe ale vždycky mám zbraň, když kempuju.“

„A to si ji jako nabiješ a strčíš pod polštář?“ Zakrouťím hlavou. „Ani omylem... nespala bych tu ani za nic, ať by můj doprovod byl sebezkušenější.“

„Fakt?“ Odmlčí se. „Ani kdybych já byl tvůj doprovod?“ Prohodí to jen tak mimochodem, a přitom se za tím tolik skrývá.

Úplně mě to rozhodí. Nečekala jsem, že takhle rychle změní téma, ačkoli jsem v to napjatě doufala už od té doby, co jsme vyšli z Nespoutané Aljašky. Od samého vzletu byl však Jonah velice vážný a pevně svíral knipl, aby udržel letadlo ve stabilní poloze za nárazů bočního větru. Ten byl tak silný, až jsem se bála, že nás snad smete z ranveje.

Téměř nepřetržitě je ve spojení s ostatními piloty, bere v potaz jejich varování a prolétá mlhou a silným deštěm. Podle některých hlášení to nevypadá, že by v této části státu mělo v nejbližší době aktuální počasí ustát.

Dnes je atmosféra v letadle s Jonahem extrémně napjatá a oproti minulému výletu se jedná o zcela odlišný zážitek. Nevím, jestli za to můžou vnější okolnosti a to, že mi kvůli nim let připadá nebezpečnější, nebo spíše okolnosti *uvnitř* tohoto stísněného letadla.

Nemůžu na tu pusu přestat myslet, přestože vím, že to byla chyba. Déšť, turbulence... a do toho se mi vybavují vzpomínky na to, jak mě Jonah líbal a jak dýchal, když se ode mě odtáhl.

A najednou jsme v mlhavém údolí a on mluví o sexu. Teda takhle přímo to sice neřekl, ale *já* jsem si to tak vyložila a okamžitě jsem si začala představovat, jak spolu ležíme nazí na nafukovací matraci v oranžovém kopulovém stanu s otevřeným vchodem a výhledem do rozlehlé divočiny.

A *skutečně* mi to připadá neuvěřitelně romantické.

„V tom případě možná ano.“ Upřeně hledím na řeku. Pronesu to téměř *stydlivě*. Čím to, že se stydím před klukem, který se mnou tak okatě flirtuje? Který se mnou patrně flirtuje už několik dní, ale já jsem si toho vůbec nevšimla. Kvůli kterému se celá chvěju a po jehož doteku prahnu. Je stejně vzrušený jako já?

Sedí s takhle roztaženými nohama, protože má –?

„*Možná?*“

Odkáshlu si a tu zakázanou myšlenku zaženu. „Jo. Ty jsi pro medvěda mnohem větší cíl, a já jsem navíc určitě rychlejší než ty.“

Ve sluchátkách uslyším, jak se tiše zachechtá tím svým hlubokým hlasem, načež se celá zachvěju a připitoměle se usměju. Strašně ráda ho rozesmávám.

Náš laškovný rozhovor bohužel přeruší silící déšť a zvedající se vítr. Jonah pevněji sevře knipl a se svráštěným čelem hledí na tmavé mraky před námi.

„Ty mraky nevypadají dobře.“

„To nevypadají,“ dá mi za pravdu. „V tom je ta potíž. Tady nahoře se počasí může změnit během vteřiny. Do našeho stanoviště to už ale nemáme daleko. To zvládneme.“

„Dobře.“ Uvědomím si, že mu zcela důvěřuju. Teď asi není nejvhodnější doba se ptát, ale ať mu věřím sebevíc, potřebuju myslet na něco jiného než na ty neustálé otřesy. „Co... Marie? Jak to mezi sebou máte?“

„Jak to myslíš?“

Otočím se, takže se na něj dívám z profilu, a dávám pozor, jestli z jeho výrazu nevyčtu odpověď. Dolores měla možná pravdu. Možná je teď opravdu až moc velký hezoun, protože k takovému chlapovi ty plné rty vůbec nesedí. Stejně jako ty řasy, které budou asi tak dlouhé jako moje umělé. „Moc dobře víš, jak to myslím.“

Na kratičký okamžik na mě pohlédne modrýma očima a pak se zase zadívá před sebe na oblohu. „Proč se ptáš?“

„Jen ze zvědavosti.“ Odpovím mu stejně, jako on mně, když se předtím ptal na Coreyho.

Ušklíbne se. „S Marií jsme přátelé.“

„Přestože ona by chtěla být něčím víc?“

„Vážně?“

Obrátím oči v sloup. „Nedělej blbýho. Víš to *moc dobře*.“

Přepne nějaký spínač na přístrojové desce. „O co ti jde?“

„O nic.“

Zakroucí hlavou. „Ty jsi prostě Fletcherová.“

„Co tím myslíš?“

„Tím myslím to, aby ses mě prostě zeptala na to, co chceš skutečně vědět, Callo.“ Zní otráveně.

„Tak jo. Chodili jste spolu?“

„Ne-e.“

Zaváhám. „Bylo něco?“

„Můžeš to upřesnit?“

„Tím jsi mi asi odpověděl,“ zamumlám si pod vousy a zadívám se na horský hřbet.

„Jednou mě políbila.“

„A...“

„Nemůžu jí dát to, co chce. Nejsem na to připravený.“ Nezdá se, že by mu vadilo mi to říct.

„Je moc hezká,“ nesměle konstatuju.

„A chytrá a starostlivá. Já s ní ale chci jen kamarádit. Ona to ví. Od začátku jsem k ní byl upřímný.“

Neovládnu se a oddechnu si.

„Chápu to správně, že jsi s mojí odpovědí spokojená?“

Odvrátím se, aby neviděl, jak se rozpačitě usměju. Je zatraceně všímavý. A přímočarý. A v podstatě zásadový, pokud ani jednou,

ani ve stavu nějaké mužské slabosti, nevyužil toho, že tu vysokou blondatou dlouhonohou veterinářku přitahuje.

„Co bys ještě chtěla vědět?“ tiše se zeptá.

Proč bych toho teď měla nechat? Téměř bez zaváhání pokračuju: „Proč jsi mě dneska políbil?“

„Protože se mi chtělo a věděl jsem, že ty to chceš taky.“ Naprosto jednoduchá a přímá odpověď. Přesně taková, jakou bych od Jonaha čekala. Odmlčí se. „Nebo se pletu?“

„Ne.“ Bohužel nám v cestě stojí spousta překážek, které nemůžu přehlížet. „Nepřijde ti to trochu riskantní? Kvůli tomu, že by to vzhledem k okolnostem mohlo všechno zkomplikovat? Já navíc odlétám už za...“ Když si to uvědomím, dojdou mi slova.

Odlétám za týden. Hladce, jednoduše a bez dramát tak ukončíme to, co mezi námi je.

„Aha...“ tiše hlesnu. „Chápu.“ *Přesně* takhle si to představuje. A já tady z jedné pusy, navíc od kluka, jímž jsem ještě před týdnem pohrdala, dělám bůhvíco. Přesně kvůli tomuhle nemívám nezávazné vztahy.

„Co chápeš?“

Vtom se před námi objeví oranžové bush-flyingové letadlo. Blíží se k nám. Odmlčíme se a Jonah okamžitě zpozorní. Vzápětí se z vysílačky ozve šum a zlověstné varování od pilota před námi před mimořádně silným protivětrm a velmi prudkým deštěm za místem, kde se stáčí horský hřbet, jímž on sám sotva unikl.

Ve tváři se mi zračí obavy. „Otočíme to?“

„To nejde. Stejně už jsme tu.“ Naše letadlo se nakloní doprava a začne klesat.

Kapitola 21

„Určitě je to tady?“ tiše zamumlám, zatímco se se skloněnou hlavou zachumlaná v pláštěnce vleču za Jonahem po úzké pěšině vedoucí smrkovým lesem s protáhlými půdokryvnými dřevinami. Od našeho letadla jsme ušli už pořádný kus cesty. Z toho, jak jsem při kodrcavém přistání zatínala zuby, mě bolí celá čelist. Děšť padá spíš horizontálně než vertikálně a já kvůli němu mám úplně promáčené legíny.

„Tady v okolí ani nic jiného *není*.“

Po naší pravici zapraská větev, tak hlasitě, že ji slyšíme i přes ten liják. „Jonahu...“ Se zatajeným dechem otočím hlavu a zahledím se na stromy, abych zjistila, odkud zvuk vycházel.

„Klid. Většina zvířat by utekla, když by nás slyšela přistávat. To budou nejspíš Lannerdovi.“

„Jasně.“ I tak ale přidám do kroku, abych nešla tak daleko za ním, a rukou si chráním oči, protože vcházím do jakéhosi klenutého průchodu, který tu někdo postavil z kmenů stromů a lana. V jeho středu visí ručně vyřezávaná dřevěná deska a na ní jsou umístěné parohy. Tady daleko od civilizace to působí příhodně a tak nějak zvláště vlídně.

Před námi stojí malý srub. Vedle jednokřídlých dřevěných dveří je vyskládané solidní množství naštipaného dříví a drobného kletší, z čehož je patrné, že se o něj někdo dobře stará a dodává do něj zásoby. Vpravo stojí rustikální regál s různými krabicemi, nářadím, provázky, pracovními rukavicemi a dvěma černými kanystry s výstražným nápisem HOŘLAVINA. Na venkovní zdi visí na háčcích všemožné nástroje, které před nevlídným počasím chrání velký přesah střechy.

Přečtu nahlas nápis z cedule nade dveřmi: „Chata pro veřejnost“. Nad ní se nachází obrovské paroží a po každé straně je sněžnice. „Sem může kdokoli?“

„V podstatě jo. Ta chata je tu už věky. Myslím, že asi tak od třicátých let. Nejvíc využívaná je během Iditarodu. To je takový velký

aljašský závod saní tažených psy,“ vysvětlí mi a zaklepe na dveře. „Haló?“ Chvilku počká a pak prudce otevře a vejde.

Smrdí to tu přesně tak, jak jsem očekávala, že to v devadesát let staré chatě v horách smrdět bude. Zatuchlinou a navlhými sazemi.

„Ještě tu nejsou,“ prohlásí Jonah a pak ostře dodá: „Sakra.“

Rozhodně nic nenasvědčuje tomu, že by tu teď byli. Všechna tři maličká okénka jsou zvenku zabedněná překližkou. Na palandách – jednoduchých dřevěných rámech přišroubovaných na sebe – v rozích naproti nejsou rozložené spací pytle.

Na dřevěném piknikovém stole vedle kamen nejsou žádné zásoby. *Nějaké* zásoby však v chatě jsou: na hácích jsou zavěšené lucerny, v policích jsou vyskládané ruličky toaletního papíru a balíčky s dětskými vlhčenými ubrousky, na dlouhé provizorní lince stojí vedle spousty hrnců a pánví olej značky Crisco. Ale zdá se mi, že je tu spíš nechali předchozí obyvatelé nebo správce.

„Nemohli odejít, protože jsme dlouho nešli?“

Sedne si na bobek, otevře kamna a nakoukne do nich. „Ne... když takhle prší, tak by si museli zatopit a v tomhle se už dlouho netopilo. Navíc věděli, že termín vyvednutí bude záležet na počasí.“

„Tak kde tedy jsou?“

Vstane a uhladí si mokré vlasy dozadu. „To je zatraceně dobrá otázka.“ Zatne čelist.

„Myslíš, že se ztratili?“

„Nebyli by první, kterým by se to stalo.“ Zamyšleně poklepává prsty do stolu. „Měli u sebe satelitní telefon, ale vůbec ho nepoužili.“

Na základě našeho předchozího rozhovoru mě napadne něco ještě hrozivějšího. „Co když je napadlo nějaké zvíře? Třeba *medvěd*?“

„To se *zas tak* často nestává,“ tiše mi odpoví, avšak se znepokojeným výrazem ve tváři. „Nevšimla sis cestou sem nějakých stanů, oblečení do deště a tak?“

„Ne. Ničeho.“ Poslední, co poukazovalo na živou duši, tedy kromě toho pilota, byla zakotvená rybářská loď na řece a to bylo určitě deset minut předtím, než jsme vlétli do pohoří.

Jonah pozorně zkoumá zaprášenou, opotřebovanou dřevěnou podlahu. „Měli sem dorazit ve čtvrtek večer, protože v pátek jsme je měli vyvednout. Takže už mají téměř dvoudenní zpoždění.“

„Říkali, kam se chystají?“

„Na túru průsmykem Rainy Pass. Dali mi mapku. Mohli tam uváznout kvůli tomu silnému dešti nebo jim to mohlo uklouznout na tom blátě. Mohla se rozlít řeka a strhnout je. Kdoví.“ Jonah vyjde ven a postaví se pod přesah a zamyšleně hledí na horský hřbet, který se nad námi zlověstně tyčí.

„Nechceš je tam, doufám, letět hledat?“ Neodpovídá, takže pochopím, že přesně to zvažuje. „Rozhodně je tam v tomhle hledat *nepoletíš*.“

Zakleje a oběma dlaněmi si uhladí vousy. „Nepoletím.“

Uleví se mi.

Vyndá z kapsy satelitní telefon. „Jdu to nahlásit.“

Přitisknu se k zárubni a poslouchám, jak na střechu bubnuje déšť a jak Jonah někomu, zřejmě mému tátovi, popisuje situaci. Asi nebudou mít moc dobré spojení, protože Jonah mluví hlasitě a několikrát se opakuje, zdůrazňuje „turisti tu nejsou“, „silný déšť“ a „zůstat“.

„Co říkal táta?“ zeptám se ho, když zavěsí a strčí si telefon do kapsy.

„Ohlásí to na policii. Jakmile to počasí dovolí, budou muset zahájit pátrání. Víc v tuhle chvíli udělat nemůžu.“

„Dobře. A co *ted*?“ Zachvěju se, protože je mi strašná zima. Ještě jsem se od toho ranního sběru borůvek nestačila zahřát.

„Ted... tu spolu budeme trčet, dokud nebude možné odletět.“

Když vysloví to „spolu“, znovu se zachvěju, ovšem tentokrát ne kvůli tomu, že je mi zima. „Jak dlouho?“

Zhluboka se nadechne, až se mu zvedne hrud'. „Možná přes noc.“

„*Přes noc*?“ Rozhlédnu se po studené, zatuchlé chatce a zrak mi spočine na dřevěném roštu palandy. Na posteli není ani matrace, ani příkrývky a ani polštáře – ne, že bych tedy něco z toho použila, i kdyby to tu bylo.

Není tu elektřina ani voda.

„Zvládneš to, barbíno?“ Otočím se a spatřím, jak na mě Jonah upřeně hledí.

Mám takové tušení, že nemluví jen o těch bojových podmínkách.

Sevrá se mi žaludek. „Neříkej mi tak.“

„Tak mi dokaž, že se mýlím,“ vyzve mě a postaví se přímo přede mě. Neustoupím. Zrychlí se mi tep. Myšlenky na ztracené turisty, medvědy, kadibudky a špatné nápady se najednou rozplynou

a vystřídá je myšlenka úplně prostá. Zoufale chci, aby mě znovu políbil.

Zakloním hlavu a pohlédnu mu do pronikavých modrých očí.

„Jsi Wrenova dcera.“

Svraštím čelo. „Jo...“ Kam tím míří?

„Jak jsi v letadle říkala tamto. Víím, co jsi tím myslela.“ Nepatrně se zamračí. „Jsi *Wrenova dcera*. Já bych tě takhle nevyužil.“

„Nerozumím.“ Děsí mě však, že bude následovat něco ve stylu: „Máš pravdu, byla to chyba a měli bychom se uklidnit.“

Protože ačkoli už teď víím, jak to dopadne, chci do toho jít a užít si to.

„Chci tím říct, že sice možná riskuju, ale vždycky to za to stojí. Chápeš?“

„Asi jo?“ Moc ne.

Podívám se mu na pus. *Zeptej se mě, jestli chci, abys mě znovu políbil. Prosím.*

Vtom ustoupí. „Musíme si to tu připravit na noc. Až se vrátím, zatopím v kamnech.“

„Odkud až se vrátíš?“

„Musím jít do letadla. Potřebujeme moje vybavení!“ křikne do divočiny.

Dívám se za ním, jak se vzdaluje. Celý shrbený v tom lijáku kráčí pěšinou k letadlu.

Mě tu v lesích nechává úplně samotnou.

„Počkej!“ Vyběhnu za ním.

„Měla jsi tu zůstat,“ zamumlá Jonah, zatímco sedí v podřepu u kamen a přikládá do nich tenká polínka. Kape z něj voda, až je podlaha celá mokrá.

Opírám se o otevřené dveře, ždímám si vlasy a pozoruju, jak se vysoký plevel a polní kvítí ohýbají pod prudkým deštěm, a připus- tím, že má nejspíš pravdu. Zrovna když Jonah vyndal nylonovou tašku uloženou v podvozku letadla, tak se spustil šílený liják. Celou cestu zpět jsme běželi, ale to nám vůbec nepomohlo. Od deště mě dostatečně neuchránily ani holínky, ani pláštěnka.

„To si s sebou do letadla tohle bereš pokaždé?“ Podívám se na vybavení, které odhodil na zem, a snažím se si přitom nevšimnout běžového pouzdra se zbraní.

„Musím. Spoustu z toho u sebe musím mít, protože je to dané zákonem. Když tady navíc člověk jednou uvázne, naučí ho to se příště lépe vybavit. My máme každopádně ještě štěstí. Taky bychom mohli přes noc trčet v letadle, kde by byla zima. Místo toho můžeme být v tomhle útulném ráji na zemi.“

Naše představy o „ráji na zemi“ se podstatně liší.

Jonah škrtne sirkou a já si pevně založím ruce na prsou. Téměř okamžitě ucítím uklidňující vůni hořícího dříví. Oheň v kamnech začne prskat.

„Než se to tu vyhreje, tak to chvílku potrvá.“ Jonah kolem mě vyjde ven a zahne za roh. Uvědomím si, že jsem přitom zatajila dech, protože jsem doufala, že se u mě zastaví, podívá se na mě, usměje se, letmo se rukou dotkne mé.

Cokoli.

Zaslechnu, jako by někde něco páčil.

„Jonahu? Co to tam děláš?“ svažším čelo a zavolám na něj. Domnívala jsem se, že si šel odskočit, což budu sama potřebovat, a až na to dojde, už se té dřevěné kadibudce nebudu moct vyhýbat.

Vtom dovnitř malinkým okénkem vlevo pronikne denní světlo. Během pár minut Jonah odtemní i zbývající dvě okna.

Pak se vrátí. Vlasy má nalepené na čele a z vousů mu kape voda. „Jestli chceme uschnout, musíme zavřít.“ Nažene mě dovnitř a zabouchne dveře.

Přestože do chaty těmi okénky svítí světlo, je v ní tma a mně chvíli trvá, než si na to šero přivyknou.

Jonah zkontroluje kamna, zamyslí se a přiloží další poleno. Oheň se rozhoří.

„Ty jsi úplný skaut, co?“

„Vím, co dělat, abych přežil, jestli máš na mysli tohle.“

Díkybohu za to. Představím si, že bych tu byla uvězněná s Coreym. Loni na podzim ten blb naházal mokrá polena do táboráku a pak na ně, tedy do ohně, ve snaze aby se rozhořel, nalil benzin, čímž se málem podpálil. I takové městské holce jako mně bylo jasné, že si koleduje, když ten kanystr bral do rukou.

Pochybuju, že kdokoli z mých bývalých kluků byl v této oblasti nějak obzvlášť schopný. O tom, že žádný z nich nikdy nevystřelil ze zbraně, jsem přesvědčená.

Teď tady přede mnou však stojí pohledný aljašský pilot, drsňák, který s naprosto soustředěným kamenným výrazem přesně ví, co má dělat, chystá nám místo k přenocování a v duchu si zřejmě odškrtvává kontrolní seznam.

A já jen stojím a koukám.

„Můžu s něčím pomoci?“

„Tamhle je spacák a srolovaná matrace. Rozlož ji tady na zem.“

„Na zem?“ Podívám se na opotřebovanou podlahu a celá se ošiju.

„Věř mi, že to bude pohodlnější než na těch palandách. Navíc tady u kamen bude tepleji.“

Udělám, co mi řekl, a přemýšlím, jestli tu bude spát on, nebo já.

Nebo oba. Při tom pomyslení znervózním.

Jonah se svlékne do přiléhavého trička ke krku smetanové barvy z prošivaného materiálu, z jakého se vyrábějí podvlíkačky, a svršky si pověsí na jednu z prádelních šňůr z drátu nad kamny. Tři knoflíčky u límečku má rozepnuté, takže je mu vidět nápadná klíční kost a zčásti i svalnatá hrud.

„Podej mi svoje mokré oblečení.“

„Já mám mokré *všechno* oblečení,“ zamumlám a vysoukám se z pláštěnky a flanelové bundy. Mám promočený dokonce i lem haleny.

Jonah se mi na okamžik zadívá na prsa. Vzhledem k tomu, že jemu se pod tričkem rýsují bradavky, si umím představit, jak asi vypadají ty moje. Potom ke mně natáhne ruku.

Všimnu si, že má na dlani u zápěstí ránu, a zamračím se. „Tobě teče krev.“

Obrátí ruku a podívá se. „No jo, sakra. Odřel jsem se o jedno prkno, když jsem odtemňoval ta okna. To nic není.“

„Teče ti *krev*. Určitě s sebou máš lékárníčku, ne?“ Urychleně si kleknu a začnu prohrabávat tašku se základním vybavením pro přežití. Má tu v ní lano, lovecký nůž, baterku, jodové tablety k dezinfekci vody, náboje. Nakonec najdu malou bílou krabičku.

„Já náplasti nepoužívám,“ výsměšně řekne Jonah a přehodí mi pláštěnku přes šňůru vedle svých věcí.

„Pojď sem,“ tiše mu přikážu. Rozejdu se k němu a vyndávám běžovou náplast z obalu.

Za chvílku ke mně natahuje velkou, hrubou ruku.

Velice pečlivě mu zalepím ránu na zápěstí, vědoma si toho, že na mě celou dobu upřeně zírá. „A je to,“ tiše řeknu a přejeďu mu prsty po předloktí. V duchu žasnu nad jeho vyvýšenými svaly. Jemně mě šimrá popelavě blond chloupky. „Další oblečení už mi zakrvácet nemusíš.“ V životě by mě nenapadlo, že nějakému klukovi něco takového řeknu.

„Ptala ses, proč jsem tě políbil.“

Nejistě na něj letmo pohlédnu a spatřím, že mu ty pronikavě modré oči jen jiskří. „A ty jsi mi odpověděl, že proto, že se ti chtělo.“

„To nebyla pravda.“ Odhrne mi z čela mokré vlasy, které se mi na něj přilepily, a prohlíží si mě vášnivým pohledem. „Jsem z tebe úplně hotový a už jsem se prostě nedokázal ovládat.“

„Vážně?“ zeptám se slabým hláskem a přejeďu mi mráz po zádech. Tady ten sarkastický *chlap*, z něhož jde strach, ale který je zároveň dobrosrdečný a nádherný, mi říká, že mě chce. Hrozně moc.

Přesně to Jonah je: chlap. Všichni moji bývalí byli ještě kluci.

Polije mě pot a hned nato mě zaplaví jakýsi příjemný pocit.

Jde to ráz naráz.

V jednu chvíli se Jonaha sotva dotýkám na ruce a on mě na tváři, a vzápětí mě chytí zezadu za krk, přitáhne si mě a políbí mě. Tentokrát to není žádná něžná ani nesmělá pusa. Připadá mi to, jako by od rána odpočítával minuty a hodiny a čekal na tuhle chvíli, a když teď konečně nadešla, nehodlá z ní promarnit ani vteřinu.

Uvázla jsem kdesi na pohoří na Aljašce a líbám se s *Jonahem*.

Nemůžu tomu uvěřit, ale navzdory tomu, o čem jsem předtím samu sebe přesvědčila, jsem se právě rozhodla, že na tenhle špatný nápad pro dnešek přistoupím.

Už podruhé dnes na jazyku cítím jeho chuť. Tentokrát je to chuť po mátové žvýkačce a malinovce, kterou si dal v letadle. Mně samotné malinovka ani nechutná, ale teď bych jí byla schopná vypít klidně celou basu.

Začnu ho hladit a kochat se jeho pevnou hrudí a velkými oblými rameny. Nahmatám mu klíční kosti a místa, kde přecházejí v silný krk, za nímž nakonec spojím ruce a chci si ho k sobě přitáhnout a být tak blíž jeho plným rtům. Jestli je to vůbec ještě možné.

Stále se snažím zpracovat, co se to vlastně děje. Jonah tiše zasténá „Callo...“

Zmůžu se na pouhé vzdychnutí, protože celým tělem toužím po jeho dotyku.

Rozkročí nohy. Volnou rukou mě chytí za bedra a přitáhne si mě k sobě tak blízko, že do sebe naše těla úplně zapadnou. Cítím, že má erekci.

Začne mě líbat na krku a já se zahihňám a zasténám zároveň, protože mě šimrá vousy, což mě i vzrušuje.

Vzápětí bezprostředně zasténám hlubokým hlasem, jak mě do toho samého místa kousne.

„Máš úplně promáčené oblečení,“ zašeptá, přejede mi rukama po zadku a dotkne se lemu na halence a legín. Pevně mě uchopí za boky, až mi do kůže příjemně zaryje prsty. Vtom se odtáhne a dvěma širokými kroky ustoupí. „Svlékni se z něj,“ tiše mi poručí. „Pověším ti ho, aby uschlo.“

Založí si ruce na svou širokou hrud' a beze slova trpělivě čeká. Upřeně mě přitom pronikavým pohledem a s pootevřenými ústy sleduje.

„Ty taky.“ Má úplně promáčené nohavice.

„Nejdřív ty,“ vypálí a intenzivně na mě hledí.

V chatě je kromě zvuku bubnování deště hrobové ticho. Uvědomím si, že Jonah tají dech.

Hlasitě polknu. Jsem šíleně nervózní, ale svléknu si přes hlavu halenku.

Jonah si mě prohlíží, dívá se mi na bílou krajkovou podprsenku a ploché břicho a mně po celém těle naskočí husí kůže.

Natáhne ruku a já mu hodím halenku. On dál v tichosti čeká.

Vyzuju si holínky a odložím je stranou. Potom si svléknu legíny. Jak jsou mokré, musím si je stahovat po malých částech ze strany na stranu nejprve přes nohy a nakonec přes kotníky. S legínami si sundám i ponožky.

Jonah si mě celou prohlíží, přičemž na několika místech jeho pohled ulpí na delší dobu. „Je ti zima.“

„Jo.“ Ačkoli mám pocit, že celá hořím, když se na mě tak dívá.

„Tak si pospěš a svlékni si i ten zbytek,“ tiše řekne a uškĺbne se, pohupuje s mým oblečením.

Oba víme, že spodní prádlo mám suché. Tedy alespoň není mokré od deště.

Rozeprnu si podprsenku a nechám si ji sklouznout po pažích. Motá se mi hlava. „Mimochodem, *jsou* právě,“ hloupě zašeptám. Bradavky se mi v tom chladu výrazně rýsují.

Zatne čelist. „To vidím.“

Zhluboka se nadechnu a stáhnou si miniaturní krajkové kalhotky. Spadnou na zem.

„Sakra,“ sykne. Zamíří ke šňůře, kvapně na ni věší moje oblečení a připíná ho kolíčky na prádlo a já mezitím stojím v té chladné, tmavé chatě a snažím se potlačit nutkání založit si ruce na prsa. Mám takové tušení, že Jonahovi se líbí sebevědomé ženy.

„Do postele. Hned,“ zamumlá a mně se rozbuší srdce. Žádný z mých bývalých partnerů mi takhle nerozkazoval. V životě by mě nenapadlo, že mě to bude rajcovat.

Lehnu si na metr širokou matraci, přikryju se rozepnutým spacákem a beze slova sleduju, jak si Jonah kvapně vyzouvá boty a sundává ponožky.

Sáhne si za krk a svlékne si tričko a já poprvé spatřím jeho široká záda, olivovou kůži a svaly, které se od páteře napínají k lopatkám.

Otočí se. I zepředu je dokonalý. Hrud' mu pokrývá jemné světlé ochlupení, které se dole sbíhá v dlouhý tmavý pruh přerušovaný páskem.

Zcela bez rozpaků sleduju, jak si sebejistě rozepíná pásek a jedním pohybem se svlékne donaha.

Prohlížím si ho. Tiše zalapám po dechu a vyvalím oči. Ty nelichotivé plandavé džíny totiž skrývají silné, dlouhé a svalnaté nohy. I je má pokryté světlými chlupy.

A také to, že je *úplně celý* naprosto souměrný.

Bezděčně začnu roztahovat nohy.

Jonah ke mně kráčí a šibalsky a suverénně se usmívá, takže mu zase musím pohlédnout do očí. Bože, jak já ten jeho úsměv najednou zbožňuju. Velmi rychle mu však z tváře zmizí, když si ke mně sedá, tak velký chlap na tak malou matraci, a zvedá příkrývku, pod níž ležím nahý, aby se pod ni také vešel.

Přestože mě hřeje jeho teplá kůže, tak se třesu.

Jak jsme se od jednoho nečekaného polibku ráno na chodbě dostali až *sem*? Já *taková* nejsem, takhle rychle obvykle nepostupuju. A teď se k němu čím dál tím víc tisknu, dovoluju mu, aby mě ze zadu chytil

za hlavu, a s potěšením se jím nechávám políbit, přičemž mi celou dobu bije srdce jako o závod.

Úplně poprvé mu dlouhými nehty přejezu přes vousy, které mě příjemně škrábou. On je mezitím plně zaměstnaný mým tělem. Pohrává si s mými vlasy a pak mi na krk pevně položí dlaň. Tiskne se mi ke stehnu a já cítím, jak je vzrušený. Zmocní se mě nadšené očekávání.

„Ne že bych čekal, že se to takhle vyvine,“ zašeptá a pomalu mě celou dlaní pohladí po klíční kosti a po levém prsu, kde se na dlouhý okamžik zastaví. Pak pokračuje přes břicho a pánev dál... kam až jen dosáhne, naprosto bez váhání, jako by se snažil si moje křivky vryt do paměti.

Dotkne se mě mezi nohama a já zatajím dech. Je mnohem něžnější, než bych do něj řekla.

„Ty jsi nervózní,“ zašeptá a pronikne do mě prsty, které působí překvapivě jemně na to, jak jsou ve skutečnosti hrubé.

„Ne, nejsem,“ šeptem zalžu a políbím ho.

„Proč jsi nervózní?“

Zaváhám. „Protože jsem spolu poprvé?“ Vyzní to jako otázka.

Laškovně mě kousne do spodního rtu. „Nic jiného za tím není?“

Mám mu teď přiznat pravý důvod?

Že mi občas nahání strach, že už mě párkrát nevybíravě zkritizoval, což nebylo nic příjemného, a teď jsem navíc v *mnohem* zranitelnější pozici.

Odtáhne se a pohlédne na mě. Přestane mě laskat a pronikavě se na mě zadívá modrýma očima. „Víš, že jsi dokonalá, že jo?“

„*Samozřejmě* že ano,“ pronesu žertem s předstíraným sebevědomím a snažím se na sobě nedat znát, že uhádl, proč jsem nervózní. „Tvůj typ ale nejsem. Vždyť víš, dlouhonohá blondýna.“

Skvělý nápad, Callo. Zrovna tohle mu teď připomeň.

Pozvedne obočí, ale z očí mu vyčtu, že se mu potvrdilo to, co si myslel. „To není můj typ.“

„Vždyť jsi říkal –“

„Ty jsi můj typ.“ Pronese to něžným hlasem, ale hledí na mě upřeně.

Odmílím se. Zaskočí mě, že se tváří tak vážně. „A to je přesně jaký?“

Zhluboka si povzdechne, pohne se a začne mě líbat na stejných místech, kde mě předtím hladil. „Chytrá...“ Několikrát mi přejede jazykem po klíční kosti a pak mi jím začne kroužit kolem vzpřímené bradavky. Zanechá mi po těle chladivý vlhký pocit. „Vášnivá...“

Zalapám po dechu, protože ji na okamžik silně vcucne. Celým svým obrovským, svalnatým tělem se posune níže, čímž mi roztáhne nohy. Líbá mě uprostřed břicha, až napínám svaly. „Vtipná...“

Na vnitřních stranách stehen mě lechtá hrubými vousy, až se mi tají dech.

Přesně tam se zastaví.

Zavřu oči a hlasitě polknu. Jsem nedočkavostí bez sebe.

„A zatraceně krásná...“ Zašeptá a já po těle cítím jeho teplý dech.

Dotkne se mě pusou a já tiše zasténám.

Nemůžu uvěřit, že se to skutečně děje. Nemůžu uvěřit, že Jonah...

Ležím tu v té omšelé chatce a zírám do dřevěného stropu a nepřestávám se tomu divit. Hormony se mi splaší, zaplaví mě horko a srdce se mi rozbuší.

Nepolevuje, nepřestává. Vydává slabé a hrdelní toužebné zvuky. Nervozita ze mě už opadla a já mu vískám ve vlasech, natáčím se mu pánví k puse a žádostivě vykřikuju jeho jméno, což je kromě bubnování deště široko daleko jediný zvuk.

V momentě, kdy se posune tak, že má boky mezi mými stehny, a pronikne do mě, už po něm zoufale toužím.

Obejmu ho rukama i nohama a sleduju, jak s každým přiražením nadzvedává širokou hrud'. V očích se mu zračí vášeň. Upřeně na sebe hledíme a já nechápu, jak jsem tohohle muže proboha mohla *nechtít*.

„Ostříháš mi i tohle, až budu spát?“ zeptá se potichu Jonah chraplavým a hlubokým hlasem, avšak z legrace.

Přejedu mu dlouhými nehty po jemných, světlých chloupcích na hrudi, které se mu svůdně lesknou potem, a obkroužím mu postupně obě bradavky. „Ne. Tohle asi necháme tak, jak to je. Ale *tohle*...“ Posunu ruku výš a pohladím ho po vousech a přes výraznou čelist a palcem mu přejedu po hebkých rtech. „Tohle ti asi ještě trošku upravím.“

Hlavu mám položenou na jeho hrudi, takže když se hlubokým hlasem tiše zasměje, úplně se otřesu. „Jsem snad nějaká tvoje panenka?“

Zlehka ho pohladím po hrudníku a po vyrýsovaném bříše. Blaženě se usměju, když vidím, jak zatne svaly. „Spíš taková moje dokonale upravená akční figurka.“

Kromě nepřetržitého bubnování deště na střechu a Jonahova dechu, který se zrychluje s tím, jak ho hladím dál až do míst pod pupíkem pokrytých tmavými chlupy, je v chatě hrobové ticho. Chci pokračovat a dotýkat se ho na sametově hebké kůži, aby měl zase erekci.

„Nezačínej s něčím, co nehodláš dokončit,“ varuje mě.

Položím si nohu na jeho. „Proč bych to nehodlala dokončit?“ Nemůžu se ho nabažít. Nedokážu se mu podívat na ústa, aniž bych myslela na to, jak mě líbá. Nedokážu pomyslet na jeho ruce, aniž bych si vzpomněla na to, kde se mě jimi dotýkal. Jen si to představím, celá se zachvěju.

Nakonec však přece jen nepokračuju. Krásně jsem se uvelebila v ohbí jeho lokte. On leží na zádech a já se k němu ze strany tisknu, nasávám jeho teplo a nechci ten poklidný okamžik pokazit.

„Musím přiložit.“

Zaúpím. „Já chci takhle zůstat ležet.“ Pěnová matrace je úzká a tenká, takže je znát, že ležíme na studené a tvrdé dřevěné podlaze, která už zažila nespočet bot, ale momentálně to téměř nevnímám.

Hlasitě mi zakručí v bříše. „Co tady budeme jíst?“

„To řešit nemusíme. Máme spoustu vody a tohohle. Vydrží nám to na několik dní.“ Sáhne do sportovní tašky pro dva balíčky tuhého masa nakrájeného na plátky.

„Co to je? Sušené hovězí?“

„V podstatě ano.“ Zvedne další balíček s tmavě růžovým obsahem. „A tohle je losos.“

Pokrčím nos.

„Mám to chápat tak, že lososa nejíš?“

„Já ryby nesnáším.“

„Páni, tak to jsi ve špatné části světa.“

„Odkud to vůbec máš?“

„Od Ethel. Vzpomínáš si na ni?“

„Na tu ženu, která vyhrožovala svému synovi, že mu uřízne ruku? Jen tak matně.“

Jonah se tiše zasměje. „Dala mi to, když jsem u nich byl minule ve vesnici.“ Vyndá si z prvního balíčku tmavě hnědý plátek a kus

ukousne. Žvýká ho a zatíná čelist, což vypadá nesmírně přitažlivě. „Na, dej si.“ Podává mi ho.

Přičichnu si k němu. Voní jako nějaké uzené maso. „Je to dobré?“

„Je to lepší než jakékoli kupované, které jsem ochutnal. A nic jiného k jídlu tu nemáme, tak to vyzkoušej.“ Poklepe mi jím na rty. „Kousni si.“

Zdráhavě pootevřu pusu a předními zuby si ukousnu maličký kousíček. Jonah mě bedlivě sleduje. Chvilku na jazyku vnímám intenzivní chuť. „Není to špatné,“ připustím, sousto rozkoušu a polknu. Potom se k němu celá rozechvělá z toho, jak mě do holých zad studí chladný vzduch, zavrtám.

„Hned jsem zpátky.“ Dá mi pusu na čelo a obratně mě ze sebe sundá.

Schoulím se pod příkrývkou a dívám se, jak z hromádky v rohu místnosti bere další poleno a opatrně přikládá do kamen. Není ani trochu v rozpacích z toho, že je zcela nahý. Tomu hubenému teenagerovi z fotky už se vůbec nepodobá. Teď je z něj svalnatý, statný a dokonale souměrný muž s pevnými a silnými stehny. Corey proti němu vypadá jako nějaký mladičkový hubeňour, a to je jen o dva roky mladší.

„Chodíš do posilovny?“

„Dlouho už jsem tam nebyl.“

„Tak jak to –“

„Mám zatraceně dobré norské geny. Kdybys viděla, jaká předloktí měl můj děda. Navíc jsem hodně aktivní.“ Oheň se rozhoří a osvětlí šerou chatu. Modré duhovky mu celé blikají, jak se mu v nich odrážejí plameny.

„Aktivní ve smyslu *aktivní* jako předchozí hodinu?“ Protože tím, jak se nade mnou Jonah pohyboval, jak zatínal svaly, až se mu napínala kůže, si rozhodně zacvičil jako v posilovně. Automaticky při té představě zatnu stehna. Ještě teď ho v sobě cítím.

Na okamžik na mě upřeně pohlédne a pak se opět podívá na kamna. Jako obvykle mu došlo, na co se ve skutečnosti ptám, a přemýšlí, jestli mě nechá, abych to z něj páčila, nebo mi to rovnou poví sám. „Loni jsem se nějakou dobu vídal s jednou pilotkou z pobřežní stráže.“

„Co se stalo?“

„Nic. Převeleli ji zpátky do dolních osmačtyřiceti.“

„Chybí ti?“ *Jaká byla? Taky jsi s ní strávil noc na špinavé podlaze u krbu v nějaké chatě? Zůstal bys s ní, kdyby neodjela?*

Vezme pohrabáč a štouchne s ním do kamen. „Věděl jsem, že tu není natrvalo, tak jsem si k ní záměrně nevytvořil žádné pouto.“

Nervózně si pohrávám s úchytem od zipu na rozepnutém spacáku a snažím se přejít tísnivou myšlenku, která mi vyvstala v hlavě. *Stejně jako si nevytvoříš žádné pouto ke mně, protože brzy odlétám.* Vzápětí mě napadne sobecká myšlenka potvrzující, že *chci*, aby by si ke mně Jonah pouto vytvořil. Aby po mně prahнул a toužil, až odjedu. Aby mu vadilo, že tu nejsem.

Pak bych v tom totiž nebyla sama.

On je ale nejspíš dost chytrý, takže to nenechá zajít tak daleko. „To jsi vždycky *tak* upřímný?“ zeptám se ho mírným tónem. Někdy až krutě upřímný. I když se mi zdá, že tomu začínám přicházet na chuť. Je to drsné, ale je to příjemná změna.

Zatváří se zamyšleně, až mu ztuhne výraz ve tváři a zatne čelist pokrytou těmi dokonale zastřiženými vousy, které jsou poněkud rozčuchané, ale přesto působí přitažlivě. Atmosféra v chatě se náhle změní.

Jonah si povzdechne, odhodí pohrabáč na kamennou podložku vedle kamen, dojde ke dveřím a dokořán je otevře. Jen tak tam stojí a pozoruje, jak kapky silného deště dopadají do údolí. Ruce má nahoře zaháknuté za zárubeň, ve dveřích se rýsuje silueta jeho nahého těla a dovnitř mezitím proudí chladný vzduch.

Vycítím, že musím mlčet a dát mu prostor, aby svoje myšlenky zpracoval, tak se posadím a pevně si k sobě přitisknu spacák. Sobecky se kochám jeho pevným tělem. Ten jeho zadek, který v těch hrozných plandavých džínách nebyl vidět... Teď o něm není pochyb. Kulatý, pevný jako skála a na něm dvě podlouhlé červené skvrnky. Uvědomím si, že jsou to otisky mých nehtů. Má jich pár i na zádech. Ani si nevzpomínám, že jsem byla tak hrubá.

„Můj táta takový byl. Byl velmi přímý a hned lidem říkal, co si o nich myslí. Častokrát to nebylo nic příjemného, ale přesto to řekl. Nemohl si pomoci. Kdyby to ze sebe nedostal, tak by snad vybuchnul.“ Tíše se zasměje. „Když jsem se seznámil s Wrenem, tak jsem nejdřív vůbec nevěděl, co si o něm mám myslet. Byl to takový tichý chlap, vyhýbal se problémům a všechno nechával jen tak plynout. Kvůli ničemu nekřičel. V každém ohledu to byl úplný opak mého

táty. On zase nejspíš nevěděl, co si má myslet o mně. Byl jsem přesvědčený, že mě během prvního týdne vyrazí. Jenže George říkal, že do Nespoutané Aljašky mám jít pracovat, a Georgeovi já jsem věřil.“

Vzpomenu si na to, co říkal táta, a usměju se. „Prý jsi byl až příliš houževnatý a energický, když jsi u něj začínal.“

Znovu se tiše zasměje. „Rozhodně jsem nebyl žádné nevinátko.“
„Věděl, že jsi dobrý pilot.“

„Víš, co je smutné? Můj táta mě sice možná naučil pilotovat, ale až od Wrena jsem poprvé slyšel, že jsem v tom dobrý. Možná že kdyby mi to řekl táta, tak bych se tenkrát nevykašlal na letectvo. Třeba by mi víc záleželo na tom, abych mu udělal radost. Pro Wrena bych totiž udělal cokoli.“ Odmlčí se. „Já vím, že s tebou se mu to zrovna moc nepovedlo a rozhodně není dokonalý, ale je to jeden z nejlepších chlapů, které znám. Já jsem...“ Hlasitě polkne a nedořekne to.

„Jsem moc ráda, že mi Agnes zavolala. A že jsem na Aljašku přiletěla,“ připustím. To je poprvé, co jsem to řekla. Je to poprvé, co to tak v hloubi duše skutečně cítím.

Otočí hlavu tak, že na něj koukám z profilu. „Dneska jsi zmiňovala, že bys tu zůstala o něco déle.“

„No...“ *Ano, ve slabé chvíli, kdy mě pohltila žárlivost.* „Já vlastně nevím, proč jsem –“

„Měla bys.“ Opět se zadívá ven. „Kvůli Wrenovi. V následujících týdnech... měsících... to bude těžké. Bylo by lepší, kdybys po tu dobu byla na Aljašce. S ním.“

„Bude ale vůbec někdy doma? Zdá se, že většinu času bude v Anchorage.“

Jonah dlouho nic neříká. „On po tobě samozřejmě nebude chtít, abys kvůli němu odložila všechny svoje plány, ale je opravdu moc rád, že jsi tady. Poznám to.“

Přesně to by to pro mě v podstatě znamenalo. Na nějakou dobu bych měla utrum se svojí kariérou a prací v nějaké nové bance, s převlékáním se v Dianině chevroletu tahoe a focením módy, se Simonovými caffè latte a moudrými radami, s botami na podpatku a pátečními návštěvami klubů.

Nebo bych s tátou opět měla vztah na dálku a po telefonu.

A s Jonahem bych patrně neměla vztah vůbec žádný.

Při té představě se mi sevře žaludek.

„Možná máš pravdu. Nevím ale, jak to mám udělat. Nemůžu si každý týden posouvat let. Minule to stálo dvě stě dolarů –“

„Zkus zjistit, jestli by sis tu zpáteční letenku prozatím nemohla zrušit a koupit si ji, až budeš chtít odletět.“

Tak by to možná šlo. Simon přece říkal, že se to dá uzpůsobit situaci. Když to říká Jonah, tak to jako obvykle zní velice jednoduše.

„Tvůj život tam na tebe počká do té doby, než se vrátíš, a je jedno, jestli to bude příští týden, příští měsíc nebo příští rok –“

„Příští rok?!“

„Tak možná ne za tak dlouho,“ zamumlá. „Chci tím říct, že i když tu zůstaneš, tak ti nic neuteče. Pořád budeš mít život, ke kterému se budeš moct vrátit.“

Znovu si prohlédnu jeho dokonalou postavu. A já jsem s tímhle chlapem poslední dvě hodiny strávila v objetí. „A co tohle? Kdybych tu nakonec zůstala, nezkomplikovali jsme to teď tímhle?“ Já totiž k Jonahovi *rozhodně* něco cítím a nejde pouze o fyzickou přitažlivost.

Jak by to dopadlo, kdybychom v *tumble* pokračovali týdnů nebo měsíců?

„Možná že jo, ale já se takovýma věcmi nenechávám odradit od toho, abych udělal, co chci. Navíc teď jsi tady.“ Zavře dveře a otočí se čelem ke mně. Neovládnu se a rychle sjedu pohledem níže. Rozhodně na něj ta zima nemá žádný nežádoucí účinek. „Jestli ale chceš, můžeme s tím hned přestat. Pokud se na základě toho máš rozhodnout, zda tu zůstaneš.“

Jen co to navrhne a já si představím, že už mě nikdy nepolíbí, nedotkne se mě a nezahřeje mě, že už na sobě nikdy nepocítím váhu jeho těla, zaplaví mě nečekaně silný pocit zklamání. *Ne, to nechci.* „Nemusíme se hned unáhlovat.“

Samolibě se usklíbne. „Tušil jsem, že to řekneš.“ Dojde k matraci, klekne si a strhne ze mě spacák. Okamžitě mi naskočí husí kůže. Prohlíží si mě od hlavy k patě, pozorně zkoumá každíčkou část mého těla a rozhoduje se, kde zaútočí jako první.

Pomůžu mu v rozhodování tím, že se natáhnu, z čehož jsem šíleně nervózní.

Popadne mě silnýma, hrubýma rukama za kotníky a sune je výš a výš, přičemž mi roztáhne nohy a já veškeré obavy o budoucnost rázem pustím z hlavy.

Kapitola 22

Buch.

Buch.

Buch.

Vzbudí mě tlumený opakující se zvuk přicházející zvenčí. Malíčkými okénky dovnitř proniká mdlé denní světlo, díky němuž rozeznám tak akorát různé pánve, které visí na hřebících na zdi.

Ležím sama v naší provizorní posteli a je mi zima. Přikryju se spacím pytle až po bradu, schoulím se do klubíčka a okamžitě začnu cítit svaly. Nedokážu říct, nakolik za to může spánek na té tenoučké pěnové matraci a nakolik noc s Jonahem.

Všimnu si, že alespoň přestalo pršet. Nepřetržitě bubnování na střechu na mě působilo jako uklidňující bílý šum, díky kterému jsem nad ránem konečně usnula. O to hrobovější je teď to ticho.

Buch.

Buch.

Buch.

Nakonec mě přemůže zvědavost. Shodím ze sebe spací pytel, nazuju si holínky a ze šňůry si vezmu Jonahovu flanelovou bundu, protože vím, že mě dostatečně zakryje. Pořádně se do ní zachumlám a vyjdu ven. Na mokrá les padla hustá, tmavá mlha, která vrhá stín na vysoké smrky i úzkou pěšinu, vedoucí k našemu letadlu. Dokonce není vidět ani kadibudka. Dneska ráno to tu působí skoro strašidelně.

Jonah stojí o kousek dál vlevo zády ke mně. Sklání se nad poměrně velkým pařezem a umísťuje si na něj poleno. Opodál vedle hromádky zrovna našťipaného dříví leží sekerka. Jonah má na sobě pouze ty svoje plandavé džíny a na nohou rozvázané boty. Opřu se o zárubeň a tiše se kochám pohledem na to, jak napíná svaly na holých zádech, zatímco se natahuje pro sekeru.

„Jak ses vyspala?“ zavolá najednou Jonah. Takhle poránu má obzvlášť chraplavý hlas.

„Docela dobře.“ Odkáshlu si. „Mám trochu žízeň.“

„Překvapivě,“ sarkasticky zamumlá. „Ta voda nám měla vystačit na týden.“

„To leda, kdybychom byli nějakí velbloudi.“ A kdybych z domova nebyla zvyklá do sebe každý den hodit dva litry vody.

Ohlédne se, na okamžik se mi zadívá na nahá stehna a vrátí se k práci. Máchne sekerou a zasekne ji do polena. To se rozpůlí.

Existuje-li ztělesnění dokonalosti při štípání dříví, pak je to tohle. Anebo je prostě krásný Jonah sám, protože já bych se na tu jeho širokou hrud' a úzký pas mohla dívat klidně celý den. Vybaví se mi včerejší pohled na jeho zatnutá silná ramena a paže, když se nade mnou skláněl, a okamžitě mě začne šimrat v podbřišku.

Z náhlého popudu se vrátím do chaty pro Simonův canon. Na pár momentkách se mi ho povede zachytit v pohybu, pak se na mě ale otočí a spatří, že ho fotím. „Co to děláš?“ obezřetně se zeptá.

„Nic. Jen... si tohle chci zapamatovat.“ Usměju se a foťák odložím. Jako by se to *někdy* dalo zapomenout.

Zabručí. Nevím, jestli je naštvaný, nebo se prostě chová jako typický Jonah. „Za chvíli zase zatopím.“

„Kolik vůbec je?“ Mobil mám už dlouho vybitý.

„Něco po šesté.“

Zdráhavě se vydám ke kadibudce, protože svoje tělesné potřeby ignorovat nedokážu a chci to mít rychle za sebou. Jonah mě tam v noci v dešti třikrát doprovázel a pokaždé, když jsem z té hnusné, tmavé prťavé boudy vybíhala, tak se řehtal smíchy. V životě jsem tak rychle nečurala. Bylo to děsné.

Ač tu chybí víc základních věcí, na které jsem ze svého pohodlného života zvyklá, tohle je překvapivě to jediné, co mi tady skutečně vadí. Zřejmě to bude tím, že jsem dost zaneprázdňená Jonahem.

„Odletět tedy asi ještě nemůžeme, co?“ zeptám se ho cestou z kadibudky, zatímco si do rukou vtírám pořádnou vrstvu dezinfekčního gelu. Holé nohy mám celé mokré z toho, jak se vleču trávou s vysokým a vlhkým plevellem.

„Dokud se nezvedne ta mlha, tak ne. A to bude trvat ještě minimálně několik hodin.“ Razantně máchne sekerou a na zem dopadne další dvě části rozštípnutého polena.

Vtom mi zakručí v břiše.

„Máme ještě něco jiného kromě toho masa?“

„Proteinové tyčinky.“

„Jasně.“ Sušené maso a proteinové tyčinky. To určitě není nic dobrého na zažívání. „Co bychom tady vůbec jedli, kdybychom tu uvázli na delší dobu?“

„Nějak bychom to zvládli. Mám s sebou rybářský prut a tu zbraň.“
Jonah máchne sekerou.

Buch.

„No jistě.“ *Prostě bychom si svou potravu zabili. To dá rozum.*

Po tom důvěrném a vášnivém Jonahovi ze včerejšího večera dnes ráno není ani památky. Zase je z něj patrně chlap, který se soustředí výhradně na to, abychom přežili, tak jako když jsme včera přiletěli. Neměla bych si stěžovat, protože díky němu je mi teplo a mám co jíst, přesto prahnu po tom, aby ihned všeho nechal a znovu mě políbil.

Co když usoudil, že se včera jednalo jen o záležitost na jednu noc?

Přesně o to by se ale nejspíš jednat *mělo*, protože by se mi taky mohlo stát, že v tom budu až po uši. Co si to tu nalhávám? Já už moc dobře znám ty jeho nálady a jsem si vědoma toho, co se mu nejspíš honí hlavou, a dost mi na tom záleží. Není to snad první známka toho, že už jsem mu propadla?

Diana by mi rozhodně řekla, že je.

Ale i když si to přiznám, nic to nemění na tom, že ho chci. Strašně moc.

Něco mě štípne. Zasyčím a plácnu se do stehna. Rozmáčknu si tam komára. Hned vedle něj si na mě sedne další, který netuší, co se před chvílí odehrálo, a chystá se do mě zakousnout.

„To budou nálety. Teď je jejich doba,“ tiše pronese Jonah, vezme do náruče dříví a zamíří do chaty, přičemž si cestou máchá v trávě tkaničky.

Začne znovu rozdělovat v kamnech a já mezitím naháním komáry, kteří nám vlétli dovnitř.

„Já se na nějakou práci v bance můžu vykašlat. Budu dělat tohle za peníze,“ zamumlám zasmušile, ale s pocitem zadostiučinění.

„Někde v té tašce mám takový malý repelent, tak se můžeš nastříkat.“

„Proč ne? Stejně už jsem odporně špinavá,“ zamumlám.

V ohni zapraská, Jonah si ze šňůry sundá tričko a oblékne si ho.
„Za pár minut příloží.“

Svráštím čelo. „Počkat, kam jdeš?“

Prekvapeně na mě pohlédne. „Říkala jsi, že máš žízeň, tak ti jdu k řece pro vodu.“

„Aha. Díky.“

Vezme si starý promáčknutý plechový hrnec, který visí na zdi.
„Stejně jsem se chtěl zajít podívat na letadlo.“

Na jednu stranu mě hřeje u srdce, jak mi Jonah zajišťuje základní potřeby, na druhou stranu jsem strašně zklamaná z toho, že naplňování mé *další* potřeby – jeho samotného – už mu možná stačilo.

Zamíří ke dveřím.

„Počkej,“ vyhrknu. „Na něco jsi zapomněl.“

Zastaví se a ohlédne se.

Zhluboka se nadechnu a shodím ze sebe jeho obrovskou flanelovou bundu.

Stojím tam v chladu, se zatajeným dechem, nahá, jen v červených holínkách, a čekám, jak zareaguje.

Modlím se, aby mě neodmítl.

Zhluboka si povzdechne, tiše zanádvává a hodí kastrol na linku.

Začne si svlékat tričko a mě se zmocní nervozita, ale zároveň i pocit vítězství. „Ne, že pak budeš říkat, že jsem se tu o tebe nestaral,“ varuje mě, zatímco jde ke mně a kvapně si rozepíná pásek.

Zastavím se a naposledy si vyfotím chatu. V popředí zachytím dřevěný klenutý průchod a v pozadí pohoří a nad ním částečně zataženou oblohu.

„Tak pojď, už musíme jít!“ křikne na mě Jonah.

„Tak už je tu zas ten rozhněvaný yetti.“

„Cože?“

„Nic, jen jsem si to chtěla vyfotit,“ zamumlám a schovám foťák do pouzdra. Od té doby, co se ani ne před půl hodinou rozptýlila mlha, je v hrozném spěchu a rychle uklízí, abychom se mohli vydat na cestu. Jako by se najednou nemohl dočkat, až odsud vypadne.

Snažím se nebrat si to osobně.

Zhluboka si povzdechne. „Chovám se jako blbec, co?“

Ač tím vlastně nevyřkne žádnou omluvu, pochopím, že to tak myslí. „Aspoň to začínáš umět přiznat. To je pokrok.“ Jdu za ním po pěšině a téměř okamžitě přestávám být naštvaná. Jonah má přes rameno přehozenou tašku s nouzovým vybavením. Spacák a pěnovou matraci už má zase úhledně a pevně smotané, jako by se té naší soukromé akce ani neúčastnily.

„Jak moc už se těšíš domů?“

„Upřímně řečeno se mi tu po tom asi bude stýskat.“ Bude se mi stýskat po tom, jak jsem Jonaha měla jen sama pro sebe. Přestože mi oblečení i vlasy smrdí kouřem z kamen a už se zoufale potřebuju osprchovat a vyčistit si zuby.

„Mně se rozhodně bude stýskat po tom stole.“

Vybaví se mi intimní moment, na který naráží, a začervenám se. Alespoň ale nejsem jediná, kdo na naše společné chvíle vzpomíná.

Jak to s námi ale bude dál?

Vrátíme se do Bangoru... a pak? Mám letenku na příští víkend, ale už zase přemýšlím, jestli bych tu neměla zůstat ještě déle. Co přesně by to však znamenalo pro nás s Jonahem? To si to budeme potají rozdávat, když budeme mít chvílku mezi lety a přátelským popichováním?

Nebo se snad zítra ráno probudím v Jonahově posteli?

Už teď, zatímco si v tichosti prohlížím silné tělo, s nímž jsem se včera v noci tak důkladně obeznámila, vím, že by se mi mnohem víc zamlouvala ta druhá varianta.

Co by tomu ale řekl táta? Sice z legrace povídal, že by bylo fajn, kdybychom se s Jonahem dali dohromady, byl by však *skutečně* rád, pokud by k tomu došlo?

Stejně by to tak asi bylo lepší. Nemusíte udělat stejnou chybu jako my.

My ale stejnou chybu jako moji rodiče neděláme. Nepotkali jsme se v nějakém baru a bezhlavě se do sebe nezamilovali. Zpočátku jsme se ani neměli rádi. A já se nenechám strhnout nějakou nesmyslnou romantickou představou o tom, že bych se přestěhovala na Aljašku.

Ano, teď ho ráda mám.

Asi ho mám hodně ráda.

Je úplně jiný než kdokoli, s kým jsem chodila nebo do koho jsem byla zabouchnutá. A ač mě dokáže vytočit doběla, táhne mě to k němu tak silně, až je to nad moje chápání.

V našem případě, ať už je mezi námi cokoli, je však jasné, kdy přesně to skončí, a já jsem si toho celou dobu moc dobře vědoma.

No, *možná* že včera večer jsem si toho na pár hodin vědoma být přestala.

Až odjedu, bude se mi po Jonahovi stýskat. A já jednoho dne *odjedu*. Tím jsem si jistá. Otázkou je jen kdy. A kolikrát chci, aby se do té doby opakovala včerejší noc.

Ocitneme se na mýtině a mně poprvé od chvíle, co jsme v tomhle údolí, pořádně dojde, v jak rozlehlé volné přírodě a jak daleko od civilizace se nacházíme. Jsme jen takové dvě malinké postavičky, nad nimiž se z obou stran tyčí obrovské skály, které sahají až k oblakům. Před námi teče v malých pramíncích po kamenech a naplaveném dříví široká řeka. Proudí nepřetržitě, i když je mělká a místy ne-jednotná.

Naše letadlo, které v tom rozlehlém údolí vypadá jen jako taková malá tečka, je přesně tam, kde jsme ho nechali, a čeká, až nás v něm Jonah dopraví domů.

Jonah mi otevře dveře a začne kontrolovat letadlo. Já si mezitím vyfotím pár dalších snímků.

Sleduju každý jeho pohyb, jak metodicky postupuje, jak rukama, které se mi předtím tak věnovaly, přejíždí téměř se zbožnou úctou po trupu letadla, jak očima, jež si předtím opakovaně detailně prohlížely moje tělo, teď podrobně zkoumá stroj.

Když nasedne do letadla, já se červenám a přemýšlím, jaké by to bylo, kdybychom se milovali v letadle.

„Je to tu větší, než se mi původně zdálo,“ tiše konstatuji a dívám se na zadní sedačky.

Jonah začne přepínat různé spínače a tiše se zasměje. „Teď to nejde.“

„Co nejde?“ zeptám se nevinně, rudá až za ušima. *Jak sakra ví, na co myslím? A co to se mnou je?* Takhle zoufale se obvykle nechovám.

Pohlédne na zlověstné horské hřbety a podlouhlé mraky, které je obklopují. „Poletíme tím průsmykem a zkusíme Lannerdovy najít.“

To mě vmžiku přenese do reality a myšlenka na to, že bych si Jonahovi vylezla na klín, mě opustí. „Tam se nedá přistát, ne?“

„Pravděpodobně ne, ale měli bychom se tam po nich aspoň po-dívat.“

Mělo mě napadnout, že tohle bude chtít Jonah udělat. Není to typ člověka, který nahlásí pohřešované osoby a dál se o ně nestará. S obavami si povzdechnu. „Tak jo. Když myslíš, že to bude v pohodě.“

„Bude. Věř mi.“ Jonah mě pohladí po stehnu. Rozbuší se mi srdce. „Potom se k tamtomu tématu můžeme vrátit. Teď ale potřebuju, aby ses soustředila. A pozorně se dívala.“

„Určitě říkali, že půjdou průsmykem Rainy Pass?“ zeptám se, když na turisty ani v poslední části pohoří nenarazíme. Máme za sebou spoustu napínavých okamžiků, kdy oblaka zakrývala celé vrcholky hor. Kam až dohlédnu, se před námi rozprostírají husté lesy a rozlehlá jezera. Zabořím se do sedadla a od té doby, co jsme vzlétli, se poprvé zhluboka nadechnu. Potřebovala bych teď panáka.

Jonah zvedne zmačkanou mapku, do níž je ručně dokreslená trasa s několika vyznačeními. „Tady mi pro jistotu nakreslili, kudy zamýšleli jít.“

Tudy jsme teď v podstatě horko těžko proletěli.

„A co teď?“ Bolestně se zašklebím. Už tak mě totiž z nedostatku kofeinu začínalo bolet za očima a nárazy během turbulencí mi zrovna dvakrát nepomáhají.

Jonah se zkušeným okem podívá na hodnotu na palivoměru a zamýšleně se kousne do spodního rtu. „Ty jo, Wren a Aggie budou naštvaní.“

„Proč?“ nejistě se zeptám.

„Protože nesnáší, když měním plán.“ Jonah pevně svírá knipl. Nakloní letadlo doprava a otočí ho. „A já jsem právě plán změnil.“

„Tahhle!“ zakřičím a ukážu prstem. Cítím v žilách adrenalin. Na horském hřbetu po naší pravici je postavený prověšený žlutý kopulový stan. Někdo u něj skáče nahoru dolů a zběsile mává. Vzhledem k tomu, že má dlouhý culík, tak to pravděpodobně bude žena. Vedle ní sedí na zemi nějaký člověk, který je opřený o hromadu kamení a přikrytý neonově oranžovou dekou. „Jsou to oni?“

„Dost sešli z cesty, ale jo, to budou určitě oni. A on je zraněný.“ Jonah se podívá na rovinatou část horského hřbetu za nimi a začne si něco propočítávat. To mě vyděsí.

„Tady nemůžeš přistát.“

„Už jsem přistával i na horších místech.“ Ještě chvíli se rozmýšlí a pak zakroučí hlavou. „Přistál bych tu, ale s nimi na palubě už bych nevzlétl.“ Zanádává si pro sebe, povzdechne si, nakloní jejich směrem jedno křídlo, čímž jim dá najevo, že o nich víme, a zase letadlo srovná.

Žena padne na kolena a obejmě muže a mně spadne obrovský kámen ze srdce. Bůhví, co se jim přihodilo a jak na tom jsou, ale to, že je nesmírně šťastná, je vidět i z letadla.

Jonah se spojí vysílačkou s leteckou pátrací a záchrannou službou a sdělí jim souřadnice. Během pár minut je vrtulník na cestě.

„Jak jsi věděl, kde je hledat?“ Jonah na zpáteční cestě totiž nečekaně změnil směr.

„To byla prostě intuice. Lidé si občas tyhle dvě řeky pletou.“ Ukáže mi je prstem na mapce. „To, že se utábořili tam, kde jsme je našli, od nich ale bylo chytré. Kdyby zůstali *tady* dole, rozhodně bychom je neviděli a kdoví, jak dlouho by klukům ze záchranné služby trvalo, než by se tam vydali. Klidně by tam taky mohli být ještě týden.“ Zhluboka si povzdechne a já zaslechnu, jak si pod vousy potichouneku zamumlá „díkybohu“.

„Tebe by to hodně trápilo, vid?“

„Byl bych z toho úplně hotovej,“ připustí. „Vysadil bych tě, doplnil bych palivo a hned bych se sem vrátil.“

„To proto jsi na náš odlet tak spěchal?“

Tak on se nechoval jako blbec. Nebo možná choval, ale kvůli tomu, že je chtěl najít.

Odmlčí se. „Ale ne. To bylo prostě proto, že jsem se bál, že se zase svlékneš.“ Cukají mu koutky, jak se snaží udržet vážnou tvář. Laškovně ho plácnu po paži a jemu se ve tváři objeví úsměv.

Stiskne mi ruku a pak zase uchopí knipl. „Tak jo, letíme domů.“

„Tohle bude radost,“ zamumlá Jonah směřující letadlo podle instrukcí leteckého maršála a dívá se přitom na Agnes, která nám jde naproti.

„Nevypadá našťvaně,“ zapochybuju. Jako obvykle se tváří klidně. Je tedy pravda, že nás nevíta s úsměvem na rtech. Jestli něco, tak se k nám možná úplně nehrne.

„To ona nevypadá nikdy. To je jedna z jejich super schopností.“

„Tak aspoň jsme ty turisty našli. Z toho budou mít radost.“

„Jo, to jo.“ Jonah si povzdechne, sundá si sluchátka a uhladí si vousy. „Jenže Wren nesnáší, když létám na výpary, a tentokrát jsem tak letěl ještě navíc s tebou.“

Svraštím čelo. „Počkej, jak to myslíš, létat na výpary?“ Kouknu se na palivoměr, na kterém se objeví upozornění na nízkou hodnotu. „To nám jako málem došlo palivo? *Ve vzduchu?*“

„Ale ne. Tenhle brouček má paliva možná ještě tak na osm kilometrů.“ Láskyplně poklepe dlaní na dveře letadla.

„*Na osm kilometrů? Možná? Zbláznil ses?*“ Ještěže jsem to nevěděla!

„Klid. Já jsem to hlídal a propočítával. Kdybych si myslel, že nedoletíme, někde bych přistál.“

„Jako třeba někde na poli na haldě kamenů?“ *To tak brzy zapomněl, že před pár dny havaroval?*

Zlostně na mě pohlédne, čímž mi dá najevo, že mu to rozhodně nemám takhle předhazovat. „Ne. Na některé písčíně, kterou jsme míjeli.“

„Super. Takže bychom zůstali trčet daleko od civilizace, bez tepla, jen se sušeným hovězím a proteinovými tyčinkami?“ Je mi jedno, že zním našťvaně.

„Tak hele, to ty jsi přemýšlela, jestli bychom se spolu vešli na zadní sedadla.“ Než mu to stačím náležitě vrátit, vystoupí.

Tedy ne že bych teď věděla, jak mu to vrátit.

Dívám se, jak obchází čumák letadla, a mezitím mě ten silný hněv přejde a začnu být spíš jen otrávená. Jonah mi otevře dveře a podává mi ruku.

Z náhlého popudu mu ji prudce odstrčím a seskočím na zem. Ozve se tlumený náraz, jak v holínkách dopadnu na šterk. Před pouhým týdnem, když jsem sem přiletěla v botách na klínovém podpatku, by se mi jeho pomoc hodila.

Bože, jak jsem si sem něco takového vůbec mohla about?

„*Teď* mě tedy nepotřebuješ. To je zajímavé, protože si nevzpomínám, že bys mě odstrkovala včera večer, když jsem –“ Bouchnu ho pěsti do pevného břicha a on hekne.

„*Sklapni!*“ varovně syкну a ohlédnu se v naději, že to letecký maršál neslyšel.

Jonah se uchechtne a chytí mě zezadu za krk, což by mohlo působit jako kamarádké gesto, jenže on proplete prsty mými vlasy a dotýká

se mě přímo na holé kůži. „Čau Aggie. Nevolala záchranná služba a neříkala něco o Lannerdových?“

„Zrovna je odvážejí do Anchorage,“ odpoví Agnes. „Podle všeho v té mlze ztratili orientaci a pan Lannerd potom uklouzl na nějakém podmáčeném svahu a zlomil si nohu. Jak padal, tak ztratil satelitní telefon.“

Jonah si odfrkne. „Na tohle výročí asi nikdy nezapomenou.“

„Panebože.“ Znovu mi spadne kámen ze srdce. „Co by se s nimi stalo, kdybychom se tam nevrátili?“ Co kdyby Jonaha nenapadlo, abychom se letěli podívat do míst, kde jsme je nakonec našli? Ten muž by tam třeba zůstal se zlomenou nohou celé *dny*.

„Pomáhat druhým v nouzi je docela dobrý pocit, co?“ Jonah se rozhlíží po letišti. „Kde je Wren? Může mi hned vynadat.“

Agnes ztuhne výraz ve tváři. „No, já...“ Teprve když se na mě upřeně zahledí, spatřím, že se jí v očích zračí bolest a smutek.

Se zatajeným dechem vejdu dovnitř.

„Kdopak se nám to vrátil?“ tiše pronese táta roztřeseným a slabým hlasem. Ještě nikdy jsem ho neviděla jinak než v džínách a flanelce. Když tu teď leží v andělíčkoví, vypadá úplně jinak.

Hrozně křehce a zranitelně.

V křesle vedle jeho postele sedí Mabel. Skrčené nohy má přitažené k hrudníku a pevně si je objímá kolem kolen. Má červené a opuchlé oči. Ve tváři má nepřítomný, avšak ochromený výraz jako někdo, kdo vyrazil na komedii, ale když se roztáhla opona, tak zjistil, že uvidí horor.

Konečně jí řekli, že má táta rakovinu. Ačkoli už bylo načase, mně se tím ani trochu neulevilo. Byla by večer překvapená, že není doma, když mají hrát dámu.

„Tak pojd', Mabel!“ zavolá na ni ode dveří Agnes.

Mabel se nepohne.

Táta se na ni povzbudivě usměje. „Brzy mě odsud pustí.“

„Slibuješ?“ zeptá se slaboučkým, dětským hláskem, pro ni tak netypickým.

„Slibuju, prcku.“

Pomalu a neochotně natáhne nohy a zvedne se z křesla, které zašpinila teniskami. Skloní se k němu a obejmě ho.

„Opatrně, Mabel,“ upozorní ji Agnes.

Mabel tiše kývne a rychle kolem nás s Jonahem projde, přičemž na mě vrhne ustaraný a mladicky rozhněvaný pohled. Domyslela si, proč jsem ve skutečnosti přiletěla na Aljašku, a ani trochu ji netěší, že jsem to před ní tajila.

„Čau!“ zvolá Jonah, když kolem něj chce proklouznout. Natáhne k ní ruku, a než před ním stihne utéct, tak ji chytne, ležérně si ji k sobě přitáhne a obejmě ji. Nevzpírá se. Naopak sklopí hlavu a zaboří mu obličej do bundy. Vzlykne. Když to uslyším, tak mě přepadne ještě větší smutek.

Jonah ji chvíli tiše hladí po dlouhých, tmavých vlasech. Potom si zhluboka povzdechne a zašeptá: „Tak jo, běž s mamkou, prcku.“

Odejdou a my zůstaneme jen ve třech.

Táta kmitá šedýma očima z jednoho na druhého a pak spočine pohledem na mně. „Tak co, Callo? Poprvé jsi přes noc uvázla v horách. Jaké to bylo?“

„Mohlo to asi být ještě mnohem horší,“ připustím.

„Přenocovali jste v chatě? Vsadím se, že na takovém místě jsi ještě nespala.“

„To teda ne.“ A je to to poslední, o čem se teď chci bavit, ale je mi jasné, že táta hledá způsob, jak alespoň ještě chvíličku neřešit jeho současný stav.

„Myslím, že tady o barbínu bylo slušně postaráno.“ Jonah se tiše zasměje.

Celá rudá se na něj zlostně podívám. „Jen s mojí společností to bylo slabší. Těším se, až vlezu do teplé sprchy a najím se něčeho pořádného. Sušené hovězí už nemůžu ani vidět.“ Co si to nalhávám? Úplně jsem ztratila chuť k jídlu.

„Sušené hovězí?“ Táta letmo pohlédne na Jonaha a zvědavě přimhouří oči.

„Od Ethel,“ vysvětlí mu Jonah. „Domáci. Calle chutnalo.“

„No... tak to je dobře.“ Táta potichu zakašle a bolestně se zasklebí.

„Bolí tě to?“ Podívám se mu na hrudník a přemýšlím, kam mu lékaři asi tu dlouhou jehlu píchli. Tu, s jejíž pomocí mu odsáli tektutinu, která se mu hromadila na plicích a způsobovala, že včera večer tak sípal.

„Je mi už mnohem líp než posledních pár dní. Dostal jsem dobré léky.“

Přepadne mě zoufalství. To celých několik dní trpěl? „Proč jsi něco neřekl –“

„Ale ne.“ Odevzdaně se na mě usměje a mávne nad tím rukou. Po předloktí mu sklouzne nemocniční náramek.

„Mrzí mě to. Měli jsme být s tebou. Jenže ten déšť a pak ta mlha... Jonah říkal, že nemůžeme odletět.“ Mám na krajíčku. Všechno je to pravda, ale přesto mě trápí pocit viny kvůli tomu, jak jsme strávili noc a ráno, zatímco tady se dělo tohle.

„Jestli Jonah říkal, že nemůžete, tak vím, že jste nemohli. Navíc jsem instruoval Agnes, aby o tom nemluvila, kdyby se ozval. Nechtěl jsem, aby zbytečně riskoval kvůli tomu, abyste přiletěli dřív. Nedělej si starosti, o nic nejde. Prostě je to jen taková komplikace. Ani to nebylo nijak vážné. Za den dva mě pustí.“

Uleví se mi a rozechvěle si povzdechne. „Poletím s tebou na tu léčbu do Anchorage.“ A jen co dorazím k tátovi, zruším si letenku. Jak jsem vůbec mohla váhat, jestli tu mám zůstat. Když teď vidím, jak táta leží v té nemocniční posteli... kde jinde bych měla být?

Táta odvrátí zrak a pohlédne si na ruce.

„Wrene...“ Jonah zatne čelist. „Takhle už to dál nejde. Musíš jí to *teď hned* říct, nebo jí to řeknu já.“

Zmocní se mě zlé tušení. „O čem to mluvíš? Co mi musí říct?“ Obrátím se na tátu. „O čem to mluví?“

„Dneska máš s Dempseyho týmem letět k nim. Už na tebe nejspíš čekají.“

„Wrene –“

„Dobře, Jonahu. *Dobře.*“ Smířeně si povzdechne a mávne rukou.

„Odvez ty kluky a já si mezitím promluvíím se svojí dcerou.“

Jonah sklopí hlavu, chvíli tak zůstane stát, pak mě ze strany chytne za obličej, přitáhne si mě a dlouze mě políbí na spánek. „Je mi to líto,“ zašeptá a odejde.

„No, rád vidím, že jste konečně zadobře,“ tiše řekne táta a usměje se.

„Jo, no...“ Navzdory okolnostem se začervenám.

„Přisuň si ke mně křeslo. Posad' se.“ Ukáže na křeslo, ze kterého před chvílkou vstala Mabel. Když si do něj sedám, je ještě teplé.

„Co se děje, tati?“ zeptám se ho. Hlas se mi ze strachu z toho, co se dozvím, celý třese.

On si mě jen dlouze a pozorně prohlíží.

„Tati –“

„Tvůj děda měl taky rakovinu plic. To víš, že jo?“

„Jo. Mamka mi to říkala.“

Táta pomalu přikývne. „Stejný typ jako já. Malobuněčný. Je vzácnější než ten druhý, a přesto jsme ho oba dostali. A šíří se rychle. Když u tvého dědy na nemoc přišli, neměl vysoké naděje na uzdravení, ale usoudil, že by měl poslechnout, co mu všichni říkali, a podstoupit chemoterapii.“ Zakrouží hlavou. „Prošel si během toho posledního půlroku života peklem. Často byl v Anchorage, a když tam zrovna nebyl, sotva vstal z postele. Moje mamka se o něj starala, jak nejlépe dovedla. Ani pro jednoho z nich to však nebylo lehké. Když se rozhodl, že s léčbou přestane, byla z něj úplná troska. Táta si na okamžik začne kousat spodní ret. „Jedna z posledních věcí, které mi řekl, byla, že se s tou situací měl prostě od začátku smířit. Zbývalo by mu sice méně času, ale aspoň by si ho možná víc užil. Strávil by své poslední dny podle sebe. To mi utkvělo v paměti.“

Začne mi docházet, kam tím táta míří.

To strašné, zlé tušení, které se mě předtím zmocnilo, vystřídá jakýsi klid, jenž mě úplně otupí.

„To ale bylo před nějakými třiceti lety. Mezitím medicína pokročila. Šance na přežití –“

„Tohle se přežít nedá, Callo,“ řekne s děsivou konečností. „Tenhle typ. V téhle fázi.“

„Ale vždyť jsi v pořádku.“ *Vůbec* nevypadá jako ta vetchá paní Haglerová s nazhloutlou kůží, která za sebou vozila kyslíkovou lahev. „Teda samozřejmě že v *tuhle chvíli* v pořádku nejsi, protože jsi v nemocnici, ale před týdnem jsi v *pořádku* byl.“ Skoro se nepoznávám.

„Ale ne, nebyl. Jen jsem to dobře skrýval. Už nemám tolik síly, kolik jsem míval. A už nějakou dobu mě bolí na hrudi,“ připustí.

„Kvůli tomu nádoru?“

„Jo. Částečně.“

„Tak ti ho můžou zmenšit. K tomu ozařování je. A chemoterapií se zabijí buňky –“

„Už se mi to rozšiřuje, Callo.“ Konečně vzhledne a podívá se na mě světle šedýma očima. „Mám to v lymfatických uzlinách. V kostech. Tím vším bych získal jen trošičku víc času, ale čas by to nebyl nijak příjemný.“

„*Kolik* přesně času?“ tiše zaskřehotám.

„Těžko říct, ale s tou léčbou mi dávají dva, možná tři měsíce.“

Prudce se nadechnu. Celá se třesu. „A bez ní?“

Zaváhá. „Domnívají se, že čtyři, maximálně šest týdnů.“

Připadám si, jako by mě někdo udeřil, a úplně mě zamrazí. Jak je to možné? Vypadá, že je v *pořádku*. „Já prostě... Doktoři se očividně pletou. Vždycky se pletou, tati! *Vždycky*,“ brebtám a zajíkám se. „Pořád slyším příběhy lidí, kteří přežili a žili celá léta, navzdory tomu, že jim nedávali moc velké naděje.“

Povzdechne si. „Vždycky ne, Callo. Lidi si tyhle příběhy pamatují, protože to potřebují. Lidi potřebují naději. Ale *vždycky* ne. V tomhle případě se nepletou.“

Můj původní šok opadne a přepadne mě pocit marnosti a vztek z toho, že mě odmítá poslouchat. „Takže tím to končí? Už se o tom nebudeš bavit? Nenecháš se přesvědčit, aby ses aspoň pokusil přežít? Kvůli mně? Kvůli mamce?“ Zlomí se mi hlas. Začínám být zoufalá.

„Když si do sebe nechám nacpat to svinstvo, strávím svoje poslední chvíle tím, že budu zvracet a spát a osm hodin denně, pět dní v týdnu budu zavřený v nějakém nemocničním pokoji, až dokud tu léčbu neukončím nebo neumřu. Takhle odejít nechci. Byl bych rád, aby se to stalo tak, jak budu chtít já.“ Podává mi ruku, já ho za ni však nedokážu chytit, takže ji po chvilce pomalu nechá dopadnout vedle sebe na postel. „Když mi doktor sděloval ty zprávy, myslel jsem na tebe. Nejdřív ze všeho jsem myslel na tebe. Nevěděl jsem, jestli ti mám hned zavolat, nebo zda ti nemám volat vůbec. Nevěděl jsem, jestli na to mám právo. Říkal jsem si, že to po těch letech možná nebudeš chtít vědět.“ Lesknou se mu oči. Zamrká, aby mu nezačaly téct slzy. „Jsem rád, že mě Agnes neposlechla a udělala to, s čím já jsem si nevěděl rady. To, k čemu jsem nenašel odvahu. Jsem strašně rád, že jsi sem přiletěla.“

UVědomím si další věc. „Oni věděli, jak je to vážné? Agnes s Jonahem? Věděli to?“ Vodili mě celou dobu za nos?

„Já jsem to Agnes neřekl. Měl jsem to v plánu. A najednou jsi měla přiletět. Nevěděl jsem, jak zareaguješ na moje rozhodnutí ne–“

„To jsou kecy,“ vyjedu na něj. „Věděl jsi zatraceně dobře, že nebudu schvalovat, že to prostě vzdáš. Že by to neschválil *nikdo*. Proto jsi to tajil.“

Sevrě rty. Potom přikývne. Alespoň to nepopírá. „Já vím, že jsi se na mě nejspíš spoustu let zlobila. Říkal jsem si, že by bylo skvělé, kdybych měl alespoň jeden týden, během kterého bych tě mohl znovu poznat, aniž by ve vzduchu viselo tohle. Jeden týden, během něhož bych pro tebe nebyl někdo, kdo tě zklamal.“

Uznávám, že to *byl* hezký týden. Teď se ale všechno pokazilo.

„Jonah to tedy věděl.“ Když to vyslovím nahlas a všechno do sebe najednou zapadne, připadám si šíleně zrazená. *Proto* na mě tak tlačil, abych tu zůstala. Kdybych teď totiž nasedla do letadla domů, už bych tátu nikdy neviděla.

V následujících týdnech... měsících... to bude těžké.

Nebude to ale těžké proto, že táta bude bojovat s rakovinou. Žádný boj se totiž nekoná.

Vzdal ho.

Beze slova vstanu a zmizím z nemocničního pokoje.

U východu už běžím.

Kapitola 23

Už dvacet minut stojím jako v mrákotách ve sprše a pouštím si na sebe teplou vodu, ale stále se nedokážu zahřát ani uklidnit. Cítím pouze to, jak mě na patách a prstech na nohou příšerně pálí spousta puchýřů. Z místní nemocnice to do tátova domu bude nějakých deset kilometrů a já jsem celou cestu běžela v holínkách.

Těžkopádně zvednu ruce, vytvořím z šamponu hustou pěnu a začnu si z vlasů vymývat kouřový pach, jímž mi za tu dobu v chatě načichly.

Vzpomenu si na hovor, který jsme tenkrát večer v klubu vedly s Dianou, a rozesměju se. Tiše a zasmušile. Vlastně to ani vůbec žádný smích není. Připadá mi to už jako celá věčnost, kdy jsem vyjádřila jednu v té době zdánlivě neuvěřitelnou myšlenku: Co když přiletím na Aljašku a najdu tam tátu, kterého jsem navzdory jeho chybám a navzdory tomu, že mě před tolika lety v podstatě opustil, vždycky chtěla, a pak o něj akorát zase přijdu?

Přesně to se teď děje.

Našla jsem ho a teď o něj zase přijdu. Tentokrát navždy.

Zase mi působí bolest a nezáleží na tom, jestli záměrně nebo ne.

Nevím, kdy přesně tlak vody začal slábnout, ale najednou stojím pod slaboučkým proudem, na hlavě mám napěněný šampon a třesu se zimou. „Ne, ne, ne... To snad...“ Zápolím se sprchovou hlavicí a všemožně ji nastavuju. Nic.

Otočím kohoutkem úplně doprava. Nic.

Došla voda. Jonah mě před tím varoval.

Zhluboka si otráveně povzdechnu a s bouchnutím si opřu čelo o vanovou zástěnu. „Sakra,“ řeknu.

Potom konečně přestanu zadržovat pláč.

Někdo tiše zaklepe na dveře do koupelny. „Callo?“

Přitisknu si ústa na koleno, abych se udržela a nereagovala. Nechci se teď s Jonahem bavit.

Za chvíli zavolá znovu, trochu přísněji: „Callo?“ Zalomcuje klikou. „Otevři.“

„Nech mě na pokoji,“ zamumlám.

„Hele, buď mi otevřeš, nebo si otevřu sám.“

Nereaguju. Ani se nehnu.

Podle vrzání podlahy poznám, že se chodbou vzdaluje od koupelny. Pak se však vrátí a já uslyším zvláštní zvuk, jako když kov narazí do kovu. Cosi praskne a dveře se pomalu otevřou. V lesknoucím se chromovaném kohoutku spatřím Jonahův zdeformovaný odraz. Postává ve dveřích, ale já se na něj neotočím.

„Co to děláš?“

„Došla mi voda.“ Jak dlouho už tu v té vaně sedím a rukama si objímám kolena? Nějaká doba už to bude. Už se netřesu ani nepláču. Vlasy mám stále našamponované, i když pěna se z nich už vytratila.

Jonah si povzdechne. „Pojď, můžeš se osprchovat u mě.“ Vejde do koupelny a podává mi ruku.

Nevšímám si ho a odsunu se od něj dál.

„Callo...“

„Kdy ses to dozvěděl?“ zeptám se ho zvláštně nepřítomným hlasem.

Sedne si na okraj vany. Hledí před sebe na dvířka od koupelňové skříňky. Na sobě má stále to samé, kouřem načichlé oblečení. Včerejší noc mi najednou připadá strašně vzdálená. „Ten den, kdy mi Aggie řekla, co se děje, a kdy jsi přiletěla ty. Začal jsem mít neblahé tušení, když jsem na něj zatlačil a chtěl vědět podrobnosti. Byl hrozně neurčitý ohledně léčebného plánu a toho, kolik dní v týdnu bude muset být v Anchorage a kde bude ubytovaný. Pak někam odletěl a já se tě vydal vyzvednout.“ Zadívá se na svoje hrbolaté nehty. „Večer jsem to z něj pak dostal.“

To je přesně ten rozdíl mezi mnou a Jonahem. Já jsem se prostě smířila s tím, že o tom táta nechce mluvit, protože jsem o tom v hloubi duše sama nebyla připravená mluvit. I já jsem se velmi ochotně vyhýbala pravdě, kterou jsem měla tušit.

„Takže když jsem se tě onehdy ráno přišla zeptat, jestli bys mě zavezl k Meyerovi, tak už jsi to věděl.“ Věděl to *celou dobu*.

Schová si obličej do dlaní a prsty si pročísne vlasy, až mu zůstanou stát. „Musel jsem mu slíbit, že vám to s Aggie nepovím. Věř mi, že jsem chtěl. Mnohokrát. Včera večer jsem ti to už málem řekl. Ale

Wren ti chtěl sám zkusit vysvětlit, proč se tak rozhodl. To jsem mu nemohl odepřít. „Odmlič se. „Můžeš na mě být naštvaná, jak chceš, můžeš mě za to nenávidět a nechtít se se mnou bavit, ale na tom, že Wren zemře a my se s tím všichni budeme nějak muset smířit, to nic nezmění.“

„*Pokusil* ses ho aspoň přesvědčit, aby tu léčbu podstoupil?“

„Co myslíš, Callo?“ zeptá se podrážděně. „Neopovažuj se si ani na okamžik myslet, že ty chceš ze všech nejméně, aby se to stalo, nebo že tě to bude bolet *víc* než mě, Agnes nebo Mabel. Ty se vrátíš ke svému životu v Torontu a budeš na něj vzpomínat. My ale zůstaneme tady a každý zatracený den pocítíme jeho nepřítomnost –“ hlas mu zhrubne a on se náhle odmlčí.

„Jak to, že se na něj nezlobíš?“

„Nezlobím? Jsem vzteky bez sebe! Kvůli tomu, že mu tak dlouho trvalo, že se nechal vyšetřit. Kvůli tomu, že s tím odporným zlovykem už dávno nepřestal.“ Malou místností se rozléhá jeho burácivý hlas. Za chvíličku pokračuje, tentokrát klidnějším tónem. „Wren ale nejedná unáhleně. Všechno si vždycky pořádně promyslí. Jestli i lékaři říkají, že by v jeho případě léčba jen oddálila nevyhnutelné o pár týdnů, tak chápu, že ten čas, který mu zbývá, nechce promarnit.“

„A co my ostatní, kteří tomu musíme jen nečinně přihlížet?“ zeptám se poněkud nepřítomně. To se nezamyslel nad tím, jaké to bude pro ty, kteří ho mají rádi?

„Je přesvědčený o tom, že takhle je to nejlepší pro všechny, a on když se jednou rozhodne, tak si za tím stojí. Je tvrdohlavější než já.“

Tak jako se před lety rozhodl, že dopustí, abychom s mamkou odjely.

Prohlížím si stěnu ve sprše a přemýšlím, jak to tady *bude* vypadat, až zemře. Když jsem do tohoto malého modulárního domku s těmi nevkusnými kachnami poprvé vkročila, připadalo mi to tu strašně prázdné, a přestože je to stále tentýž prázdný malý domek, teď se mi k němu vážou různé vzpomínky, které ho v mých očích postupně pomáhají zaplňovat. Vzpomínky na to, jak se všudypřítomným tichem nese tátův smích, na vůni čerstvé překapávané kávy poránu, na vrzání podlahy, když táta zlehka kráčí chodbou poté, co mi popřeje dobrou noc. Takovéto maličkosti, drobné, nepodstatné střípky jeho života, které by se za vzpomínky snad ani považovat neměly, ale já

přesto vím, že až budu za mnoho let vzpomínat na tátu v jeho domě, vybaví se mi jako první právě ony.

A to se týká pouze jeho domova. Co se stane za jeho zdmi? „Co bude s Nespoutanou Aljaškou?“ zeptám se nepřítomně. Jonah to tam nemá na starosti do té doby, než se táta uzdraví.

Má to tam na starosti do té doby, než táta zemře.

Ale co potom?

Jonah zakroučí hlavou. „Já nevím. To teď není na pořadu dne. Ne dneska.“

„Proč jsi mě vůbec nechal, abych plýtvala časem a vytvářela ty webové stránky? Bylo to úplně zbytečné. A hloupé.“

„Nebylo. Chtěla jsi tátovi pomoci. Snažila ses zjistit, co tady celé ty roky dělá.“ Jonah se konečně odváží odvrátit upřený pohled ze skříňky a zadívá se mi na holou kůži. Odmlčí se. „Co to máš s nohama?“

„Běžela jsem z nemocnice domů v holínkách,“ rozpačitě odpovím a ještě pevněji si obejmu kolena. Znenadání se začnu stydět za to, že jsem nahá, i když mě tak včera večer několikrát viděl od hlavy k patě. Jenže na sex v tuhle chvíli nemám ani pomyslení.

„Bože. Máš je celé odřené. Doma mám lékárníčku. Ty puchýře si musíš zalepit.“ Vezme ručník a podává mi ho. „Tak pojď. Vodu doplní až zítra. Jestli ji chceš, tak si sbal věci a pojď ke mně.“ Po chvíli tiše dodá: „Prosím.“

Konečně si od něj vezmu ručník.

Vím, že dneska večer potřebuju být s ním, ať už teče voda, nebo ne.

Zrovna když si z tváře smývám čistící gel, Jonah otevře dveře do koupelny. „Už jsem skoro hotová, opravdu.“

Roztáhne mi za zády sprchový závěs a vlezte si ke mně. Navzdory skleslé náladě se mi na okamžitě zrychlí tep, když ho spatřím nahého.

„Dobře, už jdu.“ Chystám se vylézt.

Popadne mě za ramena, takže se nemůžu pohnout, a začne mi palci konejšivě přejíždět po mokré kůži. Pak mě obejmě dlouhými svalnatými pažemi a zezadu si mě k sobě přitáhne.

„Promiň,“ zašeptá, sklopí hlavu a opře se mi obličejem o krk, přičemž mě lechtá vousy. „Chtěl jsem ti to říct, ale zároveň jsem nechtěl. Snad mě nebudeš nenávidět.“

Ukloním hlavu a položím si ji na jeho.

„To rozhodně nebudu.“ Naopak. Nejsem na Jonaha asi ani našťvaná. Jsem našťvaná na tátu. Kvůli tomu, jakou si zvolil cestu. Na život, kvůli tomu, jak dokáže být nespravedlivý.

Ale na Jonaha...

Natáhnu se k němu a několikrát ho jemně poškrábu po bicepsu a pak ho pevně chytnu za ruce a také ho obejmů. „Jsem ráda, že jsi tady,“ zašeptám. Nevím, jak bych to bez něj všechno zvládala.

Přitiskne se ke mně ještě blíže a pevněji a od klíční kosti až po stehna se jeho tělo přizpůsobí mému, až mě v podstatě celou zakryje. Na zádech cítím, že začíná být vzrušený. Nepokouší se však tuhle potřebu jakkoli uspokojit.

Řekla bych, že se soustředí na uspokojení nějaké jiné.

Stojíme jen tak v objetí, dokud nezačne téct studená voda.

„Když jsi při vědomí a sedíš u toho, tak je to *mnohem* jednodušší,“ tiše pronesu. Pomalu Jonahovi pročesávám vousy, vědoma si toho, jak se mi upřeně dívá na pusů.

„A když jsem s tím dokonce souhlasil.“

A když ti sedím na klíně.

„Pšš. Nehýbej se,“ napomenů ho a se svráštěným čelem kmitám pohledem ze strany na stranu a kontroluju, že jsem mu vousy ostříhala souměrně.

„Jak moc se ti onehdy třásly ruce?“

„*Během* toho jsem byla v pohodě. Byla jsem naprosto klidná a dokonce jsem se ovládala.“

„A pak?“

„To jsem byla úplně hotová. Táta říkal, že působím nervózně.“

Jonah se rozchechtá, až zakloní hlavu a zaboří ji do pohovky. Má tak hluboký a krásný smích, až mě jím na okamžik úplně uklidní, a já se začnu kochat jeho silným krkem a představovat si, že ho na něm líbám.

„Ve skutečnosti jsi ale nebyla, ne?“

„Bála jsem se, že jsem zašla příliš daleko a zase mě začneš nesnášet,“ připustím.

„Cože? *Tak* to nikdy nebylo, Callo.“

Pozvednu obočí a podívám se na něj s výrazem, který říká, že já vím svoje.

„Ne. I onehdy u Meyera, přestože jsem na tebe byl naštvaný jak blázen a pořádně jsem ti vynadal, tak jsem současně myslel na to, jak bys reagovala, kdybych tě prostě políbil.“

„Vážně?“ Uhladím mu vousy a pomyslím si, že vypadají dokonale. Jak *bych* reagovala? Zřejmě bych pěkně vyváděla. V té době pro mě Jonah byl prostě rozhněvaný yetti. A rozhněval *mě*. A přesto teď, když ho postupně poznávám, nechápu, jak je možné, že mě někdy *nepřítahoval*, i s těmi jeho příšernými neupravenými vousy.

Zajiskří mi v očích, jako by mi četl myšlenky.

Spokojeně odhodím nůžky a hřeben na konferenční stůlek. „Tak. Upravila jsem ti to, jak jsi *chtěl*. Já věděla, že jsi ve skutečnosti marnivý.“

„Byla jsi ráda, že jsem ti chvíli dělal hračku?“

„Možná,“ připustím a ušklíbnu se.

„To je dobře. Říkal jsem si, že nám oběma prospěje, když chvíli budeme myslet na něco jiného.“

„Jo, to máš asi pravdu.“ Znovu na mě padne tíha reality a zhluboka si povzdechnu. Přejedu Jonahovi po zápěstí, otočím mu ho a podívám se mu na hodinky. „Ty teď asi zase pojeděš do Nespoutané Aljašky, ne?“ Od té doby, co mě našel, jak sedím ve vaně stočená do klubíčka, uběhlo už několik hodin. Myslela jsem si, že touhle dobou už tu určitě nebude, ale jsem vděčná, že tu je.

„Nechce se mi,“ zasmušile připustí. „To je poprvé za deset let, co tam pracuju, kdy nechci mít co do činění s žádnými letadly ani lidmi. Měl bych se ale zajet podívat na ostatní. Nejspíš se diví, že se Wren ještě nezval.“

„Řekneš jim to?“

„Je jasné, že Wren jim to nepoběží zatelefonovat. Někteří se to už určitě doslechli. Ale jo, bude lepší, když se to dozvedí ode mě, než aby jim to řekla Maxine nebo nějaký pasažér. Navíc to všechno nemůžu nechat na Agnes, když ta do toho má ještě Mabel.“ Povzdechne si. „Chudák holka. Wren je pro ni jako táta. Tohle jí úplně položí.“

Sama se tak trápím, že jsem na ni skoro nepomyslela. A když se teď o ní bavíme, všimnu si, že na ni Jonah ani trochu nežárlí ani jí nezávidí. Pouze s ní soucítí. „Pojedu s tebou. Jen si z tátova domu vezmu telefon.“ Když jsem se vrátila z nemocnice, strčila jsem si ho do nabíječky a nechala jsem ho tam, protože jsem nechtěla mluvit s nikým z domova.

Chci z něj slézt, ale on mě svými hřejivými, silnými rukama chytne za zadek, takže se nemůžu hýbat. Podívá se mi na vypasované tričko s nápisem „Ze všeho nejdřív káva“, které mi nechala vyrobit Diana, a potom do míst, kde se stehny dotýkám těch jeho. Otevře pusku, nakonec si to ale zřejmě rozmyslí a nic neřekne. Pohlédne na mě ocelově modrými očima.

„Co je?“ tiše se zeptám a znovu ho oběma dlaněmi pohladím po vousech. Je to tak příjemný pocit, že bych se ho takhle dotýkala pořád. Myslím, že už chápu, co Diana myslela tím, že to moje holení Aarona bylo na její vkus příliš intimní.

Jonah si mě přitáhne těsně k sobě až do pevného objetí. Zaboří mi obličej do krku a já na kůži pocítím jeho teplý dech. Zrychlí se mi tep.

Cítím také, že je vzrušený.

Chce mě, ale nepřijde mu správné s tím teď začínat.

Obejmu ho kolem hlavy a boky udělám pohyb, kterým mu dám najevo, že je to naprosto v pořádku.

Jen co Jonah vejde do vestibulu Nespoutané Aljašky, přestane se zdráhat tak jako v autě cestou sem, během které jsme se drželi za ruku.

„Makáš, Sonny?“ zaburácí hlubokým hlasem, až se ho domorodý pár těsnající se v protějším rohu, což jsou jediní cestující čekající ve vestibulu, úplně lekne.

Sonny, který se opíral o recepční pult a flirtoval se Sharon, úplně ztuhne. „Zrovna mi končí pauza. Jdu zase na to. Už máme na těch pár zbývajících letů naložené skoro všechno,“ blábolí Sonny na odchodu.

Jonah mu položí ruku na rameno. „Super. Řekni Clarkovi, aby za mnou přišel, až bude mít chvíli.“

„Dobře.“ Sonny vystřelí ven.

„Ty jsi hrozný člověk,“ vyčítavě sykne Sharon.

Jonah rozhodí ruce. „Co jsem provedl?“

„Ale *no tak*. Vždyť víš, že z tebe jde strach.“

„Nejde.“ Otočí se na mě. „Nebo snad jo?“

„Občas,“ připustím. „Navíc jsi protivný. A otravný...“ *A něžný a laskavý...*

„Tak jo, stačí.“ Mávne rukou a usklíbne se.

V křesle vedle Sharon sedí Mabel stočená do klubíčka. Dívá se do mobilu a hraje nějakou hru.

Jonah se na chvíli odmlčí, podívá se na ni a zatne čelist. „Čau prcku.“ Pouchá jí vlasy.

Smutně a nesměle se na něj usměje a zase skloní hlavu. Evidentně nemá náladu se s nikým bavit, což je u ní velice neobvyklé. Jonah ji nechá na pokoji a zmizí v kanceláři.

„Ty vlasy takhle nahoru ti strašně sluší,“ pokývne Sharon směrem k mému rozčuchanému drdolu. Snaží se tvářit jakoby nic, ale zároveň se jí v zelených očích zračí soucit.

„Jo, takhle to dopadne, když mi Jonah ve jménu pomsty schová kartáč na vlasy, horkovzdušný kartáč a veškerou kosmetiku.“ Až na to budu mít myšlenky, budu mu to doma muset prohledat. Ve stínu toho všeho, co se momentálně děje, si téměř neuvědomuju, že posledních pár dní chodím nenamalovaná. Je to takový zvláštně osvobozující pocit.

„To je mu podobné,“ řekne, potichu se zasměje a polkne. Najednou má ve tváři bolestný výraz. „Doneslo se nám, co se stalo. Je mi to líto, Callo.“

Rozšířilo se to opravdu rychle. Zajímalo by mě, jak přesně se to dozvěděli. Tedy ne, že by na tom záleželo. Letmo pohlédnu na Mabel a vybaví se mi, co předtím říkal Jonah. Je pravda, že ačkoli jde o *mého* tátu, tak doma žiju život, ve kterém už mnoho let žádný Wren Fletcher nefiguruje. Pro místní lidi naopak znamená *všechno*. Nepřipadá mi správné, že mě tu v Nespoutané Aljašce Sharon lituje. To *já* bych měla litovat ji.

Zmůžu se jen na přikývnutí a zapadnu do zadní kanceláře. Agnes, Jonah a George si procházejí nějaký rozpis a zprávy o počasí. Agnes se na mě rychle smutně a nejistě usměje a já to opětuju. Ona je v tom koneckonců stejně nevinně jako já.

Zvednu mobil nad hlavu. „Nevadilo by vám, kdybych šla na chvíli do tátovy kanceláře?“

Jonah mávne rukou na znamení, ať jdu dál. „Vůbec, jen běž.“

Zavřu za sebou a zběžně si prohlédnu zprávy typu „Viděla jsi, kolik máš líků?“, „Chodí ti ode mě zprávy?“, „Kde jsi?“, „V Nordstromu teď probíhá výprodej těch tvých bot se cvočky! Vzala sis je s sebou?“, „Musíš se v nich okamžitě vyfotit v nějakém letadle“, které mi poslala Diana a na něž teď nemám sílu ani chuť odpovídat. Také mi přišla zpráva od mamky: „Jak to tam probíhá?“

Hrůzou ve mně hrkne. Jak to vezme *ona*?

Musím jí zavolat a všechno jí povědět, a to brzy. Začnu s tím však otálet. Možná je to tím, že mi to potom bude připadat jaksi skutečnější a definitivnější. Stále mi něco zběsile a zoufale našeptává, že se doktoři ohledně vážnosti tátova stavu pletou, že se rozhodl hrozně špatně, musí zabojovat a *možná* mu ještě domluvím.

Do toho se připlेतou Jonahova pochmurná slova o tom, že se s tou strašnou situací budeme muset smířit. A takhle pořád dokola.

Kdoví, kdy mi začne docházet, jak to doopravdy je. Jedno ale vím – až se tak stane, nechci být tisíce kilometrů daleko.

Zhluboka se nadechnu a vytočím leteckou společnost.

„Před dvěma hodinami konečně usnula,“ řekne Simon a zívne si. V Torontu ještě není ani pět ráno. Dotrmácela jsem se z Jonahova domu přes trávník k tátovi, protože jsem se chtěla podívat, jestli mi někdo nepsal. Jonah by se měl opravdu probudit a zřídit si internet. Simon mi poslal několik zpráv. Prý mu mám zavolat na mobil, nehlédě na to, kolik bude hodin.

Samozřejmě jsem se vyděsila a zavolala mu, aniž bych se podívala, kolik je.

Mělo mě napadnout, že Simon bude chtít zkontrolovat, jestli jsem v pořádku.

Když jsem dneska odpoledne z tátova opotřebovaného starého kancelářského křesla volala mamce, abych jí sdělila ty špatné zprávy, tolik ticha jsem ještě nikdy neslyšela. Skoro ani nepromluvila, když jsem jí vysvětlila, že jsme se mylily, že se na to nepřišlo včas.

Naopak se na to přišlo *příliš* pozdě.

Hlas se mi trásl a tiše jsem plakala. Ona mlčela, ale já jsem věděla, že ve skutečnosti slyším, jak se jí právě zlomilo srdce.

„Nevzala to dobře.“

„Ne, nevzala.“ Jsem strašně ráda, že slyším ten Simonův okouzující melodický britský přízvuk. UVědomím si, jak moc mi chybí jeho přítomnost poránu, když si od něj беру caffè latte a zabručím poděkování. Chybí mi ten jeho suchý britský humor a to, že kdykoli ho doma potkám, pronese nějakou vtipnou poznámku. Chybí mi to, jak vždycky pozná, že potřebuju, aby mě někdo vyslechl. Chybí mi to, jak se na něj vždycky můžu spolehnout, což jsem u vlastního otce nezažila.

Aniž bych si to uvědomovala, začínala jsem si představovat, že stejně se v budoucnu budu moct spolehnout na Wrena Fletchera.

„A jak jsi na tom *ty*, Callo?“ Podívám se na vánoční světelné řetězy na stropě, které jsem před chvilkou zapojila do zásuvky. Mají moc velké žárovky a příliš tlumené barvy a svítí příliš slabě, přesto mi ale nad hlavou vytvářejí nádherná nebesa. Nedokážu od nich odtrhnout oči. „Nevím. Jsem naštvaná.“

„Kvůli čemu?“

Simon ví naprosto přesně kvůli čemu. Chce však, abych to vyjádřila slovy. „Kvůli tomu, že mi to neřekl dřív. Že odmítá podstoupit léčbu. Vyber si. Všechno to stojí za prd.“

„To máš pravdu.“

„Ale...“ Simon vždycky přijde s nějakým ale.

„Tentokrát žádné ale. Máš naprosté právo se takto cítit. Já bych byl také naštvaný a rozzlobený, kdyby někdo, koho mám rád, nedělal maximum pro to, aby se mnou zůstal, co nejdéle by to bylo možné.“

„Já prostě nechápu, jak může být tak sobecký. Ublížíje všem, kteří ho mají rádi.“

„Ty ho máš ráda?“

„Samozřejmě že jo.“

Simon si povzdychne. „To bys mi tehdy večer, když jsme spolu seděli na schodech, tak lehce nepřiznala, že?“

„Asi ne. Tehdy bych to tak necítila.“ A přitom o pouhý týden později nemám pochyb o tom, že mám tátu ráda a nechci, aby zemřel. Kvůli čemuž mě to bolí o to víc. „Jenže jemu očividně na nikom kromě sebe nezáleží. *Nikdy* mu na nikom nezáleželo!“ Už když to říkám, vím, že to tak není. „Na nikom mu nezáleží dostatečně,“ dodám.

„Myslíš si, že si to rozhodnutí nepromyslel?“

„*Evidentně* ne! Kdo se rozhodne, že nebude bojovat s rakovinou?“

„*Stává* se to. Z různých důvodů.“ Zrovna Simon tohle nejspíš ví. Má dost pacientů s nějakým nevyléčitelným onemocněním, kterým pomáhá se s jejich děsivou situací vyrovnat. „Vysvětlil ti, proč se tak rozhodl?“

„Jo,“ zamumlám a povím mu, co mi předtím říkal táta.

„To zní, že nad tím hodně přemýšlel.“

„Možná že jo. Ale ani tak to není v pořádku.“ Tohle nikdy nebude v pořádku. „Co bys dělal *ty*?“

„Doufám, že bych se rozhodl pro léčbu, nebo alespoň s ní začal, ale já nejsem v jeho kůži. Navíc kdybych se jen zmínil o tom, že bych léčbu nepodstoupil, tvoje matka by mě svázala do kozelce a do nemocnice by mě dovlekla.“

„Měla by přijet a to samé udělat jemu,“ pronesu vlašným tónem. „Nebo by mu aspoň měla zavolat. Jeho číslo si určitě ještě pamatuje. Před dvanácti lety ho jistě vytočila mnohokrát.“

Nastane ticho.

„Totiž...“

„Callo, mezi tvými rodiči se nestalo *nic*, o čem bych nevěděl,“ opatrně pronese Simon.

Povzdechnu si. Samozřejmě že o tom Simon ví.

Bože, ti moji rodiče v tom mají fakt zmatek.

„Wren se musí hodně bát,“ utne nakonec Simon ten rozpačitý moment.

„Prý chce zemřít tak, jak bude chtít on sám.“

„To neznamená, že z toho není naprosto vyděšený.“

„To asi ne.“ A já odtamtud dnes utekla a nechala ho tam samotného. Připadám si kvůli tomu najednou provinile.

Ačkoli toho oba máme tolik na srdci, nic neříkáme. Mám na sobě pyžamo, a ještě k tomu jsem zabalená do flanelové bundy a deky. Z okna pozoruju noční oblohu, která je mnohem jasnější, než na co jsem v jednu hodinu v noci zvyklá.

„Takže mi neřekneš nic moudrého, co by mi to ulehčilo.“

„Promiň, bohužel,“ povzdechnu si Simon.

„To nevádí. Pomohlo mi už to, že jsme si promluvili.“

„To je dobře. Přestože jsi na něj našťvaná a zlobíš se kvůli tomu, jak se rozhodl, můžeš ho na té cestě mít ráda a být mu oporou.“

„Nevím, jak na to.“

„Určitě na to přijdeš. Jsi vyrovnaná a mladá žena, které nechybí sebereflexe, a rozhoduješ se rozumně.“

„Callo! Kdy se vrátíš do postele?“ zavolá na mě Jonah. Ač ho nevidím, slyším, že je blízko. Když jsem se oblékala a odcházela si zatelefonovat, bral si zrovna z nočního stolku jakousi knihu v kožené vazbě, přičemž měl přes spodní polovinu těla jen tak ledabyle přehozenou příkrývku. Působilo to zvláště smyslně.

Ohledně toho, že se rozhoduju rozumně...

Bože. Musela ho slyšet půlka Bangoru.

„Budu hádat... To byl určitě ten *příšerný* pilot odvedle, o kterém mi opakovaně vyprávěla tvoje matka,“ suše pronese Simon. „Smím se zeptat, jak se to vaše nemilosrdné nepřátelství vyvíjí?“

„Vyplýtvala jsem u táty všechnu vodu, takže abych k ní měla přístup, musím u něj dneska přespat.“ Mohla bych být také u Agnes, ale to zmiňovat nebudu.

„Jasně. No, to je od něj hezké, že tě tam navzdory tomu, že jste úhlavní nepřátelé, nechá.“

„To *opravdu* je.“ A Simon mi tu chabou výmluvu rozhodně nespokl.

Na schodech na verandu se ozve dupot Jonahových těžkých bot. Otevře dveře a já spatřím, jak se mu cosi mihne u nohou. Je to Bandita. Vběhne před Jonahem dovnitř a oči jako korálky se mu lesknou, jak se v nich odrážejí vánoční světélka. Pronikavě zacvrliká.

Celá se ošiju. „Hele, Simone, jaký máš odborný názor na někoho, kdo má za domácího mazlíčka mývala?“ hlasitě se zeptám, aby Jonahovi bylo jasné, že mluvím se svým nevlastním tátou.

„Vzhledem k tomu, že my, jak to tak vypadá, máme mývaly dva, tak nikoho nemohu soudit. Dobrou noc, Callo. Kdykoli budeš potřebovat, tak mi zavolej.“

„Dobrou. Mám tě ráda.“ Simonovi se mi to říká samo. A svému pravému otci jsem to zatím neřekla.

Jonah si prohlédne strop verandy. „To se vám s Mabel povedlo.“

„Jo. Je to tu teď docela útulné.“

„Promiň, nevěděl jsem, že telefonuješ. Cítíš se líp, když sis s ním promluvila?“

„Nevím,“ upřímně odpovím. „Možná jo. Ale nic se tím nespravilo.“

„Tohle nic nespraví. Hodně dlouho. Tak pojď.“ Jonah mi podá ruku.

Chytnu se ho a on mi pomůže vstát.

Pomyslím si, že to díky Jonahovi se cítím líp.

Nebo mě to alespoň díky němu míň bolí.

Kapitola 24

Když s Mabel zaklepeme na dveře, táta už sedí oblečený vedle postele.

„Čau... Jak se máte, holky moje?“ zeptá se a koukne na mě.

„Já jsem připravená ti večer nakopat zadek. Nemysli si, že tě nechám vyhrát,“ odpoví Mabel a usměje se, sice zdaleka ne tak radostně jako obvykle, ale přece. Vejde jako první. Na nohou má tenisky a vleče je po zašlém linu.

„Od takového přeborníka bych ani nic jiného nečekal.“ Cuknou mu koutky. „Přijely jste s svojí mamkou?“

„Ne, s Jonahem. Stejně sem musel jet na vytažení stehů.“

Táta si obrátí límeček od bundy. „Tak to je dobré načasování.“

„Co je tohle?“ Mabel zvedne z postele bílou složku.

„To jsou jen nějaké dokumenty, které si musím projít. To není nic zajímavého,“ řekne a jemně jí je vytrhne z ruky, až to ve mně vyvolá dojem, že rozhodně nechce, aby viděla, co je to za papíry. „Hele, prcku, nechceš si zajít pro něco do bufetu?“ Vyndá z peněženky bankovku. „Sestra se vrátí až za pár minut.“

Mabel si ji od něj nadšeně vezme. „Chcete něco přinést?“

Táta jen mávne rukou. „Já ne.“

Já zavrtím hlavou a usměju se. Mabel rychle zmizí.

V místnosti se na dlouhý okamžik rozhostí rozpačité ticho. Opírám se o zeď a otec si pohrává se složkou. Potom ji odloží. Jak se teď asi cítí? Když ví, že jeho čas téměř vypršel?

„Tak nějak jsem si myslel, že už možná budeš sedět v letadle do Toronta.“

„Ne.“ Ač jsem byla strašně naštvaná a rozrušená – a *pořád* jsem –, tohle mě kupodivu ani nenapadlo. „Jak ti dneska je?“

Zhluboka se nadechne, jako by zkoušel, jak mu fungují plíce. „Líp.“

Opět nastane rozpačité ticho.

„Volala jsem to mamce.“

Pomalou přikývne, jako by věděl, že jí budu volat. Nezeptá se však, co na to říkala ani jak to vzala. Zřejmě to tuší.

„A zrušila jsem si let.“

Povzdechne si a zakroučí hlavou. „To jsi nemusela dělat, Callo. Byl bych radši, kdyby ses domů vrátila pouze se vzpomínkami na to hezké. Ne na to, co přijde.“

„No vidíš, a já bych byla radši, kdybys nastoupil léčbu v Anchorage a pokusil se to zpomalit, ale ani jednomu z nás se to nesplní, co?“ Přistoupím k němu a sednu si na postel. „Bojíš se?“

Podívá se na ruce. „Bojím se. Mám zlost. Jsem smutný. Spousty věcí lituju. Cítím od všeho trochu.“

Zaváhám, ale pak mu nesměle položím ruku na jeho, která mě úplně zahřeje.

No podívejme! Mamka měla pravdu. My *opravdu* máme stejné klouby, stejně dlouhé prsty a stejně krátká nehtová lůžka, která mám já schovaná pod gelovými nehty.

Téměř okamžitě si položí druhou ruku na mou a stiskne mi ji. „Je mi to líto, prcku. Opravdu bych si moc přál, aby to neskončilo takhle.“

„*Ale tak to prostě je,*“ zopakuju, co mi řekl ten den, kdy jsem přiletěla. Znovu se podívám na tu složku. Je na ní nalepený štítek s nápisem HOSPIC a pod tím *Poskytujeme paliativní péči vám a vašim blízkým.*

Sevrě se mi hrdlo. „Co je třeba zařídit?“

„Ale, s tím si nedělej –“

„Ne, tati. Nemůžeš se tomu donekonečna vyhýbat. Když se o tom spolu navíc budeme bavit, tak to třeba začnu chápat.“ Jak to mám sakra udělat? Je mi dvacet šest let. Ještě před dvěma týdny jsem si popíjela martini a mojí největší starostí bylo vymyslet, jaký popisek by se nejlépe hodil k fotkám mých oblíbených bot. Tohohle muže jsem znala pouze na základě vlastních představ.

A teď mu budu pomáhat připravit se na smrt.

Našpulí rty. „Kdyby to bylo možné, tak bych nechtěl zemřít v nemocnici. Zašla sem za mnou jedna paní a dala mi tuhle brožurku. Příští týden k nám přijde s informacemi o možnostech, když člověk zůstane doma. Tišení bolesti a tak.“

„Rozumím.“ Bude mít bolesti. Pochopitelně. Ale jak velké? Jaké to bude, až tomu budu přihlížet? Zvládnu tomu vůbec přihlížet? Potlačím vzrůstající strach. „Co dál?“

„Asi zařídit pohřeb,“ zdráhavě odpoví. „Kdyby to bylo na mě, tak bych ho ani nepotřeboval, ale vím, že pro Agnes bude důležitý. Nechci ale nic velkého.“

„Takže... žádná pozlacená rakev ani smyčcové kvarteto?“

Vydá jakýsi tichý zvuk, snad smích. „To rozhodně ne.“

„Dobře. Co dál?“

„Už jsem začal jednat s právníkem, takže o to je postaráno. Většinu peněz odkážu –“

„*Toble* vědět nepotřebuju. Udělej s nimi, co chceš. Jsou tvoje.“ Rozhodně nechci, aby si myslel, že jsem tu zůstala kvůli dědictví. „Co ale zamýšlíš udělat s Nespoutanou Aljaškou?“ Zůstane po něm celá společnost.

„Asi před hodinou jsem mluvil s Howardem z Aro Airlines. To je ta regionální letecká společnost, která Nespoutanou Aljašku chtěla koupit. Už jsem o nich mluvil. Dostal jsem od nich dobrou nabídku. Asi ji přijmu.“

„Ale říkal jsi přece, že by tím Nespoutaná Aljaška v podstatě zanikla.“ Naše rodinná společnost, která vznikla v šedesátých letech a táta ji nechtěl opustit, už nebude existovat.

Je to zvláštní – strašně dlouho jsem ji nenáviděla, ale přesto by mě to mrzelo.

„Nakonec asi jo. Mám-li ale být upřímný, pro vesničany a celou tuhle část Aljašky by to z dlouhodobého hlediska mohlo být přínosné, i když už se bude jmenovat jinak. Jsou každopádně ochotní nechat si všechny zaměstnance a to je pro mě nejdůležitější. A chtějí, aby ji vedl Jonah. Stal by se z něj provozní ředitel nebo něco takového. Budu si s ním o tom muset promluvit. Nejsem si jistý, jestli by to chtěl.“

„Říkal, že by do toho šel.“

„To sice ano, ale kdyby pracoval pro takovou velkou společnost, tak by to bylo něco úplně jiného. Měl by nad sebou členy představenstva a musel by se řídit spoustou nových směrnic a předpisů.“ Usměje se. „Nevím, jestli sis toho už všimla, ale Jonah nemá moc rád pravidla a autority ani to, když mu druzí říkají, co má dělat.“

„Ne. Toho jsem si nevšimla,“ posměšně zamumlám, načež se táta tiše zasměje. „Každopádně by to dělal, jak dlouho by jen bylo potřeba.“ O tom vůbec nepochybuju.

„I kdyby to mělo znamenat, že bude celé dny sedět na zadku, místo toho, aby létal. No jo, já vím. Jestli něco, tak je Jonah nesmírně loajální. Dělal by to ještě dlouho poté, co budu mrtvý.“ Táta si zhluboka povzdechne. „Takový život pro něj nechci. On se na to ani nehodí.“

„A ještě něco?“

„Prostě žít.“ odevzdaně se na mě usměje. „Užít si co nejvíc dnů, co to jen bude možné, dokud je nevyčerpám.“

„To se dá zařídit,“ odhodlaně řeknu a stisknu mu ruku. Nemusi se mi to líbit, ale *můžu* mu být nablízku.

„No tak dobře.“ Ve tváři se mu pomalu objeví smířený úsměv. „Co kdybychom začali tím, že najdeme Jonaha a zmizíme odsud?“

Nemocniční zřízenec doveze tátu na vozíku na konec rampy za východem z nemocnice a ten se z něj okamžitě začne zvedat. „Díky. Teď už to zvládnou sám, Dougu.“

Zřízenec se na něj káravě podívá.

Táta pozvedne ruce, jako by se vzdával. „Jestli spadnu na zadek, budu si za to moct sám, to je jasné.“

Zřízenec chvíli mlčí, ale nakonec kývne. „Dávej na sebe pozor, Wrene.“

„Budu.“

Doug se s křeslem otočí, zmizí ve dveřích a my se sami vydáme na parkoviště.

Jonah si prsty přejede po čerstvé růžové jizvě na čele. „Nevím, proč jsem kvůli tomuhle musel k doktorce. Klidně jsem si ty stehy mohl vyndat sám.“

„To bys s ní pak ale nemohl tak nestydatě flirtovat,“ zamumlám. Když jsme Jonaha našli, seděl na lehátku v ordinaci jakési blondaté čtyřicátnice a gratuloval jí k týmu psů táhnoucích saně na fotce na stěně a říkal jí, že až příště nabourá s letadlem a bude potřebovat něco zašít, tak ji rozhodně zase navštíví.

„Myslíš si, že to zabralo?“

„Jasně. Určitě už volá svojí nejlepší kámošce a vykládá jí, jak propadla kouzlu nějakého blbečka, který má touhu zemřít.“

„Neudělala jsi v podstatě *ty* to samé?“ vrátí mi to.

Zrudnu a varovně ho probodnu pohledem. Jsem si vědoma toho, jak Mabel zvědavě kmitá očima z jednoho na druhého. Naštěstí má

plnou pusou čokoládového muffinu, takže ať už se té nevinné holce hlavou honí cokoli, neřekne nic.

„No to je ale překvapení...“ pronese táta a začne se pochechtávat. Vtom jeho smích ustane a on se ve snaze skrýt bolestný výraz odvrátí.

My si ho však všichni všimneme a zbytek krátké cesty k Jonahovu autu se tak nese v ponurém a vážném duchu.

„Chyťte!“ zavolá na mě Jonah a hodí mi klíčky od auta.

Svraštím čelo. „K čemu je potřebuju?“

„K řízení.“

„Vtipálku.“ Chci mu je hodit zpátky, ale on zamíří na stranu spolujezdce. „Jonahu!“

„Ty si myslíš, že ten tvůj ctěný zadek budu vozit tak dlouho, jak si zamaneš? Jestli jo, tak to se pleteš.“ Nastoupí do auta.

„Zavolám si taxíka!“ křiknu na něj okénkem u řidiče, které je otevřené ještě z cesty sem.

„Naučíš se řídit, a to *ted' hned*. Nastup si.“

„Ty neumíš řídit?“ zvolá Mabel a překvapeně svraští čelo.

Naštvaně si povzdechnu a podávám klíčky tátovi.

„Ani to nezkoušej, Wrene,“ přísně ho varuje Jonah.

„Promiň, prcku, ale já nemůžu. Projde kolem mě, ukáže mi malou papírovou tašku s předepsanými léky a rychle se posadí na zadní sedadlo.

„Já budu řídit, jestli nikdo nechcete!“ nadšeně zvolá Mabel. „Já to umím.“

„Slyšíš to, Callo? Dokonce i Mabel to umí. A to je jí *dvánáct*.“

„Umí, no.“ Zdráhavě nastoupím do auta. „Já teď řídit nechci, Jonahu.“ Kdybychom byli na prázdné silnici před tátovým domem a nebyl by s námi táta a Mabel, tak by mi to tolik nevadilo.

„No tak. Prostě mi věř, jo?“ Prosebně se na mě podívá těma svýma modrýma očima.

Jak bych mu mohla odolat.

„Dobře,“ zabručím a strčím klíček do zapalování. „Ale jen aby bylo jasno, podle mě je to *špatný* nápad.“

„Takové nápady máš nejradši, ne? Ty špatné,“ řekne.

„Ty jsi *nějaký* chytrý.“ A co se týče těch vtipných poznámek, díky nimž musím neustále myslet na nás dva, i dost vytrvalý.

„Musíte se pořád hádat? Bože!“ vybuchne Mabel a zapne si pás.

„Občas se nehádáme. Vid, barbino?“

Včera večer jsme se rozhodně nehádali. Ani dnes ráno, než jsme vstali a jeli sem.

Dvakrát.

Táta si za mnou odkašle. „Hlavně se drž vpravo a na stopce vždycy zastav. To bude dobré.“

„A nesraz lidi, kteří půjdou po krajnici,“ dodá Mabel.

„Nemůžu uvěřit tomu, že mi ohledně řízení radí dvanáctiletá holka.“ Povzdechnu si a nastartuju. „Vždyť já ani nedosáhnu na pedály!“

„Počkej.“ Jonah se ke mně nakloní, jednou rukou zezadu chytne moje sedadlo a druhou mi protáhne mezi kolena a sáhne na podlahu přede mnou. Ozve se cvaknutí a šklubnutí a já se posunu dopředu. „Je to lepší?“

Natáhnu nohy. „Jo.“

„Tak fajn.“ Položí mi hřejivou silnou ruku na koleno a pevně mi ho stiskne. „Prostě dělej, co ti řeknu, a *možná* to přežijeme.“

Chytnu volant. Jsem z toho úplně na nervy. Najednou mi ulice v tomhle špinavém pohraničním městečku připadají nějaké rušné. Aspoň se ale díky tomu všichni soustředíme na něco jiného než jen na tátu.

Zakroutím hlavou a rozesměju se.

Zatracený yetti. Přesně kvůli tomu mi tohle dělá.

„Panebože, ne, Callo! Vážně. Zapomeň na ty blbé boty se cvočky.“ Diana si zhluboka povzdechne.

„Jak chceš. Stejně už to mám skoro hotové, s tím, co jsi mi poslala.“ Přepínám mezi jednotlivými odkazy na fotky, na nichž Diana pózuje v centru Toronta a které v pozadí zachycují ruch velkoměsta – rozmazané šmouhy, představující lidi, kteří kolem prosvítí na kole nebo v autě, davy chodců, jež postávají na rohu ulice a čekají na zelenou, řady bílých stanů, znamenající, že se koná nějaký festival. Skoro ten ruch slyším a zatoužím po něm. „Aaron pořídil slušné fotky.“

„A v jednom kuse si stěžoval. Nevěřila bys, co jsem mu musela slíbit, aby souhlasil s tím, že mě vůbec vyfotí.“

„To máš pravdu a jsem si jistá, že to vědět *nechci*.“ Jsem ale ráda, že si za mě našla náhradu.

Povzdechne si. „No... a kdy myslíš, že se vrátíš?“

Ztiším hlas. Přestože je okno do obývacího pokoje zavřené, slyším, jak se Mabel chechtá a provokativně vykřikuje, zatímco se s tátou sklánějí nad šachovnicí. „Netuším. Měsíc? Možná dva?“ Nebo déle? Budu tu, až napadne první sníh? Protože kromě několika párů vlněných ponožek tu s sebou nic na zimu nemám.

„Bože. To je... dlouho.“

„To jo. Ale nudit se určitě nebudu.“

„Co sexy Viking?“

Ty bláho. „Pořád je sexy,“ tiše odpovím a celá se zachvěju, tak jako poslední dobou pokaždé, když si na něj vzpomenu. Musím jí toho spoustu povyprávět, ale teď se nehodí, abych cokoli vůbec naznačovala. „Tak se zatím měj.“ Jen co zavěším, Agnes vystrčí hlavu na verandu.

„Kdybys měla hlad, zbylo ještě kuře. Jonahovi už jsem velkou porci schovala.“ Kolem třetí, když si táta dával šlofíka, k němu do kuchyně nakráčela Agnes s Mabel. Nedomlouvali jsme se, že spolu povečeříme, přesto jsem byla vděčná, že se tam zjevily. Mabel v náručí držela oškubaný nejnovější úlovek z farmy a Agnes brambory, mrkve a hlávkový salát.

Když se táta vypotácel z ložnice, celým domem už se linula vůně pečeného masa a každá z nás se věnovala něčemu jinému. Agnes si četla, Mabel něco hrála na mobilu a já jsem byla na počítači. Úplně jako bychom tam všechny tři bydlely.

Táta nic neřekl, na nic se nevyptával. Pouze se na nás usmál a usadil se do polohovatelného křesla.

„Já už jsem plná, ale děkuju,“ usměju se na Agnes a opět se zadívám do počítače.

Ona tam však postává a zavře za sebou posuvné dveře. „Pořád pracuješ na těch webových stránkách?“

„Ne.“ Má to smysl? „Jen tak na něco koukám.“ Překliknu na jinou stránku, jednu z asi tak třiceti, které mám otevřené. Zobrazí se mi fotky, které jsem tu doposud pořídila.

„To vypadá jako Kwigillingok,“ konstatuje Agnes a podívá se na obrazovku zblízka. „Ta se ti povedla.“

„Nepovedla.“

„Ne?“ Zamyšleně svráští čelo. „Podle mě jo.“

Čím déle si snímek prohlížím, tím víc s Agnes nesouhlasím. „Vůbec to místo nevystihuje. Ani trochu. Žádná z těch fotek.“

Nakloní hlavu a zamyslí se. „Možná že se za ní skrývá něco, o čem nevím?“

„Možná.“ Připouštím, že takhle na obrazovce se na ten snímek *opravdu* kouká hezky. Nezobrazuje žádnou neúrodnou pustinu, do které jsem se podle matky vydala. Jenže je to letecká fotografie jako každá druhá. Člověk z ní nepozná, *proč* jsme tam letěli. Že tam v těch místech, kde si člověk při přistávání připadá úplně odříznutý od světa, se svou rodinou a dalšími dvěma sty vesničany žije holčička, která má astma a potřebovala ventilátor.

Člověk z ní nepozná, že mi ten den Jonah zabušil na dveře a v podstatě mě odtáhl z pokoje. Jonah, zádumčivý bush pilot, který byl zpočátku můj nepřítel, ale postupem času se z něj stal člověk, jenž je pro mě ještě mnohem důležitější než přítel.

Agnes se usadí na kraj dvoumístné proutěné sedačky, kde je ještě trochu místa. Prohlíží si verandu a pak se zadívá na světélka nad námi. Vycítím, že si chce povídat. „Vánoce v létě.“

„A takhle to u nás vypadá pořád. Mamka má na zahradě světélka celoročně.“ Malinká, bílá světélka, rozvěšená na šerících, japonských javorech a kmeni obrovského, sto let starého dubu. Simon za péči o tenhle strom arboristům zaplatil za ta léta už desetitisíce. Tady to ve srovnáním s tím působí kyčovitě, přesto je to útulné.

„S těmihle věcmi, které jsi našla v garáži...“ Prohlíží si, jak je to tu předělané. „V noci to tu musí vypadat moc hezky.“

„To vypadá. Včera po setmění jsme tu seděli.“

„S Jonahem?“

„Jo.“

„Hm.“

Předstírám, že jsem se její zvědavé zamumlání neslyšela, a dál si prohlížím fotky. Dolistuju k těm, na nichž Jonah štípá dříví. Zastavím se u nich a na okamžik se zadívám na jeho pevnou postavu, sošnou krásu a pleť, která se v té mlze jeví ještě olivovější než obvykle.

„No vidíš, tenhle look by se ti na ty tvoje stránky hodil.“ Agnes se tiše zasměje.

Prohlížím si fotky dál a dělám, jako bych nebyla rudá až za ušima. Pokochám se zbytkem těch snímků, až budu o samotě.

„V sobotu večer se po Jonahovi sháněla Marie. Zapomněla jsem mu to vyřídit,“ ležérně pronese Agnes.

„To je ale překvapení.“ Ačkoli mi Jonah říkal, že jsou jen kamarádi, okamžitě se mi sevře žaludek, a v důsledku toho Agnes odseknu, aniž bych to měla v úmyslu. Marie nikam neodletí. Je na Aljašce nastálo. Nerozmyslí si to Jonah časem a nedojde k názoru, že jí *může* poskytnout to, co chce?

Z představy, že s ní – nebo s kýmkoli jiným – Jonah je, je mi špatně. „Řekla jsi jí, že jsme na noc uvázli na stanovišti?“

„Ano.“

To je dobře. Žárlím. Nedokážu se ovládnout.

Prohlížím si zbylé fotky z naší cesty a Agnes mě přitom pozorně sleduje. Mám takový pocit, že to snad musela slyšet, ženská jedna prohnaná. Jako vždy si to však nechá pro sebe, stejně jako všechno ostatní, co si o mně, Jonahovi a o nás myslí.

„Poslyš, chtěla jsem se tě zeptat, jestli bys nám s Mabel s něčím nepomohla. Sharon s Maxem příští týden odlétají, tak jsme si říkaly, že bychom jim v Nespoutané Aljašce uspořádali večírek.“

„Večírek?“

„Jo. Že bychom spojili těhotenský a rozlučkový večírek.“

Zaváhám. „No... Myslíš si, že bychom teď měli pořádat večírek?“ Ztiším hlas. „Za téhle situace?“ Tento týden má táta jednání z těmi lidmi z Aro Airlines a chtějí začít s prodejem. A z nemocnice je doma teprve krátce. Chvilku potrvá, než se z té komplikace zotaví.

Navíc určitě nejsem jediná, kým to jeho rozhodnutí otrásl.

„Kdy jindy?“ Zahledí se do široké dáli, kde zrovna klesá letadlo nějaké regionální letecké společnosti. „Oni už budou dávno pryč, až Wren...“ Nedořekne to. Polkne. „Život půjde dál a bude s sebou přinášet změny, ať chceme, nebo ne, Callo. Až to nastane, budeme truchlit. Ale Sharon s Maxem odjíždějí a narodí se jim dítě a my s nimi musíme oslavit společně strávený čas, dokud tu jsou. Víc udělat nemůžeme.“ Pomalu se jí ve tváři objeví široký úsměv, oči se jí však lesknou. „Wren navíc bude rád, že se všichni sejdou. On má večírky rád.“

Povzdechnu si. Má pravdu. „Samozřejmě že vám s tím pomůžu.“

„Prima. Před nějakou dobou jsem objednala několik směsí na přípravu dortu, výzdobu a tak. Každým dnem by to mělo dorazit.“

„Tady asi nemáte něco jako Amazon Prime, co?“ sarkasticky se zeptám.

Ušklíbne se. „Tohle *bylo* přes Amazon Prime.“

Obě se zasmějeme.

Najednou však Agnes zvažní. „Ještě jsem ti nepoděkovala za to, že jsi přijela.“ Stiskne mi předloktí. „Mám z toho, že tu jsi s námi, dobrý pocit. Neumím si představit, že by to bylo jinak.“

Začne mi téhle drobné ženy, jíž táta, ač neúmyslně, v minulosti také zlomil srdce, být líto. A ona při něm přesto pokojně stojí a poskytuje mu přátelství a neopřetovanou lásku.

Kolika lidem bylo ublíženo a kolik jich zažilo zlomené srdce kvůli tomu, že si táta tehdy v baru přisedl k mamce? To by mě zajímalo. Kdyby věděli, jak to dopadne, rozmyslel by si to tehdy některý z nich?

Mám takový pocit, že ne.

„A *já* jsem ti ještě nepoděkovala za to, že jsi mi zavolala,“ tiše řeknu a vybaví se mi, jak jsem tehdy večer seděla jen v jedné botě se Simonem na schodech na verandu. Připadá mi to už strašně dávno.

Prudce se nadechne. „Víš, kromě toho, když jsem musela Derekovým rodičům říct o té nehodě, pro mě tohle byl nejtěžší telefonát v životě.“

A *já* ho vnímala prostě tak, že mi volá nějaká cizí žena, která figuruje v tátově životě, zatímco *já* ne. Teď ji jako cizího člověka paradoxně rozhodně neberu. „Zlobíš se na něj?“

Nepatrně se jí zachvějí rty, ale pak je pevně sevře, čímž zastaví ten projev citů, pro ni tak netypický. „Mám ho moc ráda a jsem tu pro něj. Na ničem jiném nezáleží.“

Trpělivá za každé situace. Pro tátu by byla bývala dokonalá. *Je* pro něj dokonalá.

Posuvné dveře se se zavráním otevrou a na verandu vyjde Jonah nesoucí si talíř plný jídla. Okamžitě se mi zvedne nálada.

„To vypadá skvěle, Aggie.“

Agnes mě zlehka poplácá po předloktí, sebere můj talíř od večere a vstane. „Čekala jsem tě dřív.“

„Na zpáteční cestě jsem přišel o směrové kormidlo.“ Když kolem ní prochází, zmáčkne jí drobné rameno, a pak se usadí na její místo. Jak je velký, tak přestože se tím svým hřejivým tělem namáčkne na mě, na sedačce už nezbývá žádný prostor.

Rozkrojí kuře a tiše mě pozdraví: „Čau.“

Od rána jsem mu nedala pusu. Mám naléhavou potřebu se k němu naklonit a políbit ho hned teď, ale ovládnou se. To se dělá, když spolu lidé chodí, což není náš případ.

Co ale sakra vlastně jsme, kromě dvou lidí, kteří v sobě navzájem nacházejí útěchu, zatímco jsou svědky toho, jak jim umírá milovaný člověk?

Možná že to samo o sobě stačí.

„Říkal jsi, že jsi přišel o směrové kormidlo, nebo co?“ zeptám se nakonec.

„Jop. Letěl jsem na jedno místo se zásobami a muselo se mi zničit, když jsem tam přistával na šterkové výspě,“ zamumlá.

„Je to nebezpečné?“

„Udává se pomocí něj směr, takže... ideální to není.“

„A jsi teda v pohodě?“

S plnou pusou se samolibě usklíbne. „Přežil jsem to, ne?“

Vybaví se mi zakrvácený Jonah a zničený trup letadla, se kterým naboural. Stalo se to teprve minulý týden. Před pár *dny*. Zdá se, že to je každý den něco. Takhle by vypadal život s Jonahem? Přišel by domů k večeri a vyprávěl by mi, jakou nebezpečnou situaci zase zažil, jako by to prostě byl jen další pracovní den? Protože přesně tak to pro něj je.

Asi začínám chápat, co matka myslela tím životem v každodenním strachu. Jsem tu teprve několik dní, a už teď jsem na nervy z obavy, že havaruje. Možná je to tím, že už jsem to jednou zažila.

Anebo tím, že život s bush pilotem prostě není nic pro mě, stejně jako to nebylo nic pro moji matku.

„Proč se tak tváříš?“ zeptá se.

„O nic nejde. Jen... ale nic.“ Co mu mám říct? Tohle je Jonahův svět, ne můj. Já v něm jen dočasně žiju.

Ohlédne se, jako by se chtěl přesvědčit, že nikdo nestojí u okna a neposlouchá. „Přesunul jsem v práci pár věcí, které byly naplánované na zítřek a zbytek týdne. Říkal jsem si, že bychom vřdycky dopoledne mohli vzít Veronicu, to letadlo, a s Wrenem někam vyrazit. Ty bys s ním tak mohla pobýt a on by si zalétal. Já budu kopilot.“

„To by bylo skvělé.“ A od Jonaha opravdu moc hezké. Hned se pro to nadchnu. „Kam poletíme?“

Pokrčí rameny. „To je jedno. Máme spoustu možností. Ty jsi z Aljašky zatím neviděla vůbec nic.“

Celá zjihnu, když si představím, že si Jonah dal tu práci a tohle pro tátu a pro mě zařídil. „Ale myslíš si, že na to kývne? Zaslechla jsem, jak říkal Agnes, že se zítra vrátí do práce.“

„Myslíš, že bude mít na vybranou?“ Napíchne si na vidličku mrkev. „I kdybych ho tam měl násilím dovléct, poletí s námi.“

Zaplaví mě pocit vděčnosti. Pevně ho obejmu kolem silného krku. „Děkuju,“ zašeptám a políbím ho na ušní lalůček.

Tiše zasténá, podobně jako dneska ráno, když jsem se probudila a on se ke mně zezadu tiskl.

Zavřu oči. Strašně bych ho zase chtěla mít tak blízko.

„Čau!“ Mabel vykoukne ven a já se od něj okamžitě odtáhnou. Zírá na nás s vyvalenýma očima a mně je jasné, že jí konečně začíná docházet, že mezi námi něco je. „Jdeme se koukat na *Notting Hill*. Mamka zrovna připravuje popcorn. Přijdete se dívat, ne?“ Ačkoli je do Jonaha poblázněná, naštěstí to nevypadá, že by na mě byla našťvaná.

„Uvidíme,“ zabručí ládující se Jonah tak, že se to dá vyložit jako „ani omylem“.

„Za chvíli jsme tam,“ ujistím ji, načež se přestane tvářit zklamaně. Jen co odejde, plácnu ho po rameni. „Nechovej se jako blbec.“

Důležitě si povzddechne. „Dobře. Uzavřeme dohodu.“ Čekám, až konečně dokouše. „Půjdu dovnitř a budu se koukat, na co chceš,“ zadívá se mi do očí, „ale musíš ke mně pak přijít, až si Wren půjde lehnout.“

Znervózním. „To se mám vyplížit z tátova domu jako nějaká školačka?“

Pozvedne obočí. „Proč by ses měla vyplížit? Nechceš, aby se o nás vědělo?“

„Ne, to ne. Prostě... nebylo by jednodušší, kdybychom si to nechali pro sebe? Nikomu bychom pak nemuseli nic vysvětlovat ani zdůvodňovat.“

Pokrčí rameny. „Tak jo. Je mi jedno, jak to budeš dělat, dokud u mě dneska a každou noc, co budeš na Aljašce, budeš spát.“ Nekompromisně pronese.

„Co když tu budu ještě třeba šest měsíců?“

Podívá se mi na pus. „V to doufám.“

Zatajím dech. „Dohodnuto.“ Najednou si totiž nedokážu představit, že bych měla být kdekoli jinde.

Jonah zvědavě svraští čelo. „A proč se teď tváříš *takhle*?“

„Ale, jen jsem si vzpomněla na jednu věc, kterou mi říkal táta.“ Jak věděl, že jim to s mojí mamkou v budoucnu nemůže fungovat, ale tomu, co mezi nimi vznikalo, se bránit nehodlal.

Myslím, že to začínám chápat, tati.

Kapitola 25

„Takže někteří lidé tohle skutečně dělají *dobrovolně* celou dovolenou.“ Založím si ruce na prsa. Asi postě si přisednu na nepohodlném skládacím křesílku. Už třetí hodinu sedíme v pronajaté rybářské lodi, nebo spíš rachotině. Křečovitě držím rybářský prut, který mi do ruky vrazil Jonah, smrdím repelentem a začínám z toho všeho být nervózní.

„Nejenže to dělají dobrovolně, oni za to ještě draze platí.“ Táta si namotá vlasec na naviják. „Každé léto na tom vyděláme desetitisíce.“

„Jé, hele! Já asi něco –“ Mabel se odmlčí a předkloní se. „Nic.“ Otočí se a rozpačitě se na nás zazubí, tak jako předtím už jedenáctkrát, když si spletla proud s rybou.

Plácnu mouchu, která mi bzučí u hlavy. „Kdy konečně něco chytíme a budeme moct jít?“

„Jestli budete pořád mluvit, tak nikdy. Plašíte všechny ryby.“ Na vedlejším křesílku je rozvalený Jonah. Boty má opřené o kraj lodě a rybářský prut má přehozený přes okraj. Jak tam tak sedí, ještě s tou svojí kšiltovkou se zkratkou Letectva Spojených států amerických staženou do očí a slunečními brýlemi, vypadá jako nějaký model. Celou předchozí hodinu jsem po něm pokukovala a představovala si, co budeme večer dělat. Pak se mě ale Mabel zeptala, proč se tak červenám, tak jsem svoje myšlenky musela zahnat.

„Nikdy beru,“ zamumlám. „A kdy už půjdeme? Chce se mi čurat.“ Táta se zasměje.

Jonah si zhluboka povzdechne, jako by byl našťvaný, ale pak se na mě podívá a samolibě se zašklebí, protivně a sexy zároveň.

Já už tohle dělat nechci, nehlasně vyslovím.

A co chceš dělat? odpoví a ďábelským pohledem mi sklouzne k ústům a mně je jasné, že ho napadají hříšné myšlenky.

Zrudnu. *Přestaň.*

„Mám tomu rozumět tak, že se ti nelíbí dnešní program, který ti vybral tvůj průvodce, barbíno?“ pronese nahlas a zakření se.

Veškeré námitky, které jsem měla, jsou rázem zapomenuty. „Ne. Dnešní den je dokonalý,“ odpovím zcela upřímně a vře se na něj usměju. Protože ačkoli je zataženo a já bych ten prut nejradši zahodila do jezera a letěla domů, vím, že na tuhle rachotinu, Mabeliny plané poplachy a až děsivé ticho u odlehlého jezera daleko od civilizace na Aljašce budu s láskou vzpomínat.

Stejně tak byly dokonalé i předchozí tři dny. Táta se totiž mohl věnovat své oblíbené činnosti, létání, a já jsem byla u toho. Celou dobu jsem seděla za ním a nespustila jsem oči z jeho šťastného úsměvu.

Každé dopoledne jsme několik hodin brázdili aljašskou oblohu, prolétali jsme nad rozlehlými planinami a ledovci až do hlubokých údolí, kde jsme kroužili a snažili se zahlédnout medvědy hnědé, kteří se tam potulují ve volné přírodě.

Večer se nás pak všech pět, jako bychom byli nějaká narychlo vytvořená rodina, sešlo u táty na večeri a setkání, které nikdo nevyžadoval, ale každý ho podle všeho uvítal, a táhlo nás to do toho mrtvě působícího obyváku, do něhož jsme pak vnesli trochu života.

A v noci, když si táta jde lehnout, tak vždycky zmizím k Jonahovi a druhý den ráno, než vstane, se zase vplížím dovnitř.

Jonah se na mě usměje a já z jeho výrazu poznám, že ví, co se mi honí hlavou. Natáhne se ke mně, stiskne mi stehno a pak opět obrátí pozornost k rybářskému prutu. Všichni čtyři se oddáme vlastním myšlenkám a na lodi se rozhostí pokojné, příjemné ticho.

Za okamžik ho však přeruší Mabel, která prohlásí: „Mám hlad.“

„Do prdele! Já s těmahle dvěma miminy už *nikdy* rybařit nepůjdu,“ zamumlá Jonah a táta vybuchne smíchy, aniž by Jonaha pokáral za to, že před dvanáctiletou dívkou mluví sprostě. Snažit se ho nějak usměrňovat nemá žádný smysl.

„Vzal jsi s sebou něco na svačinu?“ Vymyslím si záminku, abych se ho mohla dotknout, a přejedu mu rukou po rameni. „Třeba to sušené hovězí od Ethel?“

„Sušené *hovězí*?“ Mabel překvapeně sraští čelo. „Ve vesnicích hovězí maso nikdo nesuší. Vždyť tam nemají žádné krávy!“

Všimnu si, že se táta celý ošije. Začne mi to docházet a zatrne ve mně.

„Co jsi mi to, Jonahu, sakra, dal k jídlu?“

„Tvoje matka je měla rozvěšené kolem dokola.“ Táta naznačí rukou čáru podél horních stran sítí proti hmyzu a potom se zadívá na strop verandy. „Takhle se mi to ale asi líbí víc.“

„Za tmy to vypadá moc hezky.“

„Budu někdy muset zůstat déle vzhůru, abych to viděl.“

Hodí cigaretu do plechovky a zavře dveře na verandu. „Kdo by to byl řekl, že mi dá jedno dopolední rybaření takhle zabrat.“

Tiše si ho prohlížím a je mi z toho pohledu smutno. Z nemocnice ho pustili už před pěti dny. Žlutavé zbarvení kůže mu ještě nezmizelo. Odpoledne si často nenápadně odchází zdřímnout a mívá šílené záchvaty kašle, které jsou čím dál častější, místo aby ustupovaly. U posledních dvou večeří jsem si navíc všimla, že si dal menší porci než Mabel.

„Zítra bychom možná mohli zůstat doma. To časté létání ti v zotavování po tom minulém víkendu asi zrovna moc nepomáhá.“

Mávne nad mými obavami rukou. „Ale ne, to zvládnou. Vyspím se a můžeme letět.“

Chci mu věřit. „Jonah říkal, že bychom se zítra mohli zaletět podívat do nějakého parku s medvědy.“

„To myslí určitě Katmai. Tam jsem nebyl léta.“ Zaujatě se poškrábe na bradě. „Snad zavolal Frankovi.“

„To je ten průvodce, se kterým tolik spolupracujete?“

„Jo. Tak jo, fajn.“ Spokojeně kývne hlavou. „Už strašně dlouho jsem se s ním neviděl. Rád si s ním zase popovídám.“

Naposledy, pomyslím si a sevře se mi hrdlo.

Začne se šourat směrem dovnitř.

„Dobrou, tati.“ Založím si ruce pevně na prsou, kvůli pohodlí, ale také abych se zahřála.

„Dobrou, prcku.“ U dveří se zastaví. „Jonahovi jsi teda odpustila, jo?“

Povzdechnu si. „Ještě nevím.“

„Alespoň jste tam v té chatě nebyli o hladu.“

„Dal mi k jídlu ondatru, tati. *Ondatru*.“ Když jsem to zjistila, málem jsem se pozvracela do jezera a po zbytek cesty domů jsem vzteky skřípala zuby. Ještě teď bych si nejradši šla vydrhnout jazyk.

„To je Ethelina specialita. Je tím proslulá. Docela ti to ale chutnalo, ne?“

Zlostně na něj pohlédnu. „Byla to *ondatra*.“

Zasměje se. „Už mlčím. Jinak Katmai je odsud nějakých pět set kilometrů, tak budeme muset vyrazit brzy. Jestli mu nakonec odpustíš natolik, že k němu dneska půjdeš, byla bys tak hodná a vzbudila mě ráno, až se budeš plížít dovnitř?“

Spadne mi brada.

„Jsem sice nemocný, ale nejsem slepý, Callo.“ Usměje se. „To je v pořádku. Mám... radost, že máte jeden druhého.“

„Neřekneš mi, že je to obrovská chyba?“ opatrně se zeptám.

„Myslíš si *ty*, že je to chyba?“

Ano. Ne.

„Vím, že to není napořád. Vím, že on zůstane tady a já se vrátím domů.“ Mám potřebu to říct nahlas, aby bylo jasné, že nejsem nějaká blbka, která se bezhlavě zamilovala tak, že neví, co dělá, a nedělám si žádné plané naděje. Přesto si však neumím představit, že bychom s Jonahem měli jiný vztah, než jaký máme v současnosti.

Jonah pro mě *je* Aljaška.

Táta se pousměje. „Prcku, já lituju spousty věcí. To, že jsem se zamiloval do tvojí matky mezi ně ale nepatří,“ řekne a zmizí do domu.

„Vypadá to dobře, Callo. *Moc* dobře.“ Agnes se na mě nadšeně usměje a pak se zase otočí a prohlíží si vestibul Nespoutané Aljašky, který jsme teď dvě hodiny proměňovaly v party místnost laděnou do modrozelená s balónky a fáborky a v níž se dnes odpoledne bude konat rozlučka se Sharon a Maxem. „A budeme mít spoustu jídla.“

„Já jsem měla regulérní noční můry o cupcakech,“ připustím a podívám se na tácy na rozkládacích stolech úplně vpravo u recepčního pultu. Včera jsme jich s Mabel napekly a nazdobily dvanáct plechů *po dvanácti*. Byla jsem tak vyčerpaná, že jsem usnula u Jonaha, zatímco si čistil zuby. „Kolik vůbec dorazí lidí?“

„Nejspíš víc, než jsem jich pozvala.“ Nervózně se zasměje. „Některým vesničanům se to doneslo a taky se sem chystají.“

„Alespoň si tu rozlučku užijí.“ Nevěděla jsem, že jsou Max se Sharon tak oblíbení. „Nevíš, kde je táta?“

„Ve městě s právníky. Chtějí s Aro Airlines dořešit všechny ty dokumenty.“ Sharon se rozhlédne a povzdechne si. „Brzy se to tu změní.“

„Ale dneska ještě ne.“

Usměje se a poplácá mě po ruce. „Dneska ještě ne.“

„Tak jo, jestli je to všechno, tak se skočím domů umýt. Díky Jonahovi mám ještě teď ve vlasech pastelově zelený krém.“ Navíc ho mám rozmatlaný všude po těle, protože mě s ním natřel a pak ho ze mě slízával, ale takové detaily Agnes asi nemusí a ani nechce vědět.

Zadívá se mi do tváře a potom na rozčuchané vlasy. Jak je pro ni ale typické, jen se usměje.

„Losí maso... typické aljašské hotdogy... losos královský... kaviár ze sledě... bannock. To je taková chlebová placka. Ten by ti mohl chutnat.“ Kráčím těsně za Jonahem, který si prohlíží jídlo na jednotlivých tácech položených na stolech. Doneslo je těch přibližně osmdesát lidí, kteří teď postávají ve vestibulu. Většina je z Bangoru, ale dost jich i připlulo z různých vesnic. Odevšad se ozývá smích a přátelský hovor.

Nakonec měla Agnes pravdu. Takovouhle party jsme všichni potřebovali.

Jonah ukáže na lesklé žluté kostky, které mají po jedné straně silnou tmavou kůži. „Tohle ti chutnat nebude.“

„Co je tohle?“ Ukážu na mísu, ve které se mi zdá, že je smetana s borůvkami.

„To je takzvaná eskymácká zmrzlina.“

„Je v tom mléko?“

„Ne-e. A to ti rozhodně chutnat nebude.“

„Nezjistí to, pokud ji to nenecháš vyzkoušet, Tulukaruqu!“ zavolá za námi někdo povědomým hlasem.

Jonah se ohlédne a spatří stařenku s růžovým šátkem na hlavě a ve tváři se mu objeví překvapený výraz. „Ethel! To je už podruhé za dva týdny, co jsi sem přijela.“

„Nejsem tu sama. Je tu i Josephine.“ Kývne směrem k mladé, tak dvacetileté ženě se silným černočerným copem sahajícím jí až po zadek, která stojí u automatu na vodu. Na hrudi má v šátku uvázané baculaté, zhruba osmiměsíční miminko s hustými černými vlasy. Dítě s vyvalenýma očima ostražitě a zvědavě pozoruje tu spoustu lidí.

„Páni, ten vyrostl, co?“

Josephine se otočí, jako by Jonaha slyšela, a nesměle na něj mávne.

„Omluvíš mě na chvíličku, Ethel?“ zeptá se Jonah, jemně ji popláca po rameni a zamíří k nim. Se širokým a upřímným úsměvem na tváři se s Josephine dá do řeči.

„Tulukaruq má slabost pro mnoho lidí, ale největší má podle mě pro mladé,“ zašeptá Ethel. Má na sobě tu samou mikinu s logem týmu New York Knicks, jako když jsem ji viděla naposledy. Zajímalo by mě, jestli je taková zapálená fanynka basketbalu, nebo jestli tu mikinu nosí prostě proto, že ji zahřeje.

„Proč mu tak říkáte?“ Stejně o něm mluvila i tehdy u Meyera.

„Protože našim lidem pomáhá, ale zároveň je to takový uličník. V překladu to znamená ‚krkavec‘.“

Zasměju se. „Jo, to je... *naprosto* geniální. Tulukaruq. Asi mu tak taky začnu říkat.“

Josephine vyndá syna ze šátku a podá ho Jonahovi do napřažených rukou.

Když spatřím, jak ho Jonah těma obrovskýmá rukama, stejně velkýma jako celý chlapečkův trup, zvedne nad sebe a zase ho dá dolů a dítě mu ručkama začne plácát do vousů, znenadání zjihnu. Oba se smějí a já si najednou dokážu představit Jonaha jako otce.

Jonah bude dobrý otec.

A jeho rodina s ním bude žít na Aljašce. Uvědomím si to a vrátím se nohama na zem.

„Krkavec se svou husí ženou.“

Otočím se a pohlédnu Ethel do pronikavých, moudrých očí. „Prosím?“

„Jako v tom příběhu. Jonah je krkavec a vy jste jeho husí žena.“ Dlouze si mě se smutným úsměvem ve tváři prohlíží a já mám takový pocit, že o nás ví naprosto všechno.

Naznačuje snad, že bychom se s Jonahem měli vzít?

„Promiňte! Můžete mi na okamžik všichni věnovat pozornost?“

Otočím se k recepci pultu a zachvěju se, když spatřím, jak Max stojí na židli a snaží se udržet rovnováhu, ruce má pozvednuté, jako by se vzdával, a čeká, až mu lidi v místnosti začnou věnovat pozornost. „Chtěli jsme vám se Sharon jen poděkovat za to, že jste dnes přišli a připravili nám úžasnou rozlučku. A taky že na svůj pobyt na Aljašce budeme díky vám vzpomínat celý život.“ Široce se usmívá a mluví takovým průměrným hlasem, ani hlubokým, ani vysokým.

„Připouštím, že když jsme se sem přestěhovali, byl to pro nás trochu šok. Ty dlouhé, chladné zimy mi zrovna chybět nebudou, ačkoli je pravda, že z nich vzešlo i něco dobrého.“ Poukáže na Sharonino břicho, začervená se a uchechtne se. Kdosi zahvízdá. „A rozhodně mi nebudou chybět ty kýbly v některých vesnicích.“ Lidi se začnou smát a já si pomyslím, že si musím zjistit, co tím myslí. Mám takový dojem, že se nebude jednat o klasické kýbly na vodu. „Určitě nám ale budou chybět místní lidé. Jak jste starostliví. Jak jste si navzájem blízcí a jak dřeťe, abyste si zachovali svůj způsob života. Ať budeme žít kdekoli, s něčím takovým už se nesetkáme. Tím jsem si jistý.“

Podívám se na lidi v davu a všimnu si, že se mnoho z nich pyšně usmívá a příkyvuje, a někteří slzí.

„Takže vám ještě jednou z celého srdce děkujeme.“ Max si položí ruku na srdce a evidentně to myslí zcela upřímně. „A slibuju, že jen co to bude možné, přijedeme za vámi s Thorem na návštěvu.“

Sharon si odkašle a zlostně na něj pohlédne.

„No dobře, na jméně jsme se ještě úplně neshodli.“ Zazubí se. „Ale můžete mi udělat laskavost a začít mu tak říkat. Určitě pro ni pak bude těžší na to jméno nepřistoupit.“

Publikum se začne smát a Sharon kroutí hlavou, ale sama se hihňá.

„Ještě pár věcí. Někomu bych chtěl obzvlášť poděkovat.“ Očima najde Jonaha, který stále chová Josephinina chlapečka. „No tedy, tobě to s dítětem ale sluší.“

Publikum se znovu zasměje a Jonah zakřičí: „Netlač na mě!“

„Teď vážně, Jonahu, za ty tři roky jsem se od tebe o létání naučil víc, než se kdy v budoucnu naučím. Pořád si tedy myslím, že jsi zatraceně blázen, kvůli tomu, jak jsi ne jednou, ne dvakrát, ale hned *tříkrát* přistál na tom horském hřbetu, abys odtamtud dostal ty horolezce. Každopádně ale ty prostě fakt umíš létat a já doufám, že s tebou ještě někdy budu mít příležitost spolupracovat.“

„Tak se pak vrať na Aljašku a máš ji mít, kámo,“ řekne Jonah a zazubí se. „Víš přece, že já se odsud nikdy nehnu.“

Všichni se zasmějí.

Mně se naopak sevře hrdlo.

Jonah se z Aljašky *nikdy* nehne.

Od té doby, co jsme se poprvé políbili, si toho jsem moc dobře vědoma, a pokaždé, když se ze mě svalí, obejmeme mě a v tichu noci

spolu usneme, se na to snažím nemyslet. Vím to, a přesto za ním den co den, noc co noc chodím a nadšeně přijímám, co můžu, dokud můžu.

Nenapadlo by mě, že k němu budu chovat *tak* hluboké city.

Ještě jsem ani neodletěla, a už mě to bolí.

„To si piš, že se vrátíme. Nejdéle za pět let.“ Max se tiše zasměje, otočí se a hledá tátu, který postává v zadním rohu. Ruce má ležérně sepnuté před tělem a lehce se usmívá. Max se zhluboka nadechne. „Wrene, chtěl bych ti poděkovat za to, že jsi ve mě věřil natolik, že jsi mě zaměstnal –“

„Tak to radši poděkuj Agnes. To ona z toho štosu životopisů vytáhla ten tvůj a pozvala tě na pohovor.“

„Měl prostě hezký úsměv,“ řekne Agnes a pokrčí rameny.

Opět se ozve smích. „No, nezaměstnal jsi jen mě, ale i Sharon. Je jasné, že kdybys to neudělal, tak by se tu asi zbláznila, a tys to nejspíš věděl. Šťastná manželka, šťastný život, že?“

Přítomní ženatí muži mu sborově přitakají.

„Každopádně jsem ti za to a za všechno, co jsme za ty tři roky s rodinou Nespoutané Aljašky prožili, velkým dlužníkem. Večer jsme se Sharon leželi v posteli a vzpomínali. Například jak se minulý leden přihnala ta silná bouře a pak bylo pět dní v kuse nějakých minus třicet. Všichni už z toho magořili, a vy jste uspořádali havajskou party s hudbou a obcerstvením a tak. Wren dorazil v havajské sukni a podprsence z kokosových ořechů. Nekecám! Mám ho vyfoceného.“ Publikum se zasměje. „Nebo jak jsme minulou zimu vzadu postavili to obrovské iglú a celé jsme ho rozsvítili svíčkami. Wren tam dotáhl starý gril a začal dělat burgery. Člověk měl pocit, že je na nějaké letní grilovačce, jen s tím rozdílem, že měl zmrzlé chloupky v nose.“ Max si povzdechne. „Ty jo, my jsme si to tu s tebou a se všemi z Nespoutané Aljašky tak užili.“ Pozvedne ruku. „A doteď mě *moc* mrzí to s tou tapetou. Nevěděl jsem, že pro tebe ty kachny tolik znamenají, ale na mou obranu, napadlo to Jonaha a já jsem byl úplně na káry.“

Tím se tedy vysvětluje záhada s bradavkami na kachnách.

Táta kroutí hlavou, ale usmívá se.

„Chci prostě říct... děkuju, že jsem tu u tebe mohl létat, že jsme mohli být součástí rodiny Nespoutané Aljašky, a za legraci, kterou jsme tu zažili. A... mh...“ Na okamžik sklopí hlavu, odkašle si,

a když zase vzhledne, lesknou se mu oči. „Budeš mi moc chybět,“ pronese chraplavým hlasem a je vidět, že má na krajíčku.

Sharon si rukou zakryje ústa a sklopí hlavu, aby nebylo vidět, že pláče. I ostatní začnou popotahovat. Rozhlédnu se kolem a spatřím, jak se v očích přítomných zračí smutek a vědomí toho, co přijde, jak mají ve tváři napětí, jak se smířeně usmívají. Všem je jasné, jak to Max *skutečně* myslí.

Najednou si nepřipadám jako na rozlučce šťastného páru, který odjíždí z Aljašky, ale spíš na rozloučení s tím zamlklým mužem, jenž stojí v rohu.

Je celý shrbený.

Má nažloutlou barvu a ztrhaný výraz ve tváři.

Unavenýma očima a klidným úsměvem mi potvrzuje to, čeho jsem si všimla, ale odmítala jsem se s tím smířit.

Začne se mi špatně dýchat, šum hlasů se mi zdá nesnesitelně hlasitý a cítím na sobě příliš mnoho pohledů.

Proklouznu mezi stoly s jídlem, beze slova zmizím v kanceláři a odtud běžím odpočinkovým prostorem a dlouhou úzkou chodbou dál. Rozrazím dveře a zamířím do haly. Garážová vrata jsou otevřená a dovnitř jimi proudí chladný vzduch, který je kvůli mlze úplně vlhký. Pár členů pozemního leteckého personálu, již tam tahají palety s nákladem, po mně zvědavě pokukuje, nikdo mou přítomnost však nikterak nekomentuje.

Proženu se halou a spěchám k hangáru. Ruce mám založené na prsou a doufám, že se mi tím trošku uleví, ale to se nestane.

V rohu stojí Veronica. Zřejmě je tu kvůli údržbě. Doběhnu k ní, obratně vylezu nahoru a sednu si na místo pilota. Na tátovo místo. Chvilí přejíždím rukama po kniplu.

Potom si přitáhnu nohy k hrudníku a zabořím do nich obličej. Začne mi docházet, jak se věci mají. Rozpláču se.

Dveře se se zavrzáním otevrou. Aniž bych se musela podívat, vím, že je to Jonah.

„Už tu s námi dlouho nebude, co?“ zeptám se ho a při tom popotahuju.

Za dlouhý okamžik mě pohladí po rameni. Jeho dotyk je hřejivý a utěšující. „Jeho stav se zhoršuje rychle.“

Konečně se odhodlám a trochu zvednu hlavu tak, že si opřu bradu o kolena. Je mi jasné, že mám obličej úplně červený a samou skvrnu. Výjimečně jsem ráda, že nejsem namalovaná. „Měla jsem mu zavolat. Kéž bych to během těch let někdy udělala. A najednou nezbyvá žádný čas. Ty, Max a úplně *všichni* jste s ním prožili úžasné momenty. Budete vzpomínat na havajské party, zimní grilovačky nebo ty pitomé *kachny*, ale já žádné takové vzpomínky mít nebudu! Není na to čas!“ Myslela jsem si, že jsem už všechny slzy vyplakala, ale najednou mi po tvářích začnou stékat další.

Dvanáct let jsem se zaměřovala na to, jaký Wren Fletcher není. Místo toho jsem měla sebrat odvalu a zjistit, jaký je.

V letadle se rozhostí ticho plné nevyřčených myšlenek.

Jonah si povzdechne. „Ty jsi mu měla zavolat. On ti měl zavolat. Tvoje mamka odtud nikdy neměla odjíždět. Wren kvůli vám měl odjet z Aljašky. Kdoví, co by bylo správné a jak by to pak dopadlo. Jenže ono na tom nezáleží, protože už se to nedá změnit.“ Povzbudivě mi palcem přejede po páteři těsně pod krkem. „Já jsem se svým tátou neměl dobrý vztah. To už ti zřejmě došlo. Vedli jsme takový věčný boj o moc. Nedokázal se smířit s tím, že mi nemohl rozhodovat o životě. Řekl mi spoustu hnusných věcí a nikdy se mi za ně neomluvil. To, že jsem s ním přerušil kontakt a přestěhoval se sem, bylo správné rozhodnutí. Byl jsem o tom přesvědčený. Přesto jsem si během jeho posledních dní, když jsem ho viděl umírat a on mi říkal, jak moc lituje toho, že se mi snažil vnutit něco, co chtěl on sám, v hlavě neustále dokola přehrával naše rozhovory a napadalo mě, co jsem mu měl říct, co jsem měl udělat nebo že jsem se mu měl ozvat. Tohle člověk může dělat celý život a stejně tím ničeho nedosáhne.“ Sundá si kšiltovku a položí si ji na koleno. „Tuhle čepici jsem pár dní po pohřbu našel u něj v šatníku. Měl tam celou krabici různých věcí s logem Letectva Spojených států amerických. Kšiltovku, mikinu, bundu... všechno ještě mělo cedulky. Našel jsem tam i vzkaz, ve kterém mi psal, jak moc mě má rád a jakou má radost, že ten život budu moct zažít. Zřejmě to pro mě měl připravené a chtěl mi to dát, až oficiálně nastoupím, a když jsem si to potom rozmyslel, tak to strčil do skříně a snažil se na to zapomenout.“ Jonah sevře rty. „Zemřel už před pěti lety a já mám dodnes výčitky, kdykoli se na tu zatracenou kšiltovku podívám.“ Utřu si slzy.

„Nejsi na to sama. Máš mě. A já mám tebe a společně to zvládneme.“ Něžně mě pohladí po paži.

„I když budu v Torontu?“

Zhluboka si povzdechne. „Existuje cosi, čemu se říká telefon.“

„To říkáš zrovna *ty mně*?“

„No jo, máš pravdu. Ty svým přátelům nerada voláš,“ sarkasticky zamumlá.

Vím, že chce jen trochu odlehčit situaci, přesto se mi sevře žaludek.

„Takže my jsme přátelé? Tak to je?“

Tiše zakleje a znovu si povzdechne. „Mezi námi je to složité. Tak to je.“

Zase to zatracené slovo.

„Slyšel jsi někdy o husí ženě?“

Nastane ticho, pak se Jonah potichu zasměje a nasadí si kšiltovku zpátky na hlavu. „Ethel s těmi svými příběhy.“

„Říkala, že ty jsi krkavec a já tvoje husí žena. Co tím myslela?“

„To je prostě takový přihlouplý příběh o krkavci, který se zamiluje do husy.“

„A jak to dopadne?“

Kousne se do rtu, jako by přemýšlel, jestli mi to má říct.

„Nevadí. Tak já si to vygooglím.“ Vytáhnu si z kapsy mobil.

Chytne mě za ruku a rezignovaně si povzdechne. „Stráví spolu léto, a když ona pak předtím, než napadne první sníh, odletí, on se rozhodne, že se na jih vydá s ní. Jenže v žádném případě nemůže přežít cestu přes oceán. Nakonec mu nezbyde nic jiného než se rozloučit a vrátit se domů.“

„Proč neletí ona s ním?“

„Je to přece husa. Nepřežila by zimu,“ zdráhavě mi vysvětlí.

Sevře se mi hrdlo. „Mně to nezni zas tak přihloupě.“

Vlastně mi to dost připomíná náš příběh. Možná že ne to, jak se zamilují, ale ten zbytek ano. Ačkoli ať jsou mé city vůči němu jakékoli, lhala bych, kdybych tvrdila, že jde pouze o nějaké lehkovážné pobláznění do kluka, který mě prostě přitahuje.

„No, ten příběh vlastně přihlouplý asi nebude.“ Ve tváři mu vyčtu, že i on si uvědomuje, jak je ten příběh pravdivý.

Když v Jonahově autě dorazím na parkoviště Nespoutané Aljašky, Jonah s tátou čekají u letadla Veronica.

„Dořešil jsi to účetnictví?“ zeptám se. Díky jasné modré obloze a tomu, že svítí sluníčko, mám neobvykle dobrou náladu. Z těch tří týdnů, co tu jsem, je dneska zatím nejhezčí počasí.

„Jop,“ zamumlá Jonah. Ruce má založené na hrudi a tváří se vážně.

„Co se děje?“ nejistě se zeptám.

„Nic,“ šeptne táta s úsměvem na rtech. Snažím se nevěnovat pozornost nepříjemnému pocitu, který mě přepadne, když vidím, jak je pohublý a unavený. Včera si šel lehnout hned po večeri, z níž snědl jen pár soust, a když jsem se vrátila od Jonaha, tak ještě spal.

„Tak... kam máme dnes namířeno?“

„Dneska se tu po okolí spolu proletíme jen my dva, prcku,“ řekne.

„Jen my dva?“ pohlédnu na Jonaha, který zatne čelist. Tak kvůli tomu je tak naštvaný.

„To zvládneme,“ ujistí mě táta s úsměvem ve tváři. „Bude to jen výjimečně.“

Zatajím dech.

Po chvíli Jonah konečně přikývne.

„Všechno v pohodě?“ ozve se ve sluchátkách tátův hlas. Uchopí knipl, spokojeně se usmívá a hledí před sebe na oblohu.

„Jo.“

„Určitě?“

„Jen mi to připadá zvláštní,“ nakonec připustím. „Poprvé letím takovým letadlem bez Jonaha.“

Tiše se zasměje. „Je pro tebe něco jako pro George jeho hula panenka Jillian. Cítíš se s ním bezpečně.“

„Jonah, hula panáček,“ zavtipkuju. „To je ale ironie, co?“ Vzpomenu si na náš let v letadle super cub. Ze začátku jsem se s ním bezpečně rozhodně necítila.

„Váš vztah se podstatně zlepšil. Mám z toho radost.“ Ve sluchátkách se ozve hlasité povzdechnutí. „Odkážu mu tohle letadlo a také letadla Archie a Jughead. Ty ve smlouvě s Aro Airlines nejsou zahrnuté.“

„To je dobře. Bude se o ně dobře starat.“

„A dům, ve kterém bydlí. Ten mu zůstane. Nemá žádnou velkou hodnotu, ale aspoň bude mít kde bydlet.“

„Tati, já se nechci bavit o –“

„Já vím, že ne. Mohla bys mě ale jen vyslechnout?“ tiše řekne.

Vykládá mi, jak rozdělí svůj majetek – domy, auto, šachovnici, tu dostane Mabel – a já jen nepřítomně poslouchám. Já dostanu peníze za prodej Nespoutané Aljašky. Nevím, co na to mám říct, a nemám pocit, že si je zasloužím, ale jestli jsem o tátovi něco zjistila, pak to, že nemá smysl snažit se ho přesvědčit, aby změnil názor, když už se jednou rozhodl.

„Tati, proč jsi skutečně chtěl, abychom dnes letěli sami?“ zeptám se ho nakonec. Jen kvůli tomuhle to určitě není. Tohle jsme mohli probrat i na zemi.

Po chvíli odpoví. „Včera večer jsem mluvil s tvou matkou.“

„Vážně? Ona ti volala?“

„Ne. Já jsem volal jí. Přišlo mi, že je načase si promluvit. Řekl jsem jí, jak mě mrzí, že jsem jí ublížil. Jak bych si přál být tím, koho potřebovala. Jak moc ji pořád miluju.“

Podívám se z okénka na zelenou tundru pod námi, aby neviděl, jak se snažím se nerozplakat. Nejsem hloupá. Volal jí, aby se s ní rozloučil.

„Chtěl jsem jí taky povědět, jak jsem pyšný na to, jaká z tebe vyrostla žena. Mamka se Simonem tě skvěle vychovali, Callo. Lépe, než bych dokázal já.“

„To není pravda,“ řeknu plná emocí.

„Kéž bych...“ sraští čelo a odmlčí se. „Kéž bych ti zavolal. Kéž bych tenkrát nasedl do letadla a přiletěl na ukončení tvé docházky na základní škole. Kéž bych tvoji mamku tomu jejímu doktorovi přebral a přesvědčil ji, aby se ke mně vrátila. Kéž bych se postaral o to, abys věděla, jak moc jsem na tebe myslel. Jak jsem tě celou tu dobu měl rád.“ Zastřeným hlasem dodá: „Kéž bych byl někým jiným.“

„Já tě mám taky ráda,“ rychle řeknu. „Toho člověka, kterým jsi.“ Ukázalo se, že je tím mužem, s nímž jsem si telefonovávala a jenž poslouchal to moje nadšené dětinské žvanění. Je přesně takový, jaký jsem si přála, aby byl, i přes jeho chyby a bolest, kterou mi způsobil.

Bolest, jež se kupodivu otupila. Zřejmě časem.

Nebo odpuštěním, které jsem zde dokázala najít.

„Tohle je můj poslední let, prcku,“ oznámí mi se smutnou jistotou. Chytne mě za ruku a zvláště smířeně se usmívá. „A nemohl bych během něj mít lepší společnost.“

„TY PODVÁDÍŠ.“

„To není pravda.“

Táta na mě významně pohlédne.

„Když neznám pravidla, tak nemůžu podvádět.“

Ušklíbne se. „Přestože jsem ti je několikrát vysvětloval?“

„Nedávala jsem pozor.“ Posunu hrací kámen přes tři políčka a pak přes dalších pět. „To se smí, ne?“

„Jasně, proč ne.“ Tichounce se zasměje a svěsí hlavu na stranu. Poslední dobou mu činí potíže ji udržet narovnanou. „Pro dnešek mi to asi stačilo.“

„Krucí.“ Škádlivě se usměju a vstanu z nemocničního lůžka. Jane, milá a laskavá zaměstnankyně hospice, pro něj zařídila, že ho má doma v obýváku. Vezmu šachovnici a uklidím ji do knihovny v rohu místnosti.

Potom se podívám na mobil, kolik je hodin.

„Čekáš nějaký hovor?“ zeptá se. Sleduju, jak se ta pohublá postava s bolestným výrazem ve tváři neúspěšně snaží změnit polohu. „Během posledních pěti minut jsi se na ten telefon koukla už poosmé.“

„Jo. No... Jonah mi má napsat.“

„On se konečně naučil používat mobil?“

„Evidentně ne,“ potichu odpovím a natřepu tátovi polštář.

„Neboj, až tu bude, tak tu bude.“ Odmlčí se. „Mimochodem, kde je Agnes s Mabel?“

„Jsou ve městě na nějaké akci s pletením.“

„S pletením?“ Svraští čelo. „Odkdy pletou?“

Pokrčím rameny. „Odted?“ Urovnávám mu prostěradlo a vyhýbám se jeho pohledu.

Jestli má nějaké podezření, tak na mě nic nevyzvídá. Poslední dobou je tak unavený, že se na nic moc nevyptává. „Bude tu dneska Jonah zase spát?“

„Asi jo. Jestli ti to tedy nevadí.“ Před dvěma týdny, když začalo být jasné, že bychom tátu neměli nechávat o samotě, jsem k Jonahovi přestala na noc chodit. Jonah převlékl povlečení na tátově manželské posteli a celou ložnici uklidil a trval na tom, že začne on přespávat u nás, místo toho, abych já chodila k němu. Od té doby spíme tam.

„Vůbec, je to dobrý nápad. Chci, aby tu byl, kdybych...“ Nedořekne to.

Kdyby v noci zemřel. To má na mysli.

„Dneska v noci se to nestane, tati.“ Jane nás dlouze připravovala na to, co přijde. Dušnost, selhání orgánů, zhoršení psychických procesů.

Všichni, včetně táty víme, že se to blíží.

Dneska v noci se to ale nestane.

Zapnu mu v televizi výběr nejvýznamnějších sportovních okamžiků. „Jen ti dojdu pro léky a hned jsem zpátky,“ řeknu, upravím mu přikrývku a dám mu pusy na čelo.

Jonahův escape zastaví na příjezdové cestě, zrovna když tátovi v kuchyni chystám léky, které bere před spaním. Rychle si nazují boty, a aniž bych si oblékla bundu, vyběhnu do zimy.

Rozechvěle úlevou vydechnu. „Tak jsi to stihla.“

Mamka na mě letmo pohlédne, rukou si zakryje ústa a rozpláče se.

„Callo, přinesla bys mi, prosím, trochu vody?“ zavolá na mě táta chraplavým hlasem.

„Jasně.“ Zvednu léky a skleničku, do které jsem mu už předtím nalila pití.

Mamka, která v jednoduchém černém roláku a upnutých džínách a ladících špercích vypadá elegantně jako vždy, mi je beze slova vezme z rukou. Zhluboka se nadechne a vydechne. Chvěje se. Naposledy se zamyšleně podívá na kachny na stěně a zamíří do obýváku. Na nohou má jen ponožky, takže ač podlaha normálně vrže, její kroky nejsou vůbec slyšet.

Od té doby, co vystoupila z Jonahova auta, téměř nepromluvila. Být po těch čtyřiařiceti letech zase na Aljašce pro ni musí být neuvěřitelně zvláštní.

Vidět po tolika letech mého otce.

Jonah mě zezadu obejmě a pozorujeme spolu shledání, o němž táta neměl absolutně žádné tušení a pro které jim Agnes s Mabel záměrně poskytly prostor. „Máš zatraceně sexy mámu,“ pošeptá mi do ucha, tak potichu, aby to nepřehlušilo monotónní hlas sportovního komentátora.

„To bude tím, že jí Simon neschoval veškerou kosmetiku jako nějaký magor,“ odvětim.

Jonah si mě přitáhne ještě blíž a sledujeme, jak mamka obchází nemocniční lůžko. Uvědomím si, že se celá třesu.

Zřejmě proto, že co si pamatuju, tak spolu svoje rodiče vidím poprvé ve stejné místnosti, a ještě k tomu v situaci, kdy je táta na smrtelné posteli.

„Ahoj Wrene.“ Mamka mu podává skleničku. Hledí na muže, k němuž před mnoha lety vzplanula láskou a jehož se téměř celou dobu od momentu, kdy se potkali, snažila nemilovat, a ruce s dokonale upravenými nehty se jí přitom klepou a oči lesknou.

Jonah ztuhne a já si uvědomím, že společně se mnou tají dech. Čekáme tři... čtyři... pět vteřin, než táta něco řekne.

Cokoli.

Táta se rozvzlyká.

A já mám najednou pocit, že se kruh uzavírá. Návratem na začátek, blízko konci.

Zaplaví mě pocit klidu. Otočím se na Jonaha a zabořím mu do ramene tvář, po níž mi stékají slzy.

Kapitola 26

„Jeden černý hrací kámen se podle mě zakutálel pod kamna!“ zavolám z verandy, kde sedím s hrnkem teplé kávy v ruce v proutěném křesle. „Když vystěhovali to nemocniční lůžko, tak vrazili do knihovny.“

Za okamžik ke mně otevřeným oknem dolehne, jak Mabel zvolá: „Mám ho!“ a jak šachovnice zapadne na svoje místo.

„To je dobře,“ tiše odpovím a tak, aby mě neslyšela, dodám: „Když něco ztratíš, tak se hrát nedá.“

Přesto všichni budeme muset pokračovat ve hře s jednou zásadní ztrátou, připustím si a málem se rozpláču.

Táta odešel před pěti dny, obklopen svými blízkými, přesně tak, jak se to vždycky píše v nekrolozích.

Zemřel tak, jak žil. Poklidně, s odevzdaným povzdechnutím a smířeným úsměvem na rtech.

Způsobilo mi to obrovskou ránu, která se snad nikdy nemůže zahojit. Přesto bych tu prázdnotu za nic nevyměnila.

Podle jemné květinové vůně poznám, že přichází mamka, ještě než se vůbec objeví na verandě. „Mně pořád připadá tak zvláštní, že tu jsem,“ pronese tiše a posadí se vedle mě do dvoumístné sedačky. „To není možné, že si všechny tyhle věci uchoval.“

Mamka sem ve své hedvábné růžové halence a nažehlených kalhotách s puky, s uhlazenými vlasy, bezchybně nalíčená a s náramky s třpytivými drahokamy skutečně nezapadá.

Těžko uvěřit, že tohle kdysi bývaly její věci.

„On si uchoval *úplně všechno*, co s tebou nějak souviselo, mami.“ Včetně lásky, již k ní cítil.

Zhluboka se nadechne a zachvěje se a mně v první chvíli připadá, že se zase zhroutí, jako už nesčetněkrát. Jako toho večera, kdy zemřel, a během dlouhých emočně vypjatých dní, které následovaly. Ona se však udrží a já jí stisknu ruku, čímž se jí mlčky snažím dát najevo, jak jsem jí vděčná. Jsem strašně ráda, že přiletěla. Že jsem se

s ní nemusela dohadovat, složitě se domlouvat ani ji prosit. Stačilo jí napsat jednu zprávu, jeden řádek, kde stálo *Myslím si, že bys měla přijet*, a ona za tři dny seděla v letadle.

Táta by po ní nikdy nechtěl, aby přiletěla, já jsem ale vycítila, že byl dokonale klidný, když u něj během těch pár posledních dní seděla a držela ho za zesláblou ruku.

Všimla jsem si, že se usmíval, když se hlasitě smála něčemu v televizi.

A viděla jsem, že mu ukápla slza, když se k němu naklonila a naposledy ho políbila.

„Jonah je v práci?“ tiše se zeptá.

„Jo. Říkal, že tam dneska bude dlouho.“ Je tam teď dlouho každý den. Nevím, jestli je to proto, aby nemusel myslet na to, že můj táta zemřel, nebo kvůli tomu, že brzy odjízďím. Nejspíš je to kombinace obojího. Cítím, jak se od toho, od nás, pomalu oprostuje a jiný způsob zřejmě nezná. Chápu ho, sama se totiž těžko smírují s tím, že to, co mezi námi je, brzy skončí.

Otevře pusou.

„Neříkej to, mami. Nechci to teď slyšet.“ On je krkavec a já jeho husí žena. On ztělesňuje venkovský život na Aljašce a miluje klidné večery a nespoutané, bláznivé lety s cílem zachraňovat životy. A mě, když je teď po tátově smrti jeho dům zase strašidelně tichý – ještě víc než kdy dřív –, to táhne k ruchu velkoměsta. K mému starému životu.

Tomu, do kterého by Jonah nezapadl, ať si sebevíc přeju, aby to tak bylo. V životě bych ho nenutila to zkoušet. Po pravdě řečeno si ho tam nedovedu představit.

Periferně zahlédnu, jak mamka přikývne, a začne si mě prohlížet. „Vypadáš nějak jinak, Callo.“

Odfrknu si. „Už několik týdnů se nemaluju. Poté, co jsem před pár týdny se slzami v očích vyšilovala kvůli tomu, že mám zacuchané vlasy, se mi na komodě zázračně objevil kartáč na vlasy. Po mých kosmetických taštičkách však stále není ani památka.“

„Nechápu, že jsi ho dokázala nezabít.“

„Já taky ne.“ Vzpomenu si na to, jak jsem na něj v tu chvíli byla naštvaná. Teď se tomu směju. Bože, ten Jonah umí být ale mizerný paličák.

„Ale ne,“ zašeptá a nespouští ze mě oči. „Tím to není. Nevím...“ Zamyšleně se zadívá do tundry za domem. „Určitě nechceš letět se mnou? Simon říkal, že jsou v tom letu ještě nějaká volná místa.“

„Nechci. Pomůžu to tu Agnes dovyklidit. A pomůžu jí kdyžtak i s něčím dalším.“ Lžu. Hodlám sice Agnes pomoci, ale kvůli tomu tu zůstat nechci.

A z mamčina pohledu vyčtu, že si toho je moc dobře vědoma.

Zhluboka si povzdechne a ve snaze mě utěšit mě pohladí po noze. „Já jsem tě varovala, aby ses tu nezamilovala do nějakého nebeského kovboje, že ano?“

„Jo, varovala.“ Pokusím se tomu zasmát. Nakonec ale podlehnu a rozpláců se. Já tu totiž neutržím jednu obrovskou ránu.

Utržím rovnou dvě.

„Klidně si ji odvez.“ Jonah kývne směrem k potrhané knize s brožovanou vazbou, kterou jsem listovala, když vešel do ložnice. „Můžeš si ji číst, až se naučíš při knihách neusínat.“

Až tady na posteli ucítím mátovou vůni jeho kartáčku. Jonah si denně abnormálně dlouho čistí zuby. Předpokládám, že tomu částečně vděčí za ten svůj dokonalý úsměv.

Obrátím oči v sloup a bezostyšně na něj civím, zatímco si svléká bavlněnou košili a hází ji do koše na prádlo, a prohlížím si jeho statnou postavu. Vzápětí si sundá plandavé, nelichotivé džíny a mě se naskytne pohled na jeho svalnatá stehna a lýtka. „Naučím tě kupovat si kalhoty, které ti padnou,“ vlídně mu navrhnu.

Čekám, že pronese nějakou poznámku ve stylu, že jsem si z něj udělala hračku, ale on se jen zasměje.

Oba totiž víme, že je to pouze planý slib.

Dnes v noci se naposledy budu choulit pod peřinou u něj v posteli, dívat se, jak se po náročném dni plném létání svléká, a budu dychtivě čekat na to, až mě za pár okamžiků zahřeje vlastním tělem, přitiskne se ke mně pevnou hrudí a obejmě mě.

Zítřka odlétám. A podle toho tíživého pocitu na prsou poznám, že nejsem ani zdaleka připravená se s ním rozloučit.

Jonah se posadí na kraj postele, širokými, svalnatými zády ke mně, a zaboří se do matrace. Chvilku tak sedí, a ač se dívá na lampičku na nočním stolku, myšlenkami je zřejmě úplně jinde.

O mém odjezdu se ani slovem nezmínil, kromě toho, že jsme si spolu potvrdili základní organizační věci. Moc se nevyjadřuje ani k otcově smrti a ta ho zasáhla hodně. Od té doby, co otec naposledy vydechl, neustále zatíná čelist.

Vzhledem k tomu, že k citlivým záležitostem odjakživa přistupoval podobně jako býk ženoucí se na červenou muletou, se zdá, že se na něj přeneslo moje vyhýbání se věcem, tak typické pro Fletcherovy.

Já jsem za to teď vděčná, protože naši poslední společnou noc strávím raději něčím příjemným, na co budeme později vzpomínat, než strachováním se o to, jaký bude náš budoucí život, kterým půjdeme každý zvlášť.

Vytěsním proted' z hlavy neradostné myšlenky a ze zadu ho obejmu kolem prsou. Pevně se k němu přitisknu a ještě si naposledy užívám jeho blízkost.

Zachumlám se do flísového a bavlněného oblečení a Jonah vedle mě postaví dva stříbrné kufry. Během posledních několika dní pořádně přituhlo. Kdybych tu měla zůstat déle, musela bych si koupit nějaké zimní oblečení. Podle předpovědi má začátkem příštího týdne začít sněžit. Vesničané jsou si vědomi toho, že by mohlo trvat celé týdny, než bude bezpečné vyjet na zledovatělé silnice na čtyřkolkách či sněžných skútrech, a tak si ještě předtím, než začne mrznout, nakládají plné lodě zásobami.

Mamku naopak po návratu v Torontu přivítalo nečekaně teplé podzimní počasí.

Jonah si nadzvedne kšiltovku a uhladí si popelavě blond vlasy. „To je všechno?“

„Asi – ne, kruci, zapomněla jsem si kabelku.“

„Počkej chvíličku.“ Vleče se se shrbenými zády zpátky k letadlu Veronica.

A já už snad potisící přemýšlím, jestli není chyba od něj odjet.

„Na.“ Podá mi kabelku, na okamžik mi ledově modrýma očima pohlédne do mých a potom odvrátí zrak.

Zaváhám. „Jonahu –“

„Nemusíš odjíždět.“

Nakonec tedy ten drásavý rozhovor zřejmě proběhne.

„Musím. Táta zemřel. Je načase vrátit se domů.“

„Tady jsi taky doma, jak dlouho jen budeš chtít.“

„To je něco jiného. Já... ty máš svůj život tady a já tam. Byla jsem tu jen přechodně.“ Sevře se mi hrdlo.

„A nechceš to ani zkusit,“ vyčítavě pronese.

„To není fér.“

„Nic z tohotohle není fér,“ zamumlá, strčí si ruce do kapes a začne pozorovat letadla poblíž nás.

„Ty by ses tu všeho vzdal a odstěhoval se za mnou do Toronta?“
Zatne čelist a tiše zakleje.

„Víš, že mám pravdu.“

„Jo. Víím. To neznamená, že se mi to musí líbit.“ Pohlédne na mě světlýma, pronikavýma očima, až téměř ztratím odhodlání.
„Neznamená to, že nechci, abys tu zůstala.“

Ve snaze se uklidnit se zhluboka nadechnu a vydechnu. „Mohl bys za mnou třeba někdy přiletět na návštěvu.“

Rezignovaně si povzdechne, sklopí oči a zadívá se do šterku. „No jasně, to úplně nevím, kdy bude. Někdo musí řídit Nespoutanou Aljašku, dokud se ten obchod nedořeší. To budou ještě minimálně dva měsíce.“ Kopne do kamínku. „Slíbil jsem lidem z Aro Airlines, že jim pomůžu s provozními záležitostmi. Aby ta změna proběhla hladčeji.“

„To bude trvat jak dlouho?“

Neurčitě pokrčí rameny. „Kdoví. Tak dlouho, jak bude třeba.“

Přikývnu. „Tak třeba potom.“

„Třeba.“ Konečně se mi podívá do očí.

A mně je jasné, že k tomu nikdy nedojde. Naše city časem a tou velkou vzdáleností ochladnou a zbyde nám pouze krutá realita a hezké vzpomínky.

To je patrně to jediné, co nám od začátku bylo souzeno.

„Čau Jonahu! Callo!“

Oba se otočíme a spatříme široce se usmívajícího Billyho, který netuší, co se mezi námi dvěma právě odehrává.

Polknu. „Čau.“

Zvedne mi kufry. „Hodím ti je do taxíku.“

„Díky.“ Podívám se na mobil. „Už bych měla jít. Letí mi to za necelé dvě hodiny.“ Navíc se obávám, že jestli se tu ještě zdržím, tak do toho letadla vůbec nenasednu.

Jonah mě horlivě, vřele obejmě. Ještě naposledy se nechám unést a znovu se snažím vrýt si do paměti ten úžasný pocit v jeho silném náručí a opojnou vůni jeho mýdla i *jeho samotného*, ačkoli si to všechno už dávno pamatuju.

„Oba jsme věděli, že to nebude jednoduché,“ zašeptá.

„Jo, to asi jo. Jenže jsem netušila, že to bude *až takhle* těžké.“

Billyho blížící se těžké kroky naší důvěrnou chvilku přeruší. „Kdybys mě potřebovala, víš, kde mě najdeš,“ řekne tichým chraplavým hlasem a odtáhne se, přičemž ze mě nespouští oči. Přejede mi palcem po tváři a já si uvědomím, že pláču.

„Promiň.“ Snažím se mu z košile setřít šmouhy od řasenky, ale akorát mu je tam ještě víc rozmazávám. Když jsem se ráno balila, beze slova mi vrátil kosmetické taštičky. Celou dobu je měl schované na půdě.

Prudce se nadechne, chytne mě za ruku a na pár okamžiků si ji přiloží na prsa. Na srdce. Pak mě pustí a odkráčí a na odchodu na mě ještě zavolá: „Šťastnou cestu, barbíno!“

„Tobě taky, ty jeden rozhněvaný yetti!“ smutně mu odpovím a hlas mě málem zradí.

Chvilku tam ještě stojím a dívám se, jak nastupuje do letadla, a ujišťuju se, že z dlouhodobého hlediska jsem se rozhodla správně.

Stojím tam do té doby, než se mi úplně zlomí srdce.

Potom se vydám domů.

Kapitola 27

O dva měsíce později...

„Víte, že v Bangoru na Aljašce mají více taxíků na osobu než kdekoli jinde v Severní Americe?“

Řidič Uberu se na mě letmo podívá ve zpětném zrcátku a pak se opět začne soustředit na cestu naší ulicí.

„Znám tam jednoho řidiče, jmenuje se Michael. Je mu teprve dvacet osm a už má osm dětí. Ne, počkat, šest dětí.“ Zamyšleně svraštím čelo. „V prosinci se mu narodí sedmé dítě, tak to je. Příští měsíc má jeho žena termín.“

„Říkala jste, že je to tenhle rohový dům, že ano?“ Řidič zastaví před naším velkým hnědým cihlovým domem.

„Jo. Díky,“ zamumlám. Ohromující četnost taxíků v Bangoru na Aljašce ho evidentně vůbec nezajímá. Vytušila jsem to, jen co jsem si k němu nastoupila, přesto jsem se však nedokázala ovládnout a musela jsem mu o tom celou cestu vykládat. Poslední dobou, jak se ta intenzivní bolest z mých ztrát postupem času mění v jakousi pulzující prázdnotu, to dělám čím dál tím častěji.

Přesto si ale každé ráno a každý večer a téměř každou hodinu mezitím vzpomenu na to, jak mě na kůži hladil chladný svěží vzduch, jak celý ten mechově zelený domek vždycky provoněla káva, jak jsem tam v tundře chodívala po té málo využívané prašné cestě, jak ve Veronice s vibrováním hučel motor, zatímco jsme v něm brázdívali nekonečnou volnou aljašskou oblohu. Jak se táta tiše, uvolněně smál. Jak se mi tajil dech, když na mě Jonah významně hleděl svýma modrýma očima.

Vždycky když si na to vzpomenu, je mi nesmírně smutno, protože ty chvíle už pominuly. Navždy jsem přišla o tátu.

I o Jonaha.

Téměř měsíc už nejsme v kontaktu. Po mém návratu jsme si pár týdnů psali. Celé to však bylo poněkud rozpačité, což se vzhledem k tomu, že Jonah nemá rád moderní technologie, dalo čekat,

a frekvence našich zpráv se záhy snížila. Z jeho poslední textovky, ve které stálo „Nemám kvůli Aro Airlines čas na nic jiného“, jsem měla pocit, že mě chce odpálkovat. Nebo jsem o tom alespoň samu sebe přesvědčila. Bylo to tak jednodušší. Mohla jsem to použít jako výmluvu pro to, abych mezi námi zprerthala poslední vazby, které už stejně téměř neexistovaly. Zatím se mi na něj však nepodařilo přestat myslet. Nepodařilo se mi po něm přestat toužit.

S klíči v ruce vystoupím z hondy a pomalu kráčím po naší příjezdové cestě. Je lehce pod nulou, takže se na zemi stále drží jemný sněhový poprašek, který večer napadl.

Opatrně projdu kolem Simonova auta, pak kolem mamčina, kolem haldy odpadků a tříděného odpadu a...

„Sakra,“ zamumlám. Zítra přijedou popeláři. Vlastně dneska, vzhledem k tomu, že už je jedna v noci.

Hodím si kabelku na kamennou pěšinku, otočím se a začnu po příjezdové cestě postupně vláčet popelnice. Když se vracím potřetí, tentokrát s recyklovaným odpadem, prudce škubnu s rukojetí, aby se popelnice obrátila na kolečka. Pootevře se víko a přede mnou se objeví něčí černý chlupatý obličej.

Zaječím a dám se na ústup. Na nohou mám boty na podpatku, takže klopýtám a mám co dělat, abych udržela rovnováhu.

„Zatraceně, Side. Ty na mě *vždycky* vyrazíš!“ Zlostně na něj křiknu a srdce mi bije jako o závod. „Co takhle zimní spánek!“

Mýval na mě cosi zacvrliká, vyskočí z popelnice a vběhne pod Simonovo auto, přičemž po zemi rozhází několik plechovek. Hned za ním peláší Tim.

Z verandy se do ticha kdosi tiše srdečně zasměje hlubokým hlasem.

Zkoprním. Takhle se směje jen jeden člověk.

Rozeběhnu se po kamenné pěšince, aniž bych dbala na to, že se podpatky zabořuju do puklin, a spatřím, jak tam v křesílku s roztaženými nohama a rukama ležérně položenými na područkách sedí Jonah. Jako by nebyla vůbec žádná zima.

„Jak je od sebe rozeznáš?“ nenučeně se zeptá.

„Tim má nad očima širší bílou skvrnu,“ zamumlám a snažím se to celé nějak zpracovat.

Jonah je tady.

Jonah je v Torontu.

Jonah nemá vousy.

„Co sis to provedl s tváří?“ vyhrknu.

Přejede si rukou po ostře řezané čelisti. Takhle oholený vypadá úplně jinak. Skoro jako na té fotce, na níž je s mým tátou, která vznikla před deseti lety.

„Před nějakou dobou jsem přišel o svou holičku a žádnou tak dobrou už jsem nenašel.“ Klepou se mi nohy. Vydám se po schodech a on se mi letmo podívá na černé šaty a boty na podpatku.

„Jak dlouho už tu čekáš?“

„Asi tak od devíti. Ty už jsi tu nebyla.“

„Byly jsem s Dianou na večeri. A pak jsme šly do klubu.“ Svráštím čelo. „Měl jsi mi zavolat. Někdo mi měl říct –“

„Děláš si srandu?“ Potichu se zasměje a kývne směrem k příjezdové cestě. „Za tamto to rozhodně stálo.“

Dlouze jen tak beze slova stojím na místě. Pořád se z toho nemůžu vzpamatovat. „Přestal jsi mi odpovídat na zprávy.“

Z tváře se mu vytratí pobavený výraz. „Bylo to strašně těžké.“

„To bylo,“ dám mu za pravdu a smutně se na něj usměju. Věděla jsem, že bych mu neměla psát, přát mu dobré ráno a dobrou noc. Věděla jsem, že když náš vztah budu udržovat, ani jeden z nás se z něj nedokáže pořádně vymanit. Přesto pro mě však bylo extrémně těžké s ním kontakt přerušit.

A najednou Jonah sedí přímo přede mnou.

„Proč jsi sem přiletěl?“

„Proč si *myslíš*, že jsem sem přiletěl, Callo?“ Povzdechne si a zakroučí hlavou. „Už to není, co to bývalo.“

„Co není, co bývalo?“

„Aljaška. Zkazila jsi mi Aljašku.“ Pronese to laškovně, přesto v jeho tónu postřehnu výčitku.

„To mě mrzí,“ zamumlám.

„Myslíš to upřímně?“

„Ne. Úplně ne,“ přiznám, rozpačitě se usměju a svitne mi naděje, protože se ukazuje, že možná nejsem jediná, kdo se trápí. Možná nejsem jediná, kdo se nedopatřením neplánovaně zamiloval.

Podá mi ruku. Bez váhání ho za ni chytím a on si mě přitáhne a posadí na klín. Dosednu na jeho pevné tělo a slaboučce zasténám. Je to ještě příjemnější, než jak si to pamatuju.

Skutečně se to děje?

Opravdu přiletěl Jonah až sem, jen kvůli tomu, aby mě viděl?

Chytne mě zezadu za stehna a za nohy si mě přitáhne blíž. Potom mě vezme za ruku a začne mi palcem přejíždět po nově zapilovaných a nalakovaných nehtech. „Měla ses –“

„Příšerně.“ Shodím mu kšiltovku na zem a přitisknu si čelo na jeho. „Už to tu není takové jako dřív.“ Nebo aspoň *já* nejsem taková jako dřív. Pořád sice s Dianou a našimi přáteli chodím ven, při první příležitosti se však vždycky vypařím a raději se jdu povalovat na gauč s mamkou a Simonem a poslouchat, jak se mezi sebou roztomile handrkují. Diana stále vkládá naději a úsilí do projektu Calla & Dee, ale já mám pořád v hlavě především Aljašku, otce a Jonaha, a tak zveřejňuju fotky, které mě rozveselují, či dokonce rozesmávají a píšu k nim příběhy, které se k nim vážou, i kdyby je nikdo neměl číst. Podle Simona je to pro mě jakási forma terapie. Třeba má pravdu, ale já si tu dobu chci prostě především uchovat v živé paměti co nejdéle to půjde, protože vím, že už se nikdy nevrátí.

Když jdu běhat, tak už se vůbec nemaluju, a pokud se přece jen nalíčím, tak jen lehce. Bundu od Jonaha mám pověšenou v šatně u hlavních dveří a sahám po ní pokaždé, když je mi smutno.

Je opravdu ironické, že jen co jsem se vrátila do ruchu velkoměsta, po němž se mi tak stýskalo, začalo mi chybět to prosté ticho a klid, které byly na Aljašce.

Jonah se spokojeň samolibě usklíbne. „To je dobře.“

Přestože vím, že nám jakékoli důvěrnosti akorát ztíží loučení, nedokážu se ovládnout a hladím ho po strništi a nakonec se k němu skloním a políbím ho.

Dokud můžu, tak si to ale budu užívat.

Olízne si spodní ret. „Co jsi pila?“

„Jen jedno martini.“

Pozvedne obočí.

„Tři martini,“ přiznám a ošiju se. Ještě v taxíku jsem se cítila opilá, najednou ze mě ale překvapivě všechen alkohol vyprchal.

Zaúpí a odhrne mi vlasy z čela. Prohlíží si mě. „Co budeme, sakra, dělat, Callo?“

„Já nevím.“ Pohrávám si s límcem na jeho bundě a mám nutkání mu pod něj zajet rukou. „A jak to jde v Nespoutané Aljašce?“

„Už to moc dlouho Nespoutaná Aljaška nebude. Už se diskutuje o novém logu Aro Airlines, které bude na letadlech. Já jsem jim řekl, že tam budu ještě dva měsíce a pak skončím. Prostě... Já to nedokážu.“ Zatne čelist. „Wren už s námi není. A brzy tu nebude ani Nespoutaná Aljaška.“

Sevrě se mi hrdlo. „Chybí mi.“

„Mně taky,“ řekne chraplavým hlasem. Zamrká. Uvědomím si, že je to proto, aby se nerozbrečel, a přitulím se k němu ještě blíž.

„A co budeš dělat, když nebudeš v Nespoutané Aljašce?“

„Založím si vlastní malou charterovou společnost a budu se zaměřovat na lety s přistáními mimo letiště. Wren mi odkázal tři letadla.“

„Já vím, říkal mi o tom. To zní dobře. Lidé na tebe s létáním spoléhají.“

„Říkal jsem si, že bych prodal Jugheada a koupil nějaké menší letadlo. Přesídlil bych někam blíž k Anchorage. Ty bys mi mohla pomoci s marketingem, když ti to tak jde. Říkal jsem si, že kdybychom byli blíž nějakému většímu městu, tak by ti to mohlo vyhovovat.“ Polkne. „Co ty na to?“

„Cože? Já...“ zajímám se, úplně zaskočená. *Přesídlil bych někam blíž k Anchorage?* „Jak to myslíš? Chceš, abych se tam přestěhovala?“ To Jonah chce, abych se *přestěhovala* na *Aljašku*?

Upřeně se na mě zadívá. „Přesně tak.“

„Já...“ Rozbuší se mi srdce. „Nevím.“ To by znamenalo, že bych kvůli Jonahovi odjela na Aljašku. Opustila bych kvůli Jonahovi svůj život. Udělala bych úplně to samé jako tenkrát moje matka. „Co kdyby se mi tam ale nelíbilo?“ vyhrknu.

„Tak bychom to vymysleli tak, aby to vyhovovalo oběma.“

„Co kdyby to znamenalo, že nebudeme na Aljašce?“ opatrně se zeptám, protože i když se mi po Jonahovi strašně stýská, tak k tomuhle se doživotně upsat nehodlám.

„Pokud si budu moct létat a být s tebou, budu spokojený. Ale ty kecy, že si každý půjdeme vlastní cestou? To mi nevyhovuje, Callo.“ Nekompromisně se mi podívá do očí. Tak, jako když někoho poučuje. „Já se jen tak bez boje nevzdám a nebudu se pak pro tebe celý život soužit. V tom se od Wrena liším.“

Sakra. Myslí to vážně. Mluví o společném bydlení a soužení se pro mě. Táta se pro matku soužil, protože ji *miloval*. „Musím si to

promyslet,“ vyhrknu a celý svět se se mnou točí. Mám nutkání mu na to hned kývnout. Silné nutkání. „Neříkám ne. Ale potřebuju se nad tím pořádně zamyslet.“

„Jasně.“ Pousměje se. „Jsi přece Fletcherová. Nic jiného jsem ani nečekal.“

Pohladím ho třesoucí se rukou po tváři. Stále se ten nenadálý zvrat událostí snažím zpracovat. Už podruhé se mi na téhle verandě obrátil život vzhůru nohama. Tentokrát už ale tuším, co odpovím.

Protože se za každou cenu chci pokusit, aby náš vztah fungoval.

Sakra.

„Líbí se ti to?“ zašeptá a položí mi ruku na mou.

„Jo, ale měl by sis ty vousy zase nechat narůst.“

Zazubí se. „Ale nepovídej!“

„Ne ty vousy à la yetti. Takové ty sexy vikingské.“

Zaúpí. „To mi něco připomnělo...“ Se zaujetím udiveně sleduju, jak z kapsy vyndává nový iPhone. Najde můj instagramový příspěvek z minulého týdne s popiskem „Hodný, zlý a Yetti“, díky němuž se mi během pár dní ztrojnásobil počet sledujících a který získal tisíce liků, převážně od náruživých dam.

Potlačím úsměv a pokochám se fotkou, na které Jonah drží sekeru. Nemá na sobě tričko a džíny, pod nimiž nemá trenky, má nízko stažené, takže je vidět jeho dokonalé věčko a chloupky pod pupíkem. Je to poslední snímek, který jsem pořídila, protože pak se otočil a přistihl mě při činu. Zároveň je podle mě i nejlepší, jelikož na pozadí zahaleném do mlhy krásně vynikne jeho nádherný obličej s vážným výrazem a svalnatá horní část těla.

„Co je na tom špatného?“ nevinně se zeptám.

„Víš, jak si mě kvůli té fotce Aggie dobírala? Vytiskla si ji a všude rozvěsila kopie.“

„Já vím. To já jsem jí ji poslala.“ Od té doby, co jsem se vrátila domů, si s Agnes zhruba jednou týdně píšeme e-maily. Většinou se hlavně jen poptáme, jak se té druhé daří, a také mě zajímá, jak se vede Mabel.

Jonah pozvedne obočí a já si všimnu, že se mu ta jizva na čele hezky zahojila. „Volají nám spousty lidí a chtějí si objednat let se mnou konkrétně.“

„No a co? To není nic neobvyklého. Hodně lidí tě zná.“

„Chtějí letět s ,yettim“.

„Ten popis se mi ale povedl, že jo?“

Pomalů se pomstychtivě usměje.

Sakra. „Co mi za to provedeš?“

Rošťácky se mu zablýskne v očích, přitáhne si mě a políbí mě.

Ještě předtím však zašeptá: „Na to si budeš muset počkat.“

Poděkování

Děkuju vám, že jste Calle, Jonahovi, Wrenovi, Simonovi, Susan, Agnes a Mabel věnovali několik hodin svého života. Když jsem *Nespoutanou Aljašku* začala psát, tušila jsem, že to bude emotivní kniha. Nečekala jsem však, že pro mě bude *až tak* emotivní. Při psaní jsem občas měla slzy v očích a to se mi *nikdy* nestává. Smutek jsem se ale snažila vyvážit humorem a nadějí, stejně jako se dá humorem a nadějí vyvážit skutečný život, i v těch nejtěžších chvílích.

Nespoutaná Aljaška je moje první kniha, která se částečně odehrává v Kanadě, a slibuju, že není poslední. Bavilo mě text obohacovat o nenápadné detaily, jež moji kanadští spoluobčané – především ti z Velké oblasti okolo Toronta – snad ocení.

Místo, kde se odehrává děj, se někdy stává samostatnou postavou. Domnívám se, že v případě této knihy tomu tak rozhodně je. Celé týdny jsem se dívala na Discovery Channel (*Lety po divoké Aljašce* je fascinující dokument, a pokud vás zajímá západní Aljaška a život bush pilotů, tak vám ho vřele doporučuju), četla jsem nespočet blogů a zápisků z cest a snažila jsem se o této výjimečné části světa dozvědět co nejvíce, abych ji ve své knize byla schopná věrně vykreslit. Pokud jste koukali do mapy, tak ne, na Aljašce ve skutečnosti žádný Bangor není (v Maine ale jeden Bangor je.) Předlohou pro moje fiktivní město mi byl aljašský Bethel, chtěla jsem si však zachovat tvůrčí svobodu a nechtěla jsem se omezovat pocitem, že mám v textu „chyby“. Proto tedy Bangor na Aljašce.

Následujícím lidem patří zvláštní poděkování a já doufám, že na někoho nezapomenu (pokud ano, tak se upřímně omlouvám). Christine Borgfordová a Angel Gallentine Leeová, děkuju vám za pomoc se shromážděním obecných informací o západní Aljašce.

Jennifer Armentroutová, Maro Whiteová, Andrio Kingová, Olo Penningtonová, Betty C. Casonová, Kerri Elizabethová a Kristen Readsová, děkuju za to, že jste se se mnou podělily o svoje osobní

bolestné zkušenosti se ztrátou milovaného člověka kvůli rakovině plic. Věřte, že z vašich vyprávění mi bylo nesmírně smutno.

Jamesi „Wild Boy“ Hugginsi, děkuju za to, že jsi mi dal nahlédnout do světa bush-flyingových letadel. Byly to rady k nezaplacení.

K. L. Graysonová, děkuju ti za informace o hospicích a za to, že jsi se mnou probrala, jak pojmout náročné téma Wrenova zhoršujícího se zdravotního stavu a jak ho co nejlépe zpracovat. Celé týdny jsem se snažila vymyslet, jak se s ním poprat. Naše rozhovory mi nesmírně pomohly.

Amélie, Sarah a Tami, děkuju za to, že mi spravujete facebookovou skupinu (především když se mi blíží nějaký deadline a vyhýbám se sociálním médiím) a staráte se o to, aby moji čtenáři věděli o mých nových publikacích, a že si *vždycky* s nadšením přečtete moje knihy.

Sandro Cortezová, vždy když potřebuju, tak se můžu spolehnout, že mi poskytneš upřímnou zpětnou vazbu.

Stacey Donaghyová z Donaghy Literary Group, děkuju za to, že jsi i přes zprávu na mobilu slyšela mé zrychlené a zběsilé dýchání, že jsi všeho zanechala a pustila se do mého rukopisu a za jednu noc ho přečetla.

Sarah Cantinová, ty jsi mnohem trpělivější a moudřejší než Simon. Děkuju ti za trpělivost a za to, že mě *vždycky* vyslechněš.

Všem z Atria Books: Suzanne Donohueová, Alberte Tangu, Jonathane Bushi, Wille Rhino, Liso Wolffová, Alysho Bullocková, Ariele Fredmanová, Rachel Brennerová, Liso Keimová a Haley Weaverová, děkuju za tu spoustu práce, kterou jste na této knize odvedli, a ještě za tak krátkou dobu (zde si představte, že se rozpačitě křením a vehementně omlouvám).

Můj manželi a moje dcerky, děkuju za to, že jste mi dovolovali zalézt si s minivajíčky od Cadbury a nervy na pochodu do mého kutlochu a pracovat.

K. A. TUCKER

NESPOUTANÁ
ALJASKA

Z anglického originálu *The Simple Wild*
přeložila Irena Mlčáková.

Vydal DOBROVSKÝ s.r.o.,

Květnového vítězství 332/31, 149 00 Praha 4,
v edici Red v roce 2023,
jako elektronickou knihu.

Odpovědná redaktorka: Michaela Šmejkalová

Jazyková korektura: Aneta Galková

Obálka: Martin Kopecký

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*

ISBN 978-80-277-3796-3 (pdf)

Více informací o edici Red naleznete na:

www.nasnakladatelstvi.cz

www.knihydobrovsky.cz

e-mail: nakladatelstvi@knihydobrovsky.cz

tel.: +420 267 915 405